

Edebiyat Defteri

direniş -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
19 Mayıs 2021 Çarşamba

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Gecmis Yillarin Ardindan...

1976 yilinin yazinda baslayan sehir kavgalarinin icinde buyuyerek delikanlilik cagimi, nede aski; genclik ruhunda yasiyamadan gunleri kovalarken, sanki baska bir ulkede yasiyormuscasına guruplar halinde caddelerde dolasirdik. Sirtimizda asker kackini parke ve ayaklarimizda ucu demirli postallar... Yurudukce caddelerde rap rap; koskoca adamlar selam dururdu bize. Henuz biyiklari terlememis yeni yetme bizlerin kurt bakislarinda kalabaliklar yarilir, icinden kara tren katarlari gibi suzulur giderdik! Polisler bizi gordugunde dis bileyen gulucuklerle (elimize bir dusseniz ....)dercesine baslarini sallayarak selam verirlerdi. Buyuk adamlardik biz (!) Ya biz oyleydikde; karsi cepheye yer alan grup nasildi? Besmeleleri agzindan alinmis seytan gibiydiler. Stalin vari biyiklarla Sovyet askeri kiyafetinde sokaklari isgal ederek, kendilerine ters dusunceli olanlari gorduklerinde (bu da bir insandir) demeden, ozel yapilmis sopalarla tepesine cokerlerdi. Kesin hastanelikti. Kafasi ve kollari parcalanir, al kanlar icinde (olmediyse tabi) iniltiler icinde kendi cabasi ile hastane yolunu tutardi. Bazen, gunduz sokaklara hakim olanlar, geceleri hakimiyeti karsi cephenin grubuna istemiyerekte olsa birakirlardi. O gun kim fazla militanla sehri zabdediyorsa, oranin krali onlar oluyordu. Hic unutmam; 1976'nin yazi idi. Okul tatilinde bir yerelere gidemedigim icin sehirimde kalmistim. Bizim arkadaslardan da fazla kisi yoktu sehirde. Nasrettin Hoca Senliklerinin duzenledigi 5-10 temmuz gunlerinde sehirimizin acik hava sinamasinda konserler duzenlenirdi. Bu konsere o gun (sanirim 7 temmuzdu) rahmetli Asik Mahsuni Serif ve bazi sol dusunceli birazda militan sanatcilar getirilmisti konser icin. Sehir oylesine kalabalikti ki; ulkemizin her yerinden gelenlerle dolup tasiyordu. Konser gunude oyleydi, sehir cok kalabalikti ve ustelik sol dusuncelerin cirit attiklari sehirimizde dolasmak bayagi yurek istiyordu. Ben bayagi deliydim. Toy delikanlilikin verdigi cesaret beni bazen Yavuz, bazen Kursad, bazende Yildirim yapiyordu. Canim birde ustelik fikrimin onculerinde sayilirdim sehirimde. Korku nedir bilezdim ki!.. Bazilari bana "bu cocuk kafayi siyirtmis" derlerdi de bende guler gecerdim. Olum neydi ki gozumuzde...

Konserin yapilacagi saatlerde motorumla annemi dayimlara biraktim. Gectigimiz guzergahta tam konserin yapilacagi salonun onuydu. Ben tam salonun yanina yaklasirken parkemin kapzonunu yuzume dogru indirdim ve bastim gaza. Gerci pek hizlanmiyordu motorum ama yine de son gaza bastim. Oradan gecerken kimse fark etmeden oradan siyirilip dogruca dayimlara vardim. Annemi ve motoru dayimlara biraktim ve ben delikanli))) yuruyerek ocaga gidecektim. Kor seytan dedi ki" Lan Direnis; sende mangal kadar yurek var, elini kolunu sallaya sallaya konser salaonun, militanlarin gozlerinin onunden ocagina git" demesin mi! Hay daaa! Dustum yola, hemde isliklar calarak ve marslar soyluyerek. "yufka yureklerle cetin yollar asilmaz" cok sevdim bu marsi mirildanarak gecerken oradan, yaz sicaginda dona bulanmis bir soguk el omuzlarima dokundu arkamdan;

"hayrola ahbap, nere boyle? Sen nasil buralarda dolasirsin" derken baktim etrafimi 60 kisilik minik bir ordu sardi (!) Mangal yurekli ben (!) sankin saskin bakarken bu kalabaliga kuvvetli bir yumruk indi gozumun tam ortasina, ardindan da burnuma. Onume mudehale edeyim derken; arkadan tekmeler makinali tufek gibi; tak tak tak.. Burnumdan kanlar akmaya baslarken birine bir gecirdim parmaklarimda takili mustayla, hemen tabanlari yagladim bizim ocaga dogru! Nasil kosuyorum "Allah Allah" diye. Tabanlarim yaglanmasa simdi bu hatirami yazamamis olacaktim. Yani... Ocaga varir varmaz attim kendimi iceri. Salonda tam tamina bes kisi vardi. ikisi ogretmen, biri bizim sanat okulunda memur bir arkadas, digerleride benim gibi ogrenci militan (!) Telasli girdigimi gorunce hepsi ayaga firladi. "Hayirdir Direnis, nedir bu halin" dediler. Burnumdan akan kanlarda beni bayagi kotu gostermisti. Her yerim kanlar icindeydi. Ama turp gibiydim masallah.))) Neyse; ustumu basimi iyice sildim. Demli bir cay getirdiler, ictim. Biraz kendime gelince arkadaslar demesin mi " ocumuzu almaliyiz, bu kanlarin hesabi sorulmali" bende " eee, ne yapacagiz" dedim. Sanat okulunda memur olan Muammer arkadasimiz belinden cikardigi copu gostererek "arkadasimize dokunan ellleri kirariz" deyince obur arkadaslarda "hadin kalkin, o konseri basacagiz." deyince ben soyle bir baktim, alti kisiyiz. Birde karsi cephenin militanlari gozlerimin onune geldi "abooo, biz ecelimize susadik ya" dedim icimden. Mangal yurekliyiz ya! Cesaretimizi toparladik, dogruca konserin oldugu yere yoneldik!..

Devami var...

DERIN BIR ACI ...

Cok degerli can dostum, siir sevdalisi ve Edebiyat Defteri sairelerinden olan IZMIRDEGUNBATIMI rumuzlu ve Siir sitesi sahibi (Maviiklimler) Hava Koseoglu hanimefendinin, esinin aksam aniden vefat ettigini ogrendim biraz once... Buyuk uzuntuler icindeyim.. Allah kimsye ani ve genc olumler vermesin, cok aci...

Cok genc ve beyefendi bir arkadasimizdi... Izmir'de sohbetlerimiz olmustu... Anadolu yurekli bir beyefendi idi... Dun gulusmustuk... Izmir'deki Siir ve Edebiyat toplantisinda okudugumuz siirlerimizi can kulagi ile dinlemis ve buyuk bir heyecanla alkislamisti bizleri daha dun... Bugun yok artik aramizda...

Seven dostu olarak derin aci ve uzuntuler icindeyim... Allah rahmet eylesin, mekani cennet olsun can dostumun . Can arkadasim, siir sevdalisi Hava Koseoglu'na, aile fertlerine. arkadaslarına ve siirsever dostlarımıza bas sagligi diler, merhuma fatihalar gonderirim...

Ruhu sad olsun yigidimizin...

Yurekler yanmaya gorsun... Acim buyuk!..

YENİ YILA GİRERKEN...

Yeni yıla girerken Hollanda'daki Türk toplumunun birçok meselelerindeki beraberinde getirmektedir. Neredeyse 350 bine varan nüfusumuz çoğaldıkça Hollanda'yı endişelendirmektedir! Bu yüzden de, bize dönük kanunlar çıkarılarak yürürlüğe konulmaktadır her yeni yılda... Aslında, istenildiğinde altı ayda da kararları kanunlaştırabilmektedirler. Aşağı yukarı 40 yılı geçen bir geçmişe sahip Türk toplumu, son 15 yıldır istemediği durumlarla karşı karşıya bırakılmıştır. Mesela; çağın vebası haline gelen ırkçılık 1944'lerden sonra yeniden uyanışa geçmiş ve hedef kitle olarak biz Türkleri seçmiştir her ne hikmetse!

Biz Türkler ne yapmıştır bunlara karşıda ırkçılık hareketlerine hedef tahtası haline getirilmiştir? Kendi soyumuzu üstün gören guruplar mı türemişde, karşı ırkçılık hortlatılmıştır Avrupa genelinde?..

Asla!

Türk'ün tarihinde insanlığın yüz karası ırkçılık yapılmamıştırki hiç bir soya! Yapılmış olsaydı eğer; ne Ermeni'si Ermeni kalırdı nede, Yunan'ı Yunan, Arap'ı Arap... Bin yıldır şemsiyemizin altında kendimizden daha iyi korumaya aldığımız Yahudileri, Rumları, Arapları, Ermeni ve Süryanileri Allah'ın bir emaneti görmüş ve bağrımıza basmışız, asker ocağına bile göndermeyerek müreffeh yaşayanlarına kimsecikleri dokundurmamışız...

Peki, bizim bu adaletli tarihimizi Avrupalılar bilmiyorlar mı?

Hem de en alasını biliyorlar! Bizi bizden iyi tanıdıklarından eminim!

Gel gör ki; ekmek parası için gelen biz Türklerin varlığından rahatsız olmalarının ana nedeni; dilini, dinini, kültürünü, örf ve adetlerini koruyup yaşamalarından dolayıdır. Hani şu HAÇLILAR kafası var ya bize karşı şartlandırılmış... Bizim tarihe bıraktığımız, onların hala canlı tuttıkları çürümüşlük kokan zihniyet hala beyinlerinde yaşatagelmeleridir tek sebep!

Birde,

Hollanda'da; ilklere imzayı atan bizler Türkler olmamızdan kaynaklanıyor. Yani; burada ve Avrupa genelinde ilk camiye açan, ilk minareyi çifte-çifte diken, minarelerinden ilk ezanı okuyan, İslam radyo ve Tv. sini kuran, Türk çocuklarının okullarda Türkçe dersleri başlatan, gazetelerinde Türkçe sayfalar dizdiren, vakıf ve dernek ve federasyonlarını kuran, düğünlerinde gelin evinden gelinini davul zurnayla alan, ekmeğini kendi fırınlarında yapan ve dahası; ramazanlarda, ramazan çadırını meydanlarda kurup, başbakanlarını, bakanlarını, millet vekillerini iftar sofralarında şereflendirmesi... Yağlı güreşimizi yeşil sahalara taşınması ve meclisine Türk milletvekilleri göndermesi... Daha da çoğaltabiliriz hayırlı örneklerimizi...

Saydıklarımızda medeniyete, insanlığa karşı ters bir durum var mı? Yok! Medeniyetin önderliğini yapan bir milletin yanlış yapması mümkün değildir! İşte bu durumu hazmedemeyenlerin başlattığı ırkçılık, her yıl daha da büyüyerek çok tehlikeli boyutlara gitmektedir! Türk toplumu, her geçen gün endişelenmete yarınlarına endişe ile bakmaktadır! Bazı komplo teorileri ile Hollanda toplumunda önem arz eden kişiler her nasılsa ortadan kaldırılıp, Türk veya diğer yabancı (özellikle Müslümanlar) topluluklar günah keçisi haline getirilmektedir! Canavarca katledilenleri kimse tasvip etmediği halde yine art niyetle Türklerle ve müslümanlara bakılmaktadır!

Çok değerli Hollandalı dostlarımızın gayretleri var bu olumsuzluklara karşı. Ama güçleri yetmediği için bir yere kadar seslerini duyurabiliyorlar... Hele art niyetli bir siyasetçi var Hollanda'da... Her konuşması kavga çıkartmaya endekli.. Bir parti lideride olan bay Wilders, birden bire yıldızlaşverdi Hollanda'da (!)... Müslüman topluma karşı açıktan saldırıya geçen bu siyasetçinin Hollanda halkını kışkırtmakta, İslam inancının yasaklamasını istemekte ve en büyük hakareti de, Türklerle ve Kuran'a saldırarak tahmin edemediğimiz ağır sözler sarf etmektedir. Maksudı,Türk ve Müslümanları kışkırtıp sokağa dökmek ve olayları başlatmak! Tam bir Hitler'ci kafa yapısı... Ve yeni yeni türeyen ırkçı gruplar tehlikeli boyutlara doğru yol almaktadır.

Bu durumlara karşı toplumumuz maalesef tedbirsiz ve gelecek yıllara kendini hazırlamak zorunluluğu hissetmez bir yapı arz etmektedir. Bu da, ayrı bir sancı bizde! Hedeflerindeki ana gaye, toplumumuzun tamamen asimilesi istenmekte, yukarıda bahsettiğim ilkleri gerçekleştiren toplumumuzun eritme siyasetine sokulmasıdır! Toplumumuzun parçalanıp, parçalar halinde bitirilmesidir. Türk toplumu bu kasıtlı hareketi görmek zorundadır. Sonra yarınlar çok geç olabilir!

2008 yılının umarım toplumumuzun uyanışı olur ve kendi aralarındaki bölünmüşlükleri bir kenara iterek toparlanırlar. Parlamenter olan Türk asıllı milletvekilllerimizle, üniversitelerdeki profesörlerimizle, Hollandalı can dostlarımızla ve yazarlarımızla toplumumuz iç içe birlikteliklerini sağlam temeller üzerine oturturlar... İnşallah düşündüklerimiz gerçekleşir ve ırkçı hareketlerin karşısında dikilir ve oynan oyunlara alet olmazız!..

Haydin yleyse, elinizi birlik için uzatınız!

Biz buradayız...

Zafer Direniş

...

Değerli dostlarım yeni yılınızı kutlar, 2008 yılının tüm insanlığa hayırlar getirmesi dileklerle...

FİRUZE'ME MEKTUPLAR (1)

Canım Firuze'm,

Biliyor musun , bugün hüzünler yine her yanıma sardı? Öylesine düşüncelere daldım ki Okyanus rıhtımlarında... Kendimi güç attım sessiz bir köşeye. Hüzünlere kapıldım yokluğunda Firuze'm! Kimsecikler yok tepemde kanat çırpın üç beş martıdan başka. Onlarda beni süzüp dururlar 'Bu garip neyler yapayalnız buralarda' diye. Hıçkırıklarımı martılar duymasın diye oturduğum banka başımı dayadım.

Bir de, rüzgarın derinlerden beni yaralayan mahsun ısılığı kulaklarımdan duygularıma yansması var.. Okyanus'u hiç sorma! O da benim gibi dertli mi ne? Dalgaların umursamaz çığırkanlığı onu yormuşa benzer. Üzerinde kuşları bile taşıyamaz mecalsizliğe düşmüş görünümünde. Yalnızlığa terk edilmiş Şubat ayazlarında. Üşüdüğü nasılda belli oluyor yorgun bedeninde... Sularının maviye küs bulanıklığına uzanmış balıkların ölgün bakışları kalmış sadece... Gelip giden gemilerinde terk-i diyar etmiş ! Terk edilmişlik bu olsa gerek Okyanus'um ...

Başbaşayım onunla şimdi. Oturduğum bankta ellerim cebimde ufku ve onu süzerken nasıl da canlanırsın gözlerimde, hayalimde Firuze'm.. Nasıl sızlanırım, nasıl boğulurum yokluğuna? Öylesine garipsedim ki kendimi bugün. Yanımda olmanı ne de çok istedim şimdi! Çok yalnızım Firuze'm çok!.. Sana yanan şu yüreğim, sıcaklığına muhtaç, şevkatli kollarına hasret! İnan sevdiğim, hiç bir şeyde gözüm yok, ne malda ne de mülkte... Sen ol yanımda yeter! Dünya bile umurumda olmaz yanımdayken sen!..

Geçenlerde gelen mektubunu sakladığım koynumdan çıkarıp satırları kelime kelime okuyorum sensizlik düğümlenerek nefesimde... Firuze'm, şimdi yanımda olsaydın, tutuşsaydık el ele.. Nefesimizin yettiğince koşsaydık ıslak değmiş kumsallarda. Rüzgarın kudurmuşluğuna meydan okusaydık bağrımızı gere gere... Çıplak ayaklarımızla Okyanus'a koşsaydık gülücüklerimizle. Kem gözlere öpücükler atsaydık umursamaz neşemizle. Ama yoksun ki Firuze'm...

Mektubunda demişsin ' Sensizlik beni yedi, bitirdi sevgilim' diye.. Ya beni Firuze'm? İnan takatim kalmadı ayrılıklarımıza. Ölecek gibi oluyorum bazen, gitmiyor adımlarım, ferim son durağına gelip dayanıyor! Direniyorum, topluyorum gücümü daha yaşayacağımız günlerin hatırına... Ahh Firuze'm! Bu ayrılıkların sonu gelecek mi? Seni kollarımla sımsıcacık sarabilecek yıldızlı gecelerimiz olacak mı? Ay ışığında yakamozların keyiflerine keyiflerimizi katacak bahar düşlü günlerimiz gelecek mi? İnşallah, Tanrı dualarımızın kabulünü tez zamanda bize ulaştırır Firuze'm...

Bak, gün yavaş yavaş bitiyor ben gibi... Gün kızılığa gömülüyor ve ben yine karanlıklarda kalacağım. Yarasarlar başıma üşüşecekler, parçalayacaklar duygularımı, sessiz odalara hapsedecekler beni. Dövüneceğim imkansızlıklara. Belkide isyan edeceğim kaderin adaletsizliğine!

Canım yanıyor, yüreğim sen diye atarken alev alevim ayazların ortasında Firuze'm... Öylesine yorgunum, öylesine açım ki sana; koynumda sakladığım gül endamının sevecenliğinde doyuruyorum yüreğimin açlığını. Mektuplarına serpiştirdiğin kokularınla kendimi umutsuzluklar çukurundan çıkarıyorum... İçim az da olsa ferahlıyor geleceğin günlerine... İçimi ısıtan şu resmin ve mektuplarında olmasaydı Firuze'm, İnan ben çoktan ölürdüm içime düşürdüğün aşkın özlemlerinde Firuze'm!..

Şimdi kalkıp nere gideyim Firuze'm? Sokaklar bana yabancı, sokak lambaları inadına loş, kalabalıklar kasten benden kaçır! Kimseler yok! Nemi eksik olmayan gözlerimde nem... Sağa-sola bakıyorum ürkek tavırlarımla. Kaldırımlar dağ oluyor adımlarıma, yürüyemiyorum.Ölüm sessizliği çöktü içime Firuze'm. Zorlardayım, ne olursun gel!

Zar zor gelebildim evime Firuze'm. Masamın başına geçip açtım sana yazdığım şiirlerin defterini. Mısralarıma damla damla seni işleyeceğim, seni yaşatacağım. Bana hediyen pembe kalemi aldım elime, yazmaya başlıyorum seni Firuze'm... Radyoyu da açtım memleket ve sen kokan türkülerini dinleye dinleye, efkalların göbeğinde bakalım nasıl bir şiir çıkacak yüreğimden Firuze'm...

Firuze'm, bu mektubumu yarın tezden postaya vereceğim. Ne olur cevabın bir saat bile gecikmeden yaz hemen! Sadece mektuplarındır diyar-ı gurbetde beni hayata bağlayan... Onuda sakın geciktirme olur mu? Her satırın benim hayat menbaamdır!

Seni, önce Tanrı'ya, sonrada memleketime, Yeditepe'ye emanet ediyor, alnından öpüyorum ülkemin ak gelini, FİRUZE'M ...

Zafer Direniş

...

BİZİ İLGİLENDİREN TOPLANTILARDA YOKUZ !..

Dün bir toplantıya davetliydim, katıldım. Konferansın verileceği salona vardığımda fazla kalabalık olmadığını görünce üzuldüm. Çünkü; anlatılacak konu biz Türkleri çok yakından ilgilendiren, dünyadaki belli güçlerin üzerimize nasıl tezgahlar hazırladıklarının anlatımı ve özellikle ermenilerin Azerbaycan'da katliamları, soykırımı nasıl ve kimler tarafından ne için yaptırıldığına anlatılması idi.

Hayatımızı yakından ilgilendiren bir meseleydi!

Bu kadar önemli konferansa iştirakin hayli fazla olması gerektiğini düşündüm. Her konforun sağlandığı bu salona insanlarımıza dar geleceğini düşünerek gitmiş ve arkadaşlarıma demiştim;

' Salon geleceklere yeterli mi? Sonra mahçup olmayın gelen misafirler için'

"Yok başkanım, yeterlidir' dediklerinde sevinmişim gelenler ayakta kalmaz diye...

Öyle olmadı. Yani; salona iştirak edenler, salonun yarısını bile doldurmamıştı! Konferansı veren değerli arkadaşım sayın Sefa M. YÜRÜKEL'in sitemli sözleri beni oldukça yaraladı. Dedi ki;

'Şimdi burada bir dansöz gösterisi veya futbol izlemesi yada; dans yarışması düzenlenmiş olsaydı, bu salon almadığı gibi; sokakları taşıırdı! Şu Lahey'de otuzbin'in üzerinde Türk ikamet etmesine rağmen, konferansımıza katılan sayıya bakın! Kendimize verdiğimiz önemi siz düşünün artık! ' dediğinde utancımdayan yüzüne bakamadım...

Sefa bey ne kadar haklıydı sözlerinde. Yıllardır bunu söyledim konferanslarımda ben de... Ne kadar vurdum duymaz bir toplum olmuşuz. Dünya devletleri üzerimize bahis oynarlarken, maalesef bizler kendimizi unutmuşuz. Bir milletin kaderini kendisi tayin ederliğinin idrakini unutmuşuz ve dalmışız barların loş ışıklarındaki sarhoşluğa veya sofiliğin ne olduğunu bilmeden soyunmuşuz veliliğe (!). Elimizde doksandokuzlu tesbihle cennet kapısı aralamaya uğraşırız... Habuki bilmezler ki; vatansızlıkta bir yerlere gidilemeyeceğini...

Konferansı dinleselerdi vatandaşlarımız, sanırım pek çok meseleleri birinci ağızdan dinleyip, ne çok uykuya daldıklarını bileceklerdi, ama maalesef ter ,duman ve şarap kokularının hakim olduğu bar ve kahvehaneler tercih edildi...

Olsun bakalım !

Akıllar ne zaman başa gelir bilemem ama, bıkmadan, usanmadan milletimize olan hizmetimizi, duyarlılığımızı sonuna kadar devam ettireceğiz. Gaflete dalmış bizim insanımız olsada; milletimizin ve devletimizin temelidir onlar. Uyanışı mutlaka gerçekleştireceğiz!

Gelelim dünkü konferansa;

Değerli kardeşim Sefa M. Yüksel bey, Dünyadaki soy kırımları ile ilgili bilgiler verirken, genelde biz Türklere ve Kızıldere'lilere yapılan soykırımları anlattı. Şimdiye kadar duymadıklarımızı, bilmediklerimizi belleklerimizde kazıdı. Biz Türkler o kadar bilgisiz ve tarihi gerçeklerden bihaber kalmışız ki; şaşırıp kaldık! Neden duymadık veya birileri bu gerçekleri bizlere anlatmadılar yıllardır.Hocaali katliamını, Kerkük'deki Türkmen Türklerini, Bosna'da Boşnak Türk'ünü ve Türkiye içinde girişilen soykırım katliamlarını ispantlandırarak gözler önüne sermesi karşısında nutkumuz tutuldu! Bu katliamlarında sebeplerini sıralarkende, bundan sonra nasıl hareket edilmesi gerektiğini ve hangi önlemlerin arkasında yer almamızı açıkladı.

Aslında daha çok şeyler anlattı. Hele kendisi ile çok özel konuşmam ve aciliyeten nelerin öncelikle yapılması gerektiği birlikteliğine varışımız beni asıl memnun eden durumdu...

Türk Dünyası için ne çok şeyler yapsak, azdır! Bu şanlı milletim daha büyük hizmetlere layıktır ve ben; ömrünü bu yüce millete vakfetmiş biri olarak, hayatımın sonuna kadar Peygamberimizin övgüsüne mazhar olmuş milletimin hizmetkarıyım, onun ayağında turabayım...

İnşallah aydınlık yarınlarımız tez olur.

Ey şanlı Türk! Allah yar ve yardımcımız olsun!..

Zafer Direniş

...

BUGÜN 23 NİSAN MI ?..

Çocukluk yıllarım gözlerimin önüne geldi bugün. Köyümün ilk okulunda 23 nisan'a iki hafta kala öyle güzel faaliyetlere girişirdi ki öğretmenlerim; programlar hazırlayarak günün neşeli, huzurlu, cıvıl cıvıl geçmesi için her fedakarlığı yaparlardı. Biz öğrenciler harıl harıl şiirler ezberlerdik seçilmiş öğrenciler olarak. 23 nisan günü okumak ve bütün öğrencilerin, öğretmenlerimizin ve velilerimizin bizleri alkışlayacak coşkusu ile sabahlara kadar şiir ezberler; anacığımıza okurdum Türk olmanın vakarı ile...

Anacığım derdi:

"Afferin benim oğluma, ne de güzel okudu. Hadi yat artık oğlum" dediğinde ne çok gururlanırdım çok alkış alacağım diye...

23 Nisan günü geldiğinde pırıl pırıl elbiselerimizle okulumuzun yolunu tutar, heyecanlarımızı titrek konuşmalarımız ele verirdi. Sevinç dolardı yüreklerimize... Öğretmenlerimizde desen; onlar bizden daha fazla telaş içindeydiler. Velilerimizde ise ayrı bir heyecan vardı. Yüz akı evlatlarının faaliyetlerini yakından görmenin gururu vardı. Gözleri ışıltılı CUMHURİYETİNE sahip çıkacak evlatlarına baktıkça...Sağa sola koşuşturmalar yapan minik çocuklar ayrı bir güzellik serpiştiriyordu...

Okulumuzun avlusunda toplandık. Bülbüller gibi şakıdık hep bir ağızdan istiklal marşımızı. Çınladı her yer! Sıra şiir okumalarına geldiğinde kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Yerimde duramıyor, dişlerim birbirine vuruyordu heyecandan...

Öğretmenim; " Şimdi sizlere beşinci sınıf öğrencimiz Zafer Direniş şiir okuyacak, buyur evladım" dediğinde bütün cesaretimi toplayarak bir ok gibi fırladım şiir okuyacağım kürsüye. Önce bir selam verdim başımı eğerek ve başladım şiirimi okumaya. Hatırladığım kadarı ile Necip Fazıl Kısakürek (rahmetli) üstadımızın SAKARYA şiirini okumuştum... Çok sevdiğim şiirlerin başında gelirdi bu şiir. Vatan, bayrak kokan her şiiri seviyordum.

Şiirim bittiğinde bir alkış tufanı kopmuştu ve öğretmenim yanıma gelerek yanaklarımdan öptü ve bana minik bir hediye vermişti. Başım dik ve KÜRŞAD yürüyüşümle yerime geçtiğimde arkadaşlarımda tebrik etmişlerdi.

"Keşke babamda olsaydı" demişim kısık sesle ve ağladığımı hatırlıyorum hala. O gurbetdeydi, ekmek parası için yurt dışına gitmişti. Ömrüm zaten babasız geçmişti bu nedenle... Her öz Türk gibi bizde fakirdik!

O güzel günleri hatırlamak bile bana gurur veriyor hala. Yüreğimde dupduru o günlerin hatıraları. Hele okulumuzu baştan başa ve bütün sınıflarımızı bayraklarımızla, renkli şeritlerle süslenmesi ve TÜRK'ÜN DÜĞÜNÜ bu dercesine oluşturulan günü ve günlerimi unutamıyorum... Unutulmak tükenmek olduğunu bilen Türk evlatlarındanız!..

Otuz yılımı verdiğim gurbet ellerde de her yıl coşkuyla kutlarız ve hem de çok görkemli. Alabildiğine sadığımız biricik devletimize, cumhuriyetimize ve milletimize. Her milli bayramlarımızda bağlılığımızı tazeleriz andımızla!.. Kurtuluş savaşı, Çanakkale ruhunu taptaze yaşatırız yüreklerimizde biz... Mini minnacık çocuklarımıza giydirdiğimiz cicili bicili elbiseleri ile okudukları şiirlerle Türk yüreklerin, fidanların yeşerir olması onur veriyor bana. Geçtiğimiz cumartesi bir cemiyetimiz erken kutladı 23 nisanı ve görmeliydiniz! Bu cumarteside 23 nisan gösterisi olacak Lahey caddelerinde. Mehteran ekibimiz gelecek Almanya'dan. Vuracak davulun gözüne gözüne. Titretecek Hollandalı dostlarımızın yüreklerini ve bizler yürüyeceğiz ecdadımızın başı dik evlatları olarak...

Bizler böyle etkinliklerle yaşatırken 23 nisanı, ülkemde nasıl olur şimdi bilemem ama bildiğim şu; eskisi kadar coşku bırakmadılar. Türk'e düşman, Atatürk'üne kinle bakan, kurduğu CUMHURİYETİ ortadan kaldırmaya çalışan, AB sevdasına ülkesini karış karış satışa çıkarırlar hüküm sürerken ve tersanelerimiz, demir çelik sanayimiz, yeraltı ve yerüstü kaynaklarımız salibe peşkeş çekilirken ve işgal son hızı ile devam ederken ülkemde; 23 NİSAN gelmiş hatırlanır mı? Çocuklarımızın o şen yüzleri gülücükler deryasına dönüşür mü?

Hiç sanmam!

Mustafa Kemal'imizin hatıraları ve en büyük kutsal emaneti vatanımız yok edilmeye ve elimizden çıkarılmaya çalışılırken sinsice, hainlere karşı gücüm yettiğince yiğitçe haykırıyorum...

ATATÜRK'ÜMİZE SÖZÜMÜZ VAR BİZİM, İHANETÇİLERİN BAŞINI EZECEĞİZ !..

23 NİSAN ULUSAL ÇOCUK BAYRAMINIZI YÜREKTEN COŞKUyla KUTLARIM MAVİ GÖZLÜ, KÖZ YÜREKLİ YİĞİTLER !..

Zafer Direniş

...

YARIN 1 MAYIS...

Yarın 1 mayıs! Dünya işçi ve emekçilerinin kendilerine bayram olarak seçtikleri bu günde kutlamalar yapılıyor. Dünyadaki bir çok ülkede kutlamaların yapıldığı bu günde; her nedense ülkemizde yanlış değerlendirmelerle kutlamalar yapıla gelmiştir. 1 mayıs dendiğinde; şehirlerin ve sokakların işgali, bağırıp çığırmlar, devletin varlığına yönelik tehditler ve vatan evlatlarının birbirine saldırtılması... Böyle algılanmıştır hep...

Güvenlik güçlerimizi gereksiz çatışmaların içine sokmak, vatanda barış ve güvenin sarsılmasına neden olabilecek sert tedbirlerin alınması ve sokakların yaşanamaz hale getirilmesi... Ben bu olayları sadece ülkemizde ve gelir seviyesi düşük ülkelerde gördüm. Hele ülkemizde; 1 mayıs kutlamaları şen ve bayram olmaktan çıkıp, kanlı eylemlere dönüştürüldüğüne şahit olduk! O günler gözlerimin önüne geldikçe yüreğim hep kanar..

Kardeş kanlarının aktığı gösterilerde; hem işçi ve emekçilerimiz, hem de devletimizin güvenlik güçleri arası kapanmaz düşmanlıklar yeşertildiğini görüyoruz! Bu duruma dur diyebilecek gönül erlerinin hiç birşey yapmamalarının üzüntüsü içinde oluyordum. Benim gibi milyonlarca insanımız aynı üzüntüleri paylaştığını biliyorum...

Dünleri unutmayanlar iyi bilir! 1 mayıs 1977 olayları hala gözlerimde canlı. Taksim meydanını kana bulayan işçi ve emekçi düşmanı provakatorlerin iş başında olduğunu hiç kimse fark edemedi. Özel yetiştirilmiş ajanların yaptıkları kışkırtıcı davranışların sonucunda silahlar patlatılmış, meydan muhaberesine dönüştürülmüştü o gün Taksim meydanı... Ağlaşanlar, bağrışanlar ve cansız yerde yatanlar, pırl pırl Taksim meydanı kıpkızıla dönüştürülmüştü... Nice ana yürekleri yanmıştı...

Aman Allahım ne büyük kabustu o günler. Kardeşin kardeşe düşmanca saldırıldığı, katil vicdanların o masum insanlara uzanıp nice ocakları söndürmesi belleklerimizde hala canlı... Hala o günlerin şokunu yaşıyoruz 1 mayıs geldiğinde!

Yazık, hemde çok yazık oluyor halkımıza ve devletimize! Akli selim insanlarımız neden hain yürekleri fark edemiyor? Neden çok çabuk kanıyoruz bize biz gibi görünenlere? Bizler o kadar mı başkalarının güdümüne girebilecek kadar fikirsizleşmişiz? Bunlar aklıma geldikçe inanın çok üzülüyorum... İçimden hüzün bulutları hiç dağılmıyor acı olayları düşündükçe!..

Yarın 1 mayıs!

Yeni oyunların sahneye konmasından korkuluyor. Bu konuda tanıdığım yazar arkadaşlarımda çalıştığı gazetelerindeki köşelerinde değindiler bu duruma. Yeniçağ gazetesinden değerli dostum Arslan Bulut bey konuyu makalesine taşıdı iki gün önce. Yanlış geçtiğimiz günlerde İstanbul Valisi sayın Muammer Güler bey, basına 1 mayısla ilgili talihsiz açıklamalarda bulunmuştu ve demişti ki;

' Taksime gelenleri coplarız'

Nasıl bir zihniyet bu? Ülkesinin insanlarına hele; kendisine emanet edilmiş İstanbul halkına hasımca tutumu kime ne kazandıracak? Affedilir gibi değildi açıklaması! Bu tür açıklamalar talihsizliktir! Zira; bu kutlu ülkemizi ortadan kaldırmaya çalışanların eylemlerine yağ sürmüş oluyor. Onların yapacakları kışkırtmalara malzeme oluyor! Yetişmiş bir kişinin bu tür yaklaşımlarını anlamakta zorlanıyorum inanın!

Kısaca diyeceğim şu;

Yarın; bütün işçi ve emekçi kuruluşları çok hassas olmalı, kışkırtıcı ajanlara iyi dikkat etmeleri ve tahrikleri mantık süzgecinden çok iyi geçirip değerlendirmeleri gerekir. Değilse; inanın bir takım oyunların ortasında görürsünüz kendinizi. Ocaklarınızın sönmemesini istiyorsanız eğer, hainlerin vicdansızlıklarına yem olmamanız için birbirleriniz ile dayanışma içinde olmalısınız! Sloganların büyümesine kapılmayınız! İşçileri, emekçileri temsil eden bayrakların yanısıra bayrağımızda taşınmalı ve bu ülkede kardeş yüreklerin birliği beraberliği sergilenmelidir... Bu ülke hepimizin! Hangi düşüncelerde olursak olalım birliğimize gölge düşürmelerine asla izin vermeyelim!..

Tüm yoldaşların 1 mayıs işçi ve emekçi bayramını kutlarım...

Sokaklarımızı ağıt ve gözyaşları ile değil, gülücük ve sevinçlerimizle doldurmalıyız...

Selam olsun yoldaşlara ötelerden!

Zafer Direniş

...

Yeditepe'li Meleğim,

Biliyor musun; kollarından ve o sıcak nefesinden ayrılalı henüz çok kısa zaman olmasına rağmen, inan o kadar üşüdüm ki yalnızlığımıza. Tenimde sıcaklığın saklı olsa da, ayazlarda kalıyorum sensizliğe. Titriyor gecelerime düşen yalnızlığım. Nasıl ve nerelerde kendimi avutayım derken, Okyanus sahillerinde buluyorum kendimi. Dalgalar kabardıkça, yağmurlar doluya dönüştükçe tekmeliyorum ıssız geceleri.

Sokaklar sessizliğini sürdürürken birkaç köpeğin ulumaları düşüyor dalgınlığımın ta ortasına, irkiliyorum 'Bahar'ım nerdesin?' diye... Özlemin öylesine kavurdu ki şu yüreği; bir sorsan ne hallerde avareliği, bitkin düşmüş hali? Yürüdükçe yollarda nemli gözlerime gözlerin değer, ıslak dudakların dudaklarımda seyr-ü alem eder, gülümserim...

Bak; güzde gelip çattı derken, yeşile bürünmüş ağaçların dalları çırılçıplak kaldı kış'ın gelinliğini giymeye hazırlanırken, ben çırılçıplak oldum bakışlarda sana. Hazırım 'gel beni sar diyeceğim' derken hayalinde uçup gidiyor karanlığın derinliklerine. Sessizim!.. Küskünüm talihime! Öksüzleşiyor sol yanımda. Ağlayamıyorum amma, ağlamaktan beter oluyor kimsesizliğim... yarasalar tepemde şekilleniyor, ürküyorum... Anlıyorum ki burası YEDİTEPE değil!..

El ele, göz göze gezerken KESTEL sokaklarında; ayrılıklarımızın vuslatının tadını çıkartıyorduk değil mi? Nice güzel insanlar tanırken o şirin Bursa kasabasında, yüzümüzden tebessümlerimiz kayardı yüreğimize, sevda şiirleri fısıldıyordum sana. Ceylan bakışların, ok ok kirpiklerin, endamı melek yüzün pembeleşiyordu gecelerimizde... Hele o zarif ve vakurlu yürüyüşün, duruşun, sevecen tavırların, kadirşinas ülküdaşlarımıza gösterdiğin şevkatin beni nasılda mesut ve bahtiyar etmişti. Kardeşlik elbisesi giymiş şairlerimize dostluğun beni çok duygulandırmıştı. Sen görmemiştin gözlerimdeki yaş silerken. Sen yüreğimin en güzel nişanesiydin Asena yüreklim, birtanem. Seninle ne kadar gururlansam, onurlansam çok görme bana olur mu? Sen topluluk içinde bir güneşin ışı ışı yüreğimi aydınlatan...

Ahh be sevdiğim, nasılda çabuk bitirmiş sayılı günlerimiz. Keske hiç bitmeseydi gecelerimiz, gündüzlerimiz... Gemi yolculuğumuz o muhteşemliği ile hep devam etseydi. Nefis kahvelerimizi başbaşa yudumlar olabilseydik!..Balıkçı teknelerini tatlı gülücüklerimizle hal hatırlarını sormalarımız devam etseydi ve saati durdurabilseydik hiç ayrılmamacasına birbirimizden... Olmadı, başaramadık kaderimizin yazgısını... Ayrılıklara mahkumduk!..

Sorma bana şimdi; Atatürk hava limanından veda ederken nasıl ağladığımızı! Dönüpte arkama bakarken seni üzüntünden diz üstü çöktüğünü... Ne olur sorma; İstanbul martılarının ayrılığımıza matem tuttuklarını... Bak ağlayacağım yine şimdi...

İşte bunları düşündüm geceye kafayı çekerken.... Sokaklar sarhoş, ben sarhoş... Salını salını giderken acı bir araba kornası ile güçlükle attım kendimi kaldırıma. Islak kaldırımlarda süründüm bir müddet. Seni haykırdım 'Bahaaarrrr nerdesin?' diye. Uğultular çöktü kulaklarıma, kıvrılıp kaldım bir ağaç gövdesi dibinde. Çok sonra farkına varabildim polis ve ambulans sirenlerinin ayak uçlarıma düşen çığırkanlığını... Sedyeye koydular yorgun bedenimi, sarhoş başımı sardılar ve beni alıp götürdüler. O derbeder halimi sana götürüyorlar sandım birara, sevindim! Uyumuşum... Saatler sonra uyandığında bir hastahanenin onuncu katında ve bembeyaz bir yatakta seni sayıklar halde buldum kendimi...

Ahhh Bahar'ım! Ne olur kurtar beni buralardan. Bitsin şu kahr ve acı dolu satırlarım. Sensiz geçen günlerim artık elvedalansın!.. Daha ne kadar dayanabilecek 'yiğidim' dediğin şu garip buralarda... Neyse sevdiğim; gelecek mektubumda buluşabilmek ve koklaşabilmek dileği ile yetim kalmış buselerimi zarflayıp, pullayıp acilen gönderiyorum... Sibel'iminde gamzelerinden uşulca baba şevkatince öpüyorum. Kedimiz AŞKIMIZA çok iyi baksın. Onuda beter özledim...

Yeditepe'de Allah'ıma emanetimsin meleğim, birtanem!..

Gözümün ışığı bir ömür sönmesin!

Seni ne çoooooook sevdim sevgilim!..

Zafer Direniş

...

AMAN DİKKAT KURBAN GELİYOR !..

Kurban bayramı yaklaşırken hali vakti yerinde olanlarımız haç faraziyesini yerine getirmek için dahil olduğu gurupla Sudi Arabistan'a gitmektedirler. Her yıl olduğu gibi yine bazı 'İYİNİYET HIRSIZLARI' hacılarımıza haç mevsimini zehir etmekte, manevi tadlarına zehir olmaktadır. Hava alanlarında, kutsal topraklarda kuralsız ve izinsiz girmelerine engel çıkmatadır. Olan hacılarımıza olmakta, o mübarek topraklardan alacakları manevi atmosferden mahrum bırakılmaktadırlar. Fakat; turizm ruhsatı almamış firmalar ceplerine indirdikleri paracıklarla köşeyi dönme tam gaz devam etmektedirler. Devlet nedense suskun !..

Anlayamadığım şu; her yıl bu durumlar olmakta olduğunu basınımızda ve tv'lerde görmekteyiz. İnsanlarımız hala neden bu tür üç kağıtçılara kanmaktadır? Dini duygularını istismar edenlere teslim olmalarına bir anlam verebilmekte çok zorlanıyorum. Her yıl aynı durumlar! Halkımıza öncülük edecek sivil kurumlarımız yeterince çalışsa sanırım mağdurluların sayısı çok aza indirgenebilir.

Haç istismarcıları ve simsarları cirit atarken ülkemizde diğer bir kanayan yaramız var kurban yaklaşırken. Kurban bağış! Mantar biter gibi bitivermekte kurban bayramı yaklaşırken. Koca koca ilanlar bastırılıp sokaklara asılmakta, gazatelere, tv'lere ve radyolara ilanlar verilmektedir. Mahallenizde elektrik direklerine, evlerin duvarlarına ilanlar yapıştırılmakta. Bunlarda yetmiyor; oluşturulan ekipler evlerinize kadar gelmekte ve sizlere 'kurbanı onlara bağışladığın takdirde CENNETİN KAPILARI ARDINA KADAR AÇILACAĞI' masalı anlatılmaktadır! Eğer sizde dini bilgilerden yeterli bilgilerden yoksunsanız, vicdanınızın sesine kulak verip kurbanınızı ne idiği belli olmayan kuruluş veya gruplara bağışlıyorsunuz? Sonra; bunların ŞEYTANLIKLARI ayyuka çıktığında da, 'vah, tüh ' desanızda sizin kurban bağışınızın amacına ulaşmadığına şahit oluyorsunuz üzüntü ile.

Ülkemizde o kadar net ve güzide kuruluşlarımız var ki; KIZILAYIMIZ, MEHMETÇİK VAKFI, DİYANETİMİZ, SİLAHLI KUVVETLERİMİZ, TÜRK HAVA KURUMU vs. Şimdi bu emin olduğumuz devletimizin kuruluşları varken, başka kurumları, din istismarcıları tercih edilmesindeki yanlışlığı halkımıza anlatmalıyız. Her insanımız; kime yardım verildiğini iyi bilmelidir. Memleketimiz adeta 'yol geçen hanına' çevrilmiştir. Önlemler almak elimizde!

Çok dikkat ettim halkımızı kandıran kuruluşlara. Yardım edecekleri, kurbanları gönderecekleri ülkelere bir göz attım. Bakınız hangi ülkelere yer verilmiş? Endenozya'dan tutun ta Afrika kıtasındaki ülkelere kadar... Ortadoğuda genellikle Filistin öne çıkarılır (acılarımız hep taze kaldığı için bu ülkeye, istismarda kolay oluyor) Tamam; birşey dediğimiz yok! Fakir müslüman ülkelerde bizim kardeşimiz ve muhtaçlarına yardım etmekte boynumuzun borcu diyoruzda; peki bu çok hayırsever (!) kurumların listelerinde benim ülkem TÜRKİYEM yok! neden herşeyi ile BEN olan Türk yurtları yok! Ülkemiz çok mu zengin, halkımızın bir eli balda, bir eli yağda mi? Açlık sefaleti yaşayan evsiz, barksız milyonlara varan insanımız dururken neden yurt dışı tercih edilir?

Anladığım şu; bu hayırseverlerimiz (!) sizleri kesinlikle sevmiyor ve açlıktan ölseniz bile umurlarında olmuyor! Onlar, sadece sizin paranızı sevdikleri için sizlere yakın oluyorlar!ortaya çıkıyor! Lütfen bunu göz önünde bulundurup değerlendirme yapınız!

Kurban fiyatlarında minik bir araştırma yapalım, ortaya ne çıkacak görelim!

Ülkemizde küçükbaş kurbanlıkların ortalama fiyatı aşağı yukarı 250 ile 300 ytl. Bu nedenle kurumlarımızdan KIZILAYIMIZIN kurban fiyatı 260, DİYANET VAKFIMIZIN 260, MEHMETÇİK VAKFIMIZIN ise belirlediği kurban fiyatı 250 ytl'dir. Peki bu çok hayırsever(!) üçkağıtçıların ülkemizin dışında kesecekleri kurbanlıklar içinde aynı parayı talep etmektedirler. Ama o ülkelerde kurbanlıkların fiyatı 100 ytl ile 150 ytl arasında değişiyor. Aradaki fark bir hayli kabarık. Yani topladıkları paraların yarısına kurbanlık aldıklarını farz edelim! (şüpheli ya) Peki geri kalan paralar nere gitmektedir?

Siz düşünmeden ben söyleyeyim! CEPLERİNE GİTMEKTEDİR!!! Köşeleri bin kez dönmektedirler. İftar sofralarına son MODEL MERSEDESLERLE giden iki karış sakkallı ermişlerin (!) kapı kapı toplattırdıkları kurbanlıkların hesabını her nedense halkımız soramamaktadır. Hipnotize edilmiş durumdadırlar. CENNET VAAD EDENLERİN sözlerine çarpılıp etkisinde kaldıkça halkımız daha çok kurbanlıklara kurban edilir.

Siz siz olun, bunların sahte sözlerine asla kanmayın! Sizlere tavsiyem kurbanlarınızı öncelikle en yakınlarınız ile paylaşın. Ailenizde varsa fakir önce onları nasiplendiriniz kurbanlarınız ile, yoksa çevrenizdekilere el uzatınız, yardımlarınızı onlara veriniz! Veya yukarıda bahsettiğim kurumlarımıza verebilirsiniz!

Bizden hatırlatması ...

Sevgi ve saygılarımla değerli dostlarım...

Zafer Direniş

BU BAYRAMDA SENSİZİM FİRUZEM!..

Kanayaklım,

Bir bayram daha gelip dayandı kapımıza buruk bir sevinç yumağı ile... Çocuklar kadar şen olamayacağız, bayrama özel elbiselerimi giydirip bayram namazına yollayamacaksın yine. O pembemsi gülücüklerinle bayram namazı dönüşüme mis kokuların ferahlık estirmeyecek içime ve ben sarılamayacağım sana tüm sevdamin içtenliği ile...

Boynum yine bükük, gözyaşlarımı gönderdiğin beyaz mendilime saklayacağım. Sensizliğime düğümlenen hıçkırıklarım nefeslerimi kesecek yine; umutsuz yalvarışlarıma düşen bakışlarım ta uzaklara gidecek sessizce. Bir kırmızıgül bile veremeyeceğim bayram sevincinde. Ne çok insanlar bayramlaşmaya gelselerde ben yinede yalnızım biliyor musun? O şirin, yepyeni bayramlıkları ile gülyüzlü Türk çocuklarının işyerine gelip ' amcacığım bayramınızı kutlarız' dediklerinde nasıl gururlandığımı ve bir o kadar da hüznü boğulduğumu nasıl izah etsem? Vatandan binlerce kilometre uzaktaki fidanlarımızın bayramlarımızı yaşatıyor olması, aynı şevk ve heyecan içinde Türk evlerini, işyerlerini tek tek dolaşıp diyar-ı gurbette 'Türklüğün kalesiyiz' dercesine başı dik olmalarını görmek bir nebze de olsa senden ayrı bayram geçirmedigimi kahreden kadersizliğimi unutturuyor!.. Sağolası o anne ve babalara ki; milli ve dini günlerimizi tazecik yüreklere yerleştirebiliyorlar her türlü çirkeflere rağmen... Kurban olam ben o yüreklere !..

Birtanem,

Bilmiyorum memleketimizde de aynı bayram heyecanı yaşanıyor mu, yaşatılıyor mu? Eskiden ne büyük tad alırdık bayramlarımızda. Ellerimizde naylon torba, ev ev dolaşırdık büyüklerimizin ellerini öpüp bayram harçlığı veya çerezi alırdık. Büyüklerimize ne büyük saygı beslerdik. Onlarda bizi çok severlerdi... Duyuyorumda, nesil iyice bozulmuş! Ne bayramdan bir haberi var, ne de insani duygulardan. İnşallah o kadar büyüttükleri kadar değildir! Bu güzelim insanlarımızında büyük bir geçiş dönemi yaşadığını sanıyorum. Bu günlerde geçecek; benim o güzel yürekli insanlarım, kardeşlerim, bacılarım; birliğin, beraberliğin, sevginin kadir ve kıymetini bileceklerdir! Ben o insanlarımıza kızmıyorum, kızamıyorum. Onların özümüzden çalındığını, koparıldığını, tuzaklarla harcandığını düşünüyorum. Yakın gelecekte bu gaflet uykusundan uyanacaklar...

Gönlüm çok istiyor birtanem! Bayram öğlesi şöyle bir ağaçlıklı çayır alana toplanıp, salıncaklar kurmak, ocaklar hazırlayıp yemekler pişirmek. Genç kızlarımızın söğüt ağacına kurulmuş salıncakta pürneşe içinde sallandıklarını başbaşa seyretmek! El ele, göz göze boğazın serin, marmaranın masmavisinde martılarla birlikte dolaşmak; kuşlara, ağaçlara, tabiata bayramı yaşatsak! Ahhh be sevgilim, o günlerimizde gelecek mi? Hüznülerimize bir tekme atıp, tatlı tebessümlerle erdemli insanlarımızla bayramlaşıp selamlar vereceğimiz yıllar yakın mıdır acep? Bak unuttuyordum; çay bakçesinde en demlisinden çay içip ve en susamlısından gevrek simit yiyecek miyiz?

Hani derdin ya; 'Zaferim, bayramlarımızda sen evimizde ol, bak sana neler yapacağım... Ellerimle börekler, baklavalar açacağım.... Sarmaların hangi türünü istersen saracağım... Yeterki sen yanımda ol' ben de sana; ' İnşallah bebeğim, Allah kısmet ederse hepsi olacak. Bize yaban, yüreklerimize el gurbet elleri birgün bitecek! Güz denen mevsimleri lugatımızdan çıkaracağız! Biraz sabır birtanem' derdim .

Şimdi ağlatacaksın! Neysel!..

Varlığımıza, sağlığımıza şükredip; Allah'u tealaya hamdü senalar edelim. Bu bayramda kısmet olmadı... Bayrama bir kaç gözyaşı damlatsakta eşimizin , dostumuzun varlığı azda olsa yalnızlıklarımıza merhem oluyor. Onların bayramlaşmaları bize ve vatana huzur verecek gülyüzlüm. Üzülme sen ben yokum diye...

Birtanem,

Şunu hatırlatmak istiyorum; kesilecek kurbanımızın her zerresini mahallemizde tanıdığımız fakir-fukara insanlarımıza ver. Evine bir gram et giremeyen, yoksul insanlarımızı gör. Kapına bir dilenci gibi gelip, 'şu kursa, bu kursa yardım edin' diyenler olursa, asla verme onlara. Halkımız açken, o gözü doymazları doyurmak kurbanımıza helal getirmez! Öncelikle fakirimizi gözetmeliyiz. Benim insanım herşeyden önemlidir! Benim ülkemi bırakıp, başka ülkelerde kestiklerini diyenlere asla itibar etme. Yalancıların, düzenbazların milletimizi kandırdıkları yeter artık. Eşimize, dostumuza sende anlat onların üçkağıtçılıklarını ki; halkımız uyansın!

Elagözlü Firuzem,

Her bayramda gittiğin kabristanlığımıza git, atalarımızın ruhuna fatihalar gönder, onların bayramlarını kutla! Şehitlerimize en uzun duaları gönder, yasin-i şerif indir ruhlarına. Bu vatanda yaşıyorsak, başımız dik dolaşabiliyorsak onların sayesinde! O nurlu şehitliklerimizin bayramlarda unutulmuşluğunu unutturmamalı. Peygamberlere, evliyalara, velilere vatan olmuş mübarek topraklarımıza zeval gelmemesi için dualarını et bayram sabahı...

Birtanem,

Satırlarıma derin sevgilerimi ekerek yollarken; bensiz geçen bayramını kutluyor, alnından öpüyorum asil soylu kanayaklımı. Allah'ıma emanetimsin vatanımda...

Seni çok seviyorum birtanem...

Zafer Direniş

...

NEDEN KORKARSINIZ Kİ?!

.....bu yazı vatanseverim diyenlere hitaf olunur !..

Altı yıldır ülkemizde yapılanlara baktıkça, vatanımızın altı her geçen gün oyulduğunu, ihanet şebekelerinin çok hassas kilit noktalarımızı tutuklarını, Türk'e ait ne varsa silip süpürmeye çalıştıklarını, halkımızı açık ve gizli psikolojik baskı altına alarak yüreklerde korku dağları büyüttüklerini gördükçe kahroluyoruz. Türk milletine, Devletimize, Ordumuza karşı olmadık iftira kampanyaları yürüten Amerikan'ın gönüllü uşakları, ajanları dur durak bilmeksizin hergün kudurmuşcasına saldırmaktadırlar... Türk'ü ANADOLU topraklarından yok etmenin derdindeler (!)

Kendi ürettikleri komplolarla ülkemizin cesur yürekli vatanseverlerini hile ve oyunlarla tezgahlar kurup halkımızın gözünden düşürmeye, emperyalizme karşı yiğitçe duruş sergileyenleri yıldırıma, mücadele ruhundan uzaklaştırmaya çalışmaktadırlar. Yazılı, sözlü ve görüntülü medya ile bu kampanyalar yürütülmektedirson hızı ile. Malesef halkımız, söylenen yalan ve iftiralara kanmakta, inanmaktadır. Çünkü; gerçekleri kamuoyuna duyuracak milli karakterli, milli duruşlu medya yok denecek kadar azdır ve bunlarda zaman zaman engellenmekte, susturulmaktadır! Geçtiğimiz günlerde iktidarın zebanilerince destursuz basılan AVRASYA radyo ve televizyonunda bunların hedefleri arasındaydı.

Aklımızın ucuna bile getirmediğimiz; dürüstlüğünden, vatanseverliğinden ödün vermeyen Mustafa Kemal'in erlerini sabahın 3'ünde, 4'ünde evleri basılarak elleri kelepçelenip, başları bastırılarak cemselere konanları gördükçe kahroluyoruz. Devletine, ordusuna şerefle görev yapmış, hainlerin inlerini tarumar etmiş yüksek rutbeli askerlerimiz, milyonlarca işçisine yıllardır öncülük eden sendika liderlerini veya parti önderlerini etkisizleştirmek, direniş güçlerini kırdırmak için mapushanelere doldurulmalarına karşılık UTANCIMIZDAN başka birşey verememenin ezikliği ile yaşar olduk!

İktidarın Amerikan, Avrupa ve İsrail güdümlü siyasetinin ortaya koyduğu, koydurulduğu tiyatro oyunlarını daha ne kadar seyredeceğiz merak ediyorum?! Başbakan Tayyip Erdoğan, efendilerinden adıkları emirlerle yaptığı icraatlar ülkemizin yavaş yavaş elden çıkışına hala seyirci mi kalacağız diyerek kendi kendimizi bitirirken neden bir araya gelinip bu tehlikeli gidişe dur diyemiyoruz? Yeri geldiğinde VATANSEVERLİĞİ, DEVRİMCİLİĞİ, ÜLKÜCÜLÜĞÜ, MİLLİ GÖRÜŞCÜLÜĞÜ kimseye bırakmayanlar, meydanlarda sağa sola ip atanlar, bizi ENAYİ yerine koyarak; karşılıklı danışıklı-dövüş yapanlara karşı usulen gürleyen ama aslında SEYİRCİ kalanlar, hani YURTSEVERDİNİZ YA?! Bu vatana olan aşkınızı, sevdanızı ertelediniz mi? Yoksa ceplerinize soysuzlaşma paraları mı kondu?

Çekinmeden söyleyin! Yüzünüzün kızaracağını hiç sanmıyorum!

Pişkinleşmişsiniz !

Başını kuma gömenler; özünde gerçek MEMLEKETSEVER olan bizler, gittikçe şerefsizleşen düzene karşı baş kaldırıışımıza yanımızda neden yer almıyorsunuz? Bu gidişatin cenabetliğini şiirlerimizde ve yazılarımızda haykırdığımız zamanlar MİLLİYETÇİYİZ (!) diyen siteler; bizleri, ÖDLEKLİKLERİNDEN dolayı bir çırpıda silenlere karşı dahi tepkisini gösteremeyecek kadar ruhu ölmüş ÜLKÜCÜLER kavlimiz böyle miydi? Bu vatan için canımızı, kanımızı verirken BOZKURT yürekli idikte, şimdi SÜT DÖKMÜŞ KEDİLERE Mİ DÖNDÜK?!

Yoksa TİLKİLEŞTİK Mİ?!

Kutlu VATANIMIZIN azar azar yok edilmesine sessizliğini bozamayan ÖDLEK BAHCECİ'yi hala başında TAÇ yapmaya devam edecek misin? EVET diyorsan; sende bitmişsin! AMERİKA'NIN LİBOŞU olmuşsun! Alnına yapıştırılan o şerefeli ÜLKÜCÜLÜK adını sil! sana bu isim yakışmıyor artık!

Bize inanmış DOKUZ ADAM GİBİ ADAM yetiyor! Yeter ki ayağımıza bağ olmayın! Türk'e kefen biçenlerle HESABIMIZ olacak!

Halkımız, İSLAM KILIĞINA BÜRÜNMÜŞ FİRAVUNLARA karşı milli birliğini, dirliğini kursun! Yarınlarda büyük kavga bizi bekliyor!..

AYDINLIK YARINLAR BİZİMDİR !..

Zafer Direniş

...

BİR MASADA DÖRT YÜREK ...

Hollanda'dan İstanbul'a geldiğim pazar akşamından bugüne kadar (perşembe) beklediğim güzel bir buluşmanın heyecanı ile bu sabah güne 'merhaba' dedim. Sevincim tavan yaparken, kahvaltının hazır olduğunu söylemeye gelen bahar gülüslü Bahar hocam;

'Zafer kahvaltımızı yapıp hemen yola koyulmalıyız. Varacağımız yer hayli uzak'

'Tamam Bahar hocam, hemen geliyorum' derken tebessümlerim heyecanımı dışa vuruyordu.

Edebiyat Defteri'nin sayfalarındaki şiirlerinden gıyaben yakınlaştığım ve İzmir toplantısında yüzyüze tanıma fırsatı bulduğum yüreği KÜRSAT, gönlü EREN dev bir şairimiz KURT BAKIŞLI KURTBEY'İMİZ, Niyazi TUNCER ve AYBALAMIZ , Çiğdem ÇİMEN (seheryeli) ile EMİRGAN'ın en güzide bir koyunda buluşacağımızın sevinçleri yüreğimi ne güzel sarıp sarmalamıştı.

Vatandan uzak olmanın verdiği hasret duyguları öylesine yoğundu ki; yazdığım şiirlerde seveda ve özlemler ana temaydı. Hele bir de bu ayrılığa YAR ve YÜREK DOSTLARIMIN hasretlikleride eklenince gurbetin zalim akşamlarına ne yıldızlar, ne de ay sökün ediyordu.Mevsimler güz oluyordu her gurbet gününe. Yalnızlığıma kelepçelenen, kimsesizliğime bıraktığım hatıralarda ızdıraplar çekmek adına kahrolurken, sessizce çok gözyaşları dökmüştüm gelemeyişime... Amma, işlerimi iki haftalığına erteleyip, zararlarımı göze alarak gelmenin hazırlıklarını yaparken, geleceğimin ilk müjdesini Bahar hocama vermiştim. Bir kaçgün sonra da İstanbul'da görüşmek istediğim can dostlarıma haber saldım. Tanıdığım seyahat acentasından THY bileti ayırttım mart'ın onbeşine. Geliş günümün pazar günü olması sevindirdi, birazda hüzünlü oldu. Çünkü, pazar günü şampiyonluk için önemli bir maçıma çıkamayışımı beni biraz üzen.

Gün gelip çattığında bavulumu hazırlayıp sabahın erken saatlerinde Amsterdam hava limanına oğlum Gökhan ile gittim. Eşyaları içeri verdikten sonra pasaport kontrolünden geçerek uçağa biniş yerine yöneldim. O an kafamda ne iş yeri vardı, nede müşterilerimin istekleri... Her şeyi Lahey'e bırakıp gelmişim. Artık tatil herşeydi benim için! Telefonumu bile kızıma teslim etmişim gelirken. İş stresini beraberimde getirirsem, tatilimin bir anlam ifade etmeyeceğini daha önceki iznimde iyice öğrenmişim! İki haftalık iznimle seçkin dotlarım ve evimle ilgilenecektim... Bir de kurban olduğum İSTANBUL'umla ayrılık yaralarını saracaktık ...

İstanbul Atatürk Hava Limanına THY iniş yaparken nasıl duygulandığımı, vatanımın, İstanbul'un havasını ciğerlerime kadar nasıl çektiğimi bir bilseniz! Yüzümdeki tebessümlerde martıların kanat vuruşlarını görürken çocuklar gibi şendim. Memleketim bir başkaydı yüreğimde, gözlerimde. Uğruna canların verildiği cennet ülkemde olmanın bahtiyarlığındaydım. Gümrükten içeri adım atarken, vatan toprağına kavuşmanın mutluluğundaydım. Sevinç dolu nemli gözlerle gümrükten çıktım. Yolcularını bekleyen kalabalığa gözlerimi gezdirirken, elinde bir demet kırmızı beyaz karanfillerle karşımda duran melek yüzlüm Bahar hocamı gördüm. Tüm güzelliği ile karşımdaydı. Bildik o tatlı gülüşleri ile karşıladı beni;

'Canım, vatanına hoş geldin' derken gözlerindeki sevinç pırıltıları yıldız yıldızdı. Koştum, hasret duyguları ile sarıldım ona. Vatanım, sevdam adına kucakladım Bahar hocamı...

' Ne çok özlemişim sizleri be hocam' diyebildim. Birşeyler öylemek istedim, yutkundum. Söyleyemedim!..

Metro ile evimizin yolunu tutarken gerilerde bıraktığımız günleri yad ettik Aksaray'a gelesiye kadar. Oradan da bir taksi ile evimize geldik. Yorgunluğumuza hazır kahve iyi geldi. Bayağı yorulmuştum. İş ve yolculuk yorgunluğu bir arada olunca bedenim çok yıpranmış ve zorlanmıştı ama değmişti doğrusu ...

Pazartesi akşamı Edebiyat Defterine girdim. İlk baktığım, ziyaretine gideceğimiz gönül dostlarımızın sitede olup olmadığı oldu.Dostlarım sitedeydi ve hemen hiç beklemeden mesaj attım. İstanbul'da olduğumu öğrenince Niyazi üstadım çok sevindi. Mesajıma karşılık veren KURTBEY'imiz ile buluşma randevusu yaptık. Çarşamba öğle saat 13.00 de Emirgan'da buluşacağımız kararlaştırdık. Saatler biraz ilerlemişti ki; KURTBEY'imiz bir mesaj daha gönderdi. Baktım, randevunun perşembe gününe yine aynı saate alınmasını rica etti. Kabul ettim. Çiğdem bacım, o gün için münasip olmadığından gelemeyeceğini ama bizide mutlaka görmek istediğini belirtmesi nedeni ile perşembe gününe ertelemiştik randevumuzu. İyi ki ertelemişiz ... O kardeşimizi görmeseydik bizde çok üzülecektik...

Perşembe sabahı; evimizin sevimli, sarışın kedisi AŞK'ı evde bırakıp çıktık. Hava biraz kar soğuğu. Sulusepken atıştırıyordu. Ne olacaktı mart ay'ında? 'Agustos güneşi göreceğiz değildik herhalde' diye mırıldanarak otobüs durağına gittik.Şemsiyede almamıştık yanımıza.Biraz ıslanacaktık. Lahey'in yağmurlarına ıslanmaya alışık olduğumdan aldırış etmedim. Bahar hocam üşüdüğünü ima edercesine bir gök yüzüne bir bana baktı! Bu soğukun bana normal geldiğini, Okyanus soğukunun daha çetin olduğunu söyledim. Neyse, üçüncü otobüsün gelmesi ile Taksim'e gittik. Otobüs duraklarında bizim gideceğimiz istikametini sorduk ve bize söylenen durakta hazır

bekleyen otobüse bindik. Otobüs hareket ettiğinde bizdeki heyecan günün soğukluğunu unutturuyordu. Bahar hocam artık üşümeyi unutmuş, dostlarımızla buluşmanın heyecanı ile;

'Ya zafer, ne iyi oldu arkadaşlarımızla buluşmak... Dostluk budur' dedi. Başımı salladım 'evet' dercesine.

Biraz uzakmış gideceğimiz yer. Otobüsümüz boğazın mavimsi sularının kenarından homurdana homurdana yol alırken bende etrafa göz atıyordum. Her yer afiş, flama ve parti bayrakları ile donatılmış. Belediye seçimleri; partilere flama ve bayrak asma yarışına dönüştürmüştü. Partililer arabalarına taktıkları megafonlarla habire nutuk yarışındalar "edeceğiz, yapacağız" cekler ve caklar bir hayli fazlaydı nutuklarında. Güldüm ve 'YALANCILAR' diye mırıldandım... Sonra 'Hangisi hayırlısı ise Allah onu belediyelerimize başkanlığı nasip etsin ' dedik... Eskiden hiç böyle temennide bulunmamıştım ama bu sefer bende anlayamadığım nedenle böyle hayırlı temennide bulundum... Birde beni düşündüren bir gözlemimi aktarayım; barış havarisi kesilen, aslında ülkemizi kana bulayanların seçim çalışmalarında anlamadığım bir şive ile (kürtçe) birşeyler diyorlardı. Kimsenin hangi şive ile konuştuğuna karışmam ama bir partimiz (MHP) Hakkari'mizde seçim çalışması yapsa ve Ozan ARIF'in türkülerini kardeşlik adına çalsa kesinlikle o kişilere yaşama hakkı tanımaz, öldürürler. Askerlerimizi, polislerimizi, masum halkımızı katledenler, demokrasi adına siyaset yapanlara Allah bilir neler yaparlardı... Türk'ün gönülden hoşgörüsü bir daha canlandı gözlerimde... İstanbul'da başka bir şive ile siyaset yapanların iyi niyet beslemediklerini ve fırsatları olduklarında Türk'e yaşama hakkı vermeyeceklerini belleğime iyice kazıdım!.. Allah'ım, bu ülkeye ihanet edenlere fırsat vermesin! Diğer siyasi partilerimizin çalışmalarında başarılar dilerken, inşallah memleketimiz ve şehirlerimiz için hayırlı bir seçim olur ...

Ha birde şunu düşündüm bu kısa yolculukta. Allah bize öyle güzel bir şehir vermiş ki şu İstanbul'u. Dünyanın en güzel incisi. Öyle güzellikler var ki bu şehirde, etkilenmemek mümkün değil! Ve bu güzelim şehre ihanet edenleri gözlerimin önüne getirdim. Mahallelerini yakıp yıkan, oto yollarını işgal eden soysuzlar dikildi karşıma... "ahhh Fatih'im neredesin?" derken Bahar hocamın sözü ile kendime geldim.

'Ya biz tam olarak nerede buluşacaktık' dedi.

'Bahar hocam, telefon açalım'

Bahar hocam telefonu çantasından çıkardı ve baktı ki, Niyazi bizi tam dört kez aramış, duymamışız. Hemen aradık Niyazi'yi ve telefonu ben aldım.

'Alo, Üstadım biz geliyoruz. Bizi aramışsınız ama duyamadık gürültüden, özür dileriz. Tam olarak nerede buluşuyoruz?'

'Zafer, Keşke söyleseydiniz biz alır gelirdik sizi. Biz sizi taksi ile geleceğinizi sandık!'

'Üstadım çok sağolun, bu trafikte otobüs daha kolay olur diye düşündük. Sen bize söyle, nerede ineceğiz?'

İstanbul'a kırkaltı yılını vermiş Bahar hocama verdim telefonu daha iyi bildiği için buraları. Konuştular. Niyazi üstadım buluşacağımız yeri söyledikten sonra;

'Yürek kardeşim Niyazi'nin dediği yere çok az kaldı. On dakika sonra oradayız' dedi Bahar hocam.

Sormayın o andaki heyecanımı. Avuç içlerimi birbirine sürtüştürürken, Bahar hocam; çok sevdiğim pembe gülücükleri ile bana bakıyordu. Ne bileyim işte, ben öyleyim. Vefalı yürek olmak, dostlukların satıldığı, unutulduğu, çıkarlara dönüştürüldüğü bir ortamda sıcacık iki yüreğimizle buluşmak ne büyük bir sevinç ve duyguydu bizim için.

'Şu durakta iniyoruz' derken Bahar hocam, ayağa kaldık, çıkış kapısına yöneldik. Otobüsümüzün gıcırtilı fireni ile durağa vardık. Kapı açılıp dışarı çıktığımızda etrafıma şöyle bir bakındım. Yürek dostlarımızı gözlerimize düşürmeye çalıştık. Gözlerimiz otobüsün durağa giriş yaptığı yerde açık gri, pırıl pırıl bir arabanın durduğuna odaklandı. Ben şaşkın şaşkın bakınırken arabanın kornası çalındı bir kaç kez...

'Bahar hocam bak bizimkiler bunlar galiba' dedim.

Arabaya yöneldik. Niyazi ile Çiğdem canlar el salladılar. Adımlarımızı çabuklaştırdık. Yüzlerinden tebessümler hiç eksik olmayan iki can dostumuz öyle içten karşıladılar ki bizi, gözlerim yaşarmadı desem yalan söylemiş olurum. Yutkundum. Arabanın durduğu yer trafiği aksattığı için birbirimize sarılmadan bindik arabaya. Hızlı şöförümüz Niyazi gardaşım, gaza basması ile ani bir dönüşle gideceğimiz yere yönelirken;

'Nereye gidelim?'

'Valla üstadım, biz sana emanetiz. Nereyi uygun görürsen oraya gidelim' dedim.

Boğazın suları ile kucaklaşan müstesna bir yer olan OBA RESTORANT'da durdu. Arabayı parka bıraktık. Arabadan iner inmez kucaklaştık. İzmir toplantısında ilk görüşmemizden bu yana ikinci görüşmemizdi. Fakat, sanki yıllar öncesinden birbirimizi tanıyormuşuz samimiyetinde birbirimize öylesine içten dost ve gönüldaş olmuştuk ki; düşman ve fesat yürekleri çatlatırcasına ... Çiğdem bacım desen, o akasya çiçeği gülüşündeki derin samimiyeti ve dostluğunu tanımanızı isterdim. Endamındaki beyazlığa gülüşü çok yakışıyordu. Bahar hocamla Çiğdem birbirlerine sarılırken çok

duygulandım. Dostluğun, yarenliğin kadir ve kıymetini bilenlere ne mutlu...

Dikdörtgen modelinde bir yer OBA RESTORANT. Akşam yapıyla tarih sayfalarını önümüze açtırırcasına. Türk el sanatının motifleri sadeliği işlenmiş OBA RESTORANT'a. Garsonları oldukça nazik. Oturacağımız masaya kadar bize eşlik ettiler. Otantik bir masaya dört yürek oturduk. Yağmurun damlacıkları camları dövercesine çarpışlarına baka kaldım. Duygularım harmanladı, ötelere kaydı gözlerim. Mükemmel güzellikteki boğazın sularında nazlı nazlı süzülen gemiler... İki karabatağın billur sulara dalışları, martıların arsız çığlıkları... Kenarda oltası ile balık tutan birkaç balıkçı... Yağmurluklarını giymişler, havanın soğuşuna aldırış etmeden oltalarına takılacak istavritlerin bekleyişindeler...

Siparişlerimiz masaya gelirken;

'Zafer hocam, biz çayları, sende Türk kahvesini afiyetle yudumlarken mükemmel Emirgan'ın boğaz manzarasında şiirler yazmak harika olacak!'

'Evet üstadım, boğazın görkemliğine bir bakar mısın? Kim bilir ne şiirler yazdınız burada?'

Söze giren Çiğdem;

'Zafer abi, ben şiirlerimin çoğunu burada yazdım. Burası insana öyle yoğun duygular veriyor ki!..'

'Ah canım benim' diye karşılık verdi bahar hocam.

Sohbetimiz öyle yoğunlaşmıştı ki, çayların biri bitiyor, biri geliyordu. Edebiyat ve şiir adına ne varsa konuştuk. Ve tabii çok değerli dostlarımızıda anmadan edemedik. Ozan İlo'yu, Makberi'yi, Ansız'ı, Toynak'ı ve nice güzel dostlarımızın kulaklarını çinlattık.

Seher Yeli'miz Çiğdem, çantasından iki şiir kitabı çıkardı. Harika görümlü bir şiir kitabı. Bir yüreğin duyguları nakış nakış işlenmiş şiirlerin toplandığı, göz nurunun, emeğin kucaklaştığı bir kitaba. Bu şiir kitabının şaireside Çiğdem olunca, daha bir anlamlı oluyor bize... Kitabın kapağını aralayan Çiğdem, şu notu düştü sayfaya;

'Değerli abim Zafer beye saygılarımla ... 19.03.2009 Seheryeli Çiğdem ÇİMEN...'

Bana kitabını imzalayıp uzatırken ne diyeceğimi bilemedim. Çok sevinmişim Çiğdem'in kendi elinden kitabını aldığımda. Gurur vericiydi bu durum. Bir kitapta Bahar hocama aynı ruh güzelliği ile imzaladı. Ben ve Bahar hocam, şiirlerini takdir ettiğimiz şairemizin şiirlerine göz atarken Çiğdem'den mücadele alarak iki şiirini sesli okudum. Garsonların beni dinlediğini fark edince sesimi biraz daha gürleştirdim. Bahar hocam, Niyazi üstadım ve Çiğdem sessizce beni dinlediler ve her şiir bitiminde alkışladılar beni. Niyazi üstadımda seçtiği bir şiiri okudu davudi sesi ile. Mükemmel yorumlamıştı. Yürekte alkışladık...

Boğazın nazlı nazlı dalgalanışına, karşılardan bize gizemli bakışlarına doyamadan kalkarken başka bir mekana gitmeğe karar verdik. Garsonlara teşekkür edip ayrılırken kenarda balık tutanlara 'Rastgele ağalar' diyerek uzaklaştık oradan. Kararlaşmıştığımız ..... lokantaya vardık. Orasıda boğazın narin görünümüne amade... Bağaz ile lokanta arasına otoyol girsede, gözlerimize engel değil boğazı süzmemize. İstanbul şiir gibi bir şehir olması nedeni ile bu köşesinde inciden bir parça. Lokantanın çok naif olduğunu, yemeklerinin leziz olduğunu diyemem. Pek hoşumuza gitmedi servisleri... Mart ayazında başka yerlere bakacak durum olmadığı için buraya girdik sanırım. Neyse; OBA'da noktalandığımız sohbetimize burada da devam ettik. Bazen güldük, bazende duygulu anlar yaşadık. Bu iki yüreği çok daha yakinen tanımanın şerefi bahtiyarlığı bizi öylesine memnun etti ki... Allah, böyle vefalı dostlukları herkese nasip etsin!

Hava iyiden iyiye kararmıştı. Havanın sanki, 'Ben mart'ım' dercesine bize kaşlarını çatmıştı. Bereket kalın giyinmiştik, pek etki etmedi bana ama iki nazlı yüreğin ayaz kestiklerini fark etmiştik. Titreşiyorlardı.

'Birazdan araba ısınır hatunlar' dedi kaptanımız Niyazi üstadım.

Anayolda arabamız ilerlerken yollar tenhaydı bir yere kadar. Galatasaray'ımızın stadına yaklaştığımızda acil yardım arabaların çığırkan sirenleri, arabaların korna sesleri akşam saatlerine panik havasını düşürüyordu. O gün UEFA kupası maçı vardı Galatasaray'ımızın. Yenmesi temennileri ile sıyrılıp giderken arabaların arasından, bir müddet sonra evimize geldik. Yürek dostlarımız bizi evimize kadar getirmenin nazikliği ile ne çok teşekkür ettik Bahar hocamla... Yeniden bir araya gelmenin sözünü alırken, Niyazi üstadımın çok duyulduğunu gördüm. Belkide gözleri nemlenmişti, görmeyelim diye başını çevirdi ve bastı gaza... Uçup gittiler iki yüreğin boynunu bükük bakışları arasında... Cadde ortasında dona kalmıştım ben ve Bahar hocam...

Allah sizin gibi dostları yanımızdan hiç ayırmasın vefalı yürek kardeşlerim...

Herşey için ne çok teşekkür etsek yine de azdır sizlere Niyazi ve Çiğdem dostlarım...

Yüreğinizden öpüldünüz !..

Zafer Direniş

...

Sevgilim,

Geceye düşen yağmur damlalarının hissiyatıma bıraktığı hasret sancılarında yazıyorum bu mektubu sana yalnızlığımın kan ağladığı saatlerde.

Duygularımın tüm enerjisini sana yükleyerek, gurbet gecelerinin kimsesizliğine bürünmüş, öksüzleşen odamın loş ışıkları altında gözyaşlarımı imbikten damıtırcasına, kalemimin beyaz sayfaların üzerinde sana sızlanarak, ah'lar çekerek sesleniyorum ilerleyen saatlerde!

Her yer sessiz, sanki sensizliğe yasa bürünmüş... Yağmur seslerine karışan Mustafa Yıldızdoğan'ın memleket- aşk türküleri eşliğinde Lahey'i islatan yağmurun camlara dokunuşunda, geceyi ısıklayan rüzgarın sesinde beyaz satırlara diziliyor hasretim. Gecenin sessizliğine eşlik eden dudaklarımdaki adının fısıldanışı... Bu saatten sonra her onbeş dakikada pencereimin önünden homurdanarak giden oniki nolu tranvayda yorgunluğuna yenik düşüp istirahatine çekilmiş. martılar ve güvercinler uykunun tam ortasında rüyaları ile cilveleşiyorlarken ben sabahı senin düşlerinde edeceğim. Yani bir çit yok sokakların yağmurlu karanlığında...

Türkülerde kaybolup gidiyorum uzaklara doğru. Sınırlar ötesine... Yeditepe'nin sevda kokan yüreğine akıyorum... Elimdeki kalemim, özlemleri yazmaya mecali kalmamışçasına otururken masamda, çok sevdiğin mor menekşelerinin sen gülüşleri karşımda durur ve pembe hayallerimin ışığında yorgun ve yoğun duygular içinde özlem doluyum sana sevgilim. Direncimi toparlamaya çalışırken kimbilir sen şimdi hangi kuytularda sıcaklığımı arar, beni turnalara sorarsın?..

Sensizlikte kahrolduğum gecelerin yıldızları ve sana benzettiğim dolunayda bu gece terk ederken beni, acılar içinde boğuluyorum yapayalnız... Dopdoluyum, bir dokunulsa bana; yağmur yüklü gözlerim çağlayanlara dönüşecek! Gülen yüzüm, ışıldayan gözlerim karanlığın ağlarına takılıp kaldı. Neşemden eser yok! Ne yapayım, bilemiyorum? Karabulutların dağılmasını beklemekten başka çarem kalmadı ki... Gecem yaslı, ben gamlı, türküler hicranlı, yürek yangın! Hasretinin alazları içimi öyle yakıyor ki sevgilim. Tepemden aşağı sızan ayrılık sancılarına öfkelerim tekme atası geliyor odamın beton duvarlarında. Kendimi hücrede, tecrid odasında hissediyor gibiyim. Duyanım yok!.. Yalnızlığımı fısıltılar serpecek sende yoksun! Geceyi yırtıp gelen asi rüzgarın serzenişleri daha da duygusallaştırıyor beni! seni arıyor pencereden umutsuz bakışlarım !..

Yıldızlar kayıyor bir bir!.. Gözlerim asılı kalıyor duvarda asılı fotoğrafındaki gülümsemelerine. Yeditepe'nin tüm sevecenliğini kondurduğu fotoğrafında olmasa şu duvarda; elime balyozu alıp sensizliğin hincını ondan alacağım... Endamında uzakları yakın ederken dalıp gidiyorum Yeditepe'nin çiçekli bahçelerine. Türüm türüm memleket kokuları düşer içime sen diye sevgilim. Özlemin o kadar büyüdü ki; bir Allah bilir, birde şu yürek!

Kendimi avutabildiğim tek mekanım Lahey sahilleri. Hafta sonları oraya mutlaka uğrar, Okyanus'un dalgalarını uzun uzun süzer, kumsallarında aşkı doyumsuz yaşayanlara bakar, martıların kanat çırpışlarında içler çekerim derin 'of' larımla...

Göz uçlarıma düşersin öylece. Kirpiklerimden süzülürsün ceylan gibi...

Sahile bu hafta sonunda da gittim yine... Altı günün yorgunluğunu, depreşen hasretlerimi dindirebilmek için! Sana en efkarlısından şiirler patlattığım rıhtımlara attım kendimi. Oturdum bir banka, masmavi gökyüzünün aşkımız sıcaklığındaki güneşin teninde eridim, bittim hayali siületinde. El ele tutuşup sahildeki Latina'da soluklanmak istedim...

Yoktun!..

Yokluğun acısı öylesine içime çöktü ki; idamlıkların bitkinliğinde kösüldüm kaldım!.. Sadece mel mel baktım denize ve sis kaplamış ufka, bir de el ele tutuşup Okyanusun kokusunu damarlarına çeken sevdalılara ...

Oturduğum yerden kalkıyorum, düşesim geliyor vicdanı çalınmış kaldırım taşlarının üstüne. Ah yanibaşımda bir kaç saniyelikde olsaydın, keşke gelebilseydin de şehrimin katran havasını değiştirseydin, kalbimin yorgunluğunu dindirseydin! Sensizlikte hiç tadım, tuzum yok menekşe gözlüm, kehribar kokulu ceylanım...

Yürüyorum şehrimin sokaklarında vuslatı heba olmuş delikanlılar gibi. Beni tanımayan ara sokaklarda kayboluyorum! Kaybolsam kime ne?! Sanki beni senden başka düşünen var da gurbette?.. Vuslata hasret bir yiğidin kaybolmasının ne önemi var değil mi başkaları için?! Yürüyorum adresi belli olmayan mekanlara. Biliyorum sen de Sultanahmet'de, Eminönü'nde belli belirsiz adımlarla dolaşıyorsun. Yapayalnızsın anlamsız kalabalıklar arasında değil mi?.

Sevgilim,

Her şey öylesine hızlı akıp gidiyor ki; mevsimler, aylar, günler değişiyor, göçmen kuşlar şehrimi terk edip uzaklara, belki de Yeditepe'ye yol alıyorlar. Lakin ben, benle kalıyorum yokluğunla şu batası gurbet ellerde. Kadere isyan edilmez ama, asileşiyorum işte!.. Hangi nazlı bir sesi duysam, hangi telefon çalsa; sen diye fırlıyorum yerimden! Umutlarım kırılıyor sen olmadığına. Yüreğim dayanmaz oldu sensizliğe, yenik düşmesinden korkuyorum sevgilim. İpeksi saçlarına el süremeden, alnına 'kadınım' diye öpücük konduramadan yüreğim sensizliğe kefenlenecek diye çok endişeleniyorum sevgilim, yürek sancım!..

Sevgilim,

Yarınlara umutlar besliyorum, vuslat çiçeklerimizi büyütüyorum her dem. Sevda türkülerinde vuslatımızın inancını kuvvetlendiriyorum hergün! Umutsuzluklara rağmen, ömürlük askımız her doğan güne büyüyor taptaze! .

Ne olur sabırlarımızın zembereği çözülmesin, düşlerimizi kimselere çaldırtmayalım! Gözyaşlarımızla büyüttüğümüz sevdamıza sıkıca sarılalım menekşe kokulu bebeğim...

Ayrılıklarımıza sen fazla üzülme, ağlama! Benim direncim yeter, ben ağlarım ikimizinde yerine... Düşmesin kirpiklerinden Direniş'ine yaşların! Kıyamam sana, incinmesin gözbebeklerin, nazlı yüreğin sızlanmasın sevgilim! Bak göreceksin, Allah şahidimiz olacak ayrılık sancılarımızın bittiğine!.. Ben, bu aşkıma ömrümü adadım! Aşkımızın pembeliğinde menekşelerimiz mor mor açacak her mevsimde sevgilim...

Seni var ya; uğrunda öleceğim vatanım kadar çok sevdiğimi bil emi!..

Seni Allah'a ve vatanıma emanet ediyorum menekşe yüzlü yarım...

Hasretimin her zerresinde seni yudum yudum öpüyorum...

Zafer Direniş

...

KANKALAR ÖLDÜ MÜ?

Herşeyin maddiyatla ölçüldüğü günümüzde; dostlukların, candan ahbablıkların, kardeşliğin, aile fertlerinin birbirlerine olan sevgi ve saygının yok edildiği bir süreçten geçiyor Türk milleti.. Tarihinde görmediği tehlike ile karşı karşıyadır! Acılarına hergün bir yenisi eklenirken, tehlikenin nerelerden geldiğini fark edememenin duyarsızlığı ile devletini ve kendini bitirdiğinin farkına varıp, uyanışını gerçekleştirebilecek mi? Kendine sunulan sahte görüntülerle gözleri ve ruhu kamaştırılan, beyninin uyuşturulmasının akabinde, birde bunun yanına kültürsüzlüğün eklendiği ortamda; şehir eşkiyalığının yanı sıra, fuhuş ve kumar bataklığına sürüklenen insanlarımızın beyinlerinde ve yüreklerinde yer edinen şeytanın dürtüleri ile şer ve şerefsizliğin bayrağını açan ayrılıkçıların, Türk'e karşı kin çamuruna batmaları neticesinde kan gölüne çevrilen ülkemizde, hayatın neredeyse duracak noktaya gelmesine dayanamıyorum artık!

Bu gidişe isyan edesim, emperyalizme karşı çetin bir savaş başlatmak istiyorum!..

Mazlum ve masum Türk'e yapılan her türlü işkence ve cefanın had safhalarda olduğu şu günlerde; ülkemizin, devletimizin yok edilmiş eşiğine getirilip bitirmek, sekiz bin yıllık Türk yurdundan kovulmak, yaşamına son verdirilmek istenir! Alçaklaşmış sulanmış beyinler, uşaklığı paye sanan etnik kemik yalayıcılar, maddi çıkarlarına dinini, imanını, soyunu sopunu değiştiren, Allah'ın dinini siyasi emellerine peşkeş çeken, Türk özürülü yamukların ABD, SİYONİST, AB artıkları gebeşler; plan ve hedeflerinin sona geldiklerini sanarak çirkefliklerine hız verdiler!

Gün olmuyor ki; ülkemizde kan ve gözyaşı yüreklerimizi dağlamasın! Tarihimizde hiç olmamış, Türk hayatının ucundan, kıyısından geçmeyen çarpıklıklar, günlük yaşantılarımız arasına girdi. Anneyi, babayı katleden evlatlar, evlatlarını gözünü kırpmadan doğrayan analar, babalar... Senelerce arkadaşlık yaptığı yoldaşını beş lira için bıçaklayan, 'SEVDAM' diye sevdiğinin başını gövdesinden ayırabilecek kadar canileşenler... Rant için şehirlerimizin sokaklarını çapulcu mafya artıklarına peşkeş çekip, halkı soyduranlar!.. Ortalığa köpek leşi gibi koku salanlar... Devletimizin en zirvesindekilerin yaptıkları büyük ve affedilemez hatalarla ekonominin ve güvenliğin en kritik noktalara getirmeleri karşısında susmanın, gale almamanın nelerimize mal olacağını görememek adına kahroluyorum...

Komşuluğun ne demek olduğunu sözlüklerde ararken, sokakta eşinizle yürürken, şehir magandalarının ırzınıza, namusunuza dil uzatmaları ... Ağızlarında sakızla 'cak cukla' etini pazarlayan kaldırım yosması NATAŞA'lar kıvrım kıvrım dolaşırken ortalıkta ayyaşların, meyyusların,deyyusların utanmaz haykırıışlarına suspus olan halkımızın boyun büküşüne akıl-fikir erdiremiyorum. Topyekün bir kaos ortamına sürüklenip gidiyoruz umursamaz tavırlarımızla...

Televizyonların, radyoların; velhasıl sözlü, görüntülü, yazılı medyamızın kudurmuşluğuna tepkisiz kalan toplum; bu toplumu cehennem çukurundan çıkarmaya and içmiş idealist yiğitlerin barlarda, pavyonlarda dumbelek sesine, cazına-cuzuna yenik düşerlerken, VATANIMIN milim milim yanışına ve yok oluşuna dansöz seyretmeyi DELİKANLILIK sananların kime hizmet ettiklerinin farkına acaba ne zaman varacaklar?

Kendime sunu sormadan edemiyorum artık!

Kader birliği ettiğimiz, bir simidi, bir tas çorbayı, bir soğanı paylaştığımız, zindanlarda kutlu bir davanın aşkı için yatan ve idam sehparlarına başı dik yürüyenlerim nerede şimdi?

Yoksa,

KANKALAR ÖLDÜ MÜ?

Zafer Direniş

...

DOĞU TÜRKİSTAN'DAN KAN DAMLAR, BEN ÖLÜRÜM!..

Devletimizin en tepesindeki Cumhurbaşkanımızdan tutunda, milletvekillerimizin, işadamlarımızın Çin'i ziyaretinin ardından daha bir hafta geçmeden Çin devletinin salyalı, kuduruk köpekleri gözlerimizin içine baka baka ve Türk dünyası ile alay ede ede Doğu Türkistanlı soydaşlarımıza yani unutulmuş "Türk Yurdu"na karşı katliam noktasında soykırımına bir yenisini daha ekledi...

Türkiye Cumhuriyeti'nin çok yetkili (!) kişileri şen şakrak, güle oynaya gittikleri Çin'de, katil ülkenin eğlenceli davetinde çalgılı, sözlü, çilingir sofralı kurtlarını düşman çatlatırcasına dökmelerinin ardından olan olaylara bakar mısınız? Özellikle Türk bölgesi Urimci'de düzenlenen kepezeliklerle dolu eğlencenin Türkleri katletmenin bir ön çalışmasıydı sanırım? Çünkü; Türkiye Devletinin yetkili kişilerinin gelmesi ile zalimlerin zulmüne dur diyeceklerini umut eden gardaşlarımızın haksızlıklara karşı numayis düzenlemelerinin ardından katil Çin devletinin üniformalı katil sürülerinin kadın, çocuk, ihtiyar demeden saldırmalarının ardındaki gerçekleri çok iyi değerlendirmek ve irdelemek gerekmektedir. Peki kim yapacak bunu? Elbette devletimiz!

Çinlilerin zalimliklerini tarihin derin izlerinde aramak gerek! Türklerden korktukları kadar hiçbir millet yoktur! Bilge Kağan, İlteris Kağan, Bilge Tonyökük gibi Başbuğların önünde diz çöken fare tipli bu millet, hala ayakta duran ve büyük emeklerle inşa edilen ÇİN SEDDİ'ni kimler için yapmıştı? Biz Türk milletinden ödü patladığı için yaptırılmıştı dünyanın en uzun seddi! Tarihimizde de Çinlilerin oyunlarına, hediyelerine kanan milletimiz yurtsuz, barksız kalmış, ilini, töresini kaybederek, kızlarımız cariyeye, oğlanlarımız köle olmuşlardı... Kürşad ve 40 arkadaşı Çin sarayına baskın düzenleyerek şanlı tarihimize altın harflerle adımızı kazırken Türk'ün dirilişini göstermişti. Gafletlerimizi tarihin utanç sayfalarına gömerek yeniden dirilmiş ve Çinlilere gerekeni yapmıştı BOZKURT yürekli KÜRŞADLARIMIZ...

O günlerin ışığında günümüze ve son asrın olaylarına baktığımızda tarihin yeniden tekerrür ettiğini görüyorum. Dün nasıl aldanmışsak, bugün de aynı aldanmışlık ve gaflet içindeyiz... Bir asırlık çile ve ızdırapları bitmeyen, her devirde katliamlara maruz kalan soydaşarımıza malesef yardım ellerimizi uzatamadık, ses getirebilecek, islam dünyasını harekete geçirebilecek etkili çalışmalarımız olmadı!

Sokaklarda yürürken biz bize bağırдық, haykırdık! Bir iki saatlik gösterişlerin ardından sonuç bekledik! Malesef sonuç alamadığımız gibi, yürüyüşlerimiz bile engellenmeye çalışıldı, sorumlular tutuklandı... Bu nasıl bir anlayış, bu nasıl bir ruh yapısı oluşturuldu ülkemizde? Başka ülkeler için Cuma namazlarından sonra büyük şehirlerimizi ayağa kaldıranlarımız şimdi neredeler? Ülküdaşarımızdan başka hiç bir merci sahiplenmeyecek mi bizlere yapılan zulüm ve adaletsizliklere karşı durmayı. Kıyamete kadar Türk hep böyle katledilip duracak mı gözlerimizin önünde? Yahu biz bitiriliyoruzda milletvekillerimiz dansöz gibi oynuyor Çin katillerine... Devletimin en tepesindekide alkış tutuyor? Kanımızın oluk oluk akıtılışına mı atılıyor bu arsız ve utanmaz göbekler?

Çıldırılmamak elde değil! Dünyada akıtılan Türk'ün bir damla kanının hesabı sorulmazsa namerdiz topyekün!

Yazıklar olsun beni yöneten devletin kurumlarına...

Ben Türk'üm diyenlerin acilen birleşmeleri gerekmektedir. Çünkü; bu katliamların bin mislisi ülkemde yapılacak! Hazırlıklar son hızı ile devam ederken bizler hala uyutulmuşluk piskopozundan kurtulamadık, kurtulacağımızda inamiyorum...

Türk Dünyası, yaradılışından beri bu kadar gaflete düşmedi... Devletinin herşeyi satılıyor, devletimiz paramparça ediliyor, zil takıp oynuyoruz!

Yeter artık!

Allah'a, Bayrağa, Silaha yemin edenler BİRLEŞİN!

Zafer Direniş

...

BİZE NELER OLUYOR!..

Şu bizim medyaya göz attığımda içim daralıyor, kaslarım geriliyor, gülen yüzümden tebessümler katransı oluyor... Moralim sıfırlanıyor, hatta eksilerin altına düşüyor desem yeri var!

Uzun yıllar insanımızın kültür yapısı, inancı, gelenekleri, ahlaki yaşam biçimleri bozuldukça ruh hallerinde değişimler, kendi kendine yabancılaşmalar, tanımsız, tarifsiz şekle şemale girmesi ile hafıza kayıpları neticesinde insani duyguları yok olup gidiyor! Biçimsiz yaşama tarzına meyiletmesi sonucunda en ufak meselelerde, hatta mesele bile diyemeyeceğimiz durumlarda aniden canileşiyor, çocuğunu, anasını, babasını, karısını, yıllarca dostça birliktelik yaşadığı can arkadaşını,öz kardeşini katledebiliyor!.

Biz böyle miydik?

Değildik!

Peki neden bu hale geldik milletçe?

Hakkın, adaletin, hukukun çiğnendiği, kapitalistlerin çalışanlarımızın, emekçilerimizin alın terlerini gaspettiği, köşe başlarının diplomalı haydutların tuttuğu, mafya denen hayvan sürülerinin saygı ve takdir gördüğü memleketimde, insanlarımızın ruh hallerinin normal olmasının mümkün olmadığını bilerek; hafıza kaybımız ile felakete sürüklendiğimiz ne kadarımız farkında?

Gün olmuyor ki; yüreğimiz canilik haberleri ile sarsılmasın! Medya dediğimiz gücün inadına kötü haberleri gözlerimizin içine içine sokarak manevi gücümüzü çökertmeye yetiyorda artıyor bile. Kimlere hizmet ettikleri belli medyanın kışkırtmalarına dur diyebilecek halkın gücünde olmayınca,felaketlerin daha da derinlerine batıyoruz!

İnsanımız ' ben tek başıma ne yapabilirim' dememeli! Birlikten gücün doğduğunu bilmeyenimiz yoktur herhalde? Kasıtlı olarak siyasi kavgalara, mezhep çatışmalarına, sen şusun, busun gibi birlik gücümüzü bozmaya yönelik oyunlara,tezgahlara gelmemeliyiz! Birbirimize olan güven, itimat duygularını yeniden yeşertelim ki; bir kocanın eşini cami avlusunda kesecek kadar canileşmesin, gezintiye çıkan bir delikanlımızı tinerciler katletmesin!..

Eften, püften şeylere dinamit olanlarımızın sayısı maalesef hayli kabarık! Şiirlerine yapıcı eleştirileri yazan ustasına teşekkür etmesi gerekirken, ona hakaretler savuran bir ruh haline düşmemizin hayırlara vesile olmadığını bilerek, aklımızı başımıza devşirmenin zamanıdır...

Haydi gelin gönüllere sevgiler ekerek, karanfiller yeşertelim! Küskün yüreklere beyaz güvercinler uçuralım...

Zafer Direniş

...

YEDİTEPE İSTANBUL'DA İKİ YÜREK; MAVİ KRALİÇE VE MAVİ PRENSES...

Yeditepeli İstanbul'un sabahına tatlı bir tebessüm bırakırken uyanıyorum güzel bir güne... Saat onbir sularında kahvaltıyı hazırlayan Bahar'ın seslenişi ile sofraya yöneliyorum. Nefis bir sofraya hazırlanmış, envai çeşitli yiyeceklerle süslenmiş sofrayı. Gurbette hazırlayamadığım, tadamadığım lezzetin en görkemlisi kucaklıyor beni. Besmele ile başlıyoruz lokmaların ağızda ezilişine... Bir ara göz göze geliyoruz Bahar'la. Teşekkürlerimi bir öpücük fırlatarak yolluyorum emeğine ve zahmetlerine... Gülüşüyoruz en içten, sevecen duygularımızla...

Sofrayı birlikte topluyoruz. Başka bir ihtiyacımın olup olmadığını soruyor. Bende, yandan çarklı sütlü bir kahve yapmasını istiyorum. Geçip koltuğa kuruluyorum. Elime " İşgal ve Direniş" adlı kitabı alıyorum... Memleketimin her bir köşesi gözlerime seriliyor. Dalıyorum düşüncelere... Tarihimin şanlı sayfalarında dolaşıyorum. Mustafa Kemal'in beyaz at üstünde cepheden cepheye dört nalla nasıl koştuğunu hayal ediyorum... Tebessümlerime acı bir çığlık düşüyorken;

- Kahvende hazır, buyur Zafer.
- Teşekkür ederim Bahar canım, derken sesimde sendeleme oluyor. Yutkunuyorum.
- Ne o! Hayırdır canım, ne var, neden bu kadar daldın? Sesinde çatallaştı!
- Yok be bahar'im, tarihimin derinliklerinde gezindim ve birde şu geldiğimiz noktaya bir bak!
- Anlıyorum seni Zafer'im ama Cenab-ı Allah bu milleti biliyor ve zor durumlarda kaldığımızda bizlere her daim yardımcı oldu. Yinede edeceğine inancımız tamdır!
- Öyle de; içlendim, duygulandım kitaptaki yazılanları okudukça...
- Ya şimdi bunları düşünme! Biliyorsun birazdan Nişantaşı'nda bir özel buluşmamız var. Sen ona konsantre ol! Güne hüznün katma olur mu canım?
- He vallah doğru dersin gülüm. Duygusalız! Tamam, kahvemini içtikten sonra hazırlığımızı yaparız...

Kitabı kapadım, yatak odama yöneldim hazırlık için. Bahar'da hafif makyajını yaptıktan sonra;

- Hazırız, çıkabiliriz, dedim.

Apartmandan dışarı çıkınca gökyüzünü şöyle bir süzdüm. Masmavi, pırlıl pırlıl. Cullap gibi bir hava var. Sıcaklık olmasına rağmen hafifçe esen rüzgar güneşi azda olsa perdeliyor ve boncuk boncuk ter dökmemize mücadele etmiyordu. Daha birkaç gün öncesinde Kemer'de iken ne çok yanmıştık! Bereket İstanbul'un sıcaklığı o kadar bunaltıcı olmuyor. Boşuna dememişler 'Yeditepeli Şehir İstanbul' diye. Tepelerinden rüzgar esiyor, her sokağından serinlik süzülüyor koynumuza ve rahat yol alıyoruz kaldırımlarda. Çabuk adımlarımızla ana caddeye varır varmaz bizim gideceğimiz güzargahın belediye otobüsü duraktan yenice kalkmış geliyor. El kaldırdım, trafik akışına ve kalabalıklığına aldırmandan durdu yanımızda (yurt dışında bu mümkün değil, durak olmadan durması imkansız) Ben geçip oturdum koltuğa, partonum Bahar hocam bileti alıp geldi yanıma.

Harbiye durağında indik. El ele tutuşup kalabalıklar arasından sıyrılarak yaya geçidine geldik. Yayaalara "geç" ışığı yanmasını beklerken arabaların o hızlı akışına aldırmandan karşı tarafa geçenlerin, kural tanımazların sayısı oldukça kabarık. Bahar'a bakarak başımı sallıyorum " bu ne düzensizlik" diye. Bu durumlara alışık olduğunu ima edercesine gülüyor. Eh o gülücüğe karşılık bende kerhen gülüyor ve "hıımm, demek burada işler böyle yürüyor" diyorum. Kafamda yanlışlıkların bizleri nerelere götürdüğünü düşünürken yeşil ışık yanıyor. Koşar adımlarla karşı caddeye geçiyoruz. Ne olur ne olmaz.. Aynı bölgede beş ay önce turistler kaldırımında yürürken bir taksi ezip geçmişti! O nedenle ben yinde de "yeşil, meşil lamba demeden tedbirli geçelim karşıya" dedim.

Yürüyoruz el ele Nisantaşı'nın o nezih mekanlarına doğru. Mağazalar ışıllı ışıllı. Özenle dizayn edilmiş vitrinler... Kendimi Lahey kaldırımlarında adımlıyorum sandım. Ne kadar güzel her yer, bakımlı cadde ve kaldırımlar. Birde şu trafik lambaları ile yaya geçitleride düzenli konmuş olsa, on puanı vermekte gecikmeyeceğim ya! Ama olsun yinede sekiz puanı kaptı benden Nişantaşı... Bizim Sibel'in emlakçılık yaptığı mekanların zarıflığına meftun oldum. Helal olsun İstanbul efendiliğinin oralarda yaşatılıyor olmasına... Ceyda Görk ablamın yazdığı bir şiir vardı "Nerde O Eski İstanbul" adında... İçimden geçenleri hemen patlattım "İşte burada Ceyda ablam" diye.

Bahar hocam,

- Yanımda TL kalmadı, bir döviz bürosu bulalım, para bozdurayım.
- Tamam Bahar, buralar senin büyüdüğün yerler, nerede ne var, ne yok sen bilirsin, dedim.

Teşvikiye caddesinde bir döviz bürosu bulduk ama bayağıda yorulduk. O koca Nişantaşı'nda bir döviz bürosunu

aramak doğrusu şaşırıdım. Bizim evin muhitinde bir kaçtane var olması, "Nişantaşına verdiğim sekiz puanın ikisini geri alsam mı?" diye de içimdem geçirmedim değil yani... Ağalara diyeyimde bir kaç tane daha açsınlar döviz bürosuda o sıcak altında Direniş ve zarif yürekli Bahar hocam boşu boşuna boncuk boncuk terler dökmesin! :)))

Teşvikiye caddesinden, Teşvikiye camisine doğru ilerliyorken bir kaç kişiye o iki nazik ve zarif yüreklerle buluşacağımız yeri soruyoruz. "Bilmiyoruz" yanıtı geliyor. Bu cadde de yürüyenlerin hepsinin benim gibi yabancı olduğu sanısı hakim olmaya başlamıştı ki; Bahar, yanımızdan geçen kişilere sordu. Aldığımız cevap olumluydu. Her sene ve her ay yeni yeni iş yerleri açılıp kapanırken, yeni açılanlarında isimlerinin yenilenmesi ve üstelik Londra sokaklarında imişiz gibi isimlerinde yabancı olması bulmamızı zorlaştırmıştı. İş bakasının bulunduğu binanın içinden geçip varılmış kahveye (cafe diyorlar). Aslında bir çarşının içindeymiş. Çarşının adı: RESÜRANS. Fransızca adı uygun görünmüş Fatihin şehri İstanbul'un Nişantaşı'ndaki bir çarşısına. "Zevkler ve renkler tartışılmazmış" derler ya, bizde birşey diyemiyoruz. Bu çarşının koynunda bir kahvehane; AŞŞK CAFE ... İsmide sevdayı andırıyor... Nasılda bilmiş bizim gönül yüreklerimiz benim sevda şiirelerine uygun bir mekanı olduğunu...

Telefon görüşmemizde orkide yüzlü, iğde kokulu nazik kızımıza Cafe NERO'da buluşmazı önermiştik. Ancak buranın kapalı mekan olmasından dolayı çok sıcak, üstelik sigara yasağı olması burada buluşmamız uygun görülmediği için açık havalı bir mekanı onlar seçmişti. Bu nedenle buluşmamız mekanın adını bir mesajla telefonuma göndermişti. Ne güzelde bir seçim olmuş. Gördüğümüzde memnun olduk. Muazzam bir cafeydi.

Bahar koluma girip aheste adımlarla kahveye doğru ilerlerken karşımızda oturanlardan birinin yüzü bize dönük oturuyor, diğeri ise sırtı dönüktü, gelişimizi göremiyordu ve yüzü bize dönük oturan beyaz, şık şapkalı orkide yüzlü meleğin bizi fark etmesi ile yüzünde gülücüklerin uçtuğunu sezdim . Aynı tebessümle karşılık verirken gözlerimdeki parıltının "buluşacağımız kişiler bunlar" diyordu...

-- Bahar hocam bak bunlar buluşacağımız kişiler.
-- Sanırım, baksana bize bakışını...

Sonra sırtı bize dönük oturan yavaşça yerinden kalktı ve bize doğru bakarken gülümsüyordu. . Tanıyıştı bizi! Hayat dolu bakışı ile gözleri çakmak çakmak oldu. Tatlı gülücüklerini gönlümüze gönderirken iki onurlu yüreğimiz bize doğru yöneldiler ve kucaklar hasretle açıldı.

-- Zafer, Bahar, sizsiniz değil mi?
-- Tam isabet Mavi iklimlerin en mavisini Mavi Kraliçesi, kraliçemiz NURSEN.. Veeee bu kızımızda güzeller güzeli Mavi Prensesimiz yani Nursen'in can kızı NİLGÜN... değil mi? dedim.

O paha biçilmez gülücüklerle,

-- Eveettt bizizzzz, dedi Nursen. Yani Mavi Kraliçemiz..

Sanaldan gelen dostluğun, samimiyetin, ciddiyetin ve vefanın güzelliğine şahit oluyorduk hep beraber. Hasretle kucaklaştık, buseler konduklarımıza dostluğumuz adına... Yüreklerimiz kıpır kıpırdı. İnsan öyle duygulanıyor ki; gözyaşımı saklıyorum kirpiklerimin dehlizlerine... Yutkunuyorum... İki sandalye daha konuyor masamıza. Halka oluyoruz masanın etrafında. Çaylar ısımlanıyor ama ben Türk kahvesi istiyorum orta şekerlisinden. Nursen, neskafe istiyor sade. Çaylar Bahar ve Nilgüne gidiyor.

Sohbetler başlıyor en sıcakından. Sanaldaki tanışmalarımızdan tutunda; şiirlerimize, sitelerdeki dostluklarımıza kadar ne varsa anlatmaya başlıyoruz...

04.Ağustos.2009 Salı

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

LAHEY'DE BİR PAZAR HATIRASI ...

Haftanın telaşlı yorgunluğu ile gelen pazar gününe güneşli güzel bahar havası ile merhaba diyorum. Hergün davetsiz misafirlerim güvercinlerin ve martıların evimin damında bana seslenişleri ile uyanıyorum. O tatlı seslerinin anlamını kavriyor ve hemen kalkıyorum yatağımdan. Lavaboya gidiyor; elimi, yüzümü yıkadıktan sonra birkaç dilim ekmek alıp, dilimleri küçük küçük parçacıklara ayırıyorum. Minik bahçemin kapısını aralıyor, bakıyorum onlara. Geleceğimden emin olduklarından hazırol vaziyette yerlerini almışlar. Beni hiç yalnız bırakmayan güvercinlerim göz kırpyorlar onlara göründüğümde . Gülümseyerek onları samimiyetim ve özlemlerle selamlıyorum. Ne tatlı şeyler...

Parçacıklara ayırdığım ekmeği ikram ediyorum onlara. Koşup geliyorlar ve o şirin gagaları ile kahvaltılarını yaparlarken süzüyorum canlarımı. Bir çok şiirlerimin vazgeçilmez arsız martısı ciyaklıyarak dalıyor güvercinlerimin sofrasına. Kerata çok kavgacı bir tip olduğundan bizim mazlum güvercinlere efelik, külhanbeylik yapıyor. Bir an düşünüyorum ' herhal de bu da bizim Kasımpaşa'lı Reşo gibi :)))' diye... Onlara yedirmeyecek anlaşılın. İçeri girip ona da ayrı ekmek hazırlayıp veriyorum. Teşekkürlerini kanat çırparak sunarken bana ' eyvallah dostum' diyorum. Onlar benim zamansız gelen en sadık misafirlerim ve dostlarım. O kadar çok seviyorum ki onları; bahçeme oturur, onlarla sohbet eder, bazen de onlardan aldığım ilhamlarla şiirler karalarım. Tavşan kanı çay ve kahveler yudumlarken kuşların cıvıltılarında ruhumun yorgunluğunu dinlendirir, memleket düşleri kurarım bahçemde. Kilometrelerce uzaktaki sevgiliye hasret ve gözyaşına banmış şiirlerimin beşiğidir minicik bahçemin doyumsuz güzelliği...

Kahvaltı yapma sırası şimdi bana geldi. Su kaynatıcısına su doldurup basıyorum şalterine. Soframı hazırlıyorum. Ülkemin zeytinlerinden, kaymagından, balından, peynirinden ve bizim ekmeğimizden bir kaç dilim soframda yerini alıyor. Kaynayan suyun fokurtusu geliyor mutfaktan, alıp getiriyorum. Hazır poşet çayı sallandırıyorum bardağıma, üç şeker atıyor, şıkır şıkır karıştırıyorum. Kara zeytinimizden atıyorum ağzıma, cillop gibi. 'Bizim memleketin herşeyi zaten cillop gibi' deyip kahvaltıya yumuluyorum. Acele etmem gerekiyor, bizim takımın kaptanı Kees (keş) dün mesaj atmıştı telefonuma maçımızın saatini bildirmek için. Maçımız sabah saati 10.30 da idi ama benim kulüpte saat 10.00 da orada olmam şart olduğu için acele etmem gerekiyordu kahvaltıda. Onbeş dakikaya sığdırmalıydım kahvaltıyı. Bir ondan, bir bundan, birkaç firt çay yudumlarken saatim geldi. Akşamdan hazırladığım çantamı kaptdığım gibi fırladım dışarı. Arabamın marşına basmam ile kalkmam bir oldu. Tekerlerden cayırtilar kopsada basıp gaza; 'dön gel birtanem' türküsünü çala çala vardım kulübe. Takım arkadaşlarımın hemen hemen hepsi kantinde yerlerini alıp, sabah kahvelerini yudumluyorlardı. Frans ' Zafer masadaki kahve senin, alabilirsin' dedi. Ona teşekkür patlatarak, evdeki çayın üstüne birde kahve yuvarladık mideye...

Karşı takımdan henüz kimse gelmemişti. Maçın başlama saatine nerdeyse beş dakika vardı. Biz kalkıp soyunma odasına giderken karşı rakip geldi. Yalnız iki adamları eksikti. Gece eğlencesinde kafayı fazlaca mı demleyip uykuya kalmışlar diye takılırken onlara, biz soyunma odasına geçtik. Mavi formalarımızı giyip sahaya çıkıp, sınma hareketlerine başladık. Ben sahayı yarım tur atarak kaleye şut atmaya başladım. Mark libaromuzdu ve kaleci ısınma hareketini yaparken kaleye geçerek ' Zafer otuzbeş metreden bana gol atabilecek misin?' derken, 'deneriz be Mark' dedim. Topu diktim 'geliyor Mark' der demez öyle bir şut attım ki... Mark uzansada direğin doksan noktasından vurarak köşeye takıldı top. 'ne oldu Mark' derken gülüyorum ' ya biz Türklere böyle işte doksana takar geçeriz :)))' dedim ...

Karşı rakibin santra vuruşu ile başladı maç. Ben sağ ayak olmama rağmen dokuz yıldır sol bekte oynarım. Yani, iki ayağımda kullanırım, o yüzden sol bekte asla zorlanmam. Maç bizim üstün oyunumuzla devam ederken birinci yarıyı 3-0 önde kapadık. Golümüzün üçünü de sol ayağımız Mayk atmıştı. Devre arasında çaylarımızı yudumlayıp ikinci yarıya başladık. Sayısız gol fırsatlarını kaçıran, bonkörlükleri tutan ileri üçlümüz işi yavaştan almaya başladı derken libaromuz Mark'ın bir hatasında rakip bir gol attı. Rakibimiz golden sonra tempolarını yükselterek bir serbest vuruş kazandılar. Sert bir şut ve kalecinin büyük hatasında top ağlarımızla kucaklaştı. 3-0 dan 3-2 duruma gelmemiz biraz moralimizi bozdu. Tempomuzu ve hırslımızı artırarak rakibi bunalttık. Kazandığımız kornerle ben hemen ileriye fırladım. Kafa şutlarım çok isabetli ve sertti. Jeff 'in enfes ortasına yükselerek sert bir kafa şutu ile vurduğum topa. Kalecinin şaşkın bakışları arasında top ters köşeye füze gibi çakıldı. Beni kutlamaya koşan arkadaşlarla 'çak' yapıyoruz. Skor: 4-2. Maç bu sonuçla bitiyor. Kulübün kombisinin arızalı olması nedeniyle soğuk su ile duş almak zorunda kalıyorum. Üzerimi giyindikten sonra hiç oyalanmadan ayrılıyorum kulüpten.

Spor kulübümüzün karşısında bizim Türklere ait spor kulübü BMT'ye geçiyorum. Kulüp öyle kalabalık ki; içeride standlar kurulmuş, saharlarda yarışma alanları oluşturulmuş, diğer sahada küçük kaleler kurulmuş miniklerin futbol turnuvası için. Folklör ekibi davul zurna eşliğinde efeler'i oynuyor. Kuruluşlar standlarda yerlerini almış, kültürümüzü tanıtıyorlar ve palyaço kukla gösterileri ile çocuklarımıza neşeli dakikalar yaşatıyordu. Kulübün yöneticisi bizim Konya'lı Cemil elinde nargilesi, oturduğu şark köşesinden beni selamlıyor. Yıllar öncesinden arkadaşım. Ben ülkü ocaklarında faalken, o sol bir teşkilatın ateşli savunucusuydu. Ve gençlik yıllarımızda benim kurduğum futbol takımı

onların kurduğu takımla bir maçımız olmuş ve hafiften hırlaşmıştık o şaşalı yıllarımızda. Ya şimdi, kucak kucağa dostuz. Arasıra lokantasına gider hasbihal ederiz geçmiş yılların hatıralarında...

Kulüp bayrak ve balonlarla tam donanımlı manzara haline getirilmiş! Bayram yeri gibi... Evet, aslında bir bayram kutlanıyor. Ne bayramı mı? 19 mayıs gençlik ve spor bayramı. 19 mayıs hafta içine denk gelmesinden dolayı bu pazara alınmış bayram kutlaması ve şenlikleri. Her yıl kutlanan milli bayramımıza iştirakin çok olması göğsümü kabartıyor. Hele burada doğup büyüyen çocuklarımızın ilgi göstermesi gözlerimi nemlendiriyor. Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Dolaşıyorum satandları. Eli öpülesi bacılarımın kurdukları tandır ocaklarda yufka açıyorlar, ıspanaklı, peynirli katmerler pişiriyorlar. Kızartmaların, köftelerin kokularında kendimi Anadolumuz'un bir köyünde sanıyorum. Ahh Türk sen ne ulu bir çınarsın! Kolların dünyanın her yerine uzanmış! Kültürümüzü, anelerimizi gurbet ellerde yaşatanlara selam olsun. Selam olsun yüreği Türk aşkı ile yanıp tutuşanlara! Manzaradan duygulanmamak ne mümkün!

Ulusal tv, günün çekimlerini yapıyor bir bayan muhabiri ile. Hollanda basını ve şehrimizin tv kanalıda iştirak etmiş güne. Aralıksız çekimler yapılıyor. Allah'ıma teşekkürler ediyorum bu günü bana nasip ettirdiği için. Gurbette birlik olmanın önemini bir kez daha yüreğime kazıyorum.

Bayrağımın altına sığıyorum. Bakıyorum onun nazlı nazlı gönderde süzülüşüne. Ne masum, ne merhametli bir bayrak Yarabbi! 'Sana yan gözlerle bakanın gözlerini Allah kör etsin' diyorum. Gölgesi bile içimi sımsıcacık ediyor. Selam olsun sana ey gözümün nuru!..

Dostlarıma 'elveda' diyerek dolu dolu duygularla ayrılıyorum 19 mayıs gençlik ve spor bayramımızın kutlamalarından. Oradan ayrılmasına ayrılıyorum da ama yüreğimi orada bırakarak...

Selam olsun gurbet ellerde ' NE MUTLU TÜRKÜM ' diyen vatanımın şanlı evlatlarına...

Atam gözün arkada kalmasın !..

Zafer Direniş

...

16 Mayıs 2010 Pazar 22.00 Lahey

BİZ İKİYÜZLÜ TOPLUM MUYUZ ?!

Ülkemiz haftaya kanlı haberlerle girdi. Dünya'nın gözleri önünde İsrail devletinin emri doğrultusunda, İsrail ordusuna ait komandoların Filistine insani yardım götürün MAVİ MARMARA adlı gemimize saldırması ile yirmiye yakın insanımızı katletmesi ve birçok kişiyi yaralaması haberleri ile sarsılırken, bu sefer Hatay'dan gelen ikinci katliam haberi ile adeta şok geçirdik milletçe. Hatay'da askerlerimize roketatarla saldıran hainlerin hareketi ile Türk gemisine saldıran İsrail askerlerinin hareketinin aynı zamana denk getirilmesi, her iki hareketinde aynı merkezden planlandığı kanaati öne çıkıyor.

Pkk deyip geçmemek lazım, askerlerimize roketatar ile saldırı yapanların. Pkk'yı taşoran olarak kullanan devletlerin başında İsrail olduğunu bilmeyen kalmadı. Güney doğumuzu meclislerinin duvarlarını süsleyen hedef haritalarında kendi toprakları olarak göstermeleri bunu teyit etmektedir. Hani şu meşhur uydurma hikayeleri var ya! Nil'den Fırat'a kadar İsrail oğullarına vaad edilmiş topraklar ülküsü(!) İşte bu nedenle ikiyüzbin kürt kimliğine gizlendirilmişleri İsraildeki kamplarda eğitmesi, Abdullah Öcalan'ı üç kez İsrail'e götürmesi boşuna değildir!..

O nedenle, doğu bölgelerimizde olan olayların, işlenen cinayetlerin arkasında hep onlar vardır! Diyarbakır Emniyet Müdürü rahmetli Gaffar Okkan'ı katlettirenler kimler di sizce? Oradaki halkımızla bütünleşen ve hedeflerine takoz koyan emniyet müdürümüzü ve güney bölgelerimizde işlenen cinayetleri kimler, kimlere işletmişti? Hiç hafızalarınızı zorlamayın, adres belli! Pkk veya Hizbullah maskesine bürünmüş o malüm Allahın lanetlemiş soyun çocuklarıydı!.. Bizlerde hep katil aradık durduk yıllarca!

Sizlere desem ki; 'dünya'nın en nankör toplumu kimdir?' Cevaplarınızı duyar gibiyim... Aynen düşündüğünüz gibi. Gittikleri her ülkeyi mahveden, tefrikalar yaratan, soyan, inanç ve kültürlerin ırzına geçen ve sonrada bas bas bağırın onlardır! Onlardır kendi peygamberlerini bırakıp altından buzağa yapıp tapanlar! Onlardır emanetlere en büyük ihanetleri yapanlar! Onlardan biri değil midir Fatih'i zehirleyen, onlar değil midir Atatürk'ümüzü zehirleyip 'siroz hastalığından öldü' yalanını yayanlar?

Öyle merhametli, insancıl bir milletiz ki; İspanya'da zulme uğrayan, yok olmaktan son anda imdatlarına yetişen, onları Allah'ın emaneti bilerek topraklarımıza binlercesini gemilerimizle taşıyıp yerleştiren, iş, aş, mülk sahibi eden biz değil miydik? Benim kendi öz evlatlarım cephelerde savaşırken, onları 'emanetimiz' diyerek askere dahi almayarak, zengin olmalarına destek vererek ticaret yaptırmadık mı? Onlar ne yaptı bu hoşgörülerimize karşılık? Osmanlı Türk Devletini ortadan kaldırmak için her çirkefliği MÜBAH sayarak, her türlü kalleşliği tezgahladılar ve Ulu Hakanımız Abdülhamit'e ' kızıl sultan' iftirasını attılar Filistin'de toprak vermedi diye!..

Devletimiz kurtuluş savaşında açlıktan kırılırken, onlar bize parayla araba lastiği sattılar! Menemen'de ve bir çok yerlerde meydana gelen olayların perde arkalarında hep o nankörler yer aldı da, yine ses çıkarmayan, yaptıklarını Allah'a havale eden soylu millet olduğumuzu bir kabullenemediler!

Onlar için her zaman şunu demişimdir;

Peygamberlerine bile ihanet etmekten çekinmeyen bu kavmin Allah'ın sabırlarını zorluyorlar ve yakın gelecekte bu kavim tarihte görüldüğü gibi yer yüzünden silinip gideceklerdir! Kendi sonlarını hazırlıyorlar. Milletler uyanacak artık bunların halkları mahvettiklerini gördükçe! Zaman gelecek taş dile gelecek, ihanetliklerine şahitlik edecek! Dünya milletleri birleşmeli ve hatta akli selim museviler siyonist devletlerine karşı tavır koymalıdır. Değilse kendileride yanıp gidecek siyonizmin ateşinde!..

Dünyada hiç bir zulm payidar olmamıştır! Bundan böylede olması mümkün değildir. Allah mücade etmez buna!

Şimdi bir de çok önemli duruma değinip geçeceğim.

Doğu Türkistanı bilirsiniz değil mi? Otuz milyonun üstünde bizim soyumuzdan, kanımızdan, dinimizden insanlar yaşar orada. Kendi özyurtları Çinliler tarafından işgal edildiğinden günümüze kadar durmadan katliamlara maruz bırakılırlar ve akla hayale gelmedik işkenceler görürler. Kadınları kısırlaştırırlar çoğalmamaları için. Binlercesi yok edildi o ülkede ve hala da edilmektedir!

En son katliam Cumhurbaşkanımızın Çin'i ziyaret ettiğinde yaşandı! Binlerce soydaşımız kurşuna dizildi Çin'in kudurmuş köpek askerlerince. Türkiye'de pek o kadar duyarlı olmadı insanlarımız! neden acaba? İsrail'in katlettiği yirmi müslüman kardeşimize karşı gösterilen hassasiyet, Doğu Türkistanlılara gösterilmeyişinin sebeplerini hala çözebilmiş değilim! Onlar Türk oldukları için mi yanlarında yer alınmıyor?

Aslında bu konuyu ayrıca yazacağım. Sadece bir hatırlatma babından yazdım bu kısa notu...

Şunu demek istiyorum; müslümanız diyenler neden diğer müslüman kardeŐlerinin yanında yer almıyor da sadece Filistin veya Eritre'deki müslümanlara uygulanan zulümler görülüyor ve onlara yardımlar ulaŐtırılıyor? Doğu Türkistan'a ne yardımı gönderildi Şimdiye kadar? Kocaman bir HİÇ !..

Allah yardımcımız olsun! Türk devleti ve milleti gerček sahiplerini bulsun ve viran olan vatanımızda baharlar yeniden gelsin diyorum...

Zafer Direniş

...

01 Haziran 2010 Salı 01.15 Lahey

HALA UYKUDAYIZ !..

HALA UYKUDAYIZ !..

Türk milletini kültürsüzleştirmenin nelere mal olduğunu gördükçe çıldırışım geliyor, hergün kahroluyorum! Dünya da olan olayların seyrine bakıyorumda, olayların geneli bizim eksenimizde döndürülüyor. Hangi ülkeye baksam, kesinlikle bizim hayrımıza olmayan olayların ortasında buluyoruz kendimizi. Başımıza çorap örmek için hesaplar yapılıyor. Ama biz bunları göremiyoruz! Görecek bilgi birikimine sahip değiliz. Varsa yoksa batıya teslimiyetçiliğimiz, herşeyi onların gözleri ile görmek basitliği...

O kadar geri bırakılmışız ki; düşünce kısırlığı çekiyoruz adeta. Kendilerini az çok yetiştirmiş olanların kurnazlığında milletimiz ya kamplara bölünüyor, ya da tarikatların, sahte mehdilerin etrafında halka olmuş grupların arasında buluyoruz kendimizi. Nuskacılara elletiyoruz sağımızı solumuzu derdimize derman bulma adına (!). İdeolojik saplantılar cenderesinde sıkışıp kalmışız. Bazen batının çıkarlarının savunucusu, bazen Amerika ve Siyonistlerin hizmetkarı oluyoruz...

Kendimize sahip çıkmayı, başkalarının güdümünden kurtulmak, başlı başına özgürce, sağlıklı düşünce kafa yapısına sahip olabilmek hiç aklımıza gelmiyor mu? İllada birilerine köleleşmişlik utancında mı hayatımızı idame ettireceğiz? Bizim asaletimiz bu muydu? Asla!..

Ülkemizde ve Türk dünyasında vuku bulan olaylar bakıyorum da ne kadar acı, ne çok işimizi bitirici...

Geçenlerde Gazze olayı ve aynı gününde yedi askerimizin şehadeti ve yaralı onlarca erimiz. Başbakanımıza ve hükümetine, hatta Cumhurbaşkanımıza bakıyoruz; şehit edilen askerlerimize sahip çıkmayı bir kenara bırakıp, ABD ve İsrail ile özellikle planlanmış yardım götürən Mavi Marmara adı gemimize İsrail askerlerince barbarca saldırıyı dillerine doladılar ve her yerde nümayişler tertip edildi. Memleketimizin ekonomide batmışlığını perdelemek için bu olay adeta imdadına yetişti. Kabadayıcı gürlmeleri ile halkı galyana getirerek sarsılan prestijini geri getirmeye çalıştı ve halkı söylemleri ile uyuturken kapılar ardında gizlice siyonistlerle toplantılar yaptığı göz ardı edildi YANŞDAŞ basını tarafından!

'Yahudilerden aldığı cesaret ödülünü geri iade et' diyenlere kulaklarını tıkadı ve büyük işlerin bütün ihalelerini ve ülkemizdeki en candamarız olan işletmeleri yahudilere verdirmesinin iptalini isteyenlere yok saydı! O yine bildik davos kandırmacaları ile attı,savurdu... Müslüman (!) başbakanımız diye yere göğe sığdıramadık! Peygamber bile yapanlarımız çıktı (!)

Yaşasın BOP'cu Padişahım!

Dedim ya yukarıda; halk tek ağızdan çıkacak sözlerle emir altına alınmış görüntüsüne bakıyorum da; içler acısı halimiz var! Gazze için biranda sokaklara dökülenlerin, bir ay'ın içinde onlarca askerimiz şehit edildi, onlarcası yaralandı ve daha geçen gün polislerimize hazırlanan hain tuzakta 15 polisimiz yaralandı. Ölümün kıyısından kıl payı döndüler! Hainlerin terör tuzağına karşı bu halk neden 'YETER ARTIK' DİYE sokaklara dökülmez!.. Türk dünyasına yönelik hain tuzaklarda binlerce Türk katlediliyorken niçin susunuz? Allah adını dillerinden, 99 lu tesbihi ellerinden düşürmeyenler neden katledilen gardaşlarının yanında yer almazlar? Yoksa onları müslüman görmüyor mu?

Beyinleri köleleşmişleri yobazların ipoteklerinin altından kurtarılmadıkça, Filistin'e, Viyatnam'a, Kamboçya'ya birileri adına ağıt yakanların kendi özlerine sahip çıkmalarını beklemek imkansız!

Türk dünyasını yeryüzünden silmek için AND içmişlerin şu oyunlarına bir bakar mısınız?

İran'da bizim Azeri Türklerini teşkilatlandırın SOROS çetesi var. Bizim Azeri Türkleri arasında öylesine hummalı derinden bir çalışma var ki; güya milli kimliklerini uyandırıp, İran'a karşı baş kaldırtıp büyük Azerbaycan Devletini kurdurmak ülküsünü şaha kaldırmayı ateşlendirerek; onların bilmeden, farkına varmadan Amerikan ve Siyonizm çıkarları adına meydanlarda can vermeye hazırlanıyorlar!..

İran Irak savaşında da Türkler ön cepheye gönderilerek savaştırılmış, her iki taraftanda aynı kanı taşıyan Türk kardeşler bilmeden kendi kendilerini kurşunlamışlardı! Kim adına?!

Yakın gelecekte büyük bir katliam hazırlanıyor Türkler için!

Hala uykudayız!..

Biraz ilerimize bakıyoruz, Kırgızistan'da aynı kandan olan Türk kardeşler birbirine düşürülüyor. Kırgız, Özbek, Ahıska Türkleri sanki başka başka milletlere aitler... Sanki yüz yılların hincını alıyorlar ÇARLARDAN!..

Geçenlerde Kırgızistan başbakan yardımcısı Azimbek Beknazarov bakınız ne dedi ;
'Maskeli silahlı kişiler şehir merkezinde olay çıkardılar. Bu grup rastgele vatandaşlara ateş ederek olay yerinden ayrıldı. Gittiler, Kırgızların yaşadığı mahallelerde Kırgız gençlere ateş ettiler. Bir veya iki saat sonra şehrin Özbek mahallesinde bu kez Özbekler silahla tarandı. Kırgızlar Özbeklerin kendilerine saldırı düzenlediğini Özbekler de Kırgızların saldırısına uğradıklarını düşünerek kent merkezinde birbirine girdi.'" dedi.

Kardeş kardeşi katlettirmenin sonucu; 100 den fazla ölü, yüzlerce yaralı!

Doğu Türkistana bakıyoruz, kendi özyurtlarında bir söz söylemeler binlercesi katlediliyor, hapisane hücrelerinde olmadık işkencelere tabi tutuluyorlar, kızların ırzlarına geçiliyor! Irak'taki soydaşlarımıza bakıyoruz; hergün öldürülüyorlar. Kerkük de, Telafer'de ve Türklerin yaşadığı bölgelerde Türklerin kanı oluk oluk akıtıldı, akıtılıyor hala! Avrupa ülkelerindeki hapisanelerde sessiz sedasız ya işneyle, ya da gizli işkencelerle öldürüyorlar. Neslimiz kültürel erozyonlarla yok ediliyor!

Uyuşukluğumuz hala sürüyor!

Bize karşı o kadar çok günahlar işleniyor ki; ülkücülerden başkası bu olaylara 'DUR' diyene rastlamadım bu zamana kadar inanın! Bunu ülkücü olduğum için demiyorum, diyorsam; NAMERDİM!

Bizler Türk Dünyası olarak, birbirimize sahip çıkmak için başkalarının yönlendirmesi olan tarikatları, cemaatleşmeleri, çıkarları için dini yapılanmaları, marksist çeteleşmeleri, batıcı uşaklaşmaları ortadan kaldırmalıyız. Milletimize, devletimize sahip çıkacak BİRLEŞİK CEPHE'yi oluşturmalıyız çıkarsız ve bağımsız!

Emperyalizmin insanlarımızı kulanmasını, kobay yerine koymasının önüne geçmeliyiz hemen! Onların kölesi durumuna düşmüş siyonist destekli hükümeti derhal görevine son verdirmeli halkımız!

Artık kendimize gelmeliyiz!

Vatanı ve milletin bekasına kendisini adanmış milli solcularımızı, ülkücülerimizi, dinimizi hakkı ile yaşayanlarımızı, Türk hıristiyanlarımızı, musevilerimizi Türk sancağının altında toplanmalarını davet ediyorum...

Gün birlik, dayanışma günüdür!

Selam olsun Türk Ülküsüne (Türkiye Birliğine) can olanlara !..

Zafer Direniş

...

14 Haziran 2010 Pazartesi 02.45 Lahey

GURBETTE YALNIZ BİR YİĞİT: İLHAN AŞKIN ...

Onu, Hollanda'ya ilk geldiği yıllarda tanıdım. Genç, dinamik, milli duygularla bezenmiş, ülküsüne, özüne sadık vefakar Anadolu delikanlısı olarak adımını attığında ilk uğrak yeri ocağımız olmuştu. 1988 yılında inanmış dört arkadaşla kurduğumuz fakirhanemiz, çilehanemiz, ülkühanemiz Hollanda Türk-İslam Vakfı'na geldiğinde onu, idealist, ülkücü, Türklük davasına gönülünü adanmış delikanlımız olarak gördüğümde kendisi ile yakinen ilgilenmiş, vakıfta görev almasını teklif etmiştim. Görevi seve seve kabul eden, Türk'e hizmet etmeyi kendine vazife edinmiş yiğidimiz, İğdır ilimizden gelmişti buraya. Türklüğe aşık olan vatan yüreklimiz İLHAN AŞKIN adına layık bir vatan evladı.

O günden bugünüme kadar bir adım bile geri adım atmadan aktifliğine daha fazla aktiflikler katan İlhan Aşkın, Vakfımızda uzun yıllar görev almış ve bizlerinde desteği ile kurulan Hollanda Azerbaycan Türk Kültür Derneğine geçiş yapmış , oranın faaliyetlerinde ve görevlerinde yer almıştır. İçinden fıskıran Türklük ateşi durmak bilmez azim ve hırsla canla başla çalışarak derneğin başkanlığına layık gören dava arkadaşları onu başlarına başkan seçtikten sonra derneğin yapabilmesi imkansız işleri o tek başına yapmayı başarmış, başı dik, onurlu bir Türk'tür. Koca koca dernek ve federasyonların başaramadıklarını o başarmış, hayati tehlike olabilecek çalışmalara imzasını atmış er kişimizdir.

Neler mi yapmıştır?

- 1- Dünyada ilk kez Ermeni Soy Kırım Anıtını Avrupanın göbeği LAHEY'e diktirmiş ve Ermenilerin boy hedefi haline gelse de duruşundan asla taviz vernemiş ÜLKÜ DEVIDİR!
- 2- Ermenilerin Lahey'e dikmek istedikleri soy kırım anıtına karşı kampanya açarak dünya kamuoyuna duyurmuş ve Ermenilerin bu isteklerini kursaklarına tıkmıştır!
- 3- Türk Dünyası Nevruz Şenliklerini düzenleyerek, Hollanda'daki Türk dünyası coğrafyasından gelenleri bir araya toplamıştır ilk kez.
- 4- Ailelerin ellerinden alınıp hıristiyan ailelere verilen çocukların kurtarılması için ülke genelinde kampanya başlatarak sähipsiz ailelere sahip çıkmıştır.
- 5- Hollandalılara Türk dünyasının kültürünü, sanatını, değerlerini anlatan toplantılar ve sergiler düzenlemiştir.
- 6- Ermenilerin zalimliklerini, barbarlıklarını belgeleyen belgeleri Hollanda kamuoyuna toplantı, medya, sergilerle anlatmıştır.
- 7- Çocuklarımıza sahip çıkarak milli bayramlarımızı sokak şenlikleri ile onlarla paylaşarak milli şuurlanmalarını sağlamıştır.
- 8- Gençler arasında folklör ekipleri, futbol takımları kurarak Avrupa genelinde faaliyetlere katılmıştır.
- 9- Türk Dünyasından ilim adamlarını Hollandaya davet ederek, Azerbaycan Türklerine karşı Ermenilerin yaptıkları zulümlerin anlatılması için büyük çaplı konferanslar düzenlemiştir...

Ve durmaksızın faaliyetlerine devam eden büyük dava adamı İlhan Aşkın, bunca yaptığı faaliyetler ve verdiği emeklere karşı nedense hep yalnız kalmıştır. Ona Türklük davasında yanında yer alacak kişiler bir elin parmakları kadar bile değildir! Her zaman yanında yer almaktan onur duyduğum Ülküdaşımın hemşerilerince bile yalnız bırakılmasını hazmedemiyorum. Kendi özüne sahip çıkanlara karşı neden duyarsız bir millet olduk?

Dün kendisi ile görüştüğümde; bugün dernekte iftar yemeği vereceğini ve bu davete mümkünse gelmemi tenbihlemişti. İşlerimin yoğun olması nedeniyle ' nasipse gelirim mutlaka' dedim. Zamanımı ve işlerimi ona göre ayarlayarak iftara onbeş dakika kala derneğe iftar açmaya gittim.

İçeri girdiğimde hep tanıdık simalar karşımdaydı. Davanın temel taşları diyebileceğim arkadaşlarımlın bazılarını orada görmek beni oldukça sevindirmişti. Başkanımız İlhan Aşkın beyefendiliği ile gelen misafirlerle tek tek ilgileniyor, hal ve hatırlarını soruyordu. Beni görünce sarıldık birbirimize, ülkü selamı ile selamlaştık. 'ağabey nasılsın?' demesi nasıl bir yürekte seslenişti bana.

Türk Dünyasının Hollanda daki kan damarımızdır o. Herkese aynı gözle bakar, Türk Dünyasını rahmetli Elçibey gibi tek gören erdemli bir başkanımızdır İlhan Aşkın.

Aslında ona yazılacak çok şey var. Hatta mücadelesi kitap haline getirilecek bir KÜRŞAT'tır o! Ne kadar çok çile çekmesine rağmen hiçbir zaman onun ağzından pişmanlık veya usanmışlık, bıkkınlık duymadım. Kırılmış ve yer yer dökülmüş saçlarına rağmen o, hala onsekiz yaşında bir delikanlımızdır! Allah ondan binlerce kez razı olsun ve onun gibi dürüst başkanları başımıza nasip etsin.

Değerli İlhan Aşkın başkanıma iftar yemeğinin ardından Türk Dünyasına verdiği hizmetlerden dolayı Güney Azerbaycan Türklerinin bir plaketi verilirken gözlerim nemlendi, gurur duydum onunla... Ne çok, ne büyük ödüllere layıksın sen başkanım. Bu iman ve azim sende var oldukça, Türklük bir adım daha ileriye adım atacaktır...

Varolasın İlhan AŞKIN!

Birgün seninle Tanrıdağları yaylalarında, Ötükende kımız içeceğiz ömrümüz vefa ederse...

Tanrı Türk'ü Korusun...

Selam ve dua ile...

Zafer Direniş

...

29 Ağustos 2010 Pazar Saat 00.30 LAHEY

NAHÇIVAN - AZERBAYCAN - GÜNEY AZERBAYCAN ÜÇGENİ VE TÜRKİYE

Türkiye'nin doğusunda kendi kaderleri ile başbaşa bırakılmış üç ülke var. Bu üç ülke aslında tek ÜLKE. Nüfusu neredeyse kırk milyon. Soy, dili, kültürü, kaderi bir bu üç ülkenin. Kadersizliğinden dolayı birbirinden ayrı düşmüşler. Yer altı ve yer üstü zenginlikleri ile muhteşem ama üçe parçalanmış tek ÜLKE!

Çarlık Rusya'sının ve onun beslemesi Ermeni katillerinin hedef tahtasına çevrilip zulümlerin en katmerlisinin sergilendiği, topraklarının sessiz sedasız derinden işgale uğradığı. çarlık Rusya'nın ardından eşitlik yalanı ile iktidara gelen Kızıl Rus Komünistlerin yaptıkları haksızlık ve barbarlıkları neticesinde daha da berbat durumuna durumuna düşürülen, inanç ve isimlerinin yok edildiği topraklarının ortasına hancer gibi sokulan Ermenistan!.. İki parçaya ayrılan kadersiz, sahipsiz Türk Yurdu!.

Güneye uzanıyoruz.

Aynı ülkenin güney kanadı ve otuz milyona varan nüfusu ile hala Pers ırkçılığının pençesi altında inim inim inletilen, yaşamı zindanlara çevrilen; güneşi, ayı, baharı unutturulan, dilini, kültürünü acem dininde eritilen bahtıkara soyumun öksüz evlatlarının yurdu... İran'ın karanlık rejimlerinde; yani, Şah döneminde ve Şah dönemini onların gücü sayesinde yıkan, ardından gelen rejimin yağlı organlarında sallandırılan, toprakları sömürülen, her dönemin şamar oğlanı görülen, eli kanlı katillerin Irak savaşında ön cephelere sürülüp kadlettirilen, bize unutturulmuş yetim gardaşlarım...

Kimlerden mi bahsediyorum?

Kaderleri ile başbaşa bırakılmış soyumun soylu evlatları BÜYÜK AZERBAYCAN'dan bahsediyorum. Türklüğün atardamarından, yüreğinden bahsediyorum. Türkiye Türklüğün BEDENİ, Azerbaycan YÜREĞİ diye nitelendirdiğim BÜYÜK AZERBAYCAN'dan bahsediyorum.

Komünizmin yıkılışının ardından çok şeylerin değişeceğini beklediğimiz ortamda Rus tanklarının karanfil yüzlülerimizi nasıl ezdiklerini, bağımsızlıklarına kavuştuğunu sandığımız anda ne çok kanların akıtıldığını gördük! Başlarındaki basiretsiz devlet adamlarının göbekten Ruslara bağlı olduklarını nerden bilecektik? O mübarek kanlarının dökülmesine en çok onların suç payı vardı. Başka kim suçluymdu Moskof artıklarının Türk kanı akıtmalarında? Elbette Türklüğün kalesi görülen Türkiye Cumhuriyeti'nin yönetiminde bulunanlardı! Suçsuz yere yıllarca hapihanelerde süründürülen Başbuğ Alparslan Türkeş, onun koçyiğitleri Ülkücülerin ellerinin, kollarının bağlı olması, yapılan katliama karşı gelemeyişlerinden daha da cesaret almışlardı Moskof'un köpekleri ve enikleri Ermeniler!.. Sokaklarda akan kan benimdi... Ocakları beysiz bırakılan bacılar benimdi... Yetim bırakılan çocuklar bizimdi...

Allah'a çok şükür aralarından çıkan Türklük sevdalısı bir lider Ebulfez Elçibey, var günüyle çalışıyor, halkını organize ederek büyük katliamların önüne geçiyordu. Moskof keferesinin arkasında haçlı dünyası vardı ve akan kan müslüman Türk'ün kanydı! Adeta hınçlarını alıyordu haçlı sürüleri.

Azerbaycan ile Türkiye'in birbirlerine olan akrabalıklarının önünü tıkamak, aralarındaki işbirliğini bitirmek, dayanışmalarını sifira indirmek için geniş bir koridor açılarak İran'ın elindeki bölgeye kadar uyduruk bir sınırla Ermeniler yerleştirilmiş, Azerbaycan'la Nahçıvan'ın aynı toprak parçası ikiye bölünerek Türk dünyasının kalbine hancer sokulmuştu. Tarihin hiç bir döneminde toprakları olmayan ve hatta MEMLEKET olacak kadar nüfusu bile olmayan Osmanlı Türk Devleti'nin sadık tebası Ermeniler, Amerikan emperyalizminin kışkırtma sonucunda yaptıkları iç isyan ve katlettikleri Türklerin intikamları ağır olacağını hesap ederek Erivan ve havalisine kaçmışlardı. Diğer bölgelerden de Ermeniler getirilerek nüfus artışı yapılmış, o topraklarda ikametli Azerbaycan Türklerini Moskofların desteğinde sinsi oyunlarla yerinden yurdundan edilerek Türksüzleştirdikleri mekanlara yerleştirilmişlerdi. Devletimizin başının belada olması, her yanımızın küffarlarca sarılması, doğuda hain Şeyh Said gibi İngiliz uşaklarının nankörlükleri ve iç isyan girişimleri vs. gibi pek çok nedenlerden dolayı Azerbaycan topraklarının Ermenilere tahsis edilmişinin önüne geçilememişti. Gün begün nüfusu artırılan Ermenilerin memleketleştirilmesine zemin hazırlanmıştı...

Nahçıvan, küçücük bir kara parçasına sıkıştırılmış, kaderine hapsedilmişti. Güya Türkiye'nin garantörlüğüne verilen ama asla onlara yapılan hasızlıkların önüne geçmek için hiçbir girişimde bulunulmamış, komünizmin insiyatifine terk edilmiş Türk Yurdu, çaresizlikten boyun bükme zorunda kalmıştı. Bu bölünmüşlük yetmiyormuşcasına herşeyi ile yüzde yüz TÜRK kanı ile yoğrulmuş KARABAĞ Rusların desteğinde işgal edilerek, o kalenin elimizden çıkmasına seyirci kalan Türkiye idaresinin yöneticileri milletimizi kandırmaktan öteye gitmez boş sözlerinden cesaret alan katiller sürüsü Ermenilerin daha da azgınlaşarak Türkleri katliamlarla yok ediyordu... Türk Yurdu Türk'ün elinden alınırken, yüreği yanan, canla başla onlara yardım etmek için imkanlarını zorlayanların başında rahmetli Başbuğum Alparslan Türkeş ve onun şanlı evlatları ÜLKÜCÜLERDİ. Türk milletinin seçkin evlatları Ülkücüler, çok özel çalışmalara girdiler amma devletimizi yöneten 33 derece ile tescilli mason S. Demirel'in engeli ile karşılaştılar...

YAZI DEVAM EDECEK SERİ OLARAK...

Zafer Direniş

...

17 Kasım 2010 Pazar 14.45 İstanbul

[italik]

NERMİN ... (1)

.....Altın yürekli Nermin kardeşime...

Cumbalı evinin penceresinden dışarıyı süzüyordu. Elini çenesine dayamış, derin derin düşündüğü halinden belli oluyordu. Kim bilir kafasında neler vardı, hangi düşünceler yumağına sarılmıştı gecenin bu vaktinde? Saat gecenin onikisini gösteriyordu. Odasının sessizliğinde geceye demlenmenin, geçmişin hatıralarını hayal gücü ile canlandırmanın vaktiydi bu saatler. Gündüzleri iş ve günlük yaşamın getirdiği sıkıntılarda geçmişe yolculuk yapmanın hemen hemen imkansızlığını O da iyi biliyordu.

Sigara paketine uzanıp, içinden bir sigara çekip dudaklarına götürdü. Türk bayrağı işlemeli çakmağını çaklatarak ince alevinde sigarasını yaktı. Derince çekti içine dumanını. Öylesine derindendi ki; geçirdiği yılları sanki biranda içine dolduruyordu. Kederleri, acıları, küskünlükleri ve mutluluklarını sigaranın dumanına yüklüyordu sanki!.. İçine doldurduğu dumanı, öfkelerine, pişmanlıklarına sarılmış hıncıyla ileriye fırlatırken;

'Ah be, göz uçlarıma ne çok hatıralar düştü bu gece' diye mırıldandı Nermin.

Bakışları çok uzaklara dalıp gitti. Bolu dağları'nın kar ile kaplı görkemli sırtlarına. Henüz Ekim ay'ında olmamıza rağmen karlarla kucaklaşmıştı Bolu'nun ardıc, çam kokulu engin dağları. Baharları gelinlik kızlar gibi süslenip, eteklerinde renk renk çiçeklerle şenlenir, dünyanın dört bir yanından gelenler tertemiz oksijeninden depolayıp sağlıklarını rektife ettiriyorlardı bu dağlarda. Mükemmel bir havası vardı. Sonbahar'ına elveda demeden Kış'a 'selam' diyen bereketli dağlar; Kış'ın, beyaz gelinliğine bürünerek bağına basardı sevgiyi, aşkı, tüm güzellikleri... Bolu dağları kayak merkezinde de sporcularını ayrı bir şevkle kucaklardı, bağına basardı.

Bu toprakların özbeöz kızıydı Nermin. Üniversite hariç; bütün okul hayatını burada geçirmişti. Çevresi, öğretmenleri, arkadaşları, akrabaları çok severdi onu. Ağırbaşlı, yardımsever, karıncayı bile incitmeyecek ruh ve yürek güzelliğine sahipti. Öğrencilik yıllarında onu üzseler de, o kimseye kırılmaz, mütevaziliği ve açık sözlülüğü, dürüstlüğü ile çevresine örnek dört dörtlük hanım bir kızdı. Okumayı, yazmayı, özellikle hikaye denemelerine bayılırdı. Bıkmadan, usanmadan yazmak... yazmak...

Üniversiteyi iyi derece bile bitirdiğinde babası, annesi sevincinden nasıl ağlamıştı! Kızlarının üstün başarısı ile gururlanıyorlardı. Başarisından çok mutlu olan biri daha vardı. Üniversite'de okurken tanıştıkları uzun boylu, siyah saçlı, etine dolgun yağız bir delikanlı Orhan'dı. Ölümüne sevdalıydı Orhan Nermin'e. Çok sevmişti onu. Üniversitenin ilk yılında keşfetmişti onu yüzlerce kız arasından... Orhan abayı yakmıştı günbegün. Onun gözünde Nermin; Altın Ordu Devleti'nin başında bulunan ve Rus çarlarına kök söktüren Süyüm Bike idi! Rus Emperyalizmi, Altın Ordu Türk Devletine karşı yaptığı akınlara yiğitçe baş kaldıran, devletini koruyan yürekli Asena görüyordu Nermin'i. Haksız da sayılmazdı O'nu öyle görmekte. Cesaretin, dürüstlüğün, sadakatin, güzelliğin herbiri vardı onda...

Üniversite bitinceye dek gönül birliktelikleri sevgileri her gün daha da pekişerek devam etti. Orhan onu asla kırmadı, üzmedi. İncinmesinden öylesine korkar, üzerine titrerdi. Bir gün, birlikte üniversiteli arkadaşları ile Aydınlar Ocağı'na seminer dinlemeye gittiler. Aydınlar ocağı öylesine doluydu ki; oturacak yer bulamadı Nermin'le Orhan. Orhan kendilerinden yaşça küçük bir gencin sandalyesinden kalkıp arkadaşı Nermin'e yer vermesini rica ettiğinde gencin oralı olmayışına kızan Nermin;

'Ya bu ne saygısızlık Orhan?! Güya geleceğin aydını olacak birde şu genç! Kalk gidelim buradan' diye Nermin kızınca, Orhan öfkelenmiş, gözleri yuvasından fırlamışcasına dışarı çıktı, gencin omuzundan tuttuğu gibi ayağa kaldırdı;

'Koçum sen nasıl bir delikanlısın? Bir bayana neden yer vermezsin? Sen nereden aldın bu terbiyeyi saygısız? Bak bana; seni dışarı atarım ama atmayacağım. Salonda kalda Zafer abimin seminerini dinle, kulağına bir şeyler girer belki' dedi. Genç özür dileyerek arka sıralarda kendine bir yer buldu. Nasıl mahçup olmuştu? Bu milleti millet eden değerlerin darbe alışına üzülmüştü gül yürekli Nermin...

Hiç kimsenin Nermin'i üzmesine tahammülü yoktu Orhan'ın. Ona delice aşığı. Üniversitenin Kerem ile Aslı'sı idi onlar... Aşkılarını hep kiskanmışlardı baldırı çıplak soytarılar!..

DEVAM EDECEK...

Zafer Direniş

...

22 Ekim 2010 Cuma 01:15 İstanbul

Not: Ustalarımızın affına sığınarak ilk hikaye denemem. Aslında yazmayacaktım ama çok değerli Nermin kardeşime söz verdiğim için böyle bir hikaye denemesine girdim. Yanlışlarımdan, eksiklerimden dolayı ustalarımın affına sığınırım. Hikayeyi bir kaç seri devam ettirmeyi düşünüyorum. Umarım sonunu getiririm hikayemin?

NERMİN ... (2)

Gecenin sessizliğini karşı evin bacasına tünemiş baykuş'un ötüşü bozdu. Çıt çıkmayan geceye kendini koyveren Nermin, bir kaç kez acı acı öten baykuş'ta 'nereden çıktı' dercesine şaşkın bakışları karşı eve uzandı. Uzaklara akıp giden hayallerinden sıyrılarak, baykuş ötüşünün hayırlara vesile olmadığını zannederek endişelenmeye başladı. O'nu kara bir düşünce aldı! İçindeki sıkıntı katbekat artmaya başladı. Gecenin bir vaktinde neyin nesiydi bu baykuş?..

Gökyüzünün maviliğine serilmiş yıldızların keyfine diyecek bir şey yoktu. Hepside ışıltı ışıltı, arasına kayan yıldızların cilvelenmeleri yaz gecesinin neşesiydiler. Ay gökyüzünün gelini gibi nazlı nazlı süzülüyordu. Şiirlere ilham kaynağı geceye dalmışken, baykuş'un ötüşüne akli takılmıştı Nermin'in. Kafasındaki bu olumsuzlukları dağıtmak için ne yapacağını bilmez bir haldeyken eli pencereye uzandı. Açtığı pencereden başını dışarı uzattı, uzun uzun gökkubbeye baktı. Hüzün düşmüş yüz ifadelerinin yerini hafifçe tebessüme bıraktı. Belli ki; içinden güzel güzel şeyler geçti. Başını içeriye çevirdi. Çalışma masasına ilişti gözleri. Masa üzerinde müsvette kağıtlar ve kalemler vardı. Müsvetelerde yarım kalmış şiirler, hikayeler vardı. Her gün mutlaka bir şeyler yazar, yarım kalan yazılarını el-ayak çekilen sessizlikte tamamlardı.

Yine öyle yapacak gibi görünüyordu.

'Bugün hiç bir şey yazamadım. Şiir mi, yoksa yarım kalan öykümü mü tamamlasam acaba' diye geçirdi içinden.

Nermin, şiirden çok öykü yazmayı daha çok sever, hayatın gerçeklerini en gerçekçi anlatımla hikayeleştirirdi. İlk hikaye denemesini ilkokul son sınıfta yapmış, öğretmeni 'geleceğin hikayecisi, romancısı' diye takdir etmişti. Doğuştan bir yetenekti Nermin'in öykü yazarlığı. Yazdığı her hikayesini akıcı dille yazar, okuyucusuna bir solukta okutmasını başarırdı. Türkçesine o denli bağlıydı ki, kelimelerle adeta dans ederdi. Hikayelerinde işlediği konuları seçerken, anlamlı ve eğitici olan konuları ele alırdı. Çok takdir edilen bir kişiydi. Bazı sitelerde yayınladığı eserleri günün yazısına layık görülürdü. Seveni, sevileni çoktu.

Oturduğu kanepeden kalkıp masaya yöneldi Nermin. Sandalyesini çekip usulca oturdu. İki elini başına koyup, dirseklerini masaya dayadı. Düşünüyordu. Dün gecedan yarım kalan öyküsünü tamamlamak için yazdıklarını önüne aldı, şöyle bir göz attı. Derinden bir 'of'çektı. Yaktı sigarasını, aldı kalemi eline yazmaya koyuldu. Kahveyi sevmesine rağmen, yapmadı. Yumuldu öyküsünü sonlandırmaya...

Sabah ezanı okunmaya başladığında kalemini masaya koydu, ezanı dinlemeye bıraktı kendini. Huşu içinde dinliyordu. Sabahın manevi atmosferinde yorgunluğunun farkına bile varmamıştı. Cami imamı bülbül sesiyle sabah ezanı makamında okuyordu. Ezan-ı muhammed, mahalleye dalga dalga yayılıyordu. Muhteşem asırlarımızı ve şuanki halimizi aklından geçirdi biran. Doğudan batıya uzanan ilahi sesin gittikçe kısıldığını, neredeyse yok edilecek noktaya getirildiğini düşündü. Memleketin namerde muhtaç durumlarını bilse de; elinden birşeylerin gelmediğini, bu milletin evlatlarının kendi kültür mihenginde yükselmesi gerektiğini biliyordu. Mustafa Kemal'in NUTUK adlı eserini öğrencilik yıllarında bir kaç kez okumuştı. Ülkenin aydınlık güneşi, kendi öz değerlerinden doğacağını bilenlerdendi.

'Keşke O'nun işaret ettiği yoldan gidebilseydik de, içine düşütüğümüz şu kaosu durumda olmasaydık' dedi kendi kendine.

Sabahın bereketine düşen şafağa yankılanan horozun sesinde irkildi.

'Hay Allah, ne çok yorulmuşum? Saat dokuzda nasıl işbaşı yapacağım? Bir iki saatlik uyku yeterli gelmez ama, umarım müdürüm yine idare eder beni bugün'

Kalkıp yatak odasına geçti. Eşi Orhan, mışıl mışıl uyuyordu. Üzerini değiştirip 'bismillah' deyip usulca sokuldu yanına. Yorganı çekti kafasına, yumdu gözlerini. Bir kaç saatlik uykunun kendisine yetmeyeceğini o da biliyordu. Bu kısa zaman içerisinde de uyuyabilmesi çok zordu. Kızı Ayşen'in kahvaltısı, okula gidiş hazırlığında yapılacaktı. Eşi Orhan, emekli olduğundan işe gidecek derdi yoktu. Her sabah kalkar, Nermin'e yardımcı olurdu. Bu sabah kızı okula o hazırlarlayabilir düşüncesi ile kaygılanmadan uykuya daldı.

Çalar saat sekizotuz'u gösterdiğinde kulakları yırtarcasına zırlıyordu. Nermim, üzerinden yorganı fırlatarak ayağa sıçradı.

'Orhan, kızı gönderdin mi okula?'

'Oooo ta ne zaman oldu onu okula göndereli. Seni kaldırmak istemedim. Gece geç yattığını tahmin edebiliyordum.'

'Ne gecesi ya Orhan, sabah yattım! Geç saatlere kadar oturdum pencere önünde. Sonra da, yarım bıraktığım hikayemi yazdım'

'Karıcığım son zamanlarda kendini hayli yıpratıyorsun. Ne bu yazma hırısı? Yoğun çalışacaksın, hem de geceleri

yazacaksın! Biraz ara versen?'

'Haklısın ama yazmak beni çok mutlu ediyor. Hem yazdıklarımı binlerce okurumla paylaşıyorum. İnan bana huzur veriyor kocacığım'

'Sen bilirsin! Yıpranman beni üzer. Sadece biraz dinlenmeni istiyorum. Bak az uyku ile işe gideceksin. Bu sağlığına zarar verir aşkım' dedi Orhan.

Nermin, masum bakışlarda Orhan'ı süzdü 'seni çok seviyorum aşkım' dercesine tebessüm belirdi dudaklarında. Orhan'da Nesrin'e yaklaştı, açıp kollarını sardı onu, hafifçe öpücük kondurdu masum dudaklarına. Sarıldılar birbirlerine 'ölünceye dek ayrılmayacağız' dercesine. İki onurlu yüreğin birbirlerini sevişleri yürektendi.

Orhan'ın sözleriyle duygulanan Nermin, telaşla;

'Orhan'ım işe geç kalacağım. Müdürden fırça yemeyeyim. Hemen çıkmalıyım evden.'

'Ama bir şeyler atıştırmadan mı işe gideceksin ya?!!

'Aşkım, fırına uğrar susamlı bir simit alır, çayla kahvaltımı yaparım iş yerinde. Bugün böyle idare edeyim'

Koltukta duran çantasını kaptığı gibi kapıya yöneldi Nermin. Acele acele ayakkabılarını takıştıırken;

'Aşkım, akşama görüşürüz. Seni Allaha emanet ediyorum.'

'Tamam birtanem, sende kendini fazla yorma, Allah'a emanetimsin gözbebeğim' diyerek Nermin'i işe uğurladı Orhan.

DEVAM EDECEK...

Zafer Direniş

...

26 Ekim 2010 Salı 21.45 İstanbul

KARDEMİR KAN AĞLIYOR !..

İhanetler almış başını giderken, bizim vatansever ülkücülerin bu kahpeliklere karşı gösterdikleri KAHRAMANLIK tepkilerini anlıyorum. Tarihimizin şanlı sayfalarını okuyanlarımızın emperyalist yordakçılarına karşı BOZKURTÇA duruş sergilemeleri göğsümüzü kabartıyor, gururlanıyoruz. Hele bu satırların yazarı ben, vatanımızın genç ÜLKÜCÜ evlatlarının yüreklilikle ortaya çıkıp kükremeleri karşısında umutsuzluklarımı tekmeleyip atıyorum. Yarınlarımıza sahip çıkanların varlığı; Türklüğün ebedi varlığını sürdüreceği müjdesini veriyor. Nazlı bayrağımızın gök semada dalgalanışı, ezanların minarelerden yurdumun dört bir yanını çınlaması, Türk yüreklerin şarhoş duygulardan sıyrılıp aslına dönmesi ve iblislere karşı güç birliği yapılmasını görmek, ölü toprağın üzerimizden silkinmesine şahit olmak, bu badireleri aşacağımızın göstergesi olarak görüyorum artık. İçim içime sığmıyor duyarlılıklara!..

Ancak; ülkemizin hassas gerçeklerini de görmemiz, bilmemiz şart!

Milliyetçilik duygularımız ayranımızı kabartırken, sefalet ve açlığa sürüklenen kitleleride görmeliyiz! Tüm sermayesi alın teri ve nasırlı elleri olan işçilerimizi, çiftçilerimizi, hamallarımızı görmemezlikten gelemeyiz! Bir çok yazar arkadaşlarımızın makalelerini, ülküdaşlarımızın, milliyetçilerimizin, devrimcilerimizin yazılarını okuyorum; varsa yoksa VATAN, MİLLET, SAKARYA!.. İyi de; ezilen, horlanan, işinden sebepsiz atılan işçilerimizin işler acısı hallerini neden görmezler, kulaklarını feryatlara tıkırlar?! Ülkücülük demek; vatan, millet, Sakarya'dan ibaret olmadığını kavramamız lazım. Emperyalistlerin dayatmalarına maruz kalan; öz yurtlarında açlığa, sefaletle bırakılan emekçilerimizi, işçilerimizi görmemiz, yanlarında yer almamız gerekmiyor mu ? Biz ezilenler, aç bırakılanlar, haksızlığa uğrayanların safında değil miyiz?!

Karadeniz'de, hepimizin kanından, canından olan bir şehir var! Elleri, ayakları, yüzleri ve nefesleri kömürleşmiş emekçilerin şehri KARABÜK'ten bahsediyorum! Mustafa Kemal'in gurur kaynağı KARDEMİR'den bahsediyorum! Orada nasıl oyunların döndüğünü, işçilerimizin başlarına nasıl çoraplar örüldüğünü, işlerinden çıkarılıp sokağa atıldıklarını, yaşama haklarının ellerinden alındıklarından haberiniz var mı?

Kukla bir sendikanın şerefsizliğinde eli nasırlı işçilerimize olmadık işkenceler yapan, Amerika ve Avrupan'ın istihbaratlarının denetimine bırakılan candamarımız KARDEMİR can çekişiyor! Devleti yönetenlerin kasıtlı tavırları ve baskıları neticesinde çaresiz kalan işçilerimize sahip çıkacak hiç kimse, merci yok mu? Söz sırası geldiğinde mangalda kül bırakmayanları arıyor gözlerim. 'Hadi doğudaki köylerimize okul yaptırtıyoruz, oradaki fakir halka yardım kampanyası başlatıyoruz' diyenleri arıyorum... Tv'lerde bangır bangır bağırانlar, hümanist, insancıl kesilenler, sosyete masalarında ellerindeki bilmem ne viskisiyle nutuk atan fahişeler neredeler? Devrimciyiz, Ülkücüyüz, İslamcıyız görüntüsündeki siyasi kuruluşlar ve partiler, liderler, milletvekilleri neden sesleriniz çıkmıyor haksızlığa uğrayan, ezilen, evi, ocağı tarumar edilenler için?!

Size bir şey diyeceğim ve biliyorum ki bana küfür edeceksiniz!

Alayınız YALANCI! İkiyüzlü insanlarsınız!

KARDEMİR'i bizden çalanlar, yarınlarda yurdumuzun tümünü çalacaklar. O zaman ne yapacaksınız? Vatan gittikten sonra vatan mı kurtaracaksınız ? (!). Alın size KARABÜK KARDEMİR! "Güçlüyüz, biz Türkler bağımsızlığımıza düşkünüz" diyorsanız el atın oraya, özgürlüğüne kavuşturun KARDEMİR'i! İşinden atılanları işlerine geri döndürün!..

Biliyor musunuz orada işçiler ne haldeler? Emperyalizme karşı güç birliği yapanları işlerinden kovuldular ve CIA güdümündeki PİÇ SENDİKANIN onları ezmeye, yok etmeye tam gaz devam ediyor! Emperyalizmin uşaklığını yapan Amerikan, İngiliz, Siyonist kemiği yalayan medya bu gerçekleri görmemezlikten gelerek, yalanlarınızla halkı kandırmaya devam edin siz!.. Gün geldiğinde hesap vereceksiniz!..

TÜRK'üm diyenler, haktan, hukuktan yana olanlar birleşmelidir! O şehirde ölüm kalım savaşı verenlere acilen destek veriniz! 'Yurdumuzun her karışı bizim için kutsaldır!' diyen ÜLKÜCÜLER, DEVRİMCİLER, HALKÇILAR yardım elinizi uzatınız onlara!..

Ülkücü Hareket ve milliyetçiler devletin bekası için iktidar yürüyüşünü başlatmış ise ve MHP'de iktidar olma yürüyüş kervanına katılmışsa; Karabük'te, Kardemir'de de kendini göstermeli, aç, mağdur insanların yanında yer almalı ve özel ekipler kurarak oradaki şerefsizlikleri gündeme taşımaları ve problemler halledilinceye kadar da ezilen işçileri gündemden düşürmemelidir! Göreceksiniz; işçimiz, esnafımız, işverenimiz, memurumuz, köylümüz, çiftçimiz yanınızda yer alacaktır!

Haydin öyleyse, yarından tezi yok bu işe el atın ülkücüler, devrimciler, halkçılar!

Açlığa mahkum emekçilerimize ulaşmaya çalışın ve onlar adına bir hesap numarası açılmıştır, sorup soruşturarak maddi destek verin! Gönlünüzden, yüreğinizden ne kopuyorsa katkıda bulununuz bir seferlik... Kapımızın zilini çalın; tarikatçılar, uyduruk din bezirganları evlerimize kadar gelerek ve onların palavralarına kanıp bilmeden 'Allah' adına

onlara yardım ediyorken; işçilerimizin durumlarını gözününe getirerek, emperyalistlerin ezdiği; kanı, canı bizden olanlara yardım ediniz!

Bu vatan sizlerin duyarlığı sayesinde yeniden kurtulacaktır! Devlete, millete, memlekete zeval gelmeyecektir! Bu topraklarımızı vatan yaparken kolay olmadığını, yüzbinlerce şehit verdiğimizi emperyalistlere ve işbirlikçilerine gösterelim!..

Yurdumuzun herbir karışında Mustafa Kemal'in şu kutlu sözü çınlamalıdır!

NE MUTLU TÜRK'ÜM DİYENE!

Yeni yılda; tam bağımsız, sömürsüz bir vatan dileği ile yeni yılınızı yürekten kutlarım...

Selam ve saygılar uzaklardan...

Zafer Direniş

...

01.Ocak 2010 Cumartesi 17.45 Lahey

BUGÜN SESSİZ DÜŞÜNÜYORUM !..

Bugün sessiz düşünüyorum. Kalabalıklar arasından sıyrılıp, kimselerin görmediği kuytulara bırakıyorum kendimi. Soğuk havanın zalimliğinden sığınmak için ağaç dallarının aralarına sinen serçelerin seslerini dinliyorum o koskoca şehrin saklı köşelerinde. Ellerim cebimde adımlıyorum; bir ileri bir geri. Kafamda yığınla düşünceler... En başta; uzaklarımda kalmış vatanım, karasevdim 'kimbilir ne haldedir' diye iç geçiriyorum. Memleketimde aç insanların çığlıkları, sömürülen halkımın imdatları hiddetlendiriyor beni. Ülkemin bu çıkmazlarından kurtulması için nasıl bir yardımım dokunur diye dalıp giderken şanlı bayrağımın dalgalandığı topraklarda kendimi çooook yalnız hissediyorum! Soytarlıklar, özentilikler, aşağılanmışlıklar almış başını gidiyor yurdumda. 'Vur patlasın, çal oynasın' havasında insanlarımız!

Öfkeli çoğunluğun, puştlaşmış Amerikan uşaklığına gücü, kuvveti bitmişçesine gözlerinin önlerinde olup bitenleri kanıksar hale gelmiş, getirilmiş! ' Ben de onlar gibi çalıp çırsam acaba onlar gibi onursuz bir hayat tarzı mı seçsem' diye düşünenlerin fazlalaştırıldığı kokuşmuş düzenin canbazları acaba onlara büyük lokmaları gösterir mi? Olsa olsa onlara uşak olur, ötesi ise hüsrana! Zaten büyük lokmaları götürenler emperyalizmin beslemeleri değil mi?

Hay Allah nereden aklıma da geldi?

Başbakan Tayyip R. Erdoğan, belediye başkanlığına aday olmadan önce birilerin adayı olduğunda soluğu direkt Amerika'da almıştı! CFR adlı gizli dünya devleti dedikleri ucube kuruluşun baş misafiri edilmişti. yazılıp çizildi ve eline bir deste kağıt tutuşturularak;

'Hadi koçum, yürü yürüyebildiğin yere kadar (!) ' denilmişti... Sonrası malum!

Yakışıklı Cumhurbaşkanımıza pardon (!) müslüman cumhurbaşkanımıza bakıyorum, bizden yana ele alınacak bir değer göremiyorum! Varsa yoksa; İngiliz kraliyet ailesinden şövalyelik ödülleri almak (!) 'Helal olsun Cumhurbaşkanımıza' demeden geçemeyeceğim! Allah var yukarıda, hakkını yememek gerekir! Ülkemiz adına çok şeyler yapmış ki; ödülleri sıraladı valla!.. Ödüllerini kıskananlara şaşıyorum (!)

Geçenlerde tanıdığım memleketimin değerli bir yazarı Aslan Bulut bey, hem cumhurbaşkanımızın, hem de başbakanımızın aldıkları ödüllere kafayı takmıştı! Diyordu ki ; 'Bu ödülleri babalarının hayrına mı verdiler!' diye. Çok önemli açıklamaları olur zaman zaman yazarımızın. Bazen kızıyorum ona. 'Yahu, vatan aşkı (!) için çalışanlarımızı neden eleştiriyorsun, düş yakalarından' dedim.

Memleketimiz ne güzel idare ediyor işte! Vatanımızda sağlam bir bütünlüğümüz kurulmuştu Kurtuluş Savaşından sonra. Mustafa Kemal ve arkadaşları milletimizin milli birliğini ne güzel tesis etmişlerdi. Ne gerek vardı buna değil mi (!) ? Bakınız ne güzel oldu şimdi yurdumuz. sekiz, on yıldır otuzaltı parçaya, yok yok kırkaltı parçaya ayrıştırılıverdik ne güzel (!) Ohh ! Türklere azınlıkmiş, yok be hiç yokmuş aslında memleketimizde Türk!!!

Memleket toprağı lime lime edilmiş, ne hoş değil mi? Ne var bunda kızacak! Elimizde ne kadar can damarı fabrikalarımız, işletmelerimiz, yer altı ve üstü zenginliklerimiz elimizden çıkarılmış. Akar sularımız, boğazlarımız yabancıların kontrolüne geçirilmiş! Olmayan kiliseler gün ışığına çıkarılmış! Allah'ın yüce ayetleri cami duvarlarından kaldırılmış! Ordumuza haclı seferleri düzenlettirilmiş ve milli direniş gösterenler hapishanelere doldurtulmuş! Kızlarımız, delikanlılarımız bizden uzaklaştırılmış ve gecelerin koynunda şebele haline getirtilmiş! Ve daha nice hoş güzellikleri (!) sekiz yıl içinde getirenlere ödüllerin hası (!) takdir ediliyorsa, niye kızılıyorsunuz ki?

Daha durun, az kaldı! Çok iyi şeyler olacak yurdumuzda, az sonra, bekleyin! Yakışıklı, pardon müslüman(!) cumhurbaşkanımız demişti ya!.. O dediye mutlak olacaktır! İngiliz kraliçesi kart karı boşuna mı ödüllendirdi onu!

Vallahi, aslında bugün sessiz düşüncektim ama beceremedim yine. Oturduğum bankta Okyanus'un kuduran dalgalarına baktıkça ürperdim! Bu dalgalar memleketimi yutmak için sabırsızlanıyor! Kudurdukça kuduruyor, bizler ise; koyunlaştıkça koyunlaşıyoruz!

Hey koca Rabbim; senin kılıcın, gücün, olan necip TÜRK MİLLETİNİ yok etmeye azmetmiş iblislerden, müslüman görünümlü münafıklardan, zalimlerden, kafirlerden koru!

Selam ve saygılarımla uzaklardan ey şanlı Türk!

Zafer Direniş

...

SIYASİ ARENADA YENİ BİR SOLUK: MİLLİ BİRLİK HAREKETİ

Bu yazıyı okumayın, üşürsünüz!..

Ülkemizde siyasi hareketlilik sınırsız devam ederken, neleri kaybettiğimizi; devlet, ordu, millet olarak ne çok yara aldığımızı ülkesini canı bilenlerden başkası görmüyor, göremiyor! O kadar çok baş döndürücü olaylar yaşanıyor ki günümüzde, beyni köleleştirilmiş halkımız farkına varamıyor nereye doğru sürüklendiğimizin! Hipnotize edilmişiz! Gerçekler gözlerimize çarpa çarpa gösterilsede, eğlence, daha çok çalma hırsı, açlık, sefaletlik, tarikatların üfürükçülüğü bize herşeyi toz pembe gösteriliyor!

Medya denen medyasızların felaketin gelişini özenle perdeleyerek, gerçekleri tersyüz edip hedeften saptırma, beyin yıkama işlevlerini emperyalizmin istediği gibi harfiyen yerine getirmektedirler. Zil-zurna sarhoş sokakların çığlıklarına karışan 'İMDAT' ları duyan olmuyor. Namus ve şerefın ayaklar altına alındığı, efendiliğın, hanımefendiliğın unutturulduğu güzel yurdumda, bu kepaze gidişe 'DUR' diyebilecek koçyiğitleri mum ışığında arıyoruz! Güven, ve güvenlik adeta bitirilmiş memleketimde. Kimse kimseye güvenemez halde! Anne, baba, eş dost, akraba bağları tv dizileri ile yok edilmeye çalışılıyor sistemli olarak!

Yani; eriyoruz! Devlet, Ordu, Millet ve Şehitlerimin kanı ile kutsallaşan memleketim eriyor! Kimse de tık yok! Varsa yoksa şişelerin dibini bulmak, fahişelerin göbeğinde şampanya patlatmak!

Lanet olsun siyasi yapıya, iffetli milleti bu hale getiren sütü bozuk zihniyete!!!

Hangi siyasi partiye baksak, söylemlerini dinlese, liderlerin horoz dövüşü kavgalarına şahit olsak, memleketimizin uçuruma sürüklenişine karşı yiğitçe tavır koyacak bir MUSTAFA KEMAL olmadılar! Hiç birinde milli vicdan kalmamış! Artık kokuşmuş bu siyasi yapının el değiştirilmesi, yerini yürekli KÜRŞAT'lara bırakma vaktinin geldiğini düşünürken yepyeni bir siyasi hareketin kendini gösterdiğini görüyorum! Dinamik yapısı, yetişmiş kadroları, korkusuz-cüretli siyasi söylemleri, dünyanın her alanında varlığını hissettiren dipdiri bir siyasi hareket! Ülkemizde ve dünyada söz sahipliğine hazırlanıyor. Sömürüye, vurguna, talana, alçaklığa, hırsızlığa, kahpeleşmiş ve satılmışlık siyasetine dur diyecek, Amerika, Avrupa emperyalizmine kafa tutabilecek, her türlü bölücülüğe, ırkçılığa, karşı tavır koyabilecek bir siyasi hareket filizleniyor ülkemizde! Anadolunun bağrından fıskıran erdemli koçyiğitlerin hareketi; MİLLİ BİRLİK HAREKETİ kızıl güneş gibi doğuyor memleketimin ufkundan. Bir avuç inanmış vatanseverlerin dayanışması neticesinde kurulan bu kutlu ve soylu hareket, siyaset arenasına adım atıyor. Emin adımlarla çışkuyla ilerliyor ...

Dürüst ve şerefli bireylerden müteşekkül MBH; şehir şehir, köy köy, sokak sokak yol alıyor. Yurdumda ve yurt dışında Türk insanının yaşadığı her yerde boy atıyor sarmaşık gülleri gibi... Adam gibi adamların kemikleştiği bu hareket en kısa zamanda kendini Türk milletine kabul ettirmenin gururu ve şerefi ile gelişmeye devam ediyor. Kısa zamanda çıkardıkları aylık gazete; MİLLİ BİRLİK her vatandaşımızın eline ulaştırılmakta olduğunu görmek, ne denli ciddi çalışmalar yaptıklarını bize göstermektedir. Hareketin bünyesinde kurulan araştırma -geliştirme de görevli uzmanlar meselelerimize neşter vurmaya çalışıyor.

Çok ciddi bir hareket!

Umarım bu siyasi hareket, teşkilatlarını en kısa zamanda yurt genelinde her ilimizde, ilçemizde kurarlar. Kokuşmuş siyasi yapıya karşı mertçe sergiledikleri duruşları devam ettikçe halkımız onu bağrına basacağından eminim. Zaten dürüst siyasetçiliğe susamışlık var. Gelen gideni aratmayacak yol takip ettiklerinde yarınların aydınlığı onlara açılacaktır! Yeter ki aralarına bozguncuları, nifakçıları sokmasınlar!

Onlardan tek istediğim;

İnsanlarımızın siyasi, mezhep farklılıklarını gözönünde bulundurarak yanlışlara düşmemeleri! Kalıplaşmış ve despot siyasi söylemlerden uzak durmaları, ülkücüsüne, devrimcisine, sendikacısına kapılarını ardına kadar açmalı amma emperyalizmin temsilcileri masonlara, siyonistlere, ruhları köleleşmişlere kapılarını kapatmalıdırlar!

Ben bir Ülkücü olarak, MBH hareketini kuranları kutluyor, Allah yolunuzu açık etsin diyorum!

Tanrı Türk'ü zalimlere diz çöktürtmek için yaratmıştır!

Yaşasın tam bağımsız Türkiye Cumhuriyeti Devleti!..

Zafer Direniş

...

07 Ocak 2011 Cuma 01.00 Lahey

GÜL YÜZLÜ BAHAR !.. (1)

GÜL YÜZLÜ BAHAR!.. (1)

İstanbul Osmanbey’de her gün uğradığı simit sarayına gitmek için evden çıktı. Hafiften çiseleyen yağmurda ıslanmamak için şemsiyesini açtı ve tam İstanbul hanımefendisi yürüyüşü ile kaldırımları ağır ağır adımlayarak yol alıyordu gideceği yere doğru. Ana caddenin kalabalığından olsa gerek, تنها sokaklardan yürümeyi tercih etmişti bugün. Ara sokaklarda seyyar satıcıların, çocukların, ağaçlara konmuş kuşların sesleri arasında adımlıyordu Arnavut kaldırımlarını. Gökyüzünde kanat çırpın arsız martıların ciyaklamaları da rahatsızlık vermiyordu ara sokaklara. Yorgun düşmüş kaldırımların iniltilerine yoldaşlık ederek dalgın hali yansıyordu menekşe kokulu pencerelere. Sabahın temiz havasını almak için pencereden başını dışarı uzatarak etrafı da kolaçan eden Feride hanım onu görünce;

- Hayırdır sabah sabah nereye böyle kız? gülümseyerek.

- Ayyyy, canım arkadaşım Feride, günaydın. Sabahın hayrola. Büfeden simit almaya gidiyorum. Canımız çekti de.

- Afiyet olsun canım. Ben de sabah serinliği ve temiz havayı dolduruyorum ciğerlerime. Görüşürüz.

- Hafta sonu Asena kafede buluşalım. Haftanın yorgunluğunu çıkarırız.

- Tamam canım. Kendini çok yorma güzel arkadaşım. diyen Feride ile vedalaşarak uzaklaştı kıvrak adımlarla.

Düşünceli hali vardı onun. Pek belli etmede de yüz ifadeleri kendini ele veriyordu. Feride'de anlamıştı arkasından düşünceli bakarken ama morali daha da bozulabilir korkusu sormasını engellemişti. Onu üzen, kıran, canını sıkan bir şeyler olmalıydı! Halbuki her günü neşeli, tebessümleri dudaklarından eksik olmazdı. Kuşlar gibi cıvı cıvıldı. Mevsim çiçeklerinin güzelliği eksilmezdi endamında. Bazen iki kızı ile çocuklaşır, dört odalık evde saklambaç bile oynarlardı. Kızlarını çok seviyordu, kızları da onu. O kadar sıkıntılı yıllar geçirmesine rağmen, hayatından şikayetçi olmamış, aksine kızlarına iyi bir anne olabilme, her isteklerini yerine getirebilme, okullarında diğer çocukların arasında hiç bir eksikliklerinin olmamasına özen gösterir, yemez, içmez, varı yoğu kızlarıydı. Uzun yıllar olmuştu eşinden ayrılmış. Tek başına hayat mücadelesini sürdürüyordu öğretmenlik maaşı ile. Ne çok zorluklara yiğitler gibi karşı koymuş, önüne çıkan engelleri aşmasını bilmişti. Cesur kadındı. Yürüdüğü yollar zerafetinden ve kudretinden titrerdi!.. Hiç kimse koca şehirde ona laf atamazdı. Atanları da analarından doğduğuna pişman ederdi. Ötüken'in ruhu, Tanrı dağlarının gücü vardı onda!

Korkusuzluğunun yanısıra bir de o kadar alımlı, sarışın, beyaz tenli, hilal kaşlı, uzun boylu, atletik yapılı, konuşmaları ise; İstanbul Beyoğlu hanımefendiliğinin özellikleri üzerinde toplanmış şekerpare bir hanımdı. İstanbul’un en tanınmış zenginleri talip olmuştu onunla izdivaca eşinen ayrıldığı zaman. Zenginliğin sınırsız konforu yaşamına sunulmuştu onu isteyenler tarafından. O sadece gülüp geçerdı evlilik tekliflerine. Parayla saadet olmayacağını usulünce söylerdi. İstanbul’un sayılı zenginler arasındaydı bir zamanlar. Evlerine bavullar dolusu paralar taşınır, sabahlara kadar en lüks eğlence merkezlerinde su gibi harcanırdı paralar. Bir gecede pul olurdu onlarca emekçinin maaşlarına denk kazançları! Hafta sonları kah Almanya, kah Fransa ve sık sık gittikleri Yunanistan olurdu uğrak yerleri. Banker kocası ona her şey feda edilirdi. Aralarındaki yaş farkından mı, delice aşık olmasından mı pek bilinmezdi ama adamın ona aşırı tutkunluğu her şeyini feda etmesinden anlaşılıyordu. Çok zenginlikler yaşamasına, yaşattırılmasına rağmen nedense o mutlu değildi hayatından. İçinde hep karartılar dolaşır, bazen huzursuzlukların altında enkaz yığınınına benzetirdi kendini. Sessiz, تنها yerlere gider, için için ağlardı. Bir türlü cevap bulamamıştı bu huzursuzluğuna... Kuş sütünün bile eksik edilmediği sofraların kadını görkemli, şatafatlı hayatın yapayalnız kadınıydı!.. Servetin içinde mutsuz kadındı o.

Ay’da bir Eyüp Sultan Hazretlerine gider, namaz kılar, dualar ederdi Yaradan’ına. Başındaki uğursuzlukların bir an önce gitmesini, iç dünyasına baharlar gelmesini hep arzuları... Muhteşem zenginliğin verdiği iç huzursuzluğun sebeplerini bir türlü bulamıyordu. Sonradan şöhret olmuşların bile kapısında kul köle olduğu ortamlarda daha çok yaşam dolu olması gerekirken o, maneviyatı olan bir aşka susamışlığı arıyordu. Issiz ortamlar ona çok daha iyi geliyordu. Kendini dinleme ve dinlendirme fırsatı doğuyordu evden kaçamak yaptığı yerler. Kimseye de söylemezdi gittiği yerleri. Onun için sırdı özel mekanları. Doğayla, kuş sesleri arasında huzuru arıyordu.

Bu huzursuzlukları onu eşinden ayrılmaya kadar götürmüştü. Eve gittiğinde kendini feza boşluğunda sanıyordu. Eşinin para gücü ile bazı Yeşilçam güzelleri ile yurtdışı kaçamakları canına tak etmiş, ayrılmasının sınırlarını çizmişti. Bir gün Eminönü’nün تنها kuytusunda soluklanırken üç masalık kahvede derinlere dalmıştı. İçindeki fırtınalar kudurduka aklını yitirecek gibi oluyordu. Ellerini başına dayadı, gözlerini çay bardağının derinliklerine dikti! Gözlerinin önünden neler gelip geçmedi ki?! Nerede oturduğunu unutmıştu sanki... Gözleri nemlendi, masum gözlerden üç damla yaş düştü masaya. On dört yaşlarındaki kahvenin beyaz önlüklü, kısa boylu garsonu masasına yaklaştı. Onun pejmürde halini görünce dayanamadı;

-- Ablacığım neyiniz var? Neden üzüntülüsünüz? Baktım da çok dertli görünüyorsunuz!.. dedi usulca.

Garsonun sözlerini bile duymamıştı. O başka dünyalardaydı. Garson çocuk sağ eli ile omuzuna hafifçe dokunur dokunmaz şok geçirmiş gibi irkildi ve başını kaldırıp sert bakışlarla arkaya döndüğünde karşısında genç garsonu gördü. Şaşkın şaşkın ;

-- Hayırdır evladım, ne oldu?

-- Ablacığım sizi çok üzgün gördüm. Başınızda bir dert mi var? Ne oldu sizi bu kadar üzecek?

Garsonu nemli gözlerle süzdü. Garson çocuğun masmavi gözlerine dikti gözlerini.

-- Oğlum ne kadar güzel gözlerin var, maşallah!

-- Ya abla, bırak benim gözlerimi de, siz neden üzgünsün? Yüreğim parçalandı şu halini görünce... Bana söylemeyecek misin neyin olduğunu? Dolaptan sana bir soğuk su getireyim. dedi ve koşarak kafeye girdi.

Dolaptan getirdiği şişenin kapağını açtı, suyu bardağına doldurdu genç garson. Ellerini önünde bağlamış beklerken garson.

-- Gel oğlum yanıma otur zamanın varsa. Sonra patronundan azar işitmeyesin haa?

-- Yok ablacığım, burası bizim. Babama yardıma geliyorum okul saatleri dışında ve hafta sonları.

Babacığım bizim için çok yoruluyor, ben de ona kıyamıyorum. Yardıma geliyorum işte.

- Aaaa ne güzel. Maşallah akıllı gencim benim. Afferim. Her gencimiz senin gibi olsun memleketimizde yavrum. Bu vatan senin gibi evlatların omuzlarında yükselecek! Allah sana büyük makamlar nasip etsin.

- Sağ olasin ablacığım bu güzel düşüncelerin bana güç verdi. Bu ülkeye inşallah hayırlı bir evlat olmamı Allah nasip eder...

- Canım benim ya! Senin adın ne bakım?

-- Kürşat, dedi tebessüm ederek.

-- Oooo çok sevdiğim isimlerden. Koca Çin sarayını 40 kişi ile basan Kürşad'ımız gibi ol e mi yavrum!

--İnşallah ablam, babam zaten ülkücü... Ben de ondan çok şeyler öğreniyorum. Kuran okumayı, namaz kılmayı, namaz surelerini babacığım öğretti bana. Eminönü ocağında başkanlıkta yapmış gençken...

-- Ne güzel. Çok şanslısın oğlum. Ben nice babalar gördüm, sabahlara kadar kumar peşinde, meyhane köşelerinde sızarlar. Evlatlarını dünyaya getirirler ama hiç ilgilenmezler. Allah babandan razı olsun.

-- Amin ablacığım. Ablacığım sizin adınız neydi?

-- Adım Bahar oğlum... Ama içim kış, zemheridir Kürşat'ım!

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

02 Mart 2011 Çarşamba 22.00 Lahey

SELAM OLSUN NEVRUZ'A !..

Türk Dünyası içinde yaşadığı kaos ve çalkantılar arasında yeni yılına giriyor. 21 mart'a düşen cemreyle Nevruz'a, bahar bayramına adım atıyoruz. Türk coğrafyasında üzüntü ve kederleri bir kenara iterek, coşku ile kutlanacak, her yer bayram, her yer bahar olacak! Börtü böcekler, kuşlar, çiçekler, ağaçlar, dağlar, ovalar ve Türk yürekler 'NEVRUZA SELAM' diyecekler. Çocuklar yepyeni, cicili bicili, nakışlı elbiselerini giyecekler, ozanlar kopuzlarını kaptığı gibi sahnelerde coşacaklar. Binbir çeşit folklörümüz meydanlarda halay çekecek... Velhasıl; her şeye rağmen coşacağız şarkılarımızla, türkülerimizle... Toylar düzenlenecek, yağız atlarımız Tanrıdağları eteklerinde dört nala Nevruz müjdesini verecek Bilge Kağan'ıma, Bilge Tonyukuk'uma, Bumin, İleriş Kağan'ıma...

Başbuğlar bir bir selamlanacak resmi geçitlerde...

Bayraklarımızın burçları arşa değecek! Binlerce yıllık töremiz can bulacak! Yer yüzü kıpır kıpır olcak!..

Türkiye Türk'ü ile Kırgız'ı, Nogay'ı, Kazak'ı, Azeri'si, Uygur'u, Peçenek'i, Hun'u, Tatar'ı, Balkan Türk'ü, Kızılderili'si, Türkmen'i Yakut'u, Gökoğuz'u, Karaim Türk'ü bozkurtlu, hilalli kırmızılı mavili beyaz bayraklarla mesire yerlerinde, salonlarda gökkubbeyi çınlatacak haykırışlarla;

'HOŞ GELDİN NEVRUZ' diyecekler...

Türk'e düşman köpekler havlayacak, saldıracak coşkumuza. Dotlarımız el , omuz verecek dayanışmamıza...

Ocaklar yanacak, envai çeşit yemekler pişecek, çerezler dağılatacak!..

Söğüt ağaçlarına salıncaklar kurulacak, kızlarımız, kızanlarımız sallanacak BAHAR aşkına! Yepyeni sevdalar yeşerecek tazecik yüreklerde. Yarışmalar birbirini takip edecek, NEVRUZ yumurtaları tokuşturulacak!

Bizler yurt dışında, vatandan binlerce kilometre uzaklarda yaşamını idame ettiren şanlı Türkler olarak, NEVRUZ'u 20 Mart 2011 Pazar günü muhteşem bir organize ile kutluyoruz. Albayrağımızın gölgesinin altına serilecek gülücüklerimiz. Papatyalar gibi renbgarenk olacak salonlarımız!..

Türk'e sahip çıkan Ülküdaşlarımızın gül yürekleri sayesinde gurbet ellerde yaşatılan NEVRUZ geleneğimiz bizim onurumuz, gururumuz.

Hollanda Azerbaycan Türk Kültür Derneğinin öncülüğünde ve yiğit başkanı İlhan Aşkın'ın girişimleri ile Türk Dünyası bir araya gelerek NEVRUZ kutlanacak salonda. Sanatçılarımızın ve Folklörcülerimizin iştirak edeceği kutlama, muhteşem olacak. Türk Yürekler Hollanda'nın Lahey kentinde hasretle 'NEVRUZ' diye atacak! Gurbet ellerde doğup büyüyen evlatlar Türklük aşısı ile aşılandırılacak bu kutlu günde. Türk olmanın gurur ve şurunun lezzeti tadılacak yarın...

Hollanda'da yaşayan bütün Türkleri NEVRUZ ŞENLİKLERİNDE görmek bize güç verecek! Çocuklarınızı, akrabalarınızı, Hollandalı dostlarınızı beraberinizde getirin! Getirin ki; Türk'ün o muhteşem sevincine, birlikteliğine herkes şahit olsun! Yer gök TÜRK diye inlesin, çınlasın!..

Binlerce yıllık NEVRUZUMUZU başkaları kendilerine mal etmelerine aldırmadan, morallerinizi bozmadan Türk olmanın vakurluğunda başınız dik, göğsünüz kabarık, yüreğiniz engin olsun!

Ey şanlı Türk! Ey şanlı devlet! Yeni yılını Tanrı bereketlendirsin, bahtını açık etsin!..

TÜRK'ÜN BAHAR BAYRAMI NEVRUZ KUTLU OLSUN!

Nice huzurlu, neşeli NEVRUZLARA!..

Uzaklardan selam ve sevgiler Türk Dünyasının asil yüreklerine!..

Zafer Direniş

...

19 Mart 2011 Cumartesi Lahey

ADI: AZNAVUR SANAT !..

.....Selam olsun
sanatımızın elçilerine...

Yaz sıcaklığının İstanbul'u terletmeye başladığı bir güne 'Merhaba' diyorum gurbet yorgunluğumun serildiği Yeditepe'de. Sokakları hafiften esinti yalamasına rağmen güneşin sıcaklığı tenimize dokunuşunu hissettiriyor öğleye doğru. Pırıl pırıl bir Salı'nın güne düşen hoşluğunda martıların, güvercinlerin şen-şakrak kanat çırpışları, insanların şehir telaşında sağa sola koşuşturmaları, otobüslerin homurtularına tutunup giden bir gün...

'Gezmenin, dolaşmanın, soluklanmanın, kucaklaşmanın tam vaktidir' diye geçiriyorum içimden. Mor menekşeler kokusuna yatmış yüreğimin kıpır kıpır edişine, dostlarımızla, cenciğer hasret gidermenin, dertleşmenin edebiyat sanat adına dostluklara yelken açmanın vaktidir. Yaban ellerde yalnızlığın şiirlerinde hapsolmuş gönlümün, buram buram kokan susamlı simitlerinin mavinin en derin rengine bulanmış vefalı dostlarımızla buluşmanın heyecanı basıyor beni ve Bahar'ı...

Dün facede yakaladım onu jet hızla hemen selamımı patlattım sohbet odasında edebiyat yüreklimize.

- Nasılsın ağabeyinin kıymetlisi iyi misin? Bizim delikanlı, vefalı dost, İstanbul beyefendisi bey'in eniştemiz nasıllar?

- Aaaaa, abim merhaba. Sağolasın. Ben iyiyim ya sen? İstanbul beyefendisinde zimba gibi bir yaramazlığımız yok! Ya sen ağbeyim Lahey de iyi misin? Gelmiyor musun buralara? Özlem dolusun buralara biliyor musun ne zaman yolun düşüyor Yeditepe'ye?

Huzurlu bir gülümseme yoilluyorum ona.

- Ben İstanbul'dayım!... Pazar sabahı ayak bastım vatan toprağına abim.

- Aaaa ne güzel çok sevindim. Beklerim sizi mekanımıza ağbey.

- Ya dün aslında biz Galatasaray lisesinin yanından geçtik. Sanırım mekanınız oralarda bir yerdeydi?

- Evet abim; Galatasaray sanat ve kültür merkezinin tam karşısındaki pasajın birinci katındayız, bekleriz!...

- İnşallah Allahtan bir mani olmaz ise geleeğiz.

Ve ayrıldık facedeki sohbet odasından Allaha emanet ederek can yüreğimizi.

Dünden haberleştiğimiz can dostlarımıza edebiyatımızla, sanatımıza, şiirimize kendini adanmış beyaz güvercin yüreklerimizle hasret gidermeye yol almak için evden çıkıp Pangaltına, Osmanbeye ve oradan Taksime doğru yürümeye başladığımızda heyecanımız daha da arttı. Tarlabaşın da parçacı dükkanlarının sıralandığı alt geçitten geçerek İstiklal caddesine yöneldik.

Ara sokakları adımlarken daracık caddelerde kurulmuş lokanta ve barların anason kokan bed-bereketsiz mekanlardan geçe geçe İstiklal caddesine adım attık. Kırmızı beyaz bir Tranvayın çın çın sesiyle irkildik meğerse Tranvay yolu üzerinden yürüdüğümüzün farkına varabildik. O tarihi Tranvay öylesine yakışmış ki tarihi İstiklal caddesine yüzelli yıl öncesinin İstanbulu gözlerimizin önüne seriliyor adeta derin bir nefes alıyoruz geçmişimize gözlerimizde İstanbul canlanıyor taptaze, buram buram tarih kokuyor İstiklal caddesi. Rengarenk kültürlerin kucaklaştığı bir cadde ışıltılı dükkanları süzerek kalabalıklar arasından Galatasaray lisesine ilerliyoruz. Havanın sıcaklığı oldukça yordu bizi Maraş dondurması aldırma zorladı bizi. Ben, sade beyaz, Bahar ise çikolatalı dondurma tercih ederek küllahlara koydurttuk. Patronum Bahar parayı uzatırken kasaya bana acı bir gülümseme yolladı.

- Kazık marka!.. dedi sessizce.

- Sıcaklığın vergisini de bizden alıyorlar galiba? dedim.

- Evet ya!.. dedi sinirlenerek.

Başımızı sağa sola çevirerek pasaj ismi arıyorduk. Köşebaşındaki kitap-kırtasiye mağazasının karşısındaki mekanları dikizlerken,

- Aaaa bak Zafer orada!

- Gördüm!.. dedim.

Pasaj girişine kocaman yazılarla,

AZNAVUR PASAJI

Heybetli bir girişi vardı sağlı sollu dükkanlarla süslenmiş holden içeriye doğru süzüldük.Ziyaret etmek istediğimiz mekan ismini buradan almıştı.

Adı: AZNAVUR SANAT

İçeride ziyaret edeceğimiz mekanı jet hızla aradı gözlerimiz.Ama ben yine bakarkör misali göremedim AZNAVUR levhasını.Baharın keskin görüşlerine takılmıştı tavana asılı tabela!...

- Bak burada yazıyo Zafer!..

- Yazmasına yazıyor da, pasajın neresin de esnafın birine soralım?

Birinci kata giden merdivene yakın köşse açılmış dükkanın genç sahibine sordum,

-Afedersiniz AZNAVUR SANAT nerede.

- Hemen yukarısı,şu merdivenleri çıkın karşınızda dedi.

Ben hemen gecikmeden katmerli teşekkürlerimi sıralayarak merdivenlere yöneldik.Bahar önde,ben bir merdiven basamağı arkadan onu takip ediyordum.Kata vardığımızda kocaman,dikdörtgene benzeyen,içerisi ıslıl ıslıl yanan duvarları sanat eserleri ile süslenmiş tarihimizin motifleri kurulmuş kültür abidesi mekan karşımızda.Girişin sağ tarafına minik bir mutfağın motife edildiği,hediyelik eşyalar satan geniş bir salon.Tarihi koltuklar yerli yerince konulmuş, misafirlerini ağırlayacak vaziyette gururla köşelerinde beklemekte.

'Bismillah' deyip adımlarımızı içeriye attığımız andan itibaren içimize sanat sevgisini şairlik ruhunu edebiyat aşkını üfleyen otantik mekan güneşinin ateşi sardı heyecanımızı.Heyecanlı ve oldukça hayranlık duygularımızla bakarken mekana bilgisayarın başına çökmüş sarışın saçlı,güzel mi güzel bir peri kızı,mor giysileri ile sandalyesinde otururken işi ile alakalı sayfaları karıştıran bir kızı işaret etti bana Bahar.

- Bak Zafer orada!..

Hayret bir ses tonu ile ben,

- Haniiiiii ?

- Orada oturan o!

Gerçekten de o idi.

Başını hafifçe çevirerek bakışlarını bize yöneltirken sandalyesinden nasıl fırladı!..Atmaca hızı ile üzerimize gelmeye başladı kollarını açarak melek yüreğimiz.Aslında Atmaca değildi ama yüreği vefası,duruşu ile ailemizden biriydi o. Biz onu ailemizin bir parçası kabul ettik yıllardır.Bu meleşimizin yüreğimize kazılmış adı;

NESLİHAN YAZICILAR'dan başkası değildi!..

Evet, o cancağımızı ve İstanbul beyefendisi eşi,arkadaşı,yoldaşı,sanatdaşı SİNAN CAN'ı ziyaret etmekte günümüzün bugünkü hikayesi.

Kendilerini sanata,edebiyata,kültüre ve şiire adanmış iki kocaman yüreğimizle hasbihal etmek, hasret gidermek vefalılığımızın bir borcu idi.Hani derler ya 'Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı olur' Aslında biz bu kahveyi çoktann içmiştik onlarla beraber.Unutulmayacak kadar değerli dostlarımızdı,canlarımızdı.

Aslında Neslihan'ı yıllar öncesinden tanır,kardeşliğimizin temelleri ta o Eskişehir de iken atılmıştı.İlk tanıştığımız mekan şiirizi ve ardından edebiyat defteri dostluğumuzu kardeşliğimizi pekiştirmişti.Eskişehir de çıkan bir gazetede köşesinde bir şiirimi yayınlamış ve aradan bir kaç yıl sonra İstanbula gelecekti.Ceyda Görk ablamızın ve eşinin desteğinde sanata ve edebiyatımıza yürekten sarılacak türkülerimize bile o enfes sesi ile yorumlar getirecekti.Mecidiyeköy sanat evinde özel dersler alacak Ceyda Görk ile Bestekar Bertan Üsküdarlı üstadımızın eğitiminden geçerek fasıllarda onlarla programlar sunacaktı.

Edebiyat defterinin düzenlediği toplantılarda mükemmel fotoğraf karelerine imzalar atacaktı.Şeker mi şeker, tatlı mı tatlı, sohbetlerine doyamadığımız çıtı pıtı kızımızı çok sevmiştik biz.Sadece biz mi? Onu tanıyan herkes... Sanata ve doğaya bağlılığı daha da aktifleştiriyordu onu.Yurdun çeşitli yerlerine geziler düzenliyor, fotoğrafçı guruplarla fotoğraf çekimlerine gidiyor ve fotoğraflarından derlediği sergilere imza atıyordu. Keşan belediyesinin düzenlediği fotoğraf yarışmasında Türkiye ikincisi oluyordu.Yüreğimizin asil gururumuzdu o!..

Devam Edecek...

Zafer Direniş

08 Haziran 2011 arşamba 01.00 İstanbul

...

EDEBİYAT DEFTERİ'NİN ÜÇ NOKTASI ... (1)

Sabahın ışıkları odanın esmer karanlığına yansırken büyük bir uğultu ile fırladım yataktan. Gece geç yatmanın ve gündüz gittiğimiz "İstanbul Akvaryum" için çekilen yol çilesi yorgunluğuda binince üzerime sızıp kalmışım uykuya. İstanbul'un yorucu trafik sendromu en dinç bedenlerin bile hallaçını çıkartıyordu. Bir yerden bir yere gitmenin üç vasıta değişimi daha da çok yıpratıyordu insanı. O nedenle, sabahın geç saatlerinin farkına varamadım. Telaş ve sersem uyanışla şaşkın şaşkın;

__ Ne oluyor bu uğultu da ya sabah sabah?! diye Bahar'a homurdanıyorum.

__ Kalkmalısın, Üsküdar'da sabah oldu, sen hala uykudasın!

__ Ya bu gürültüde ne? Bombalanıyor muyuz yoksam?!

__ Ne bombalanması be!.. Bazı günlerde uçakların geçiş güzergahını buradan veriyorlar ve oldukça alçak uçuştalar. O nedenle çok gürültü çıkarıyorlar. Uçakların havalimanına yaklaşmaları homurtularını yükseltiyor, diyor gülümseyerek Bahar.

__ Anladım canım. Kalktım artık, kahvaltı hazırladın mı?

__ Oooooo her şey hazır. Aslında tam zamanında kalktın, dedi.

Lavobaya gittim. Yüzümü yıkadıktan sonra salona kahvaltıya geçerken;

__ Biliyor musun bugün iki önemli ziyaretimiz olacak? Biri; Eyüp Sultan Hazretlerine gidip cumayı orada eda edeceğimiz ve Eyüp Sultan Hazretlerinin türbesini ziyaret edeceğimiz. Ardından Eyüp Sultan Tepesine çıkacağız (Piyer Loti) çok değerli edebiyatçı dostumuzla buluşmak için, dedim.

__ Ne güzel, sevindim.

__ Dün Edebiyat Defteri'ne yazıp astığım ' Destursuz Akşamları Ararım' şiirime yorum yazan değerli dostumuz IRIZA rumuzlu Şenol arkadaşımızla buluşmamız için dün ona siteden mesaj atmıştım. Sağolsun, o da buluşma isteğime zamanı uygun olduğu için geleceğini bildirmişti. Cuma namazını kıldıktan sonra Piyer Loti'de saat 14.30 da buluşacağız ama o bana bugün için saat 11.00 tlf edeceğini belirtmişti.

__ Desene bu gün de güzel bir gün geçireceğiz, üstelik can dostumuzla, dedi Bahar.

Kahvaltı hazırlanmış, çayın az daha demlenmesi beklenirken, ülkemin en gerçekçi gazetelerinden Yeniçağ ve Aydınlık gazetelerini almaya bizim markete gittim. Kapıdan dışarı çıktığımda enfes gökyüzünün tebessümlerine sığınmış güneşin göz kırplışlarına baktım. Gün, bizim için iyi geçeceğinin müjdesini verir gibiydi. Gezmenin tadına varacağımızın mutluluğunda rahvan adımlarımla gidip marketten gazetelerimi alarak aynı adımlarımla eve vardığımda Bahar çayları koymuştu bile bardaklara. Gazeteleri bırakıp kahvaltıya oturdum. Dışlerimin rahatsızlığından olacak ki, fazla yiyemedim. Birinci kalite demlenmiş çaydan yudumladım bolca...

Koltuğa geçip oturdum. Gazetelerde ne var ne yok diye göz atarken telefonum çaldı. Şarjda olan telefonuma doğru yöneldiğimde baktım isimsiz bir telefon.

__ Alo buyurun ben Zafer.

__ Zafer Abi ben Şenol (IRIZA)

__ Şenol, cuma namazından sonra hemen yola çıkacağız. Dediğin saatte orada olacağım yengenle, dedim.

Kahvaltımız tamamen sona erdikten sonra üzerlerimizi giyinip tam yola çıkacağımız sırada;

__ Bahar, sinekkaydı traşı olayım mı?

__ Yok ya, daha dün olmuştun. Böyle git, zaten yakışıklısın!...

__ Yakışıklı mı? Güldürme beni ! Yok yok eniyisi ben traş olayım, beş dakikamı almaz, der demez lavoboya daldım.

Sinek kaydı traşımdan sonra krem, kolonya ile cildimide cilaladıktan sonra evimizin biricığı kedimiz AŞK'I Allah'a emanet ederek otobüs durağına doğru yöneldik. Durağa varırken otobüs de sanki bizi bekliyormuşcasına göründü . Adımlarımızı hızlandırarak durağa vardığımızda otobüse yolcular binmeye başlamıştı bile. Partonum Bahar ücreti öderken hemen iki koltuk ayarladım. Otobüsümüzde harikaydı. Belediyenin en havalı, asortik, asri arabalarındandı.

Klimalı, içi geniş, yolculuk etmesinden haz alınacak yeşil rengine bürünmüş bir otobüstü. Bazı otobüslerin can sıkıcı, küf kokulu koltukları, nefesimizi zehirleyen kirli havası, sağından solundan gıcırtıların gıcık veren sesleri, klimasız oluşları ne çok nefret ettiriyorlardı kendilerinden. Hala emekli edilmeyişleri şehir estetiğini bozduklarının farkında olmayan belediye görevlilerine savrulan küfürler hoş olmuyordu. Eksozlarından zehir saçılan dumanları caddelerin, sokakların vazgeçilmezleri tüm canlıları boğuyor, külüstürlerin öksürüklü, tıksırıklı gidişleri asap bozucuydu... Hala çağın gerisinde kalmışlık izleri taşıyordu şehir onlarla... Neyse bugün şanslıydık, cillop gibi otobüsün bize denk gelmesi! Umarız kısa zaman içinde şehrin tüm otobüsleri değiştirilir temennisi ile koltuğumuza oturduk...

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

03 Temmuz 2011 Pazar 00.15 İstanbul

EDEBİYAT DEFTERİ'NİN ÜÇ NOKTASI ... (2)

Taksim'de indik. Eyüp Sultana gidecek 55-T no'lu otobüsümüzü beklemeye koyulduk. Aaaa ne de güzel şanslı bir gün bize gülmüştü. Sıcaklığın kavuruculuğunda terlerimiz akmadan otobüs yüz metre ileriden göründü. Bazı zamanlar yarım saatten fazla beklediğimiz oluyordu otobüsü. Hatta bir saat beklemiştik Yenibosna durağında Sefaköy'e gitmek için. Bu otobüsün beklemeden bize görünüşü günümüzün şanslı oluşuna delaletti!.. Bahar'a dönerek;

__ Aaa bak Bahar, bizim otobüs göründü. ne güzel ya!..

__ Evet fazla beklemedik!

__ Eğer yollar çok kalabalıksa cumaya yetişemeyecek olursak yarı yolda iner bir camide cuma namazını kılar gideriz, dedim.

__ Sanmam, zaman daha çok ve yollar تنها gibi görünüyor. Sanırım yetişiriz ezana.

Otobüs durağa yanaştığında içeride beş on kişi var yoktu. Yolun kalabalık olmayışı bizi sevindirdi. Ya kalabalık olsaydı; o kadar yolu ayakta gidebilirdik! Trafik yoğunluğunda yolculuk etmek nefesimizi daraltıyor, adeta bunalım geçiriyor insanlar. Kalabalık şehrin ağır şartları hiç bitmiyor otobüslerde, tranvaylarda... Zor yaşamdır İstanbul'da hayat sürdürmek! Artık eskisi kadar saygı, sevgide yaşamını yitirmiş İstanbul'da. Genç yolcular; yaşlı insanların, hamile kadınların, özürli insanların ayakta duracak hallerini gördükleri halde otobüslerde yer vermediklerine şahit oldukça, insanlığın nasıl tüketilip, çıkarıcılık kültürünün kafalara kazındığını gördüm bu şehirde. Bir gence yer vermesi için ricada bulunduğu; ters ters bakar, seni öldürecek kin ve nefretle suratınızda yankılanır kabalığı, mahçup bir eda ile 'özür diler bakışlarınızla birşey bile diyemezsiniz artık!.. Çürümüş, özünden koparılmış toplumun, batıcılık adına batırılan değerlerimiz dumura uğratılmışlıkta birşeyler beklemek imkansız, insanlığımız hazin hale dönüştürülmüş...

Kafamda bu olumsuzluklar dalga dalga düşünce kıyılarıma çarparken klimalı, tertemiz, mis kokulu otobüsün orta kısmında güneşe sırtını dönmüş gölgelenmiş koltuğuna oturduk Bahar'la...

Tarlabası'ndan sessizce ilerleyen otobüsde, gözlerimiz yolun tenhaliğine dalıp gidiyordu. Haliç'in üstüne basa basa Unkapanı köprüsünden geçerken, Haliç'in balıkçı teknelerine, suya fırlatılmış misinalarına, 'rastgele' temennileri ile nasiplerini bekleyen balıkçıların keyifli hallerine takılıyordu bakışlarımız. Ağaçların altına serilmiş gençlerin, mangal yapanların odun kömürlerini tutuşturmak için nefeslerini tüketiyorlardı. Köz haline getirmek için ellerindeki kartonları sallayan çocuklar, biryandan dumandan yaşayan gözlerini siliyorlardı. Bayanların salata yapma telaşları, seyyar satıcıların simit, közlenmiş ve haşlanmış mısır, su satmak için üç tekerlekli arabalarının başında tellal gibi bağıriyorlardı. Bu tür satışlar yasak olmasına rağmen zabitanın görmezlikten gelişi emek parası kazanmalarına yardımcı oluyor, çevreyede hoş görüntüler veriyorlardı. Bazı satıcılar çok arsız satıcı olduklarından, çoğu kişileri biktirmişlardı ısrarcı tavırları ile! Kıyı manzaralarına baka baka otobüsümüz gelin gibi süzülerek yol alıyordu Eyüp Sultan'a... Genç satıcıların bağırişları arasında adeta kayıp gidiyordu koskoca şehrin yollarında otobüs... Sorunlu trafiğin eksik olmadığı İstanbul, bugün sokaklarından arabalar el ayak çekmişe benziyordu. Belkide cuma namazının yaklaşması neden olabilirdi yolların kalabalıksızlığına...

Bahar arkasını dönerek tepelerde görünen büyük bir binayı işaret etti. Baktım binanın nursuz suratına, kusacak gibi oldum. Benzimin rengi soldu, moralsizliğim tavan yaptı...

__ Bu binanın ne olduğunu sanırım anladın, daha önce de gösterdim galiba... Burası Fener Rum Patrikhanesi.

__ Biliyorum, kin kapısı dedikleri yer şu kapı değil mi?

__ Evet orası. Devletimizin bütün imkanları seferber edildiği halde, devletimize en büyük ihaneti yapan alçak papazın cezalandırıldığı kapı! O kapının açılması için bir Türk büyüğünün orada sallandırılmasından sonra açılacağına dair yemin edilmiş. İnşallah kendileri takılır o yağlı organlara alçaklar!.. dedi Bahar.

__ Bırak bir büyüğümüzün orada sallandırılmasına; biz Türklerin hepsini sallandıracaklar aslında bu hainler! İstanbul'umuzu Türksüzleştirmek için ellerinden geleni artlarına koymuyorlar. Elli yıl sonrasında ben burada varlığımızın tehlikede olacağından eminim uyumamız devam ettikçe!

__ Haklısın Zafer, derken bahar nasılda içleniyordu. Derin bir soluk aldı ve öylece kaldı.

Otobüs virajı dönüp Eyüp Sultan durağına yöneldi. Etrafta yer yer kalabalıklar görüyordum. İstanbul'un her köşesinden mübarek beldeye gelenlerin sayısı oldukça fazlaydı. Cuma'nın bereketinde Yaradan'a kalkacak eller; ülkemizin, milletimizin, devletimizin ve perişan Türk-İslam aleminin hayrına dualar yollanacak, peygamber

efendimizin şefaatine sığınılacak nurlu beldenin manevi atmosferinde huşu içinde cuma namazı eda edilecekti.

Durakta otobüs durdu. Aşağıya inip Eyüp Sultana yönelirken ezanın okunup okunmadığını karşıdan gelen iri yapılı, simsiyah uzun sakallı, siyah cübbeli birine sordum;

___ Hacı cum'a ezanı okundu mu?

Beni şöyle bir süzdü, biraz uzamış bıyıklarına alaylı bir bakışla ve mağrur sesiyle;

___ Yok daha okunmadı!

___ Teşekkür ederim nazik cevabınıza, dedim.

___ Nasıl bir cevap vermişti, yobaz birine benziyor, deyince Bahar;

___ Belkide ne düşüncesi vardır şu an! Dalgın da olabilir. Kimsenin iç dünyasını bilemediğimizden bize tavrı yanlış gelmiş olabilir, diyorum Bahar'a.

___ Olabilir zafer. Neyse; biraz gezelim veya kafelerden birine geçip çay içelim.

___ Tamam içelim.

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

04 Temmuz 2011 Pazartesi 01.00 İstanbul

EDEBİYAT DEFTERİ'NİN ÜÇ NOKTASI ... (3)

Meydanın yanbaşındaki mezarlığın içine inşa edilmiş camiye gittim. Caminin içerisine girmek mümkün değil, tamamen dolmuştu. Mezarlığın boş aralıklarına seccadeler serilmiş; ben de güneş gören kısımdaki seccadeye geçip oturdum. Hoca vaaz veriyordu. Vatanın birliğinden, beraberliğinden dem vururken, arada bir 'Türk neymiş, Türkçülük yapmak ırkçılıkmiş (!) falan filan bir şeyler anlatıyordu diyanetten aldığı emirle. Adeta Türk olmanın suçlandırıldığı vaaza kulaklarımı tıkadım. O tür vaazlar bana masal, uyutucu geliyordu. Halkı kandırmaktan, milli duygularımızı körleştirmekten başka gayesi yoktu zaten! Duymazlıktan geldim. Biliyordum bu tür konuşmaları. Nerede cuma kılsam, aynı palavra vaazları dinliyorduk mecburen! Bir keresinde Antalya'da cuma namazını eda ederken, Hocanın Türklüğe saldırışına dayanamamış tepkimi koymuştum dört yıl önce. Başımın derde girmemesi için tepkim sessiz olmuş, kağıda üç beş satır yazarak hocaya sunmuştum. Hoca, tuhaf tuhaf, adeta 'lütfen sus' dercesine bakmıştı bana. Ellerine tutuşturulan vaazın dışına çıkamayacaklarını ima ediyordu sanki bakışları ile.. Namaz bitiminde de çekip gitmiştim eve. Burada da tepki verecek durumum da yoktu, sustum... Artık her şeyimizin Amerika ve Avrupa'nın telkin ve emirleri doğrultusunda yapıldığını, kendimize ait fikirlerimizin zaafa uğratılıp kültürümüzün dinamiklenmesi ve bu dayatmaların camilerimizin içine kadar girdiğini gördükçe nefret duygularım daha da isyanlaşıyordu. Kişisel, imkansız başkaldırılarında işe yaramıyor artık kitlesel başkaldırıları olmayınca!..

Kendimi Allah'a emanet ederek huşu içinde cuma namazını eda ettim. Tesbih'in ardından hocanın duası ile biten namazın bitiminde dışarıda beni bekleyen Bahar'ı aramaya başladı gözlerim. Baktım ileriden geliyor bana doğru menekşe gülüşleri ile. Aynı hoşlukla karşılık verdim. El ele tutuşarak az ilerideki teleferiğe yöneldik Eyüp Tepesi'ne (Piyer Loti) çıkmak için. Kısa mesafe boyunca dilenciler ve mendilciler, simitçiler mesken tutmuş dar geçidi. Kimi kağıt mendil uzatıyor size, kimi tek bir gül vermeye çalışarak kocasının hastahane de olduğunu, kimisi dört çocuğunu okuttuğunu, kimisi de açım gibi bahaneler sıralıyordu gelip geçenlere. Allah günah yazmasın ama oralı bile olmadık. İstanbul'umuzda Hint kültürü hakim olmaya başlamış yavaştan yavaştan...

Eyüp mezarlığının duvar diplerini merhamet dilenme mekanına çevirenlere bizim gibi kimse de yüzlerine bakmıyordu. Belli ki; herkesi bu davranışlarından bıktırmışlar. Ülkemizde dilencilik geleneği nedense bir türlü sona erdirilemiyor. 'Utançtır devlet ve belediyeler için bu durum...' demeden de edemiyorum!

Eyüp Sultan mezarlığının duvarlarına yansıyan dualarımız, mezarlarda yatanlarımızın ruhlarına yollanıyordu. Selvilerin boy attığı, görkemli söğüt dallarının salkım saçak salınışları, rengarenk çiçeklere bezenmiş mezar üstlerine bakıyoruz manevi derin duygularla. 'Birgün bizimde varacağımız yer burası' düşüncesi içimi karartıyor zaman zaman. Hazırlıksız gitmenin bize nelere mal olacağını ihtimal verdikçe, depdebeli hayatın çıkmazlarından sıyrılıp tevekküle sarılmamız gerektiğine onay veriyorum kalbim.

Mezarlıkta kimler yoktu ki?.. Mareşal Fevzi Çakmak, Üstadımız Necip Fazıl Kısakürek, Süleyman Özmenem, nice şairler, yazarlar, komutanlar, paşalar, sadrazamlar... Belki birgün de mezarda yatan dehalarımızı yazarız... Hepsine gani gani rahmet etsin, mekanları cennet olsun...

Teleferiğe vardığımızda biraz kalabalıktı. Sıraya geçtik. İki gidişli, iki gelişli olan teleferik mükemmel yapılmış buraya. Tam isabet hizmet için. Emeği geçenlere teşekkürümüzü bolca patlatarak bekliyoruz sıramızın gelmesini. Sıra bize gelene kadar o kadar çok kişi yığıldı ki içeriye; demek ki, çok kişi İstanbul'u Eyüp Tepesi'nden görmeyi, İstanbul boğazının görkemliliğine doya doya sarılmayı arzuluyordu. Bir başka duyguydu Piyer Loti'de soluklanmak, Çok kazık olmasına rağmen demli çayında keyiflenmek mutluluk, huzur verici manevi havası. Muhteşem görünümü, her insanı büyüdünde rüyaya yatıracak cennet bir köşe İstanbul'umuzun Eyüp Tepesi...

Sıra bize gelip teleferiğe binerken heyecanımız doruk noktasındaydı. Hem teleferik heyecanı, hemde Piyer Loti'de bizi bekleyen edebiyatımızın can kalemi, dostumuz, kardeşimiz Şenol'u görmek... Teleferik yukarıya çıktığında İstanbul körfezi Haliç pırıl pırıl karşımızdaydı. Masmavi gökyüzü ile bütünleşen Fatih'in şehri İstanbul ve enfes körfezi Haliç, nefesimizde derin bir soluktu...

Merdivenleri aheste adımlarımızla adımlarken yukarıya vardık. Dar alana serilmiş masalar tıklım tıklımdı. Etrafıma bakınmaya başladım Şenol'u bulmak için. Heyecanlı ve telaşlı göz gezdirirken; hafif kıvrık siyah saçlı, orta boy, sporcu yapılı biri oturduğu sandalyesinden kalkarak bana doğru yöneldiğini fark ettim. Gülümseyerek yaklaşıyordu yanıma. Anladım onun o olduğunu. Gözbebeklerim ışıltılıydı. Bende gülümseyerek ona doğru adım atmaya başladım.

__ Zafer abi ben Şenol yani IRIZA rumuzlu...

__ Merhaba Şenol'cuğum, dedim ve sarıldım gardaşıma. Gözlerimdeki sevinç damlacıklarını belli etmemeye özen göstererek, avuçları ile sildim gözlerimi.

__ Zafer abi bu da benim oğlum Erbil, dedi.

Oniki yaşında olan pırlanta gibi bir çocuk ama duruşu tam delikanlıca. İstanbul'un en yakışıklısı diyebilirim. Allah'ım annesine, babasına, devlete, millete bağışlasın bu yiğidimi. Ona da sarıldım, yanaklarından öptüm. Buluşmaya beraber geldiğim Bahar, sol yanımda duruyordu. Hemen söze girdim;

__ şenol'cuğum, yengen Bahar. Edebiyat defterinde de şiir, kùltür ağırlıklı yazılar yazar. Yani bizden! :)))

__ Öyle mi abi? Galiba hatırladım, Baharca57 rumuzlu değil miydi?

__ Evet o kişi benim, dedi Bahar.

Kardeşi ile el sıkıştı, küçüğü kucakladı, yanaklarından öptü. Hepimiz çok mutluyduk. Gözlerimiz gülüyordu. Dostluğun, gardaşlığın buluşması ne çok bahtiyar etmişti bizleri. Üçümüzde EDEBİYAT DEFTERİ'NİN yazarları idik. EDEBİYAT DEFTERİ'NİN ÜÇ NOKTASI idik Piyer Loti tepesinde...

Edebiyat Defterinin minik bir toplantısı derinden başlamıştı... Tavşan kanı çaylar söylendi. Ama çaylarımız gelmeden koyu bir sohbeta 'bismillah' ile usuldan başlanmıştı bile...

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

05 Temmuz 2011 Salı 00.30 İstanbul

ŕiir kısmına asacağım ŕiiri yanlıŕkıkla buraya astığımdan dolayı silemedim

Ŗiirimi, ŕiir bölümüne astım...

NERMİN, BEN AŞIK OLDUM!..

İlk kez düzenlenen şiir erkinliğinde tanışmıştı onunla. Şiir okumak için sahnede yer aldığı anda göz göze gelmiş, iki çift kahverengi gözlerin tutuklu kaldığı saniyeler içinde olan olmuştu. Yeşilçam aşıkları gibi... Şiiri okumaya başladığında sesi titrek, bakışları heyecanlı, yüz ifadelerine düşen utangaçlık, şakağından süzülen terler kendini ele veriyordu. Kaçamak bakışlarına takılan narin yüze tebessümle karışık sevgisini sunarken, masasından göz ucuyla onu takibe alan, göz göze geldiklerinde içindeki bahar esintisi duyguları kırmızı dudaklarından tebessümle ona yolluyordu. Hava çok güzel olmasına güzeldi ama Nisan yağmurları yağdıracak gönlünün gökyüzünde şimşekler çakıyor, gök gürültüsünün hoşluğunda yüreğine duygular çağlayanlar gibi akıyordu. Gözlerden fıskıran sevdanın tohumları sevda tarlasından fıskırıyordu. İki yüreğe cemreler bir bir ardına düşmüştü..

Elini şakağına koyup onu derin duygularla süzen Tülay hanımın geçmiş yılları film şeridi gibi gözlerinin önünden kayıp gitmişti birden. Hatıralarına ve mazisine gömüdüğü karanlıkları aydınlığa dönüştüğünün müjdesi ile adeta yeniden doğmuş, pırıl pırıl duygularla şiir okuyan Bilgehan'a tutulmuştu kederli yüreği. Masasında oturan arkadaşlarından Emine'nin dikkatini çekmiş olacak ki;

- Kız Tülay, sigaran yana yana parmağına geldi, parmağın yanacak, sen daldın gittin!..

Tülay hanım, Emine'nin ne dediğini duymamıştı bile. Gözleri mıh gibi çakılı kalmıştı Bilgehan'a. Etrafını duyacak, görececek halde değildi. Duyguları ona odaklanmıştı. Sırılsıklam aşk yağmurları altında kalmıştı pembe düşler içinde. Emine hanım kafasını sağa sola çevirirken bir yandan da söyleniyordu;

- Şuna bak ya, uçmuş!..

Emine'nin yanında oturan Nermin karşısındaki Aysel'e el işaretleri ile "Bu ne diyor kendi kendine ya" derken Emine sol eli ile Tülay'ı dürttü. Ne olduğunu şaşırıp Tülay hanım, oturduğu yerden zıplar gibi irkildi;

- Ne oldu Emine? Neden dürttün beni, dedi şaşkın ve şaşırmış bakışlarla.

- Kızım uçtun mu sen? Sesleniyorum duymuyorsun! Gözlerini Bilgehan'a diktin, adeta adamı gözlerinde erittin! Hayırdır?

- Emine baksana şu şiirin güzelliğine, şiir okuyanın ses tonuna... Allah var, çok beyefendi biri. Adamın yüzünden, ifadelerinden asalet akıyor değil mi?

Emine karşısında oturan arkadaşlarına;

- Kızlar, bakın Tülay neler diyor neler? dediğinde hep birlikte Tülay'a bakarak gülüşmelerle bakıyorlardı. Tülay utangaçlığını belle etmese de yüzüne vuruyordu duyguları.

Okunan şiiri dinlerken kendi aralarında fısıldaşan Nermin'le Aysel ikisi aynı anda;

- Neler diyor? Ufukta bir yelkenli mi göründü kııııızz? diyerek Tülay'a takılıyorlardı.
- N'oluyor Tülayyy? Bişiler mi vaarr? diyerek omuzuna dokunuyorlardı Emine.

Tülay, yanıp kül olmuş sigarasını eşigini söndürürken;

- Ne olsun kızlar, valla bittim ben bu şiire... diyerek onları başka bir mecraya çekmeye çektir de kızların üçü birden manalı bakışlarla Tülay'a;
- Hay deeee, sen şiiri değil adamı beğendin! Yemezlerrr, diye gülüyorlardı hep birden.

Baktı arkadaşları ile baş edemeyecek Tülay, içindeki duygularını gizleyemedi arkadaşlarına itiraf etti;

- Doğru söylüyorsunuz, adama içim kaynakadı. Nasıl desem, bilmem ki? Yüreğimde kıpır kıpır bir şeyler oldu. Şiirine ve Bilgehan'ın duygularına galiba yenik düşüyorum. Olamaz böyle bir şey ya!.. Onca yıllar karşıma çıkanlara karşı yüreğim adeta betonlaşmış, ruhsuz kalmıştı. En ufak bir his uyanmamıştı yüreğimde. Ne insanlar haber salmıştı tanışmak için benimle de, inanır hep nefretle bakmıştım onlara... Bugün bana ne oldu anlayamadım. Galiba yüreğime aşk ateşi düşüyor kızlar! derken gülümsüyordu tatlı tatlı.

Bilgehan, şiirini okuduktan sonra selâm verip masasına geçerken Tülay'la göz göze geldiler. O anda iki yürekte de sevda yellere, deniz dalgaları, gökyüzünü süsleyen martıların sesleri iki yüreğin sahillerini dövdükçe dövyordu. Gönüllerini alabora eden kasırgalar bir yıkım için değil, asırlara şahitlik edecek aşkın müjdecisiydi.

Tülay, oturduğu yerden usulca kalktı. Yanındaki masasına oturacağı sırada Bilgehan'a elini uzattı;

- Efes bir şiir Bilgehan. Mükemmel yorumladınız kendi şiirinizi. Size hayran olmamak elde değil. Tebrik ederim sizi. Yürek sesiniz, yüreğimizden eksik olmasın. Bilgehan nazik, beyefendi tavrı ile;
- Tülay hanım çok teşekkür ederim. Ama beni şımartıyorsunuz! Ben o kadar iyi şiir yazamıyorum, duygularımı yükleyip sizlerle paylaşmaya çalışıyorum. Teveccühünüz beni onurlandırdı. Sağ olunuz. Aslında sizin şiirleriniz benim şiirlerimden çok daha iyi. Siz bilmeseniz de, ben şiirlerinizi takip ediyorum... Bu şiir etkinliği ve şiirlerimiz bizi birbirimizle tanıştırdı. Ne çok mutlu oldum. Siz İstanbul hanımefendisi, nezaketiniz, güzelliğiniz beni başka iklimlere sürükledi!
- Rica ederim Bilgehan. Beyimiz çok da mütevazı... Sizin gibi beyefendi birini yakinen tanımak; bilsen nasıl bahtiyar etti beni, derken gözlerinin içinde mor menekşeler, çiğdemler açıyordu Tülay hanımın!.. Bu sözlerden cesaret bulan Bilgehan;
- Tülay hanım, toplantıdan sonra aşağıdaki kafeye geçip birlikte bir şeyler içelim mi?
- Elbette, neden olmasın., dediğinde Tülay, Mutluluktan kanatlanıp uçacaktı Bilgehan. Gözleri ışı ışıldı.
- Etkinliğin ardından aşağıya iner, rıhtımda otururuz. Oradan Karşıyaka'yı seyretmeye doyum olmaz. Körfezin nazlı nazlı dalgalanışını seyreylerken günün hatırasına güzel bir şiirde yazabiliriz değil mi?

- Elbette Bilgehan bey. Ben kızlara derim. hep birlikte bir masa başında birlikteliğimizi pekiştiririz.

- Toplantının bitmesini sabırsızlıkla bekleyeceğim, dedi Bilgehan.

Bilgehan masasına oturdu. Masasındaki arkadaşları onu tebrik ediyordu şiiri ve yorumundan dolayı. Beraberce oturduğu arkadaşlarından Secaattin;

- Reis, ortalığı yaktın yine. Bakıyorum da... cümlesini bitirmeden gülüşmeler masalarını donattı.

-Ağam, ne güzel bir şiir. Yorumlamandan da çok duygulandım, dedi Kürşat.

- Sağ olasın ülkü yüreklilerim, dedi arkadaşlarına Bilgehan. Her iki arkadaşı da hem yazarlıkta, hem de şairlikte mükemmel kalemlerdi ve sevenleri de çoktu. Hele Secaattin çevresine ışık saçan bir yürekti.

Bilgehan, Secaattin'in ziyaretine özel olarak Ankara'da gittiğinde başından geçen olayları, 12 Eylül cuntasının ona neler yaptığını, zindanlarda suçsuz yere tam dokuz yıl nasıl yatırıldığını, işkenceler gördüğünü uzun uzadıya anlatmıştı. O nedenle onu diğer arkadaşlarından daha çok sevmiş, "ülkü yolunun garip Alpereni" diye hitap ederdi ona. Aslında karıncayı bile incitmeyecek kadar yufka ve asil yürekli Secaattin'i mahpus damlarında yatırdıklarının nedenlerini o da bir türlü anlayamamıştı. Suçu; ülkücü olması mıydı? Onun herkese aynı yürek gözüyle baktığını herkes biliyor, kimsenin kalbinin incinmesine gönlü razı olmuyordu. Devletine, Ülküsüne sövenlere bile kucak açmasını bilen erdemli bir Türk evladı idi... İşte kafaları karıştıranda buydu! Hep "kader, tecelli" deyip gülümsemişti acı günlerine...

Toplantıda yemekler yenilip, şiirler okunup, müzik gurubu programının eda edilmesinin ardından toplantı sona ermişti. Gelecek toplantıda buluşmak dileğinde bulunulduktan sonra vedalaşmaların ardından herkes dağıldı. Diğer şehirlerden gelenler, şehirlerine dönüş yolları için otogara gittiler. Kimileri de arabalarına binerek buruk bir üzüntü ile ayrıldılar oradan. İzmir'in güzelliklerini yakından görmek isteyenler ise bir kaç günlüğüne kalmayı yeğlediler...

Bilgehan masasındaki arkadaşlarıyla aşağıdaki kafeye giderken;

-Tülay hanım, biz aşağıdaki kafeye geçiyoruz. geliyorsunuz değil mi?

- Evet Bilgehan bey. Birazdan geliyoruz bizde.

Kafenin rıhtım kenarına konmuş masalardan birine geçip oturdular, Bilgehan ve arkadaşları.

Akşamın güneşi usulca batarken o romantik manzaranın insanlarda bıraktığı havanın atmosferinde yüreklere akşamın güzelliği yansiyordu. Körfezin mavi sularında akşamın kismetlerini aramaya çıkmış martıların zıpkın gibi sortileri çocukları, yetişkinleri, yaşlıları heyecanlandırıyordu. Susamlı simidinden parçacıklar koparıp atan çocuklara şımaran martılar yanlarına kadar gelerek 'o simidin hepsini bana verin' dercesine süratle teyet geçmesine nasıl da gülüşüyordu çocuklar. Kuş civıltıları, insanların konuşmaları, kafelerden gelen müzik sesleri bayram yerine çevirmişti Kordonboyunu... Bahar kokusu yayılmıştı akşamın güzelliğine...

Toplantının yapıldığı kattan aşağı inen Tülay kalabalığı şöyle bir dikizledi. Gözleri Bilgehan'ı aramıştı. Onu sol taraftaki masalardan birinde görünce oraya doğru yöneldi. Cadde trafik de kalabalık olduğundan arabaların geçmesini bekledi kaldırım kenarında. Bir fırsatını bularak hızlıca karşıya geçtiler. Bilgehan'ın masasına vardıklarında masadakiler ayağa kalkarak Tülay ve arkadaşlarına yer gösterdiler. Hep birden selâmlaşarak oturdular. Cadde gittikçe kalabalıklaşıyor, sokak lambalarının rengarenk ışıltıları, gökyüzünün yıldızlarının, dolunayın, yakamozların ışıltıları altında derin sohbe başladılar çay ve kahvelerin lezzetinde.

Havaya sümbül, ıhlamur kokuları ve sevda yelleri hakim olurken, faytonlar fenerleriyle turistik gezintiler yapıyordu. Karşı tarafta ışık cenneti Karşıyaka'nın onurlu duruşu aşıklar beldesi Kordonboyu'na selam yolluyordu yolcu gemileri ile. Yolcu gemileri öylesine güzel görüntü veriyordu ki; nazlı süzülüşlerinde kim bilir nice aşk masallarına rehberlik yapmıştı aşk yollarında yıllarca?..

Bilgehan Tülay hanımı ve tüm arkadaşlar ile sohbetin koyuluğunda dostluklarını pekiştirdiler. Gönüller birbirlerine uzandı. Genelde edebiyat ve şiirler konuşuldu. Kitap çıkaran, çıkaracak olanlar eserlerinden bilgiler verdi. Samimi duygular onlar birbirlerine daha da yakınlaştırdı. Gelecek günlerde görüşmelerin olanaklar nispetinde sıklıkla olmasını dilediler.

Bitmek bilmeyen sohbeti gece yarısına kadar uzayıp giderken garsona tekrar seslendi Kürşat. Papyon kravatlı genç garson masaya yaklaşarak, içecek sipariş alıp uzaklaştı. Yan masalarda doluydu. Akşamın sefası hoş sohbetlerle süsleniyordu. Kimileri biraları yudumlarken, kimileri de kahvesini, çayını yudumluyordu bal damlayan dudaklar. Dostlukların pekiştirildiği, aşkların düşlere sarılıp okşandığı ortamların en güzeli yaşanıyor, yaşatılıyordu Kordonboyun'da. Solan güller dirilmişti şiir atmosferinde. Gökyüzü bile gönülleri okşuyordu.

Tülay hanım çantasını açtı, eli ile karıştırırken bir şeyler arıyordu çantasında.

- Hay Allah, sigaram bitmiş arkadaşlar, ben sigara almaya gidiyorum, dediğinde masadakilerin hepsi birden;

- Biz de sigara var, bizim sigaradan yakınız Tülay hanım!

-Valla kusura bakmayın ben kendi sigaramın markasından başkasını içemiyorum. Müsaadenizle, ben hemen alıp gelirim, dedi.

Tülay hanım ayağa kalkıp köşe başındaki büfeye yönelirken Bilgehan hemen ayağa kalktı;

-Tülay hanım, ben de size eşlik edeyim. Yalnız gitmeyiniz. Birlikte bir kaç kelâm ederiz.

- Zahmet vermeyeyim size Bilgehan bey?

- Rica ederim, ne demek? Seve seve gelirim sizinle.

Masadaki kızlarda sinsice gülümsemeler oldu. Bilgehan ve Tülay'ın bir bahane ile baş başa kalacakları bir ortam doğmuştu. Masada birbirlerine söyleyemediklerini söyleyeceklerdi belki de. O manalı bakışların anlam kazandırılmasına sebep olacak kısacık bir birliktelik olacaktı.

Bilgehan, Tülay birlikte yürümeye başladılar büfeye doğru. Birbirlerine kaçamak bakışlarla sınımsıcak duygular gönüllerini tetikliyordu. Kordonboyu'nda iki yüreğe köz düşmüştü. Yılların iki yaralı yüreği, taptaze bir başlangıcın adımlarını atacak gibiydiler. Yürüyüşlerini öylesine ağırdan alıyorlardı ki; kısacık yol hiç bitmesin, asırlara uzayıp gitsin dercesine! Yaşanmamışlıklar yaşansın bir kaç adımda... Yan yana oluşları yılların birliktelikleri gibiydi. Öylesine içten, öylesine yakın, öylesine samimiyet kokan bir haldi bu. Bazen eller birbirine dokunuyor ve dokundukça içlerindeki

duygular depreşiyordu yepyeni bir aşka yol alıyordu. Bilgehan dayanamayıp sordu;

-Tülay hanım, ne güzel gözleriniz var. Endaminiz dolunayı bile kıskanacak güzellikte. Dudaklarınızdan dökülen her kelime nasıl bir hanımefendi olduğunuzu gösteriyor. Zarif bir yapınız var. Bütün güzelliklerinizi yakinen tanımak isterim...

- Rica ederim Bilgehan bey, sizde öylesiniz. Ama iç dünyamı lütfen sorma! Karanlıklarda kalmış yüreğimin kapısını açma... Orada çile, ızdırap, mutsuzluk var!..

Bu sözleri duyan Bilgehan'ın yüzündeki tebessümlere gölgeler düşmüştü;

- Hayırdır Tülay hanım? Neden bu kadar dertlisiniz? Sigarayı aldıktan sonra az ileride birlikte oturup konuşalım mı?

- Elbette ama bizimkiler ne der sonra, dedi gülümseyerek.

- Oh be, böyle gülümseyin siz. Gülümsemek bir insana bu kadar mı yakışır? Gülümsemeleriniz içime huzur veriyor, çorak dünyama karanfiller açtırıyor!..

- Teşekkür ederim saf iltifatlarınıza.

- Rica ederim canım...

Bilgehan farkında olmadan ona 'canım' demişti. Artık yüreğini firenlemesinin imkanı yoktu. Ona yavaştan yavaştan ilan-ı aşk ediyordu sanki. Yürekteki duygular harekete geçmenin tam zamanıydı.

Sigarayı büfeden aldıktan sonra, sessizce gözlerden uzak bir kafeye oturdular. Uzun uzun konuştular. Farkında bile değildiler günün geceyi devirmesinin. Tepede yıldızlar ve ay şahitlik ediyordu iki yüreğin sevdalı yanışına. Sokak lambalarının loş ışıkları, ılık meltem rüzgarları, akasya ağaçlarının yeşil yapraklarının hisirtıları sevda şarkılarına eşlik ediyorlardı. Körfezin dalgaları durulmuş, iki sevdalı yüreği kollarında sallıyordu. Ninniler söyleniyordu asra damgasını vuracak aşka!

Arkadaşları merak içinde kalmışlardı onları görmeyince. Endişe içinde onları arıyorlardı kafelere bakarak.

Göremedikleri içinde endişeleri bir kat daha artıyor, başlarına bir şey gelmesinden korkuyorlardı. Soluk soluğa rıhtımı dolaşıyorlar, garsonlara arkadaşlarını tarif ederek soruyorlardı görüp görmediklerini. Omuzlarını silken garsonların cevaplarında yıkılıyorlardı.

Nermin'in telaşlı gidişini gören Tülay;

- Aaaa bak bizim Nermin, arkasında da Aysel. Galiba bizi arıyorlar? Haberde vermedik oturacağımızı, onları endişelendirdik ya? dedi

Tülay, oturduğu sandalyeden kalkarak yüksek sesle seslendi;

- Nermiiinnnnnn, Ayseeelllllll, biz burdayızzzzz!

Sesin geldiği yöne başını çeviren Nermin, "Ya siz neredesiniz_" dercesine kızgın el kol işaretleri ile onların tarafa koşmaya başladılar. Bir yandan da arkadaşlarına haber veriyordu Aysel seslenerek;

-Secaattinnnnnn, Emineeeee, gelin burdalarımıışşş, diye bağırıyordu. Kordonboyu'nu inletircesine bağırıyordu Aysel. Herkes sesin geldiği tarafa doğru bakmıştı Aranan kaçaklar bulunmuş, kızgınlıkların yerini sevinçler alıyor, endişeli yüzler gülüyordu.

Nermin soluk soluğa;

-Kız valla öldürcem seni haaa!.. Yüreğimizi ağzımıza getirdiniz! Ne yapıyorsunuz burada?

Tülay, o kızgın bakışlara aldırıyor, Nermin'in koluna girerek arkadaşlarının yanından uzaklaşırken kulağına fısıldıyordu;

- Nermin, ben aşık oldum galiba!..

Zafer Direniş

...

Zafer Direniş

...

28 Kasım 2011 Pazartesi 01.00 Lahey

TEKERLEKLİ SANDALYEDE BİR YİĞİT!

Ankara'nın sisli bir günü. Arabaların eksozundan çıkan dumanlar daha da karartıyordu Ankara'yı. Can sıkıntısı hat safhadaydı. İnsanlara karabasanlar yüklenmişcesine neşesiz, kırılğan tavırlarla sokakların, caddelerin cansızlığına ortak olmuşlardı sanki. Şehrin ekşimsi ve kokan havasında rahat bir nefes alabilmeleri imkansızdı. Şehirde neredeyse yaşamın beli kırılmıştı. İnsanlar caddelerde öylesine hızlı adımlarla yürüyorlardı ki; gidecekleri yere bir an önce varsınlar diye. Tebessümleri yüzlerinden sıyrılıp atılmıştı. Üşümüştü hallerinden olsa gerek eller cepte, etraflarına bakınmadan, sanki omuzlarına yüklenmiş bir ağırlık varmışçasına bıkkın halleri yüzlerinden okunuyordu Caddelere tezgah açmış seyyar satıcılar, simitçiler umutsuz müşteri bekleyişinde ciğerlerine kadar soğuğu çekiyorlardı bir lokma ekmek için. Onları da gören yoktu...

Arabaların gürültüsü, gereksiz çalınan kornalar caddelere, sokaklara nefret pompalıyordu. Her yerde silik yüzler, sokak kedi ve köpeklerinin köşelerde betonların üzerine kıvrılıp, gelip geçenlerin asık suratlarına gariban duygularla bakarak yiyecek isteme hallerini görecekti kimseler de yoktu. Yüreklere kederler, üzüntüler, moralsizlikler yüklenmişti. Ankara kapkaraydı canlısı, cansız ile... Betonlaşmış duygular hakimdi Ankara'da.

Kızılay'da parkalı üç genç taksi durağına doğru ilerliyordu. Elleri pardesünün ceplerine sokuşturulmuş, tereddütlü bakışlarla sıradaki taksiciye:

-Ağam bizi Necatibey caddesine atar mısın?

-Ne demek gençler? Derhal. Atlayın, sizi uçurayım hemen!

Gençlerden uzun boylu olanı;

-Süratli gitmenize gerek yok! Şu havanın sisinde kaza falan yapmayalım! Bizim acelemiz yok. Siz bizi Ülkü Ocakları genel merkezinde indirin! dedi.

Üç genç taksiye bindiler. Uzun boylu, çekik gözlü olanı ön koltuğa diğer iki genç de arkaya geçip oturdular. Ellerinde iki koli vardı, oldukça ağırdı. Kolileri gören şoför;

-Kolileri bagaja koysaydık beyler. Rahat yolculuk edemezsiniz bu kolilerle!

Önde oturan arkadaşlarına dönerek;

-Kürşat, Hakan; arkaya mı koysaydık onları?

-İlbey başkanım siz bizi düşünmeyin, rahatız. Zaten şuradan oraya kaç dakikalık yol ki?.

-Peki o zaman, siz bilirsiniz ülküdaşlarım...

Şoför dikiz aynasından paketleri dikizliyordu heyecanlı heyecanlı. Yanında oturan İlbey'e arada gözleri kayıyor, bir şeyler sormak istediğini belli ediyordu ama cesaretini toplayıp sormuyordu. İçine bir kurt düşmüştü! Arabasına almakla iyi mi, kötü mü ettiğinin muhasebesini yapıyorken, yüzünden terler yağmur damlacıkları gibi yanaklarından aşağıya süzülüyordu. Bunu gören Kürşat;

-Hayırdır şoför bey, terlemeye başladınız? Halbuki hava oldukça soğuk ve bizler üşürken senin terlemen beni biraz düşündürdü! Rahatsız mısınız yoksa? Hasta hasta işe çıkmasaydınız bari. Daha çok hasta olacaksınız bu soğukta!

Şoför gözlerini faltaşı gibi açarak titrek sesle;

-Yoo, yooo hasta falan değilim Allah'a çok şükür turp gibiyim ben... dedi demesine de, yüreğinin titrediğini, korktuğunu sezinlemişti gençler.

İlbey söze karıştı;

-Peki boncuk boncuk terleri dökmen de neyin nesi gardaş? Bizi sen eşkiya mı sandın yoksa? Halimizden nasıl insan olduklarımız belli olmuyor mu? Bizler; Allah'ın rızasına mazhar olmak için Türk İslam Ülküsünü insanlarımızın yüreklerine inkişaf ettirmenin davasındayız biz! Halimizden korkulacak bir izlenim mi var size göre? Bıyıklarımızın Hilal şeklinde olmasından mı korkunuz? İnsan hilal sembolünden korkar mı? Sen müslüman değil misin? Hilal, 'Allah' lafzı demektir! Allah'ı sevmeyen dinsizler korksun bizden! Siz dinsiz misiniz yoksa? Tövbe tövbe!..

Şoför kendini toparlar toparlamaz, göğsünü gererek:

-Elhamdülillah müslümanım gardaşım! Nasıl bir sorudur bu? Bu vatanda yaşayan yüzde doksan sekizi müslümandır

ve ben de o şerefli müslümanlardanım!

İlbey ve arkadaşları tebessümle hep birden:

-O zaman devamız aynı, bizden çekinmeyin! Bu vatanın yaşatılması, müreffeh hale getirilmesi ülkümüzdür! Biz Ülkücüyüz gardaş! Bizler Allah dostuyuz. Efendimizin, ecdadımızın yolundan giden gönül erleriyiz. Bilge Kağan'dan aldığımız Türklük sancağını İslam sancağı ile bütünleştirerek kıtaları feth ettik! Bu toprakları Allah aşkı adına kutsallaştırdık. Amma velakin; üç yüz yıldır bahtımıza çöken kabuslar nedeni ile ve ummadıklarımızın ihanetlerinden dolayı o büyük Türk İmparatorluğu çökertildi. Mustafa Kemal'in öncülüğünde ikinci Ergenekon dediğimiz bu Anadolu topraklarına sıkışıp kaldık! İblis devletlerin kahpeliklerini ancak bu kadarını kurtarabildi ecdadımız. Yeniden milli hedeflere varmamız için milletimizi aydınlatmaya geldik başbuğumuz Alparslan Türkeş'in önderliğinde! Dokuz ışık dediğimiz reçetemiz ile Türkiyemizi ve Türk dünyasını büyük hedeflere taşımak için Ülkücüyüz biz!

Hakan ve Kürşat, İlbey başkanlarının sözlerini sukutca dinlerlerken şoför hayatında hiç duymadığı bu güzel sözler karşısında dili tutulmuştu sanki. Hem arabayı kullanıyor, hem de İlbey'in konuşmalarına pür dikkat kesilmişti. Şimdiye kadar böyle bir sohbe ne kadar çok aç olduğunu, ruhunun alabolarında geçirdiği kabusları göz önüne getirdi. İş saatlerinin sonunda evine bile uğramadan doğruca meyhaneler sokağına dalarak sabahladığını, kumar masalarından kalktığında beş parasız evinin yolunu tuttuğunu, eve vardığında hanımına suç bastırır gibi tekme tokatla girdiği anlarını getirdi gözlerinin önüne. Mahçup bakışlarla İlbey'e dönerek;

-Gardaşım, kusuruma bakmayın! Kolilerde patlayıcı var sandım. O nedenle korktum sizlerden. Ben sizleri anarşist, kavgacı, barışı sevmeyen kişiler olarak duyardım ülkücülerini.Hatta mahallemizin kahvesinde gençlerin konuşmalarına kulak misafiri olmuştum anlattıklarına. Sizler için 'faşist' mi ne diyorlardı? Ben anlamam öyle şeylerden. Benim partim pırtım ekmek tekne olan bu arabam!.. Tanıdıklarımın çoğu nedense sizleri sevmiyor. Onlar, işçilerden, fakirlerden, eşitlikten, adaletten yana olduklarını hep söyler dururlar. Söylemleri nasırlı ellerime merhem gibi geliyor.

Gençlerin üçü de güldü şoförün dediklerine. Davalarını ve davalarına gönül vermişleri nasıl da tanıtmışlardı ona. Ülke insanlarını emperyalist kafaların, basının, aydın denen karanlık adamların nasıl da kandırdıklarını, aldattıklarını düşündüler. Nerden bilecekti ekmek kavgasının peşinde koşan birinin memleketin bütün imkanları dönmelerin elinde olduğunu... Ülkeyi yönetenlerin çoğunluğunun yüreklerimizi emperyalizmin fikirleri ile köleleştirildiğini... Önüne sunulan yalan haberlerin, düzme planları, yazılan yalan tarihin gerçeklerini nasıl bilecekti? Memleket gerçeklerini anlatanlar karşısına hiç çıkmamıştı ki!.. Ülkede ufukların karartıldığından haberi bile yoktu. Varsa yoksa, şehirde taksi direksiyonu sallayıp, arabesk şarkılar dinlemek, gecelerin koynuna şarhoş naraları bırakmak!..

Kürşat şoföre dönerek:

-Gardaşım isminizi bağışlar mısınız? Sizinle tanışmak istiyoruz.

-Elbette, adım; Mustafa. Aslen Diyarbakır'lıyım. İlk okulu bitirdikten sonra onyediy yaşına kadar inşaatlarda amelelik yaptım. Baktım olacak gibi değil, çıktım geldim buraya. Bizim oralarda toprak ağaları, şeyhler, şıhlar var. Her şey onlardan sorulur. Bir kızı bile sevemezsin onların izni olmadan. Kimisi ağalık adına, kimisi de şeyhlik adına halkı sömürürler. Kimse cesaret edipte karşı koyamaz onlara. Oralarda barınamıyacağımı düşünerek Ankara'ya geldim. Anlayacağınız Ankara'yı mesken tuttum. Buradan evlendim. Elinizi öper bir kızım bir de oğlum var...

İlbey, şoförün sözünü balla keserek araya girdi!

-Hepimizde ayrı ayrı yerlerden geldik Ankara'ya. Ama bizler Üniversitede okuyoruz. Mezun olduğumuzda kimbilir vatanımızın hangi kasabasına, şehrine hizmet etmek için gideceğiz. Burada; halkımıza, genç arkadaşlarımıza, sizlere memleket gerçeklerini anlatmak için teşkilat kurduk. Orada her gün eğitim çalışmaları yaparak, arkadaşlarımızı geleceğe hazırlıyoruz ama bizi rahat bırakmıyorlar ki!.. Kendi öz yurdumuzda garibiz... Okul harçlığımızdan arta kalan iç-beş kuruşla devamızı tanıtmaya çalışıyoruz arkadaşlarımızla. Memleketin en fakirleri bizleriz sanırım ülkücüler olarak. Siz belki bilmezsiniz; Dursun Önkuzu arkadaşımızı hainler katlettiğinde cebinden otuzbeş kuruşu çıkmıştı. Kuru bir simit yemişti son yemeğinde. O simidi de bir gün öncesinden yemişti...

Şoför rahatlamıştı konuşmalardan. Gençlerin sohbeti baldan da tatlı gelmişti ona. Ruhuna çöken kabusu yırtarcasına ferahlık içerisinde bulmuştu kendini ama hala kolilerde olanları merak ediyordu. Sohbetin sıcaklığına güvenerek;

-Ya çok merak ettim. Bana acı terler döktürten bu kolilerinizde ne var?

- Bombaaa, dedi İlbey gülererek.

-Hadi ya? Demek ki korkularım boşuna değilmiş, dedi şaşkın şaşkın.

Hakan:

-Ya gardaşım, ne bombası? Başkanım sana şaka yaptı. Onların içinde dergimizin yeni sayısı, basımdan yeni çıktı. matbaadan onu aldık genel merkezimize götürüyoruz dağıtımını yapmak için. Bizim bombamızda, silahımızda kitaplarımız, dergilerimizdir!

-Oh be, dedi şoför derin nefes alarak. O derinizeden bana da verseniz belki okurum evde, okudukdan sonra can dostum Ramazan'a veririm o da okusun, faydalansın fikirlerinizden.

-Sağolasın gardaş, Allah razı olsun senden.

'Allah razı olsun senden' sözü yüreğine çakılıp kaldı. Yaşadığı hayatın çirkeflikleri gelip oturdu gözlerine. Kötü tanıdığı ülkücü gençlerin anlattıklarını değerlendirirken kendinden utanır gibi oldu. Yine terler içinde kaldı. Hallerden hallere giren şoförün durumuna şaşırان gençlerden Hakan;

-Yahu ne oldu yine? Karabasanların akınına mı uğradın? Ne bu hal? Allah Allah!..

-Ya sormayın, sizlerin şu anlattıklarınız terletti beni bu sefer de... Kusuruma bakmayın, açıklayacağım nedenini!

-Neyi açıklayacaksın? dedi İlbey.

-Arkadaşlar benim yaşantım yaşantı değil. Sanıyorum ki meyhanelerde sabahlamak, kumarhanelerden meteliksiz çıkmak, hanıma olmadık kepezelikler yapmak adamlık değil! Anlattıklarınız karşısında kendimden utandım. İnanın sizleri çok sevdim. Ben boş biriymişim bu zamana kadar. kendimi toparlamam için bana Allah aşkına bir şeyler önerin, yol gösterin!

İlbey, Kürşat'tan önce davranarak söze girdi:

-Gardaşım, bu akşam evine git, iki rekat şükür namazı kıl, dua et Yaradanımıza... Tövbe et. Allah yardımcın olacaktır, bundan emin ol. Hanımına bir demet gül, çocuklarına oyuncak al sevindir onları. Evine bed-bereket, huzur geldiğini göreceksin zamanla... Biz gardaşlarından da sana Ahmet Arvasi hocamızın üç ciltlik 'Türk-İslam Ülküsü' kitaplarını hediye ederiz istersen. Ayrıca, dergimizin bir yıllık aboneliğininide yaparız. Başbuğumuz Alparslan Türkeş ve büyük Türkçülerimizden Hüseyin Nihal Atsız beyin kitaplarından da bir paket yapar yollarız... Arzu ederseniz eğitim toplantılarımıza katılabilirsiniz! dedi.

-İnşallah inşallah, dedi şoför... İçinde mutluluk kelebekleri uçuvermişti. Huzur ve sevgi dolmuştu yüreğine.

Araba hayli ilerlemişti varacakları yere. Hafiften sepeleyen karın yağışını izliyordu gençler. Şoför Mustafa, derin düşüncelere bırakmıştı kendini. Araba sanki kendi başına ilerliyordu yolda. Kafasındaki karmakarışıklıklar arasında bocalıyor, içine düştüğü ortamdan biran kurtulmanın planlarını kuruyordu hayalinde. Trafik lambasına on metre kalmıştı ki; gaz pedalından ayağını hala çekmemişti. Hızla ilerliyordu. Bu durumu fark eden Hakan şoför Mustafa'nın omzuna dokunarak

-Mustafa gardaş, trafik lambasına yaklaştık, fren yap! Ne bu dalgınlık? Yayaları ezeceğiz, aman dikkattt!

Şoför Mustafa, Hakan'ın omzuna dokunması ile irkildi. Gözleri çakmak çakmaktı. Ecel terleri dökercesine şaşkınlığını gizleyemedi:

-Afedersiniz, dalıp gittim ummanlara...

Trafik lambasında yeşilin yanmasını beklerden ara sokaklardan uğultular yükseliyordu. Bağırtilar, haykırışlar Ankara'nın semasını parçalarcasına yükseliyordu. Kalabalığın ucu görünmeye başlayınca gençler ve şoför o tarafa baktılar. Ellerinde orak çekiçli, Lenin, Marks, Stalin'in, Mao'nun resimli pankartlarıyla yürüyüş yapıyorlardı marksist öğrenciler. Çoğunun elinde sopalar vardı. Kızlarına geçirdikleri Amerikan kotları ile yürüyor, Amerikan sigarası ellerinde haykırıyorlardı sol yumruklarını havaya kaldırarak:

-Kahrolsun Amerika, yaşasın sosyalizm! Ankara faşistlere mezar olacak. Kahrolsun Muhammed'in ..... Yaşasın devrim, yaşasın komünizm!.

-Ne der bu Allahsızlar ya? dedi şoför Mustafa şaşkın şaşkın!

-Sana bizi kötü tanıtan velet bunlar Mustafa gardaş! dedi İlbey.

İlbey, Kürşat ve Hakan; sinirli sinirli dişlerini sıkıyor, marksistlerin ettikleri aşağılık küfürleri ağızlarına tıkmak için arabadan dışarı çıkmak istiyorlardı. Bu durumu sezen Şoför Mustafa;

-Aman ha gardaşlarım!.. Bu itlere, dinsizlere uymayın! Adamların gözlerini kan bürümüş! Biran önce sizi buradan uzaklaştırırım ama polislerde yolları kapattı, nasıl çıkış yolu bulacağız?

Kendi aralarında çıkış yolunu konuşurlarken, karşı cadde de 'Hilal Fırın' yazılı işyerine taşlar atan marksist gençler, fırının kocaman ön camını aşağı indirdiler. Ne olduğuna şaşırان fırın emekçileri dışarı fırlar fırlamaz üzerlerine saldırdı marksist geçler. Ellerindeki sopalarla kafalarını, kollarını parçaladılar. Kaldırım kan gölüne döndü. Yere düşenlere acımasızca tekme ile vurmaya devam ediyorlardı. Karşı kaldırımda toplum polisi müdehalede bile bulunmuyordu. Öldürüleseye barbarca dövülenler bu ülkenin evlatları değildi sanki? Kimseden karşı koyma müdehalesi yoktu!.. Vatan evlatları, emekçiler Türk yurdunun merkezi Ankara'nın göbeğinde katlediliyordu... Ve herkes suskunca barbarlığa bakıyorlardı!

TEKERLEKLİ SANDALYEDE BİR YİĞİT!.. (2)

Kürşat, Hakan'ın üç metre ilerisine düştü. İki büklüm olmuştu. Derin derin soluk alıyordu. Kanlar içinde kalmış, elini böğrüne dayamıştı. Şoför Mustafa'nın omuzundan kan geliyordu ama o hareketliydi. Silah seslerini duyar duymaz kendini metal çöp bidonunun arkasına çevik bir hareketle atmıştı. Sadece omuzunu kurşun sıyırmıştı. Yerde yatan arkadaşlarını gören İlbey alabildiğince haykırıyordu;

-Allahsız köpekler, sizler ancak kahpelikle insan vurursunuz! Amerika'nın, Rusya'nın, Çin'in uşakları hepinizin canını cehenneme tek başıma göndereceğim alçaklaaarrrr, derken karşı guruba saldırıyordu.

Eline geçirdiği taş parçalarını onlara atıyor, hem de üzerilerine koşuyordu. Aklında ne vurulma, ne de ölüm korkusu vardı. Kendilerine geldiğini gören marksist gençleri bir telaş almış;

-Kaçınnnn, bu faşist bizi öldürecek! Kesin silahlıdır bu köpek! Gideliimmm !.. dedi içlerinden sakallı bir genç. İçlerinden biri müdahale ederek,

-Biz yurtsever devrimcileriz, bir faşistten korkulur mu be?! Geleceği varsa, göreceğide var! Silahlı müfrezelerimiz gerekeni yapar, derken üç el silah sesi duyuldu. İlbey, sendeledi ve düştü. Ayakta kalmayı denesede başaramadı. Olduğu yerde kaldı. Dizlerinden yaralanmıştı. Kurşunlar pantolonu parçalayıp diz kapağını paramparça etmişti. Olduğu yer kana boyanmıştı. Yerde sürünerek geri dönmeye çalıştı. Sürüne sürüne yerde cansız yatan arkadaşlarına doğru yöneldi. Sağ eliyle dizini bastırıyor, daha fazla kan akmaması için çaba harcasada fayda etmiyordu.

Masum insanlar dövüldükten, vurulduktan sonra çevik kuvvet olay mahalline gelmişti. marksist gençlerin olduğu alanı çember içine almışlardı. Takviye kuvveti olarak komando birliğinden askerler getirilmişti. İnsanların güvenliğini sağlayacakların gelişleri her nedense gecikiyordu. Kaldırımda kanlar içinde yatanları acilen hastahaneye götürecek ilkyardım ekipleri henüz gelmemişti. Sanki yangın varmışçasına iki itfaiye aracı gelmişti. Vurulan gençlerin kanlarını su ile temizlemek için mi gönderilmişti bunlar? Ülkenin çarpık zihniyetinin bir göstergesi olarak gösterilebilirdi bu durum. Kendi öz yurtlarında, memleketin kalbi Ankara'nın ortasında garipti memleket çocukları. Allah'tan başka kimseleri yok gibiydi ülkede...

İlbey, sürüne sürüne yerde yatan arkadaşlarına ancak varabildi. Dizini kurşun öyle parçalamıştı ki, sancısından dişlerini sıkıyor, hainlere karşı 'of' bile demiyordu. Önce Kürşat'ın yanına vardı. Yüzükoyun yatan yüzünü çevirdi. Kürşat'ın gül cemali gülümsüyordu adeta. Nurlar endamından cennet kokuları etrafa yayılıyordu. İlbey, atar damarına elini götürdü, atmıyordu. bedeni sımsıcaktı. Üzerine abanarak bağırdı;

-Gardaşımmmmm, uyaannnn! seninle daha çok işler başaracaktık ülkemiz, devamız adına, kalkkk! derken gözlerine inen yaşlar sel oluyordu Kürşat'ın üstüne..

Onun yüzünü öpüp okşadıktan sonra üç metre ileriye düşmüş Hakan'ın yanına uzandı. O yan yatmıştı, hafif dokunarak sırtüstü yatırdı. Gözleri açıldı. masmavi gözlerinden bembeyaz güvercinler cennet bahçesinin şehitlik alanlarına doğru uçuşuyorlardı. Hakan'ın yüzünde tebessüm hakimdi. Renk renk çiçekler açmıştı yüzünde! İlbey, beklemeden onun da atardamarını yokladı. Atmıyordu! Her iki yiğit de vatan toprağında Çanakkale, Dumlupınar, Sakarya Mehmetçikleri gibi şehit düşmüşlerdi. Dünün kafirleri askerlerimizi kahpe tuzaklarla katlederken, bugün de onların idealleri adına gönülleri köleleşmişlerin kurşunlarına 'Türk'üm, kahrolsun emperyalizm' diyenler hedef oluyordu. Ne büyük bir yanılğı içindeydiler Yarabbi... Memleketin cennet kokulu nurlu evlatları acımasızca öldürülüyordu.

Memleket idaresinin başında otuzüç derece ile mühürlenmiş bir mason vardı. Umrunda bile değildi memleketin ahvali. Halk açlık ve sefalet içinde kıvranırsa o, vurdumduymaz tavırları ile kan gölüne dönen ülkenin hala başında bulunmasına Ülkücüler bir anlam veremiyorlardı. Fakirliğin en fakiri olan ülkücüler, halkın yanında yer almalarına rağmen onları ne zenginlerin, ne de sosyalizm yalanlarına kanan insanlar anlıyordu. Halkı istismar eden marksistlerin şehirleri yaşanmaz hale getiren taşkınlıkları, kanunsuz başkaldırıları, askerleri, polisleri, masum ülkücülerini şehit etmelerini gören siyasilerin ve devletin tepesindeki zevatın halkla dalgasını geçercesine 'yollar yürümekle aşınmaz' diyordu. Ülkücüler, sağada, solada ve emperyalizmin her türlüüne karşı geldiklerinden olsa gerek, sağcıda, solcusuda, dinciside onları sevmiyorlardı. Davaları özdendi, yürektendi. O nedenle vatanın fakir evlatları imkansızlıklarına rağmen bıkmadan, usanmadan Allah davasını anlatıyorlardı yurt sathında...

İlbey, kendini Hakan'ın yanına attı. Yaradan'a;

-Ulu Allah'ım, nedir başımıza gelen bu belalar! Yardım et. Bizler senin İlahi Kelamıtullah'ını, emirlerini yaşatmak için varız. Ne olur bizi namertlere bırakma! derken ambülans sirenleri duyulmaya başlamıştı...

Kalabalıkları yara yara üç ambulans geldi. Sıhhiyeciler iner inmez tekerlekli sedyeleri indirip açtılar. Her ambulansda bir doktor görevlendirilmişti. Onlarda ellerindeki çantaları ile koşarak yerde kanlar içinde yatanlara gittiler. Kürşat'ın Hakan'ın kalbini dinleyen doktorlar, 'yapacak bir şey yok! Ölmüşler' dediler kısık sesle. Şoför Mustafa'nın kanayan omuzunu açtılar. Kurşun omuzuna saplanmamış, sıyırıp geçmişti. Gerekli pansumanı yapıldıktan sonra yarası sarıldı. Emekçi fırıncılardan iki gencin başlarından ve kollarından aldıkları darbeler nedeni ile perişandılar. Kafaları parçalanmış, o simsiyah saçları kızıla boyanmıştı kanla. Kollarında kırıklar vardı. Acilen tedavileri yapıldı ve Fırıncı gençleri ambulansın birine bindirerek hastahanenin yolunu tuttular. Diğer ambulanslarda Kürşat'ı, Hakan'ı alıp morga götürdüler. İlbey'in tedavisini yapan doktor;

-Hastahaneye haber verin derhal bir ambulans daha gelsin. Bu gencin diz kapağı paramparça olmuş. Acilen bir şeyler yapmalıyız. Hemşire Ülkü, ağrı iğnesi yapar mısın gence?

-Derhal doktorum, dedi hemşire Ülkü.

Doktor ve hemşire İlbey'le ilgilenirken, kalabalık daha da çoğalmıştı. Marksist gençleri çembere alan jandarma ve toplum polisleri onları kaçırmamaya çalışıyordu. Silah seslerinin geldiği gurubun tamamına yakın polis minibüslerine doldurup karakollara götürüyorlardı. Direnmelerine rağmen, jandarmaların kararlı tutumlarına dirençleri kırılıyordu. Aralarında olan katil veya katilleri kaçırmamak için uğraşıyorlardı.

Karşı sokaktan üç taksi hızla alana girmek isterken polisler set gerdi önlerine. 'Durun, yoksa ateş ederiz!' dedi içlerinden bir polis.

Üç takside durdu. En öndeki taksiden uzun boylu, ince, kaytan bıyıklı bir genç indi. Polislere sertce bağırdı;

-Arkadaşlarımız burada katlediliyor, siz bizim onlara varmamızı engelliyorsunuz! Siz nasıl güvenlik görevlisiniz? Alçakça saldırı karşısında burada olmanıza rağmen neden engel olmadınız?

Polis gencin sert çıkışına şaşırıldı. Bir gençten azar işitircesine sözler duyacağını tahmin etmiyordu. Sustu, onun gözlerinin içine baka kaldı. Yanındaki meslekdaşı söz etti;

-Delikanlı siz kimsiniz?

-Ülkü Ocakları genel başkanı Muhsin'im! Şimdi müsaade edin, arkadaşımızın yanına gidelim!

-Tamam, anladım baştan söyleseydiniz bunu. Bizde sizi sandık karşı guruptan. Arkadaşlarınızla buyurun geçin arkadaşınızın yanına... Diğerleri az önce hastahaneye kaldırıldılar. Bir ambulans daha bekliyoruz son yaralı arkadaşınızı götürmek için...

-Sağ olun, der demez koşar adımlarla İlbey'in yanına koştular.

Yarı baygın haldeydi İlbey. Genel başkanını görür görmez göz yaşlarını tutamadı;

-Başkanım, vurulduk!

Ülkü Ocakları genel başkanı Muhsin eğilip sarıldı ona;

-Sus İlbey'im. Ambülans gelmek üzere. Sakin olmaya çalış. Doktorlar gerekeni yapacaklar. Yine sağlığına kavuşacaksınız inşallah!

-Başkanım benim ayağımda ne var? İki ülkütaşımızı şehit verdik, der demez hüngür hüngür ağlamaya başladı...

Kalabalık o kadar çoğalmıştı ki meydanda, Üniversiteli ülkücüler olayı duyar duymaz akın etmişlerdi oraya. İşçiler, memurlar, esnaflar öfke kusuyorlardı olup bitenlere. Polisler araya giriyor, megafondan anons ediyordu;

-Sakin olun! Lütfen taşkınlık yapmayın. Sonra müdahale etmek zorunda bırakmayın bizi!..

Kalabalığın arasından geçerken ambulans zorlanıyordu. Ülkücü gençler ambulansa yol açmak için el ele vererek güzergahı boşaltıyorlardı. Ağır ağır ilerleyen ambulans İlbey'in yanına geldi. Arka kapı açılır açılmaz tekerlekli sandelye indirildi. İlbey'i sakince kucaklayıp sedyeye koydular. Doktorun ilk müdahalesinde sarılan dizinden kan akmıyordu. Üzerine beyaz bir örtü çekilerek ambulansa konurken Muhsin başkan;

- Arkadaşlar ben İlbey'le birlikte gidiyorum, Sizler hastahaneye gelin.

Ambülans sirenini çalıştırarak, kalabalığı yırtta yırtta hastahanenin yolunu tutarken meydandaki halk ve öğrenciler hep bir ağızdan haykırıyorlardı;

-Kahrolsun komünistler! Kahrolsun Emperyalistler!

-Şehitler ölmez, Vatan bölünmez!..

DEVAM EDECEK...

Zafer Direniş

...

06 Aralık 2011 Salı 01.30 Lahey

TEKERLEKLİ SANDALYEDE BİR YİĞİT!.. (3)

Feryatların, haykırıışların arşı alaya uzandığı alanda kalabalık öylesine öfkeye bürünmüştü ki; daha kötü olayların olmasından korkan komiser Yusuf yanında duran polise;

-Git arabadan megafonu kap da gel!

-Emredersiniz komiserim, der demez genç polis fişek gibi fırladı arbaya doğru.

Megafonu alan Komiser Yusuf:

-Değerli arkadaşlar, lütfen sakın olalım! Olayların daha fazla büyümesine sebebiyet verilmemesi için sakın olun! Kana kanla cevap verilmez! Biz gerekeni yapacağımıza sizlere söz veriyoruz. Suçluları adalete teslim edeceğimizden emin olunuz. Bu şehirde eşkiyalığa yer yoktur!

Ağlamaktan gözleri kan çanağına dönüşen Yağmur, sinirli sinirli komiserin konuşmasına müdahale etti;

-Komiser, siz ne diyorsunuz? Bizim canımız, ciğerimiz yanmış, sen kalkmışsın bize masal martaval okuyorsun! Arkadaşlarımızı kaybetmeden müdahale etseydiniz ya? Size inanmıyoruz, sizlerde Amerikan uşaklarısınız! derdi. Sinirinden tirtir titriyordu. Biraz cesaretini toplasa, Komiser Yusuf'a saldıracaktı.

Komiser Yusuf, Yağmurun kendisine bağırdığını duymamış gibi yaparak;

-Sevgili gençler, sizler bu vatanın evlatları olarak, Atatürk ilkelerine, Cumhuriyetimize bağlı, sadık insanlarsınız. Sizlerin bize yardımcı olacağınızı biliyorum. Acınızı paylaşıyoruz. Ama lütfen bizi de dinleyin, dedi.

Ambülansa İlbey'in yanına refakatçi olarak binen Muhsin başkan öğrencilerin arasında kalsaydı, bir sözüyle kontrolden çıkmış gençliği ve halkı yatıştırırdı. Muhsin başkan çevresine güven veren, sevgi ve şefkati sunan, mangal yürekli bir Bozkurt'tu. Türk islam ülküsünün Alperen'lerindendi. O'na düşman gözü ile bakanların bile takdirini kazanmış, iffet,ahlak, namus ve şeref abidesi Anadolu delikanlısı idi. Memleketi Sivas'ta da çok sevilen bir ailenin evladı olduğunu bilmeyen yoktu çevresinde. Üniversite gençliğinin milli hedeflere yöneltilmesi için kendini vakfetmişti. Çok iyi biliyordu ki; üçyüz yıldır yüzü gülmeyen, güldürülmeyen milletine yoldaş olmaya and içmişti. Seveni çoktu...

Komiser Yusuf telaşla, elinde megafonla sağa sola gidip geliyordu. kan ter içinde kalmıştı. Cebinden beyaz mendilini çıkarıp alını, boynunu sildi. Havaşının soğuk olmasına rağmen, bir şişe soğuk su balsa, bir dikişte bitirecekti. Kilolu oluşu onu bayağı yormuştu. Öğrencilere laf anlatamamanın kızgınlığı, diğer tarafta emrindeki polisler emirler yağdırması ve ortamı sakinleştirememesi dellendiriyordu onu. Yanına iki polisi alarak en fazla bağırip sloganlar atan gençlere doğru yöneldi. Yanındaki polisler söyleyerek ilerliyordu;

-Genel başkanlarını, keşke göndermeseydik! dedi.

Haykıran gençlerin yanına vardığında, gençlerin sesi daha da güçlü çıkıyordu. Öfke hat safhadaydı. Olayları yatıştırmanın telaşına düşen Komiser Yusuf;

-Allah'ınızı severseniz dağılın! Herkes geldiği yere dönsün! Size kaç kez dedim yahu, gerekeni adalet yapacak dye!

Gençlerin arasından çakır gözlü, hilal kaşlı, sarı saçlı, sportif yapılı bir genç kız komisere doğru yöneldi. Adımları Almıla yürekliliğinde, bakışları keskin kurt edasında öfkeli kalabalığı yarararak yaklaşıyordu komisere. Etrafındaki gençlerden bir grup onun arkasından geliyordu. Bunların gelişini gören komiser içinden, 'Allah Allah, bunlar ne yapmak istiyor! Şeytan diyor ki, hepsini joplatayım, kodese tiktırayım da akılları başlarına gelsin!' derken, sert bakışlı gençler kendi tarafına doğru geliyordu. Komisere bir kaç adım kala kız durdu, gençler etrafında hilal duruşu yaptılar. Genç kız komisere:

-Komiser, komiser; içimizin nasıl kavrulduğunu anlayamadın mı? Anlayamazsın elbette! Sende o ruh var mıdır acep? Fidanlarımız vuruldu, dövüldü, yaralandı. Şehit edilen masum, günahsız arkadaşlarımız canımız. Şehitlerimizin annelerine ne cevap vereceğiz? Vicdanını emperyalizme ipotek vermişlerin kudurmuşluklarına engel olsaydınız kaybedilmeyecekti arkadaşlarımız!.. Ah komiser ahh, derken sesi nasıl da çatallaşıyordu. Öfkesi tavan yapmıştı.

Komiser yumuşak ses tonu ile:

-Arkadaşlar, sizleri anlıyorum ama kadere karşı gelemeyiz ki!.. Allah'ın ilahi takdiri böyleymiş! Kim ister vatan evlatlarının birbirlerini boğazlamasını ister? Ülkücü, ister devrimci olsun, hepimizde bu vatanın evlatlarısınız! diyebildi

komiser Yusuf.

Komiser Yusuf'un babacan konuşmasına tav olan genç kız:

-Tamam komiser efendi, bizler sizi dinleyeceğiz ve sizlere zorluk çıkarmayacağız! Yeter ki, bizler buradan yerlerimize karşımıza belalar çıkmadan gidelim. Arkadaşlarımız geldikleri yurtlarına dönecekler. Ben onlara gerekeni diyeceğim. Ama sizler de bizim acımızı anlayın!

-Biz sizleri anlıyoruz. Öfkenizi biraz sabır altına alınız! Siz kimsiniz,tanımak isterim? Göreviniz neyse, lütfen gerekeni yerine hemen getiriniz!

-Komiserim ben Bahar. Ülkü Ocakları genel merkez üniversiteli kız öğrenciler masası başkanım. Şimdi arkadaşlarıma sesleneceğim. İçiniz rahat olsun komiserim! dedi Bahar başkan...

Megafonu eline alan Bahar başkan:

-Davamızın yiğitleri, ülküdaşlarım; komiserim ile konuştuk. Olayların yatışmasına bizlerde yardımcı olmak ve kana kanla cevap vermemek için guruplar halinde yurtlarımıza döneceğiz. Polisler bize eskortluk edecekler her hangi bir olaya meydan vermemek için. Bizler 'Yaradanı severiz Yaradan'dan ötürü' şiarını kabul eden Alperenler, Almilalarız! İnşallah hak yerini bulacaktır. Şimdi guruplar oluşturarak ve her gurubun başına bir başkan tayin ederek topluca gidiyoruz!

Bahar başkanın konuşmasını sükutla dinleyen gençler guruplar olmaya başlamıştı. Komiser Yusuf, Bahar başkana elini uzatırken;

-Teşekkür ederim Bahar başkan! Allah yar ve yardımcınız olsun. Taşkınlıklara mahal vermeden güvenle vardığınız yere kadar sizleri koruyacağız... Ve sizinle sanırım sık sık görüşeceğim!

-İnşallah görüşeceğiz! dedi Bahar başkan.

Gençler gurupları oluşturup yürüyüş hizasına geçtiler. Başlarında görevlendirilen bir başkan vardı. Talimatları gurup başkanlarından alınması direktifini veren Bahar başkan yanında sağ kolu gibi duran Fatih'e:

Guruplar yürüyüşe geçince biz de hemen hastahaneye gidelim. Morgun etrafında arkadaşlarımızı genel başkanımız görevlendirmiştir. Biz, İlbey'e ve fırıncı emekçi arkadaşlarımızın yanına gidelim, dedi.

Guruplara 'marş marş' seslenişi yapılır yapılmaz yürüyüş başladı. Bahar başkan ve dört arkadaşı ile hastahanenin yolunu tutarlarken, kalabalığın Ankara'yı çınlatan marş sesi yüreklere coşkuyu, mertliği perçinliyordu!..

Çırpınırdı Karadeniz
Bakıp Türk'ün bayrağına
Ah ölmeden bir görseydim
Düşebilsem toprağına

Sırmalar sarsam koluna
İnciler dizsem yoluna
Fırtınalar dursun yana
Yolver Türk'ün bayrağına

...

Evlerinin balkonlarına çıkmış mahalle sakinleri, gençlerin bu coşkulu marşına karşılık onları selamlıyor, bayrakları sallıyor, karanfiller, güller atıyorlardı üzerlerine... Asımın nesli, Bozkurtlar kükreyerek ilerliyorlardı yurtlarına doğru ...

DEVAM EDECEK...

Zafer Direniş

...

08 Aralık 2011 Perşembe 21.30 Lahey

ATSIZ ATAMIZI ANARKEN!..

.....Hüseyin Nihal Atsız Atamızın hatırasına saygı ile ...

Türk ırkının kara günüdür bugün. Işıklar sönsün, güneş zaptedilsin, o koskoca şehir sussun, boğazın hırçın dalgaları durulsun! Yeditepe'nin minarelerinden çifte selalar ve ezanlar okunsun! Tanrı dağlarından kopup gelen ecdatların ön saflarda yerini alsın! Bozkurtlar gözyaşlarında boğulurken, analar ağıtlar yaksın! Göçmen kuşlar tehir etsin gidişlerini... Turnalar emanet edilen selamları uzak diyarlara götürmesin! Gonca açan güller, karanfeller, papatyalar boyun büksün! Yağmurlar, fırtınalar, boranlar dursun! Ülkem matemde bugün! Simsiyah bir örtüye büründü memleketim!..

Ömrünü Türklüğe adanmış, her türlü cefalara katlanarak Türkçülük sancağını yılmadan, yıkılmadan yükseklerde tutan, hapishaneleri, zindanları aydınlatan Türklüğün yıldızı! Bilge Hanımız, İleriş Kağanımız, Bozkurt yürekli Kürşat'ımızdı O!

İşkencelerden yılmayan, Türklüğün boğulmak istendiği bir dönemde ırkımızın imdadına yetişen, düşünce ve fikirleri ile güneşimiz, ay'ımız, yıldızımız, hocamız, öncümüz, ağabeyimiz olan mavi gözlü, çelik iradeli, Tonyukuk cesaretli en büyük Türkçü Liderimiz Hüseyin Nihal Atsız Tanrı dağlarına uçmağa varışının 36. senesine giriyoruz bugün. 11 Aralık 1975'te kaybettiğimiz Atsız Atamızı anacağız.

Türklüğe hizmetleri ile gönüllerde taht kuran aziz büyüğümüz; Türklüğün yılmaz savaşçısı yaşamı boyunca rahat yüzü görmemişti. Zaten kendisinde diyordu 'Türk yatağında değil, er meydanlarında vuruşa vuruşa ölür' Gençliğinden vefatına kadar bilfiil Türklük aşkını yüreklerde közleştiren, milyonlarca Türk'ü şuurlandıran, ülkemizin içinde bulunduğu bunalımlardan çıkış yolunun ÖZE dönmekle olacağını, hal çarelerini milletimize reçeteleri ile anlatan bir dehaydı. Eserleri menbaa kaynağımızdı. Çıkardığı dergiler güzargahımızdı!..

Lakin; emperyalizmin çanağından yalanmayı marifet sananlar onun fikirlerinden istifade edeceklerine, onu hapishaneye, hücrelere tıkmışlardı. 1944 yıllarındaki ülke yönetiminin gafletleri ve ihanetleri nedeni ile 'IRKÇI,TURANCI' diyerek suçlamışlardı. Halbuki, büyük Türkçü liderimizin gayesi gayet açık ve netti! Ülkemizi tehdit eden kültür emperyalizmine, sömürücü kapitalist Avrupa ve Amerika'ya karşı DİK durmamızı öğütüyordu bizlere devlete, millete ve üniversite-lise gençliğine...

Büyük Türkçü Hüseyin Nihal Atsız beyimizin emperyalizme savaş açmasını kabullenemeyen yerli işbirlikçiler, sorgusuz-sualsiz tutuklattılar. Aylarca süren mahkemeler sonunda suçsuz olduğuna karar vererek 3 Mayıs 1944 yılında serbest bırakıldı. O tarihten sonra Türkçülük hareketimizin yükselişine liderlik eden ATSIZ atamız, beraber yola çıktığı arkadaşlarının çoğu onu yarı yolda bıraksa da, yetiştirdiği BOZKURLAR ölümüne kadar onu yalnız bırakmadılar... Feyzlerinden bereketlendi fikirlerimiz. Özümüzde çığırar açtırdı bize...

Onun yaktığı Türklük meşalesi önümüzdeki karanlığı aydınlatmaya devam ediyor. Her türlü kahpe tuzakları yara yara devletimizin Türkleştirilmesine doğru ilerliyoruz! Önümüze ne engeller çıkarırsa çıkartsın emperyalizmin enikleri, zamanı gelince köpek gibi geberecekler önümüzde!..

Şu an devletimizi yönetenler Türklüğü tarih sahnesinden silmek için haçlı ve siyonistlerle kol kola bütün kaleleri zapt ediyorlarsa da biz Türkçüler; ihanetlerinde onları boğarak Türk Devletini yaşanır hale getireceğiz. Milletimizi mutlu etmeye and içmiş Türkçüler olarak ATSIZ ATAMIZIN vasiyetini yerine getireceğiz er veya geç! Bizleri hiç bir engel yıldıramayacaktır! Ülkemizde islamın meşalesi Türkçülerin sayesinde yeniden yanacak ve kıtalara taşınacaktır bu kutsal meşale.

Ey büyük Türkçü Lider; Hüseyin Nihal Atsız beyimiz, senden devraldığımız Türklük sancağını yere düşürmeden hedefe koşuyoruz! Yani; Çankaya'nın burçlarına Türklük sancağını dikmeye yemin ettik! Bozkurtlarının yüreklerinde ölüm korkusu yoktur!Sen ebedi mekanında rahat ol! Tanrı dağlarında buluştuğumuzda, bu dünyada gülmeyen yüzün gelecek! Bozkurtlarını bağrına basacaksın! Zaferlerle yanına geleceğiz!

Seni Göktengri'mize emanet ediyoruz. Nur'un Türk Dünyasını aydınlatırken yüreğinin sesi şiirinle sana sesleniyor ve Fatihalar yolluyoruz!.. Mekanın cennet olsun ey şanlı Türk, ATSIZ ATAM!..

Zafer Direniş

...

11 Aralık 2011 Pazar 00.30 Lahey

Selâm

İçim yine sevinçlerle dolup yarıyor,
Ruhum sanki deniz olmuş dalgalanıyor,
Uzak uzak ülkelerden döndüm seferden,
Yaralarım ağır, fakat mestim zaferden.
Zafer ümit kaynağının bir çeşmesidir.
Zafer birçok gönüllerin birleşmesidir.
Gönülleri birleşenler ölsede bir gün
Gök kubbede kalacaktır seslerinden ün.
Gönülleri birleşenler!Selam sizlere!
Uzaklarda dertleşenler!Selam sizlere!
Selam sana hücrelerde benzi solan genç!
İstikbalim gitti diye yaslanma sakın!
İstikbalin değil ruhun Tanrı'ya yakın!
O yalancı istikbale bir perde indir!
'Gerçek yarın' unutma ki bir gün senindir!
Selam sana yavrusundan ayrılan kadın!
Kimbilir sen gizli gizli nasıl ağladın!
Ne bir damla göz yaşı dök, ne yasla dövün,
Sen yaşarken öksüz kalan yavrunla övün!
Gür sütünle aştığın erlik cevheri
Yapacaktır onu yaman bir çeri...
Tek bir kadın değilsin sen...Sen bir ocaksın!
Madem ki bir adın Atsız katlanacaksın!
Kafkasyada can veren bir şehidin kızı
Bir eliktir...Yüreğinde erir her sızı...
Varsın, bağrın firkatiyle yavrunun yansın...
Yansın,dayan!Çünkü sende bir kahramansın!
Ey ekmeği alınanlar!Selam sizlere!
Ey rütbesi çalınanlar!Selam sizlere!
Kardeş yahut arkadaşdır diye evleri,
Ocakları dağıtılan ülkü devleri,
Selam size!Üstünüzde bütün bakışlar,
Bir gün olur tarih sizi elbet alkışlar!
Ey ciğeri parçalanan kahpe veremden
Ne beklersin dünyadaki sahte keremden?
Ciğerlerin sönüyorken Tanrı'yı andın;
Tasa etme gerçekleşir mukaddes andın.
Hepinize sevgilerle coşkun selamlar!
Şehitlerimiz bile sizi belki selamlar
İçtiğiniz ızdıraplar size kıymızdır.
Bu acılar mazimize selamımızdır.
En tatlı hayalimdir bu selam benim
Kırk derece sıcaklıkta erirken tenim...
Çekiyoruz bunalarak, fakat ne çıkar?
Ulu Tanrı bizi elbet yargılar.
Bütün dünya sağırlaşsa o bizi dinler,
Onun rahmet denizinde ruhlar serinler.
Ey hırçın genç, ey güzel kız!Bırakın yası...
Yeter temiz gönüllerin bizi anması...
Toprak ana uyuturken koynunda bizi
Yarınkiler biçecektir ektiğimizi,
Yeşermesi ektiğimiz tohumun haktır,
İşte o gün ruhlarımız şad olacaktır!
Selam şanlı mazimize!Selam yarına!
Selam zafer ordusunun silahlarına!
Ey geçmişin yiğitleri!Selam sizlere!
Ey yarının şehitleri!Selam sizlere!
Siz tarihe yazıyorken şanlı bir satır,
Aranızda bulunacak güleş bir batır;
Atsız oğlu Yağmur denen bu yağız çeri
Atılarka hepinizden daha ileri
Güldürecek babasının yanık ruhunu;
Ruh ve yürek sağırları anlamaz bunu...
Karışınca gövdem yurdun topraklarına
Ruhum uçar ırkımın bayraklarına,

Varlığının sevgisini onlara taşır;
Kendisinde ay-yıldıza belki karışır.
Bir gün gelip ırkımızın gürbüz erleri
Adım adım dolaşırken kutlu yerleri
'Vaktiyle bir Atsız varmış...' derlerse ne hoş!
Anılmakla hangi ruh olmaz ki sarhoş?
Haydi artık dinsin bütün ızdırapların,
Ufuklardan şanlı bir gün doğacak yarın
Güzellikle , sıcaklıkla ve ihtişamla...
Kumandansız hazır olup onu selamla!
Gönlündeki yaraların kanını dindir...
YÜZDE YÜZ TÜRK OLDUĞUN GÜN CİHAN SENİNDİR!!!

Hüseyin Nihal Atsız

LAHEY'DE BİR KÜLTÜR GECESİ VE ALAYINA İSYAN !..

Bu gün Türklüğün kara günü olmasına rağmen yine de moralimizi yüksek tutalım diye Lahey'de Ülküdaşlarımızın tertiplelediği kültür gecesine gidelim dedik, gittik! Aslında Atsız Atamızı 36 yıl önce kaybetmenin acısını yüreklerimizde yaşarken! Şu günlerde Türklüğün öksüzlüğüne isyanlarımız baş kadırırken, dik duruşumuzun onurunu doyasıya haykıralım, yaşayalım diye gittim kültür gecesine. Söylediği türkülerle, şiirlerle gönüllerimize taht kurmuş Ali Kınık olmasaydı gitmezdim. Bir de; Türklüğün yürekli sesi, MHP milletvekili Sinan Oğan beyin gelmesi ve onun söyleyecekleri ile kanayan yüreğimize merhem olacak, umutsuzluklarımıza yürek aşısı yapacak diye de gittim. Değerli bir milletvekilimiz, davasından taviz vermeyen erkişiyi dinlemek bizim için şerefti. Hollanda'daki ülkücü hareketin yetiştirdiği yılmaz, yıkılmaz sesi Gökhan Tekin'in ve güzide bayan sanatçılarımızdan Zeynep Başkan, Seval Güleş, söyledikleri memleket türkülerinde VATAN soluklanayım diye gittim... Gurbet acılarını unutmak adına oradaydım...

Fakat; dünlerin o muhteşem ülkücü hareketin coşkusundan, neşesinden, haykırışlarından eser yoktu... Başbuğun yetiştirdiği, ruh verdiği teşkilatların, teşkilatçıların ne kadar çok zaafa uğradığını gördüm. Ülkücü Hareketin marşlarının topluca söylendiği, salonun her karışının bayraklarımızla, bozkurtlu flamalarla süslendiği, gençlerin hep bir ağızdan haykırdığı 'Ölmez bu hareket, ölmez bu dava' marşları küskün, yetim kalmıştı bugün!.. Salonları tıklım tıklım dolduran Bozkurt yürekli yiğitlerin, Asenaların 'BAŞBUĞLAR ÖLMEZ' haykırışlarını aradı kulaklarım. Hınca hıncı dolan salonlardaki ruhun tükenmişliğine donup kaldım! İnanamadım!.. Yürekli, dik duruşlu ALPEREN ruhu sanatçımız, göz bebeğimiz ALİ KINIK ve birbirinden değerli sanatçılarımız memleket kokuları getirecek gurbete, milletimizin gerçek sesi Sinan Oğan bey sesimize kulak vermek için gelecek Lahey'e... Kültür gecesine binlerce ülküdaşım iştirak edecek derken, salona baktığımda topu topu 200 kadarcık kişi gelmiş! Hayretler içinde kaldım! Dedim ya; ruh ölmüş, öldürülmüş!.. Ülkücü Hareket bu değildi! 'Ya sinmişlerdi, ya da sindirilmişlerdi' diye düşünmeden de edemedim!..

Salona gençlik yıllarımın coşkusu ile girdim. Dudaklarımda marşlarımızın ahengi vardı ve 'Çankaya yokuşunda Asya'nın Bozkurtları' marşı, yüreğimde harlanan ülkü ateşini daha da körüklüyordu. Bu marşımızı mırıldanarak adım attım içeri. Hayalimdeki kalabalıktan eser yoktu! Salonun geniş holüne incik-boncuk, tabak, eşarp, oyuncak satıcı tezgahları kurulmuş. Kahve, çay ocağından yükselen buharların arasında görevlerini ifa eden delikanlılar gelenlere ikramlarda bulunuyorlardı. Kültür gecesini düzenleyen vakfın görevlendirildiği yiyecek, içecek satıcıları kalabalıkları (!) beklercesine tam tekmil hazırlanmışlar... Usulca salona süzülüyorum. Sahneye koskocaman bayrağımız ve üç hilal asılmış. Bir kaç tane de ruhu söndürülmüş pankartlar... Ötesi yok!

Salonun kapasitesi beş yüz kişilik sanırım. Ama salondakileri görünce içime bir acı çöktü ki; sormayın gitsin! Bayan kardeşlerimiz kendilerine ayrılan yerlere oturmuşlar programın başlamasını bekliyorlar. Gençler küçücük grup halinde bekliyorlar. Görevli gençlerin telaşlı koşturmaları, fondan verilen Ali KINIK türküleri... Salonda sessizlik hakim. Geçmiş yıllarıma uzanıyorum garipliğimle... Bu teşkilatları kuran, gecesini-gündüzünü vermiş biri olarak şaşkın şaşkın etrafıma bakıyorum bir yabancı gibi... 'Ağabey hoş geldin' sesini duymak istiyor kulaklarım ve gönlüm.

Nerdeeee?! Vafa duygusunun esamesi görünmüyor. Kayıp!..

Yıllarını ve ömrünü ülkücü harekete vakfetmiş biri olarak duruma içerleşem de, sonuçta ben 'ülkücüyüm' diye kendime teselli veriyorum. Ben hiç bir zaman kişileri baz almadım. Kişilerin ahde vefasızlığına aldırmadım bile. Ülküdaşlarımdan bana değil, davaya saygıları olsun istedim hep. Gönlünü ÜLKÜ ATEŞİ ile yakmış ülkücüyüm ben! Şahısların yanlış tutumları davamızı hangi noktalara getirdiği üzdü beni. Ehliyetsizlerin elinde ne hale getirilmiş davam. Bağıra bağıra ağlamak isterken, tansiyonuma hakim olmaya çalışıyorum...

Bu olumsuzluklara rağmen, hatır gönül bilen bir kaç ülküdaşımınla hasbihal etme şansınıda buldum. Benim gibi ömrünü ülkücü harekete adanmış, uzun yıllar davamız adına birlikte koşturduğumuz, başka bir şehirden 20 arkadaşı ile koşup gelen Ali Cerit gardaşımla kısıcıkta olsa eski günlerimizi yad ettik ve bu günlerin acılarını paylaştık! Gerçek bir ülkücü olan arkadaşım Ali Cerit beye de, bulunduğu şehrin teşkilatı, onun haksızlıklara net tavır koymasından dolayı pek istemediklerini, teşkilata gelmemesi için imalı hareket ettiklerini söyledi. Moralini bozmamasını, bizler dava adamı, kişilerin adamı olmadığımızı izah ettim. Aslında binlerce arkadaşımızda aynı dert! Biran önce yaramıza neşter konmasını istiyor gönüller...

Salonda bazı teşkilat başkanlarını aradı gözlerim. Merak ettim neden gelmediklerini. Bir kaç kişiye sormama rağmen bilmediklerini söyleselerde, ben kestirmiştim neden gelmediklerini. Sezgilerim hayatım boyunca beni yanıltmamıştı.

Kimlerden mi bahsediyorum?

Hollanda Azerbaycan Türk Kültür Derneğinin onurlu başkanı; Türklüğün Hollanda'daki uç beylerinden, sözünün eri İLHAN AŞKIN'dan! Derneğin bünyesinde kurulan TURAN GENÇLİK TEŞKİLATI başkanından... İki değerli ülküdaşımın, dernek başkanlarımız; kültür gecesine davet edilmeyişleri beni çok üzdü! Davet edilmediklerini telefon konuşmamızda söyleyince İlhan başkan, beynimden vurulmuşa döndüm! Ülkücü, Türkçü başkanlarımızı neden davet

etmemişlerdi kendilerini ülkücü sanan teşkilat? Bu husumet neydi?

Ne tuhaf değil mi?

Ve ülkücü hareketin beyni olan arkadaşlar sudan bahanelerle teşkilatlardan uzaklaştırıla uzaklaştırıla tüketiliyordu!
Bir teşkilatta ruh öldürülürse, teşkilatın cenaze evinden bir farkı kalır mı? Matem evinde moral, coşku olur mu?
Sessizliğin, gayesizliğin çöktüğü teşkilatlar BAYKUŞLARIN TÜNEK YERİ OLMAZ MI?

Onca umutsuzluklara rağmen kulağım Ali Kınık ülküdaşımızın söylediği türküde...

İNADINA İSYAN, ALAYINA İSYAN!..

Buruk bir üzüntüyle gecenin ışıkları karartılıp salondan ayrılırken; dudaklarımdan dökülmesine engel olamadığım
marşımız sokaklara dalga dalga yayılıyordu;

Yufka yüreklilerle çetin yollar aşılmaz!..

...
...

Hepinizi sevgi ve saygıyla selamlıyorum, uzaklardan!..

Zafer Direniş

...

12 Aralık 2011 Pazartesi 01.30 Lahey

SULTANAHMET SİMİTÇİSİ ... (2)

-Evlatlarım, anasının kuzuları, yoldaşları; babanızın vefatından bu zamana kadar geçen altı yıldır sizlere hem ana, hem baba oldum. Rahmetli babanız başkasının taksisinde çalıştığı için gündelikçiydi. Ben de, temizlik işlerine gidiyordum biliyorsunuz, sizlere istediğiniz varyetli ailelerin çocukları gibi bir hayat veremedik! Ama, Rabbime çok şükür sizleri de başkalarına muhtaç etmedik. Sizler bizim canımızsınız. Babanıza Allah o kadar ömür biçmiş, kader dedik, boyun büktük!.. Allah bizlere güç kuvvet versin, rahmetlimin gözü açık gitti sizlerin mürüvetini göremediği için. Fakat arkasında hayırlı evlatlar bıraktı. İnşallah sizler onun şanlı adını ömrünüz boyunca sürdüreceksiniz!.. Bundan adı gibi emin ananız!

Alperen, anasının gözlerinin nemine, kelimeler dudaklarından çıkarken yutkunduğuna baktı. Ana yüreğinin alev alev yandığını ta yüreğinin derinliklerinde hissetti;

- Canım anacığım. Sizlerden Allah razı olsun. Rahmetli babacığma yeterince yardım edemediğim için kendimi suçlu hissediyor duygusu hep var oldu içimde. Bizlere hiç kıyamaz, en zor işleri seve seve yaptığı gibi, en basit işleri bile bize yaptırtmaz, kendisi yapardı. Allah ondan razı olsun, cennetinden ayırmasın, derken anası ve kardeşi 'amin' diyordu.

Ayşe ana, evdeşi ile geçirdiği yıllara dalıp gitti. Gözlerinde tüten kocası Ahmet'le mutlu yıllarını biran gözlerinin önüne getirdi. Derinden nefes alırken söze girdi;

- Sevgili oğlum, sizleri canımdan çok seviyorum, kıyamıyorum sizlere. Saçınızın bir teline zarar gelse dünyam başıma yıkılıyor. Allah'a çok şükür sizler kimselerin sözlerine aldanmadan yolunuzdan çıkmadınız ve çevrenizdeki arkadaşlarınıza hep örnek evlatlarım oldunuz. Öğretmenlerinizden bir şikayet bile almadım bu güne kadar... Canlarım!... dedi Ayşe ana.

İki kardeş kucaklarını açarak sarıldılar analarına. Yanaklarından, ellerinden öptüler. Ayşe ana da onları ana şefkati ile öyle sarıyordu ki kollarına, sımsıcacık. Onlara zor günlerin acılarını hiç hissettirmemişti. Canından da çok seviyordu melek nuru ile nurlandırılmış evlatlarını. Ana yüreğini dokundurduken yüreklerine;

- Canlarım, esas meseleye gelmek istiyorum...

-Buyur anacığım, dedi Alperen.

- Evimin direği yiğit oğlum, sen on beş yaşındasın. Bu yıl orta okulun da son. İnşallah diplomanı alacaksın. Şurada üç haftalık bir zaman kaldı okulların bitimine. Bu yaz tatilinde Temizlikçiliğe gittiğim evlere, apartmanlara seni yanımda yardımcılığa götürüyordum. Anacığına katkı oluyordu. Bu yaz tatilinde seni daha götürmeyeceğim yardımına. Yaşına uygun başka bir şey düşünüyorum senin için oğlum.

Alperen ve Bilge Hatun heyecanlanmışlar, hem de şaşırmışlardı. İki birden;

- Nasıl yani anacığım?

- Kızım seni ben yine yanımda götürürüm ama abine kendi yapacağı bir işi vereceğiz. Kendi adına kazanacak. Yani yavaş yavaş ticari hayata atılsın, kazanmasını öğrenmeye başlasın! Bak yaz tatilinde okul çocukları nasıl da çalışıp, işinin patronu oluyorlar değil mi? Senin neyin eksik onlardan koçyığıdım!

- Ya anacığım sen ne diyorsun? Ben nasıl ticarete atılırım bu yaşta ve hangi paramızla ne iş yapacağım? Ya sonra becermezsem mahalleye rezil olmaz mıyım? dedi Alperen şaşkınlık içinde.

- Bak oğlum, her şey küçük işlerle başlar ve büyür. Benim canım oğlumda bunu başaracak! Okulundaki başarıların hayatına da yansımaları istiyorum. Benim can oğlum okuyacak, okurkende hayatın zorlukları ile mücadele etmesini öğrenecek. Bu zorlukları atlata atlata büyük işler başaracak civanı.

- Canım anacığım güzel şeyler dersin ama ne yapacağım bu yaşta. Birikmiş paramızda yok! Bu zamanda bize kimse para vermez ki!.. Çevremizdeki tanıdıklarımızın da bizden pek farkları yok! Bize yardımcı olmaları mümkün değil anacığım.

- Bir tanem, Alperen'im, sokaklarda el arabaları ile satış yapan seyyarları görmüyor musun? Küçük sermaye ile koca bir aileyi geçindiriyorlar baksana! Üç gün önce evimizin önünden geçen seyyar satıcı Kutluhan'dan biraz domates, soğan, patates aldım. Kan ter içinde kalmıştı ve koşup su getirdim. Dinlenmesi için biraz oturmasını söyledim ve eve buyur ettim, beş on dakika içinde işinden konuştuk. Yorucu olmasına karşılık iyi kazandığını, akşam evinde huzur içinde çocukları ile mutlu olduğunu söyledi. Bilseniz ne kadar sevindim. Helalinden kazanana Allah

bereketini veriyor. Yüreklerine huzur ve sevgi berketini dolduruyor Cenab-ı Allah. Kutluhan'la konuşurken senden bahsettim. Yaz tatili yaklaştı, bir şeyler yapması gerektiğini söylediğimde bana, ' ablacığım, Sultanahmet'te tanıdığım bir fırın var. Orası kurabiye ve simit çeşitleri yapıyor. Oradan simit alıp satan çocuklar var tanıdıklarımın. İyi de kar veriyor fırın. Ben fırın sahibi ile konuşurum. Sermayeye gerek yok zaten. Satış yaptıktan sonra gider parasını öder. Ben de kefil olurum.' dedi bana. Ben de bu konuyu seninle konuşmak, fikrini almak istedim.

Alperen;

- Eeee ana?!

- Oğlum eesi, meessiii yok! Düşündüm, taşındım simit fırını sahibi ile görüşmeye gittim geçen gün. Adamcağızla uzun uzun konuştum durumları. Bize seve seve yardımcı olacak. Hatta; 'hesapları hafta sonlarında görürüz Ayşe hanım' dedi bana. Seni, o şımarık zenginlerin işlerine götürmek istemiyorum oğlum.Yaşın onbeş olmasına rağmen maşallah zıpkın gibi, gücü kuvveti, boyu posu yerinde oğlumun. O vicdanı küllenmiş zenginlerin evlerini temizlemeye gönülüm razı olmuyor. Kendi işinin patronu ol evimin soylu direği oğlum!

- Anacağım, emrin başımın tacıdır ama yapamam diye korkuyorum. Sınıfımdaki zengin sıpaları beni görüp dalga geçerlerse? O zaman çok kötü şeyler olur diye de korkuyorum anacığım. Kavga eder, seni çok üzerim diye korkarım anaların en güzel yüreklisi.

- Canım oğlum, sen helalinden kazanacak, alın terini damıta damıta ekmeğimizi eve getireceksin. O haramzadelerin hareketlerine aldırış bile etme yavrum. Onlar bir gün Allah'ın tokadını yerler. Allah ıslah etsin öylelerini. Benim oğlum akıllıdır, uymaz o serserilerin seviyesizliklerine, derken oğlunun yanaklarını okşuyordu.

Konuşmaları pür dikkat dinleyen Bilge Hatun söze girdi gülerek;

- Abim simitçi mi oluyooooorrrrr?!..

- Sus kız daha olmadık, dedi kardeşine .

- Evimizin direği artık küçük esnaf olacak kızım. Abin bize her akşam eve dönerken susamlı simitler getireceeeekkkkk! de mi oğlum?

- Tamam anacığım, teklifini kabul ediyorum. Simit fırınına Cumartesi günü üçümüz birlikte gidip, tanışırım fırın sahibi ile.

Ayşe ana oğluna sarılarak;

Arslan yürekli oğlum. Allah yolunu açık etsin, dedi. Gözbebekleri ışıltılı Ayşe ananın.

Oğlunun teklifine onay vermesine öyle çok hislenmişti ki; gözlerinden akan yaşlar yanaklarından aşağıya doğru süzülüyordu. Ayşe ananın gözyaşları, gurur gözyaşlarıydı. Oğlu Alperen'le bir kez daha onurlanmıştı. Yaradan'ına avuçlarını açtı;

- Yarabbim, sen ne büyüsun, dedi.

devam edecek ...

Zafer Direniş

...

20 Aralık 2011 Pazartesi 20.30 Lahey

İZMİR'DE GARİP BİR ŞAİR, KUL HİLMİ ...

Eli cebinde Konak kaldırımlarını adımlarken, lüks mağazaların vitrinlerinde sergilenen elbiselere takıldı gözleri. Küçüklüğünden beri mavi renge tutkunluğu onu mavi takım elbisenin şık duruşuna götürdü bakışlarını. Sigarasından derince çekti. Öbek öbek dumanlarını akciğerleri ile buluştururken hafifçe öksürdü. Gözlerini hala ayırmıyordu mavi takım elbisenin üzerinden. Almaya niyetlenir gibi oldu. Elini cüzdanına atıp içine baktığında topu topu elli lirası vardı. Takım elbiseye iliştilen fiyatta ikiyüz kırkdokuz lira yazıyordu. Dudaklarını büktü, gönlünü mavi elbisede bırakarak uzaklaştı oradan. Saat kulesine doğru yöneldi. Kemer'e dalmak istese de, adımları onu saat kulesine, rıhtıma doğru yöneltti. Aheste ,aheste adımlarken kaldırımları, akşama yazacağı şiirin omurgasını çiziyordu hayalinde...

Duraksadı bir bankın önünde. Körfezi süzdü. Karşıyaka'ya yolcu taşıyan vapurun çıkardığı karadumanlar onu alıp götürdü uzaklara. Gençliğinde her gün Karşıyaka'ya arkadaşları ile geçer, oradaki çay bahçesine giderlerdi. Aşk şarabına banmış yüreğinin sevdası ile buluşur, gün batımına kadar güvercinler gibi koklaşırlardı. Bir seferinde sevgilisi Nuray'ın annesine yakalanmış, onun kovalaması ile paçayı zor kurtarmıştı. Sırtına aldığı ayakkabı darbesine de şükürler ederek evin yolunu tutmuştu. Gençlik yılları aklına geldikçe, bazen güler, bazen hüzünlener; defteri kalemi kapıldığı gibi şiir yazardı. Yine öyle bir durumla karşı karşıya idi Hilmi.

Kıyıya doğru yürüdü. Karşıyaka'dan gelen nazlı dalgaların kıyıya vuruşları onu daha da duygulandırıyor. Boş bulduğu banka oturdu. Henüz bitmiş olan sigarasını tazeledi. Peynir ekmek gibi tüketiyordu sigara ve çayı. İlerlemiş yaşına rağmen dimdik ayakta, yürüdüğü kaldırımları titreten dinç adımları ile içtiği sigaraların etkisi bile olmuyordu. Ara sıra öksürse de, aldırışı yoktu. Hele efkarın bastığı anlarda bir paket sigaranın çabucak yarıya indiğinin bile farkına varmazdı. Efkar duygularının doruk noktasına ulaştığı zamanlar bir kaç birayı da götürdüğünde Hilmi'nin yazdığı aşk şiirleri mahalleliye destan olurdu. Onu seven çoktu. Kimsenin kalbini kırmaz, gönül ve ikram zenginliği ile örnek insan diye parmakla gösterilecek tek insandı çevresinde...

Oturduğu bankın etrafında çocukların şen şakrak oynayışlarına bakıyor, onlara tebessümler yolluyordu. Az ilerisinde tepsiye dizdiği simitleri satan çocuğa seslendi;

- Simitçi çocuğum, gelir misin?

Simitçi çocuk hızlı adımlarla Hilmi'nin yanına geldi;

- Buyur abiciğim, kaç tane istersin? En gevreğinden, çok susamlı simit vereyim mi?

-Tamam evladım ver! Ah ülen ahhh!.. Zafer abüüüüü senin yerinede yiyeceğim bu simitleri... Gelsen de şu saat kulesinin altında birlikte götürsek bu simitleri olmaz mı? derken, sanki körfezle konuşuyordu.

Simitçi çocuk hayretle yüzüne baktı;

- Abi, sen kimle konuşuyorsun? İyi misin?

- Len oğlum bu özel! Sen nerden bilecen Zafer abümüüü? O burada değil, çooookk uzaklarda. O simitleri çok sever. O aklıma düştü bir de Bahar abam...

- Anladım abi, simit şimdi üç mü oldu?

- Kurnaz seni, onları andık diye bize fazla simit satacaksın kerata: sevdim seni ama hadi iki tane ver!

İki simit alan Hilmi, çocuğa ilerideki çay ocağındaki garsonu yanına göndermesini tenbihledikten sonra simidin birini banka koydu, diğerini küçük parçalara ayırmaya başladı. Simidin parçalara ayrıldığını gören Körfezin arsız martıları etrafında sortiler yapmaya başladı. Biliyorlardı ki, cömert amcaları Hilmi, onlar için yemek hazırlıyordu. Simit parçacıklarını gören güvercinlerde başına üşüşmüştü Hilmi'nin...Çay ocağındaki garson çay tepsisi ile banklarda oturanlara çayları dağıta dağıta Hilmi'nin yanına geldi. Tebsiden bir çay verip parasını beklerken;

- Garson, sen bir çay daha koy buraya!

-Abi, ama sen teksin.

- Çayın birini martılarımla, güvecinlerimle içeceğim, dedi gülümseyerek.

- Martılarla, güvercinlerle çay içenede ilk kez rastlıyorum abi, dedi şaşkın şankın.

Hilmi çay paralarını ödedikten sonra, parçaladığı simidin bir kısmını martılara, bir kısmında güvecinlere verirken;

Zafer abüüü, Bahar abaa sizin hakkınızda bu garibanlara veriyorum, biraz sonra da ikinci çayımı sizin için içeceğim' diyordu içine doldurduğu buruk tebessümlerle...

Günbatımına doğruydı. Güneşin yakıcı sıcaklığı kaybolmuş, koskoca tepsi büyüklüğündeki kızılığ kôrfezin derin sularına doğru gömülüyordu. Günbatımı bir başkaydı İzmir'de. Akşama düşen günün kızılığında ne aşklar yaşanıyor Kordonboyu'nda, Karşıyaka'da, Konak'ta. Genç aşıklar Kordonboyu'nda faytonlara biner, akşam sefasını yüreklerinde yaşarlardı sevgilileriyle. Sanat güneşi Zeki Müren'in sahne aldığı mekanlar, tıklım tıklım dolar, en kibar insanların romantik takıldıkları barlarda sabahın ışıklarına dek gönül eğlendirirlerdi. Oturduğu banktan kalkıp doğruldu Hilmi. Eve mi, Konak'taki arkadaşlarının toplandığı aşıklar derneğine mi gideceğine karar veremedi, düşündü. 'En iyisi mi arkadaşların yanına uğrayayım, biraz da orada oturur öyle eve giderim' dedi içinden.

Konağın yokuşuna kurulmuş binaların arasına sıkışmış, kimsesiz, garip, kendi yağları ile kavrulan kültür abidesi Aşıklar derneğine vardı. Kapı önüne konmuş masaların etrafında oturmuş arkadaşlarını selamladı. Hilmi'ye çok değer verdiklerinden olsa gerek, oturanların hespide kalkmıştı Hilmi'yi gördüklerinde. Selamını ayakta alan Aşıklar ve ozanlar, Hilmi oturmadan oturmadılar yerlerine. Oturur oturmaz da ocakçıya seslendiler;

- Üstadımıza en demlisinden çay lütfen.

Ocakçı içeriden seslendi;

- Ooooo abimiz, mahallemizin, derneğimizin, İzmir'imizin medarı iftiharını gelmiş, hoş gelmişler! En kralından çayın da geliyor abim...

- Sağolasın Horoz Kadir. Senin demlediğin çaylarda İzmir'in en kral çayı ...

Aşık Fuat arkadaşlarına Hilmi'yi işaret ederek;

-Arkadaşlar Kul Hilmi üstadımıza yurt dışından şiirlerinden dolayı plaket verilecekmiş duydum. Adımıza ne kadar onu verici değil mi?

Hepsi birden bu söyleneni ilk kez duyuyorlardı. Çok sevinmişler ve kendilerine sürpriz olmuştu bu haber. Ozan Mustafa sandalyesinden kalkıp Hilmi'ye kollarını açarak yöneldi;

- Gel seni bir kucaklıyayım gardaşım, üstadım! Çok mutlu olduk derneğimiz adına. Sen başımızın tacısın üstadım!

- Ya sen nerden duydun Aşık Fuat? Sizden de bir şey saklanmıyor haa!.. dedi Hilmi.

- Üstadım ben Ortadoğu gazetesinin kültür köşesinde okudum dün ama arkadaşlara dememiştim bir de senden duyalım diye.

Hilmi o çocuk mahcupluğun da arkadaşlarına;

- Evet ya, Hollanda Türk Şairler ve Yazarlar Birliği şiirlerimi incelemeye almışlar ve bana plaket vermeye karar kılmışlar. Bana da, mail yolu ile geçen hafta bildirdiler. Bursa'da bir şiir toplantısında takdim edilecekmiş. İnşallah haftaya oraya gideceğim. Ben de çok mutlu oldum buna. Bizi takdir edenlerimize ne mutlu...

Arkadaşları Hilmi'yi tebrik ettiler. Gecenin saat birine kadar şiir ve şairlik üzerine yapılan sohbetler, Ozan Mert'in çalıp söylediği türkülerle iyi bir vakit geçirdiler. Aşıkların dertleri dile getirilirken, belediyelerin kültür daireleri aşıklara el atılmadığından, kültürü bozan şaklaban , soytarı kılıklı düzenbazların zıpır konserlerine yüz binler verildiğini dillendirdiler konuşmalarında. Memlekette ozanların, aşıkların devrinin kapandığını söyleyenlerin inadına, binlerce ozan ve aşık Anadolu topraklarından fıskırdığını anlattı Hilmi sohbetinde. Aşıklık geleneğinin kültürü taze kıldığını, yabancılaşmanın önüne set gerdiğini dillendirdi. Bol bol çaylar ve sigaraların içildiği, sazın çalınip, şarkıların söylendiği sohbet havası uykuya bırakırken, bir bir kalkıp evlerinin yolunu tutmuşlardı derneğin aşıkları, ozanları, şairleri.

Halkın kendisine lakabı özenle verdiği Kul Hilmi de, evinin yolunu tutmuştu. Yalnızlığın girdabında sıkışıp kalan Kul Hilmi, evlilik hayatındaki talihsizlikler nedeni ile bir daha evlenmemiş, kaderine küskün hayatına devam ediyordu küçücük evinde. ' Bismillah' deyip kapısını açtı. Sağ ayağı ile eşikten adımını attı. Merdivenleri yılların yorgunluğu ile çıktı yukarıdaki odasına. Ceketini atıp fırlattı minderin üzerine. Pencerenin kenarına oturdu. Solgun ışığın altında kafasında tasarladığı Emelim adlı aşk şiirini yazmaya başladı...

Şafak sökerken sabah ezanı okunuyordu. Gözlerini ufaladı, esnedi. 'Emelim' şiiride bitmişti. Sevdalandığı birine yazdığı belliydi mısralara yürek koyuşu. Bazı mısraları yazarken gözleri buğulanıyor, ağlayacak duruma geliyordu. Bu şiirini yazıp bitirene kadar bir paket sigara ile kocaman demlik çayı götürmüştü. Kolay değildi sevdalanan yüreğe gem vurmak...

Ellerini Tanrı'ya açıp; ' Yarabbi sen şu garip kulun Kul Hilmi'yi yarine kavuştur' diye dua etti.

Derin hüyalara dalmak için yatağına geçip uzandı huzur içinde!..

Zafer Direniş

...

04 Ocak 2012 arşamba 01.30 Lahey

YAĞMUR ...

Kış aylarının son deminde kar lapa lapa yağıyordu. Geçen yıllara nazaran böyle bir kış görülmemişti. Güneşe hasret ahali hava şartları ile her gün hasbihal eder oldu. Kar ve yağmurlarla memleket bereketlenirken, uğursuzluklar da peşini bırakmamıştı cennet vatanın. Kem gözler; Anadolu toprakları üzerine daima nazarla bakmışlardı. Kan ve gözyaşı hiç eksik olmamış, kurulan tezgahlarda kardeş kavgalarında binlerce insan genç yaşlarında, hayatın çıvgın çağında kara toprağa gömülmüşlerdi. Bol bereketli topraklarda karanfiller yerine kan fışkırıyor, kin ve nefret tohumları her geçen güne yenileri ekleniyordu. Akıl almıdığı olaylara öylesine içerliyordu ki; sorduğu sorulara cevap alamayışı onu deli ediyordu.

Akşam, gece, sabah memleket ahvalini düşüneneğim diye bitkin düşmüş, neredeyse sağlığına zarar verecek noktaya gelmişti. Her doğan yeni güne bakıyor, 'İnşallah bu kaoslu günlerimiz geçecek' diyordu. Nafileydi güzel hayelleri. Kardeş yüreklerin birbirlerine karşı hınçla, kinle dolu olmasına anlam veremediğine şaşırıyordu.

Düşüncelerle dolu kafasını kaşıyarak pencere önüne doğru yürüdü. Pencerenin perdesini sol eli ile sıyrıp dışarı baktı. Bembeyaz renge bürünmüş gökyüzünü süzdü. Yağan karların nazlı nazlı yere düşüşlerine baktı. Hafif tebessüm etti. Yaradan'ına hayırlı dualar yolladı. 'Şimdi çocuk olmak vardı' dedi içinden. Küçüklüğünde arkadaşları ile köyün gallik adı verilen tepesinde ağabeyinin yaptığı kızakla kayardı akşama dek. Bazen de kartopu savaşına katılırdı mahallenin erkek çocuklarına karşı. Hırçınlığı çok seviyordu. Kız olmasına rağmen babası onu erkek gibi yetiştiriyordu. Onun korkusuz, yürekli, Nene Hatun cesaretli, Siyum Bike olmasını istiyordu babası. Köyde ona 'deli çocuk' denmeye başlanmıştı bile...

Alptürk, köyün en güzide kızı ile severek evlendiğinde doğacak ilk çocuğunun erkek olmasını ve adını Yağmur koymak istiyordu. Hüseyin Nihal Atsız'ın yolundan giden Alptürk, erkek çocuğu dünyaya gelirse Atsız'ın oğluna verdiği Yağmur adını vermek istiyordu oğluna ama, ne var ki Allah ona ilk cocuğu olarak kız vermişti. Mevla'ya şükürler etti sağlıklı, güzel bir evlat verdiği için. Alptürk, kız-oğlan ayrımı yapmazdı ama memleketin içinde bulunduğu durumlardan dolayı erkek evladının olmasını çok istemişti. Onu bir kahraman gibi yetiştirip devlet, millet, vatan düşmanlarına, hainlere karşı savaşkan Kürşat, Yavuz ruhlu asker olmasını arzuluyordu. Yaradan'a sığındı, ondan af diledi iradesi dışında istekte bulunduğu için...

Kızının doğduğu gün, doğum müjdesini komşusunun çocuğu Alparslan koşarak köy kahvesine gitmiş bir kızı dünyaya geldiği müjdesini verdiğinde Alptürk nasıl çığlık atmıştı çay ocağının bahçesinde. Kahvede oturanlar Alptürk'ün çığlığında şaşkına dönmüşlerdi. İşin aslı öğrenilince herkeste tatlı bir tebessüm havası hakim olmuştu. Çay ocağında ki garson İlkay'a seslenerek herkese çay ısmarlamıştı. Çaylar içilir içilmez kıvrak adımlarla evin yolunu tutmuştu. Soluk soluğa ve heyecanla kapıdan içeri girer girmez, evin çardağında yorgunluk sigarasını tütüren köyün ebesi Hatçe ana karşıladı onu.

- Oğlum hadi gözün aydın! Maşallah nur topu gibi kız evladın oldu. Allah analı-babalı büyütsün!

Alptürk, hatçe ananın eline sarılarak öptü. Sevincinden gözlerinden akan yaşı elinin dışı ile silerken;

- Anacağım Allah senden razı olsun. Gülbahar'im nasıl? O da iyi mi?

- İyi oğul, çok şükür sağlığı yerinde. Bir hafta ona sakın bir iş yaptırtma. Artık evin işleri sana bakar, derken gülümsüyordu Hatçe ana.

- Elbette anacığım. Bırak bir haftayı, kırkı çıkıncaya kadar ona asla bir iş gördürtmem. O bana bir evlat hediye etti ya baksana Hatçe ana? Onu şimdi görebilir miyim? derken gözlerinin içi çığlık atıyordu sevincinden.

Hatçe ana elleri böğründe;

- Sen şimdi karşı odaya geç. Birazdan ben seni çağırırım, dedi.

İçine sığmıyordu Alptürk'ün. Telaşlı tavırları ile karşı odaya gidip mindere bağdaş kurdu. Bafra paketinden bir sigara çıkarıp yaktı. Sigaranın dumanını içine derince çekip uzağa öyle bir üfledi ki, gören oradan kara tren geçti sanacaktı! Sevincine efkar karıştı. Bekarlık günlerini ve gönlüne yakıştırdığı aşkı ile tanıştığı anıları, gizli gizli buluşmaları, nişanlanıp evlendiği güne kadar olan hatıralarını bir film şeridi gibi geçirdi gözlerinden... Geçen yılları tazelendi.

Günler yılları devirirken zaman su gibi akıp gitmişti. Yağmur genç kız olmuştu. Köyü Karabulut'ta ilk okulu, Akşehir'de Merkez orta okulunu ve Liseyi başarı ile bitirmişti. Uzun boylu, masmavi gözleri, ipeksi sarı saçları, kiraz dudakları ile gençleri deliye çeviriyordu. Akşehir'in en zenginlerinin oğlanları gittiği her yerde karşısına çıkarlar, arkasından hiç eksik olmazlardı. Yürüdüğü her yerde kurt bakışlarından çekinirdi delikanlılar ama yine de dolunay endamı

Yağmur'un yüzüne bakarlarken arkadaşlık teklifi tebessümleri yollama cesaretini gösterirlerdi. Yağmur, onların bakışlarını dost bakışları olarak algılar, kesinlikle kırıcı olmazdı. Yüreğindeki insanlık sevgisi, arkasından laf atmalara karşı terbiyesini ve duruşunu bozmuyordu. Asaleti, karşısındakilere gerekeni söylüyordu! Aldırmıyordu gençlerin gönül gözü ile baktıklarına... Onun da yüreğini alevlendiren bir yiğit vardı. Bir, iki kız arkadaşından başkası bilmezdi gönlüne düşen aşkı. Lise ikinci sınıfta iken gönlüne dizgin vuramadığı lise son sınıfta 3-B edebiyatta okuyan Göktürk'tü. Yüreği onu seçmişti. Onu, onun haberi olmadan sevmişti. Kendisi gibi mert, yiğit, vatan sevdalısı bir gençti Göktürk.

Şehrin merkezinde Uzay adlı sinemanın arkasındaki dar sokakta her tarafı dökülmüş, sıvaların altına gizlenmiş tahtaları dışarı sırtan, pencereleri boyasızlıktan çürümeye terk edilmiş, çatısına döşenmiş kiremitleri parçalanmış ve renkleri solmuş, ahşap tahtalarla merdivenleri iğreti duran, odalarda yürürken ,kırılacakmış gibi gıcırdayan eski bir han binasının önüne kırmızı beyaz renkli kocaman yazılı levha asılmış. Levhada Bozkurt ve Hilal urungulu 'Akşehir Ülkü Ocağı' yazılıydı. Akşehir'li gençlerin okul saatlerinin dışında ve hafta sonları buraya gelerek milli ve dini konularda verilen seminerlere katılırlar, sanat ve tiyatro çalışması yapmak isteyenlerde haftanın belli günlerinde gelirlerdi ülkü ocağına.

Yağmur'la Göktürk, bu ocakta bir toplantıda tanışmışlardı. Seminer veren Göktürk'ü dinlerken dalıp gitmişti bir gün. Göktürk'ün gözlerinin deryasına masmavi gözleri ile kulaç atarken abayı yaktığının farkına akşam yastığa başını koyduğunda anlamıştı. Gözlerine o gün uyku girmede. Hep Göktürk'ün vakurlu duruşu, heyecanlı konuşmaları sırasında bozkurt gibi kükreyişi gözlerinin önünden gitmiyordu. İçindeki aşk fırtınası onu serseme çevirmişti...

Zafer Direniş

...

03 Haziran 2012 Pazar 00.30 Lahey

HASRET ...

Öğleden sonra deniz kenarına gitmek, sahil boyunca dolaşmak istiyordu günlerin yorgunluğunu ve birikmiş sıkıntılarını üzerinden atmak için. Sıkıntılar ve yalnızlıklar onu o kadar çok bunaltıyordu ki; ne yapsa, nerelerde dolaşsa kendini kurtaramıyordu moralsizliklerden. Can sıkıntısı yüreğinde yuvalanmıştı. O yüzden de kendini sürekli işe vermiş, birikmiş tüm hıncını geç saatlere kadar çalışarak alıyordu. Küçük dükkanı onun tek dünyası idi. Her nasılsa bugün iş yerini kapatıp efkar dağıtmayı düşünüyordu. Memleketinden ayrı kalışı, uzakların koynunda biçaresizliğin ritimlerinde kaskatı kesiliyor, unuttuğu tebessümlerinin yerini dudaklarının üzgün hali alıyordu. İçindeki deli fırtınaların dinmesini, ruhuna çöken karanlıkların aydınlığa kavuşmasını arzular hayali; akıp giden her gününde sıkıntılara gark oluyordu. Çevresindeki tanıdıklarına halini belli etmeden, onlara meramını anlatmadan için için yanıyor, mum gibi eriyordu.

Gün ilerlemişti. Öğle vaktinin gelip dayandığı saate anlamsız bakışlarla baktı. Kafasındaki sıkıntılı düşüncelerden sıyrılması, baykuşların tünediği ruhunu dinlendirmek isteği bir gıdım fayda sağlayacağını ümit ediyordu. Havanın rüzgarlı ve yağmurlu olmasını aklının ucuna bile getirmemişti. Güz günlerinin havasının bedenini üşütecek olması o kadar da önemli değildi. Onun yüreği dört mevsim güzdü! Tereddüt etmeden koridordaki askılıktan deri montunu alıp giydi. Kapıya doğru yönelirken ceplerini karıştırdı. Evin ve arabanın anahtarlarını aradığı telaşlı halinden belliydi. Anahtarlarının cebinde olup olmadığından emin olmak istiyordu. Bir kaç kez dalgınlığına denk gelip anahtarları içeride unutmuş, çilingirciyi çağırması. Kafasında türlü düşüncelerin oluşu onu dalgın yapıyordu. O nedenle dikkat etmeye çalışıyordu. Montun sol cebinden bir tomar anahtarı şakırtı sesi ile çıkardı. Dış kapıya doğru yönelecekken ani dönüşle mutfığa gitti. Ocağın düğmelerini kontrol etti. Bazı zamanlar dalgınlığından ocağın üzerindeki pişmekte olan yemeği, çaydanlığı unuttuğu olmuştu. Aklına gelir gelmez gittiği yerden geri dönüp gelmişti. Ama bazende içine şüphe düştüğünde de geri gelmişti emin olmak için. Bir gün spor saatine zamanında yetişmek için aceleyle çıktığı evinin kapısını kapamadan gitmişti. Komşusu farkına varıp evin kapısını kapamıştı 'ne olur ne olmaz' diye O nedenle şimdi peşinen her şeyi kontrol ediyordu. Her yeri iyice kontrol ettikten sonra artık güvenle deniz kenarına gidebilirdi.

Arabasına binip biran önce uzaklaşmak istercesine gaza basıp yola koyuldu. Deniz uzak değildi kaldığı yerden. İki buçuk kilometrelik mesafedeki sahile havaların iyi olduğu günlerde bisikleti ile giderdi. Bugün yağmurlu ve rüzgarlı oluşu onu arabasına binmeye zorlamıştı. Hava pekte düzeleceğe benzemiyordu. Gökyüzündeki gri bulutlar gittikçe katranlaşıyor, Okyanusun nazlı dalgaları hırçınlaşıyordu. Martılar uçarken zorlanıyor, takati kesilmiş yaşlı insanlar gibi bitkinleşiyorlardı. Sokakların sessizliği, rıhtımlardaki kimsesizlikten belliydi neşesizlik. Sokak lambalarının rüzgarda tokatlanışı, denizin beş yüz metre kadar içlerine demir atmış dev gemilerin sağa sola yatışları korkutuyordu alabora olacak diye...

Aslında yağmurlar altında sırsıklam olmayı hep yeğlemişti. İlık bahar yağmurlarında özellikle sessiz, تنها kaldırımlarda yürümeyi çok seviyordu. Sırsıklam aşıklığın ayrılıksız acılarında vücudunun ıslanmışlığının hiç bir önemi yoktu. Aşkının hasretliği onu deli-divane etmişti. Ama bugünün şartlar elverişli değildi. Ve bu güz günleri eskilere nazaran daha çetin, daha öldürücüydü. Yılların yalnızlığında elde ettiği tecrübeleri ona daha tedbirli olmasını öğütüyordu geçmişti.

Caddelerden azami hızla ilerlerken Göktürk, cd çalarına Ali Kınık'tan bir cd koydu. Arabanın dört bir yanına yayılan ilk türkü isyandı. 'Alayına İsyan' türküsünü çok seviyordu. Kendisine, memleketine, devletine, insanlığa yapılan adaletsizliklere, haksızlıklara baş kaldırışın ifadesi olarak o parçayı çok seviyordu. Dünyanın neresine baksa, kan ve gözyaşı vardı. Anaların acı feryatları, minik çocukların göğü yırtarcasına çığlıkları gözlerinin önüne perde perde iniyordu bu türküyü her dinlediğinde! Güçlü olanların ezdikleri, katlettikleri insanlık onuru zıpkın gibi yüreğine gelip saplanıyordu. Bazen sağ, bazen sol yumruğunu ve dişlerini sıkıyor, imkansızlıklar karşısına dikilince boynu sol yanına düşürüyordu. Tek yapabildiği; kaleme sarılıp şiirler, hikayeler, makaleler yazmasıydı!..

Şiir yazmaya yüreğini koymuştu. Aşkına, vatanına, tüm insanlığa şiirler yazıyor, öfkesini ve hıncını ancak öyle alabiliyordu zalimlere karşı. Memleketinden uzak, ömrünü hibe ettiği diyar-ı gurbet ellerde her şey onun için dert, sancıydı. Çok sevdiği yarından, vatanından, dava arkadaşlarından uzak kalışı da kendisini bitiren, yıpratıcı duygulardı. 'Gurbet ellerdeyim diye özümü unutmak mı gerek?' diye sık sık kendisine sorduğu soruydu! Göktürk; yetiştiği ortamdan olsa gerek, milli duyguları tavan yapan bir kişiliğe sahipti. Hafta sonları olduğunda doğruca gençlerin yanına gider, onlarla yakından ilgilenir, bilmediklerini öğretiyordu. Geçen mayıs ay'ında bir cumartesi akşamı Bengü taşlara vurulan Bilge Kağan'ın Türk milletine öğütlerini uzun uzun anlatmıştı. Gurbet ellerde doğup büyüyen gençler şaşkın bakışlarla pür dikkat dinlemişlerdi onu. Tarihinin derinliklerini öğrettikçe gençlere, çok mutlu oluyor, hasretliklerini bir nebze de olsa gideriyordu. Onun yüreğindeki aşk bambaşkaydı!..

DEVAM EDECEK...

Zafer Direniş

...

24 Aralık.2912 Salı 23.15 Lahey

HASRET ... (2)

Ona engel olmak isteyenlerin tuzaklarından kıl payı kurtulmuş, başı dik Türk olmanın onuru ona yetiyordu. Günahsız, masum insanların suçluluk korkusunun olmadığını iyi biliyordu. Korkacak neyi vardı ki?.. Ölümünden öte yolun olmadığını şuurundaydı Göktürk! Tek endişesi; ülkesine emanet ettiği aşkının yanında olmayışı yüreğinde sancıydı! Onun yokluğuna içerlese de kadere boyun eğmekten kaçamamıştı. ayrılıklara alışmıştı. Ayrılıklara alışmıştı! Vakti geldiğinde güzel günlerin geleceğine yürekten inanıyor, olumsuzluklara karşı direniyordu. Türk'ün yılmazlığı karakterindendi. Senelerce yarından ayrı kalmışlıkları gözlerinin önüne getirdikçe Tanrı'ya şükrediyordu. Kutsal toprakları düşman işgalinden kurtarmak için Yemen'de, Hicaz'da, Afrika'da onlarca yıl ayrı kalmış Mehmet'leri düşündü. Gözleri doldu, peygamber ocağındaki vatan evlatlarının buruk, kimsesiz acılarını taş yapıp bağına bastı!..

Türk -İslam sancağını üç kıta da şerefle dalgalandıran atalarının izinden gittiğini biran bile usundan çıkarmayan Göktürk, Türklüğe karşı savaş açmış Bizans firavunlarına karşı gücünün yettiğince karşı koyuyor, milletler arasındaki mücadelede geri kalınmamasına and içiyordu! Sefalet ve fakirliğin "kader" olamayacağına inananlardandı. Milletini asırlardır kurt gibi kemiren kokuşmuşluğun kökünü insanının kafasından ve yüreğinden silip atmak istiyordu. Korkunun onun lügatında yeri yoktu! Kırk Kürşat çerilerinden biri de o olmak istiyordu... Esaret zincirlerini kırmak namus borcu idi. Emperyalizmin kollarında beslenen çalınmış insanların uyarıyor, gelecekte onlara da hayat hakkı tanınmayacağını haykırıyordu bildirilerinde.

Hayatı boyunca o Kürşat ruhu onu hiç bir tehlike karşısında yenik ve yılgınlığa düşürmemişti. Tek çekindiği; davasına hizmet edenlerin ona gösterdiği vefasızlıklardı. En zor şartlarda onu yapayalnız bırakmalarıydı. Hele şunu hiç unutmamıştı! Bir küme arkadaşı ile pazar yerine bildiri dağıtmaya gitmiş, kendilerine muhalif olan bir kaç kişinin saldırılarına muhatap olduğunda kavgaya tutuşmuştu. yumruklasmalar başladığında kavganın ortasında tek başına kaldığını gördüğünde çok üzülmüş, güvendiği arkadaşlarını defterinden silmişti. Aşkla davasına inanmışları bulmakta zorlanıyor, aynı kaptan yemek yedikleri, birlikte çay demledikleri arkadaşlarının hedeflerinden uzaklaşmaları onu yıkıyordu. Ülkesine ihanet edenlerden korkmadığını, arkadaşlarının yılgınlıklarından, satılmışlıklarından, ciddiyetsizliklerinden ödü kopuyordu! Onca zaman verdiği emeklerinin bazen heba olduğuna derinden içerliyor, bahtına küsüyordu!..

Göktürk, sahile dalgınlıklar içinde giderken Ali Kınık'ın "Alayına İsyân Reis" türküsüne eşlik ediyordu. Yıllar öncesine hatıralarını serip, yaşadıklarını hatırladı. Yüzündeki ifadeler şekilden şekle girerken yaptığı hizmetleri asla övünç kaynağı haline dönüştürmemişti. İki kitap bile okumadan dava adamlığına soyunanların suratlarına gerçekleri bir tokat gibi fırlattığında onu hiç sevmemişlerdi. Ocakta olmadığı zamanlarda arkasından dedi kodu bile yaptıklarını duymuştu Ali'den. Ali ile beraber kimselerin ortalıkta kalmadığı dönemlerde yok edilen ocakları yeniden tüttürmüşlerdi. Hele on iki eylül; davasına büyük darbeler vurmuş, yüz binlerce yiğidi işkence hanelerinde bitirmişti. Nice aile ocaklarının söndürüldüğü dönemde ocağın üyelerine gizlice yollanan tehditler nedeni ile arkadaşlarını ocaktan bir bir söküp almıştı. Yılmadı, didindi, m, cadeleyi elden bırakmadı. Kutsal bildiği ocağını üç inanmış arkadaşı ile ayakta tutmuştu. Ne var ki, yıllar sonra nankörlük devreye sokulacak, Göktürk horlanacaktı! Selda'nın " adaletin bu mu dünya" türküsünü sık sık dinlemesinin sebeplerinden bir tanesi de vefasızlıktı! Hayat, insanları değirmeninde öyle bir öğütüyordu ki, yarınlarda kimin ne olacağını kestiremiyordu.

Kafasındaki karışıklarla yola devam ederken yağmurun bardaktan boşanırcasına yağışı önünü göremez hale getirince silecekleri hızlı ayarına getirdi. Bir yandan da rüzgarın ıslığı deli edercesine aralıksız sürüyordu. Arabanın hızını keserek yavaş yavaş ilerliyor, sokakta bisikletle yoluna devam edenlerin sırlıklam hallerine gülümseyerek " Oh olsun, hep ben mi yakalanacağım yağmura bisikletle giderken! Ne olmuş birazda siz duş alın" diyordu içinden. Buranın eksik olmayan yağmurları kimleri sırlıklam etmedi ki?.. Her gün yağın yağmur bazen insanları çileden çıkarmaya yetiyordu güneşe hasret kaldıkları için. Haksız da değillerdi!

Sağ koltuğa koyduğu telefonu, çırpınırdın Karadeniz melodisinin hoş sesi ile çalmaya başladı. Başını çevirip ekrana baktığında Tülay yazdığını gördü. Yüzündeki o kasvetli hava birden bire değişti, endamında güler açtı. O arıyordu. Canından da öte sevdiği aşkı arıyor memleketinden. Hiç beklemeden ve arabayı kullandığına aldırmadan telefonu kaptığı gibi kulağına dayadı.

- Aşkım, bir tanem!
- Canım Göktürk'üm. Ne yapıyorsun? Çok özledim dünden beri konuşamadık ya. Bi arıyayım dedim.
- Bebeğim ne iyi ettin ya! vallahi ben de birazdan arayacaktım seni.

- Ne o, neredesin? Türkü sesi geliyor da... dedi Tülay. Tülay, Göktürk'ü o kadar çok kıskanıyordu ki; yanlış bir yerde diye tereddüt etmişti onu bildiği halde.

- Aşkım, Ali Kınık'ı dinliyorum arabada. Efkar dağıtmak için sahile iniyorum. Sorma ya, havada çok berbat ama biraz sıkıntı atayım dedim bebeğim, prensesim...

- Ha öyle mi? Çok iyi aşkım, benim gözlerimle de süz Okyanusu, konuş onunla. Dalgalara, martılara, yelkenlilere selam söyle... Çok özledim aşkım seni çooookk, derken hıçkırıkları boğazına düğümlenmişti Tülay'ın.

Göktürk, ağlamaklı ses tonu ile;

- Ben de çok özledim seni birtanem, meleğim. Ahhh! Şu ayrılıklar bir bitmedi gitti!

- Allah tez zamanda kavuştursun bizi bebeğim

- Amin yüreğimin sultanı, evimin direği Tülay'ım...

İki aşık konuşmayı üzüntü ile noktalarken, buruk bir sevinçle sahile varmıştı Göktürk!

DEVAM EDECEK

Zafer Direniş...

26 Aralık 2012 Çarşamba 18.00 Lahey

UNUTULAN İSTANBUL!..

İstanbul denildiği an kimilerin yüreği burkulur, kimilerinin sevinci tavan yapar. Üzülenler malumunuz, Bizans'ın geride bıraktıkları, Türk'lerden intikam alma duygusu ile sinsice kinlerini asırlardır perdeleyenlerdir. Sevinen taraf ise biz Türkler ve İslam dünyasıdır. Asırlardır bu şerefi gururlar taşıyız biz. Hıristiyan batılların ön kapısı, ortodoksların merkezi İstanbul'u, büyük bir kumandan Fatih Sultan Mehmet Han hazretlerinin Feth etmesi ile köhnemiş çağın kapatılışı; hürriyetin, adaletin, insanlığın, sevginin, peygamber kokulu bu topraklarda, İstanbul'da yeşerip dal budak salmasıdır. Yani, yepyeni bir altın çağın başlamasıdır...

İstanbul'umuzu feth edişimizden günümüze kadar olan zaman içerisinde nice plan ve ayak oyunları ile elimizden alınması için her yol mübah sayılmıştır. İstanbul'un muhtelif noktalarında çok özel gizli şövalye tarikatları kurulmuş, içten, tahmin edemediğimiz çalışmaları yapmışlardır Bizans'ın artıkları. Biran önce İstanbul'umuzun elimizden çıkması arzulanmıştır. Bu kutlu şehrin gizeminde çok büyük dolaplar çevrilmiştir. Hem de bizim kimliğimizle, inancımızla belli mesafeler alınmış, Osmanlı Türk Devletinin çökertildiği yıllarda İstanbul kafirlerin ordusu ile işgal edilmiş, neredeyse elimizden çıkmak üzereyken Mustafa Kemal ve arkadaşlarının üstün gayretleri ile Bizans'ın kalıntıları yok edilmiş, bu mübarek şehir elimizde kalmıştır. Mustafa Kemal, Bizansın gizli ordusu mason localarını bile kapatmıştır. Ki bu mason localarının hedefindeki asıl gaye ulu şehir İstanbul'dur. Türk milletinin elinden alınması için ne gerekiyorsa yapılmıştır ve yapılmaya devam etmektedir.

Bizans kalıntıları öyle aşağılık planlar hazırlamaktadırlar ki, 2053 yılında İstanbul tekrardan ellerine geçecek şekilde yapılanma yapmaktadırlar. Bundan 5 yıl kadar önce bir profesörümüz açıklama yapmıştı ve demişti ki; ' İstanbul 50 yıl sonra elimizden çıkacak' Neden bu lafı etmişti profesörümüz? Tarihin derinliklerini iyi analiz etmesi ve günümüzdeki yapılanmaları göz önünde bulundurması idi. Hocamızın dediklerinin ışığında olup bitenlere baktığımızda gerçekten de acı gerçeği görüyoruz...

Devleti yönetenlerin çalışmalarını iyi analiz ettiğimizde İstanbul'umuzun bizde kalması hayrına bir şeylerin yapıldığını görmek mümkün görünmüyor! Çünkü; Ne kadar hıristiyan kuruluşları ve kiliseler varsa hepsine özel yetkiler vermekte, onlara ait olmayan yerler onlara bağışlamaktadır. Yerlerinde yeller esen yerlere yeniden kiliseler inşa ettirmekte, yıkılıp gitmiş kalıntıları yeniden yapılandırmaktadır ve tüm masrafları da bizden yani devletimizden ödemektedirler. 'Çılgın proje' adı altında kanal çalışmaları yapılarak adeta Bizans'a sur yapılmaktadır! Kentsel dönüşüm adı altında tarihimiz yok edilmekte, Türk-İslam kültürü yok sayılarak sinsice İstanbul merkezi boşaltılmaktadır. Hiç düşündünüz mü İstanbul'u Vatikan şeklinde Ortodoksların Bizans devletçliğine dönüştürdükünü?! İstanbul içten içe, derinden işgal edilmektedir!

Bu olanların hepsi daha da ileriye götürülerek, İstanbul'un belli bölgelerine silahlı gizli ordu birlikleri yerleştirilmektedir. Ayak oyunları ve kanuni zorlamaların etkisiz kaldığı anlarda şimdiden hazırladıkları silahlı katil birlikleri devreye sokarak Beyrut'tan da beter kan akıtacaklardır bu kutlu şehirden Türkleri sürmek için!

Bu yüce şehrin biz Türkler hala kadrini ve önemini kavrayamadık! Olanları hala at gözlüğü ile seyretmekteyiz. İstanbul'una sahip çıkmayanlar, çıkamayanlar unutmasınlar ki bu vatanıda kaybetmeye mahkumdurlar. İşi siyasi bir rant kavgası görenler yanıldıklarını iyi bilsinler. Kutsal şehrimizin yok olmasına siyasi kimlik yapıştıranlar, partacılık, mezhepçilik hastalığı bulaştıranlar Allah'ın gazabına uğrayacaklardır!

Bugün mübarek feth günü ve coşku ile kutlamamız gerekirken, insanlarımızın üzerine ölü toprağı serpilmişcesine umursamazlık içerisinde, sanki bu şehir 'bizim değil' şuursuzluğundadırlar. Bu ilgizsizlik kendimizi, ecdadımızı inkar, İslama saygısızlıktır, sevgisizliktir. Bu kutlu şehrin fethi Türklere nasip olmasını peygamber efendimize mazhar olmuş ve müşdelemişti. Büyük İslam kumandanlarının defalarca akınlar yaparak kuşatmasına rağmen feth etmeyi başaramamışlardı. Mübarek şehrimizin fethini Allah Türk Başbuğuna bahşetmesi azımsanacak bir durum değildir?

İslamın bu büyük kutsal beldesinin değerini anlayamayanlar, kıymet bilmeyenler İstanbul elimizden çıktığında çok arayacaksınız ama iş işten geçmiş olacaktır o zaman! İşte Kudüs gözleriniz önünde!.. Her gün gözyaşı dökmekte, kan ağlamakta, inim inim inlemektedir siyonistlerin zulmünde!.. Şimdi oraya rahat rahat gidebiliyor muyuz? İsrail'in işgalinden kurtarabiliyor muyuz? Sizler hala oyun ve oynaşta olduğunuz müddetçe daha çoookkk değerlerimizi kaybedeceğiz milletçe!

Bugün en çok neye kırıldım ve üzüldüm biliyor musunuz?

Edebiyat Defteri formunda İstanbul'un fetihi ile ilgili konu açılmış. Konuyu açan değerli arkadaşımıza, yöneticimize yürekten teşekkür ederim, sağolsunlar. Lakin diğer forum konularına sayfalarca iştirak varken, herkes birbirleri ile adeta yarışırken bu foruma sadece altı, yedi kişinin iştiraki beni çok derinden üzdü ve yorum bile yazmamış katılanlarda! Üç-dört kelimecikle konuyu geçiştirmeye çalışmışlar (!). Yine de kendilerine teşekkür ederim foruma iştiraklarından dolayı.

Biz bu durumda olmamalıydık! Milli duygularımız niye bu kadar dumura uğratıldı? Milli kültürümüzü yaşatmak, milli duygularımıza birlikte ortak olma ruhu neden öldürüldü? Şuna inanın, peygamberimize mazhar olmuş şu mübarek şehrimizin bir tek çakıl taşına bile hasret gideceğiniz ama bir daha asla adım atamayacağınız bir şehir olma yolunda hızla ilerlediğini unutmayın! Şayet ulu şehir İstanbul'umuz elimizden çıkarsa, bu utancı nasıl taşıacaksınız ömrünüzün sonuna kadar ve nesiller boyu kara bir leke olarak kalacaktır Türk milletinin alnında!..

Ecdadımızın hatırasına lütfen sahip çıkalım. Her şey aşk,meşk değildir. Hele, beni sokmayan yılan bin yaşasın hiç değildir! Artık özümüze dönelim, kimliğimize sahip çıkalım!

İstanbul'umuzun İslam yurduna katılışı mübarek ve kutlu olsun! Ayasofya'mızdan ezan sesleri inlesin, düşmanın kulaklarında yankılsın! Mübarek şehrimizden bayrağımız ebediyete kadar gururla, şerefle dalgalansın!

Kutlu beldemiz için şehit düşmüş ecdadımıza Allah'tan rahmetler diliyorum. Mekanları cennet, ruhları şad olsun!

Ey Türk! Aldatıldığın ve uyutulduğun yeter! Kalk ayağa, silkinip ölü toprağını at üzerinden! Yeniden şanlı tarihini yaz!

Selam ve sevgilerimle...

Zafer Direniş

...

30 mayıs 2013 Perçembe 01.25 Lahey

O ESKİ RAMAZANLARIN VEFALI İFTAR SOFRALARI !..

Onbir ayın sultanı Ramazan yaklaştığı zaman Ocağımızda bir telaş başlardı. Daha bir hafta öncesinden Ocağımızın duvarlarını mis gibi koksun diye badana eder, kapıları, camları, mutfağımızı pırıl pırıl eder, masa örtülerini evlerimize götürür yıkatır, esnaflarımızdan yardım alarak halılar, seccadelerle Ocağımızın salonunu mescide çevirirdik.

Aramızda teravi kıldırarak arkadaşlarımızdan birini hoca olarak görevlendirdik. 1980'li Lahey yıllarında o kadar çok olmasak da mescidimizi dolduracak ülküdaşlarımız ve bize destek veren değerli büyüklerimiz yeterliydi. O kadar içten, yürekte ülküdaşlardık ki; her an, her zaman birbirimizle irtibatlı idik. Nereye gitsek bir minübüs bulur, toplanırdık. O yıllarda Federasyonumuzu henüz kurmamış, HOLLANDA ÜLKÜCÜ İŞÇİLER MERKEZİ adında bir ana merkezimiz vardı Rotterdam şehrinde. Her hafta seminerlere veya genel merkez toplantılarına katılırdık. O zaman Lahey'deki ocağımızda sekreter, genel mekezimizde de genel başkan yardımcısıydım.

Hufkade'deki 3 katlı binamıza taşındığımız senesi ülkemizde 12 Eylül cehennemi yeni olmuştu. İhtilalin kasıp kavurduğu kabus dolu günlerdi. İnsanlarımız arasında korku salınıyordu Ocağımıza gelen insanların gelmemmesi için dedi kodular yayılıyor, ocağa gidenleri filme aldıkları bile söyleiyordu! Sütü bozuk Evren'in köpekleri boş durmuyordu. Toplantılarımızda bile konuşurken teyibi açıyorduk konuşmalarımızı dinlerlerse parazit yapsın diye. Ama buna rağmen yüreği iman dolu Bozkurtlar olarak bizler hiç mi, hiç korkmadık. Yolumuza, davasına inanmış samimi ülküdaşlarımızla devam ettik.

İşte böyle zor ortamlarda ramazanları çok güzel yaşadık biz.

Evlerimizden getirdiğimiz yemeklerimizle iftar sofrasını hep birlikte, neşe ve huzur içinde kurar iftarı huşu içinde beklerdik. Ama içimizin rahat olmadığı acı bir durum vardı. Başbuğumuz ve ülküdaşlarımızın pek çoğu içerde olmadık işkencelere maruz kalıyor, iftar sofralarında kuru bir dilim ekmek ve suyla iftar ediyorlardı. Suçsuz yere idamlıkla yargılanların kararları çıktıkça kahrımızdan iftar lokmaları boğazımızdan geçmiyordu!

İftarlarımıza davet ettiklerimiz geldiğinde az da olsa morel buluyor, o insanlara ülkücülüğün nasıl kutsal, ulvi bir dava olduğunu anlatıyorduk. İftardan önce mutlaka kısa seminer verilirdi.

Anavatanımızda iftar vaktinde atılan topun ardından mübarek nefesler ezanı okuduğunda çocuklar 'top atıldııııııı' çığılığı ile evlerine koşarak iftar açma sevinci ile mutlu ve huzurlu oluşları aklıma gelirdi ve gözlerim nemlenirdi. Bizlerde aynı heyecanı yaşamak için müezzini iftar vakti geldiği an ezanı o yanık sesi ile okurken kendimizden geçerdik. Ezanın ardından iftar duası ve ' Bismillah' ile ya hurma veya bir yudum buz gibi suyla orucumuzu açardık!

Yemeklerin ardından sofraya duası ve en demli mis gibi Anadolu, memleket kokulu çayları yudumlardık.

Çaylı, kahveli sohbetlerimiz sahura kadar devam ederdi. O kadar çok mutluyduk ki!.. Ülküdaşlık, gardaşlık, vefalılık buydu!

Köşe, bucakta unutulmuş hiç bir arkadaşımız olmazdı! Hiç bir arkadaşımızın gönlünü kırmak aklımızın ucundan bile geçmezdi. Birbirimize öyle sarılırdık ki; bir dava arkadaşını unutmanın ihanetle eşdeğer olduğunu bilirdik! Başbuğ bize böyle öğüt vermişti!

Ah o yıllar!

Beni ağlatmak için mi aklıma düşürdün o yılları mübarek Ramazan?!

Şimdi bakıyorumda o muhteşem ÜLKÜDAŞLIK İFTAR SOFRALARI yok gibi! Şimdiki iftar sofraları bizim zamanlarımızdakine nazaran daha şaşalı, daha kalabalık ama ruh yok! 'iftar verdik' diye iftar sofraları var!

Yıllarca o ocakların tütmesi için didinip çalışmış, tarihe adları geçecek ülküdalkarım unutulduktan sonra neye yarar bu şaşalı iftarlar? Ocakların kutsal meşalesini söndürmemek için çocuklarının, hanımının velhasıl ailesinin zamanlarını bir kenara koyup ' Aman Ocağımızın ateşi sönmesin!' diyen, gecesini gündüzünü verenlerin unutulmuşluğu ÜLKÜDAŞLIK HUKUKUNA SİĞAR MI?

'Nereden nereye geldik' demeden de edemiyorum.

Ben bunları niye yazdım?

Hiç, öylesine yazdım!.

Yüreğinde Ülküdaşlığı bitmemiş, Ülkü Yolunun devlerine selam olsun!..

Zafer Direniş

...

SANCI!..

Sabahın ezan sesi odasına huşu ile dolarken her zamanki gibi mesmele ile yatağından doğrulup avuçlarını yarıdına kaldırarak 'Yarabbi, bugünde sağlık, huzur içinde uyandım, sana şükürler olsun' dedi. Dualarını okuduktan sonra ayağa kalktı. Bahçe yönüne bakan pencereye doğru ileledi. Pencere önünde eğilerek tül perdeyi sol eli ile aralayarak dışarı ve gökyüze baktı. Gri bulutların gökyünün iştah kabardan siuletine hücum edişine dudak bükerek dalgın daldın salona doğru yürümeye başladı... Uzun saçları omuzlarından beline soğru kısrak yelesi gibi dökülüyordu. Hafifçe sarımtrak saçlarının ipeksi narin salınırları uyku mahmurluğuna aldırmanın yürüdükçe dans ediyordu. Saçlarını çok seviyor, o saçlara anasının ve bir de kendisinin parmaklarından başkasının doğunmasını asla istemezdi... Yıllar önce sevgiyle, aşkla dokunan parmakların zaman sonra çirkefleşip nasıl işkence aletleri haline dönüştüğünü gözlerinin önüne getirir gibi oldu. Sendeleyip düşerken, koltuğun kenarına tutunarak yavaşça oturdu. Derin soluklarının ardından 'O kabuslu yıllarım yok artık çok şükür' derken biraz kendine gelir gibi oldu.

Sabahın uyuşukluğunu üzerinden atar atmaz kalkıp mutfığa gitti. Soba üzerinde kaynamış ırbıkdaki suyu ılıştırdı. Kollarını sıvazladı, niyet ve besmele ile abdestini almaya başladı. Küçük yaşından beri mecburiyetlerin dışında namazını hiç kazaya bırakmamıştı. Annesi Arife hanım dinine, vatanına, milletine çok düşkün bir kadındı. Zeynep'inde kendisi gibi yetişmesini, çevresindeki, mahallesindeki köksüz aymazlara benzememesi, onların mahvoldukları cehennem çukuruna kızınında düşmemesi için ne çabalar göstermişti Zeynep ortaokul ve lise çağlarında okurken! Memleket insanları o kadar sahipsizdiler ki; masum, körpecik çocukları ciddi şekilde koruyacak hiç bir makam yoktu. Sadece göztermelik nutuk ve anlık bir kaç şikayet ile gelen baskınlar vardı emniyetce... Ya sonrası?! Sonrası Allah'a emanet edilmiş sahipsiz evlatlar... Arife hanım yetişmiş, aydın bir Türk kadını olarak durumları iyi bildiği için Zeynep'in üzerine titriyor, gözlerini biran bile olsa üzerinden ayırmıyordu.

Uyuşturucu baronları şehri bütün okullarında, alışveriş merkezlerinde ve hatta mahalllerin tümünde kimselere aldırış etmeden tezgahlarını kurmuşlar, karşı koyanları mafya usulü yöntemlerle işleri bitiriliyordu. Güvenlik görevlileri ya kasten, ya da ellerindeki imkanlar alınarak zehir tacirlerine engel olamıyorlardı. İnsanların gönüllerini serinletmek amacı ile bir kaç tacir yakalansada asıl tacirler devletin en tepe noktalarında keyif çatmaları işleri daha da sarpa sarıyordu. Arife hanım gece gündüz memleket çocuklarını kendi öz evlatları gibi düşünüyor, çaresiz göz yaşları ile dualarında Allah'a teslim oluyordu. Ondan başkasından yardım beklemenin beyhude olacağını biliyordu. Taze vatan çiçeklerinin solmamasına gayret etsede başaramamanın hazzı ile yıkılıyor, kendi evladı Zeynep'i bunların eline teslim etmemenin huzuru ile azda olsa mutlu oluyordu...

Annesi Arife'nin kendisi için canla başla verdiği eğitimler gözlerinde şekillerirken abdestini alıp, peşkirle yüzünü ve ellerini kurularken seccadenin serili olduğu alana yürüdü. Seccade üzerinde namaz vaziyeti alarak niyetini yaptı ' Allah'u ekber' diyerek kıyama durdu. Sabah namazını diğer zamazlardan daha bir coşkuyla kılardı her sabah. Uykunun o tatlı tembelliğinden başını yastıktan kaldırmak başkalarına çok ağır gibi gelsede Zeynep için sevapların en büyüğü olarak yüreğine kazanmasıydı sabahın bed-i bereketi. Hep derdi ' sabahların nurlu havasının sayesinde ayakta! Erenlerimiz, dervişlerimiz, enbiyalarımız topraklarımızın bağrından şüheda gibi fıskırdıkça biz hep var olacak kutsanmış yurdumuzda.. Daha nice bin yıllar bu topraklar bizim olacak!' Namerdin, nankörün, hırsızların, haydutların iki yakamızı bırakmaz yüzsüzlüklerinin mutlaka son bulacağını dualarında hep dillendirmişti sesli olarak... Zeynep, bu dualarla, annesinin milli duruşları ile büyütülmüştü ana ocağında...

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

01 Ocak 2015 Perşembe 17.40 Lahey

ERCIYES'İN KIZI!..

Ağustos sıcaklığının bedenine ve yüzüne serpiştirdiği nemli terleri esintisi yaprak bile kıpırdatmayan güne küsmüş ağustos baygını etkisiz rüzgara hafiften okşatması için oflaya puflaya oturma odasından evin bahçesine bakan sundurmasına yöneldi. Elindeki kaneviçe işlemeli beyaz mendil ile boynunu, yüzünü siliyor, bir yandan da 'yarabbi bu ne bunaltıcı sıcak' diye söyleniyordu. Bu yıl geç görünen sıcakların gelmemesine daha bir ay önce dostları ile konuşmuştu. Şimdi Ağustos ile sökün eden güneşin kavurucu sıcaklığına dayanamıyor, muhalefet duygularını harekete geçirirken sundurmadaki iskemlesine oturdu. Sundurmanın müdavimlerinden minik masasının üstüne tapulanmış sigara paketinden bir sigara alarak yaktı. İçine destursuz çektiği dumanları geri dışarı fırlatırken kara trenin yakınlardan geçtiğini sanacaktı komşuları. Nasıl bir duman depolaması idi içine çektiği?.. Belkide yılların hüznüleri toplanmıştı bir içimlik sigaranın nikotinleri arasına! Yıllar ne çabuk gelip geçti dercesine dalıp gitti uzaklara...

Masadaki sürahiden bir bardak su aldı. Sadece bir yudum içti. Ağaçlardaki yaprakların dahi kıpırdamazlığında öylece kala kaldı. Ela gözlerini ötelere dikerek perçinledi Karşı dağların ortasından everes gibi gökyüzüne süzülen Erciyes'e baktı. Bu mevsimde, Ağustos'a rağmen hala en zirvelerinde keyfiyetine göre kol kanat olmuş karların dondurucu havasından sıyrılıp, sıcacık duyguları ile o bembeyaz karları öptü, kucakladı, okşadı. Gerilere, taa gerilere döndü bir anda! Erciyesin eteklerinden uzanan Tekir yaylasının muhteşem atmosferinden doğan bayram sevinci çığlıkları, Başbuğ'un gür sesinin dalga dalga Erciyes'in her zerresine çarparak dünyaya yayılışını hatırladı! Ülkenin, hatta dünyanın dört bir yanından akın akın gelen Bozkurt yürekli ülkücülerin sekiz Ağustos'da Erciyes'in suskun, başı dumanlı garip haline dert ortaklığına gelişlerini görür gibi oldu. Orta Asyanın, Ötüken'in bereketli topraklarından Anadolu'ya gelip yerleşen yürekli Kürşat'ların, akıncıların kükreyişlerini yüreğinde hissetti, başı dik, onurlu Bozkurtlar Ordusunun Türklüğe kattıkları şanı-şerefi yaşadı gururla...

Erciyesin eteklerinden uçarak, elveda ile uzaklara giden turnalara el sallarken içeriden kızı Begüm seslendi:

- Anneee, kahve yapayım mı? Yine dalıp gitmişsin her zamanki gibi. Sen kime el sallıyorsun?

Buket hanım başını geriye çevirip tebessüm ederken kızının seslenişine karşılık verdi.

- Dalıp gittim işte kızım... Erciyes'e bakarken neler görmedim ki! Erciyes'im başlıbaşına bir destandır biz ülkücüler için. Onda öyle sırlar saklı ki; bizden başkası o ilahi sırrı kimse çözemez! Sonra anlatırım. Sen sade kahvemi yap gel hadi bebeğim... Haaa; el salladıklarım uzaklara giden turnalardı. Onlar bize hasreti, aşkı hatırlatır... derken gözleri nemlendi. Duygusallığını gizleyemedi.

Begüm, annesine sade kahveyi yapıp masasına bırakıp gitti. Günlerden pazar olmasına rağmen hiç eksik olmayan ev işlerine daldı. Mutfakdaki dolaplara tabakları yerletiriyor, ardından dolapların kapaklarını siliyordu. Yorgun düşmüş bedenine aldırmandan içinden geldiği gibi bir türkü tuturmuş coşuyordu. Buket hanım kahvesinden bir fırt çekip kızının söylediği türküye odaklandı. Başını usulca sallıyor, gençlik yıllarını anımsıyordu. Gençliğinde şarkı, türkü, marş söylemeyi çok severdi. 'Çırpınırdın Karadeniz Bakıp Türk'ün Bayrağına' en sevdiklerindendi. Her fırsatta söylerdi yüksek sesle. Kayseri'nin kalabalık caddelerinde arkadaşları ile yürürken bile çekinmeden söyler, geçtiği güzergahdaki esnaflar alkış yağmuruna tutardı. Ülkücülerin harman olduğu şehir Kayseri'de herkesin gururuydu Buket. Çok faaldı okulda, sokakta, ocakta. Yüreğine kazıdığı ülkü aşkı onu yüz yılların gerilerinde bıraktığı zaferlerin yeniden tarih sahnesinde canlanmasını, Türklüğün içine düşdüğü buhrandan, geri kalmışlığından kurtulmasını, emperyalizme boyun bükmenin bitirilmesi gerektiğine inanmış ve iman etmişti. Ülkesinin sömürülüşüne kin ve nefret duygularını biriktiriyordu. Allah'ın necip milletinin haşmetli gücüne kavuşmasını ve böylelikle zalimlerin karşısına dikilip mazlumların kurtarıcısı olmasını yüreğine kazımişti. Babasının öğretileri ile Ülkü Ocağı'nın en güvenilir ülküdaşı olmuştu. Erkek duruşlu, bozkurt bakışlı dik duruşu güven ve cesaretti gençliğe!..

O gençlik yılları mübarek su gibi akıp giderken gözlerinin ucundan, kızının türküsüne o da eşlik etti. Begüm'ü gelecek yıllara, ülkesine, devletine hazırlamak için kafasında hazırladığı planları ona açıklamadan günlük olayların yorumlarının anlatımları ile hazırlıyordu yarınları onu. Canından çok sevdiği kızına vatanın kutsal bayrağı gözü ile bakıyor, nazlı nazlı yürüyüşünde; Arif Nihat Asya'nın bayrak şiirini canlandırıyor. Çileli Türk çocuklarının kutsal vatanın hem sancakları, hem de bayrakları olduğunu anlatırdı ocak seminerlerinde gül yüzlü ülkücü gençlere. Zamanını davasına vakfetmiş, birinci dünya savaşı sırasında Kayseri'de büyük dedelerini ve köylülerini kurşuna dizen Ermeni katil çetelerinin yaptıklarını, söndürülen ocakların yeniden yaşanmaması için milletin gaflet uykusuna düşmemsin diye her şeyini feda ediyordu. varı yoğu kutlu davasıydı!

Kızı Begüm'ün neşeli ev işi görme haline uzunca baktı baktı... Ona bir şeyler demesi için yanına çağırırdı.

- Bitanem, yanıma gelir misin?

Begüm annesinin seslenişine türküsünü kesti ve sundurmaya yöneldi elindeki temizlik bezini mutfağın tezgahına bırakarak.

- Buyur anneciğim. Bir şey mi diyeceksin veya soracaksın?

- Evet benim fidan boylu, sırma saçlı, hilal kaşlı Asena'm.

Begüm annesinin sol yanında duruken Buket hanım sol eli ile belinden kavradı ve sağ eli ile karşılarında Türk'ün gururu Erciyes'in karlı tepelerini göstererek:

- Şu gördüğün dağ öylesine bir dağ, taş yığını gibi duran ruhsuz bir yer değil! Türk milletinin Orta Asya'daki Tanrı dağları kadar kutsal, mübarek, bizim için önderlik eden bir ruhtur. O mübarek tepelerden yükselen Bozkurt sesleri Türk'ün kurtuluşu, ferahı olacaktır! Üçyüz yıldır çekilen ızdıraplar, kahpelikler ve Türk milletine uygulanan soy kırımlarının son bulmasının müjdesidir! Bu Erciyes'in ulviliğinden Türk'ün ülkü ışığı saçılacak Türk dünyasına ve karanlık bahtımız aydınlanacak!

Buket dolu dizgin anlatırken, Begüm gözlerinin ferri yettiğince Erciyes'e pür dikkat kesiliyor, içinde çılgın bir kırağın cenge gidiş heyecanı ile bileniyordu. Buket hanım, ülkü yüklü duygularına Siyum Bike'nin Hive Türk hanlığını Ruslara karşı mücadele hırsını da ekleyerek coştukca coşuyordu!.. Tarihin derinliklerine kulaç attıkca heyecanı tavan yaparken boğazında kelimeler düğümleniyor, ağlamamak için yutkunuyor, Türk'e biçilen kefenlere sarıyordu kendini yarınların hıncı ile!..

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

2 ağustos 2015 Pazar 22.00 Lahey

ERCIYES'İN KIZI!.. (2)

Derinden bir nefes aldı. Tarihin sayfalarına kazınan çirkeflikleri anlattıkça boğuluyor, nefesine güç veren oksijen kesintiye uğramasından dolayı biraz soluklanmak istedi. Sustu! Türk'e yapılan haksızlıklara bir anlam veremiyordu. Balkanlardan ta Viyana kapılarına kadar, oradan Afrika'nın yarısına, Ortadoğu'nun tamamını toprakları yapan ecdadının uyguladığı adalet sisteminin hiç bir topluluğa zarar vermediği gibi kültürlerinin, dinlerinin, mezheplerinin ve dillerinin daha da güçlendirmesine katkıda bulunmuş, halkların yok olmasını önlemiş olmaları mı onları kendine düşman etmişti? gibi sorular kafasında şimşekleri çaktırıyordu. Bir ara Erciyes'in Sesi gazetesinde makaleler yazarken bu konuları her hafta mutlaka işler, en ayrıntılarına kadar örneklendirmeler yapardı yapılan haksızlıklara ve nefret söylemlerini kendilerine paye edinmişlere karşı! 'Öyle ya!' derdi. 'Ecdadımız ırkçı olmuş olsaydı hiç biri bu gün bize karşı kimlikleri ile nasıl çıkacaklar, nasıl inançlarını, kültürlerini, ananelerini, en önemlisi dillerini nasıl koruyabileceklerdi? İngiliz, Fransız, İtalyan, Amerikan emperyalizmin boyunduruna girmişlerin nasıl da her şeylerini yüz yıl içinde unutturdular, kendilerine köle yaparak topraklarını sömürdüler! Ya biz ne yaptık onlara adaletli davranmaktan başka? Yunanlılar Mısırlılar, Araplar, Balkan devletçikleri dörtyüz, beşyüz yıl bünyesinde barındırdı, kimseyi aç, açıkta bırakmadı!' diye düşünürdü. İyilikten marazın doğduğuna o da inanmıştı! İnsanlığın katiline aşık olması ona ne çok şeylere mal olacaktı daha! Yüzelli yıl geriye bakıldığında beyaz insanların(!) Türk'ün genlerini ve kanını taşıyan mazlum Kızılderililerin yurtlarında soykırımı uğrayarak kahpece katledilişlerinin feryatları hala semalarda yankılanmasını duymayan, duymak istemeyen soydaşlarının duyarsızlığına şaşkındı!..

Öğle güneşi sundurmanın yarısına doğru ilerlerken sıcağında kendini .ok bunalttığını fark etti. Cebinden mendilini çıkarıp yüzünü, boynunu sildi. Sırtından terler aşağılara inerken buluzunu silkeledi. Yapış yapıştı bedeni. Harareti dudaklarını ve damağını kurutacak noktaya gelmişti. Mübarek rüzgar esmemeye firar etmişti sanki. Ağustos'un kavuruculuğu çökmüştü güne. Bahçedeki ıhlamur ağacı sussamışlığına isyan edencesine öfkelenmişti mağrur duruşundan belliydi. Gövdesinin gölgesine sığınan evin beyaz kedisi Melek, boylu boyunca uzanmış, güneşin kavuruculuğundan saklanıyordu. O da susadıkça kalkıp tavukların yalından içiyordu. Buket, Meleği çok seviyor, akşamları onu oda da görmediğinde rahat uyku uyumadığı günler olurdu. Küçükken bir komşusundan almış, en hafif yiyeceklerle, sütle besleyerek büyütmişti onu. Peygamber sevgisine mazhar olmuş kedideki çok önemli sırları bildiği için özellikle küçük çocuklara kedi sevgisini ve diğer hayvanlara olan muhabbetini anlatırdı. Ne tür canlı olursa olsun yok olmasına, işkence edilmesine; hatta bitkileri, ağaçları, çiçekleri yaşatmanın insan hayatına huzurlar, mutluluklar getireceğini antala anlata bitiremezdi ve derdi; ' Bu millete bunların öğretilmesi çok görüldü!' Hayvan ve doğa sevgisinin anlatılmasının ülkücüler için asli görevlerden birisinde bu olmasını dikte ederdi çevresine... İnsanların şu çağda daha hassas, daha bilgili, araştırmacı maharete sahip olmaları gerekirken tam tersi olması canını sıkıyordu. Gençliğin ve memleket insanların çoğunun kitaplardan uzaklaşıp bilgi dağarcığını kısırlaştırmalarının memleketi nasıl uçurumun kenarına getirdiklerini aklına getirdikçe çılgına dönerdi. Asımın nesli olmasını arzuladığı Türk geçliğine ilim cevherini kuşandıracak yarınları sabırla ve umutla beklemese idi Bakırköy'ün yolunu çoktan tutmuştu!.

Bunaltıcı ve can sıkıcı düşüncelerden sıyrılırken Begüm'e:

- Offf be Begüm! Damağım kurudu kızım, buzdolaptan soğuk su getirir misin? Azıcık esinti olsa, Erciyes'in karlı tepelerinden serinlik üflense ne güzel olacaktı sundurmada oturmanın keyfi, dedi Gözleri bahçede uzanıp yatan beyaz meleğini, tavukları, onbeş yıl önce eşyle bahçeye diktikleri meyve ağaçlarını dikizliyordu.

Begüm yayından çıkmış ok gibi fırlarken mutfağa:

- Hemen suyun geliyor jet hızla anneciğim. Meyvede yersen getireyim mi?

- Yok kızım meyveyi akşam yemekten sonra yeriz. Suyuyu getirdikten sonra da anneciğine şçyle köpüklüsünden orta şekerli yaparsın!

- Yapmaz mıyım anneciğim. Sen benim hem annem, hem babamsın koca reisim, derken tatlı tatlı gülücükler atıyordu annesine.

Evin hamarat kızı soğu su dolu sürahi ile bardağı masaya korken suyu doldurup annesine verdi.

- Su gibi aziz ol kızım! dedi.

Anne duasını peşin peşin alan Begüm orta şekerliyi yapmaya gitti.

Begüm; sekiz yaşına kadar babası Kutluay'ın ninni şarkıları, Dede Korkut masalları ve o muhteşem baba şefkati ile

büyüdü. İlk ve tek çocukları olması sebebi ile onun üzerine titrerlerdi! Kutluay, annesi Buket'le Erciyes Üniversitesinde 2. sınıfta tanıştıklarında okul başkanıydı ülkücülerin. Fırtınalı yıllardaki kızıl eşkiyaların memleketi yaşanmaz duruma soktuğu dönemlerde bir Mayıs pazarında Kayseri Kalesi içinde karşı körüslü birinin Buket'e yaklaşarak laf atması, onu taciz etmesi, küfürlü sözlerle hakaret, el kol işaretleri yaptığını gördüğünde olaya müdahale ederek genci oradan uzaklaştırdığında tanışmışlardı. Göz göze geldiklerinde sanki birbirlerinin içini okurmuşcasına yabancılik çekmediler. Buket'in teklifi ile kale içindeki Ülkü Kafe'ye geçip cam kenarındaki begonya çiçekle süslenmiş masaya geçip oturmuşlardı. Karşılıklı çaylar içilirken tanışılmış ve aynı okulda olduklarını birbirinden öğrenmişlerdi. İki saate varan koyulaşan sohbette çayların dolusu gelip boşları gitmişti ardı ardına. Okuldaki olaylardan tutunda, soklara taşan kavgaların 'niçin' verildiğini en ayrıntılarına kadar anlatırken Kutluay, Buket ' her şeyden haberim var' dercesine başını sallıyor, Kutluay'ın her dediğine onay veriyordu. Her ikisinde memleket sevdalısı, dava delisi olduğundan olacaklar ki kısacık zamanda kaynaşmışlardı birbirleriyle.

Yarınların mücadelesine birlikte omuz omuza yürüyeceklerine and içerek ayrıldılar Ülkü Kafeden...

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

03 Ağustos 2015 pazartesi 22.30 Lahey

ERCIYES'İN KIZI!.. (3)

Ülke genelinde huzursuzluğun ve tehlikenin dayanılmaz atmosferi Kayseri' yede çökmüştü. Üniversitelerdeki kardeşçe eğitimin yerini düşman ve kin duygularına bırakarak memlekete ilim-irfan ile yoğrulmuş gençlerin yetişmesine engel konulmuştu. Tıpkı birinci dünya savaşından sonra arkasında binlerce şehit bırakılarak kurtatılan vatanın yaralarını sarması, fakirliğin, açlığın, çaresizliğin kol gezdiği 1920'lerde yeni kurulan vatanın aydınlığa kavuşmasının biran önce gerçekleştirilmesine and içmiş Mustafa Kemal ve arkadaşlarının plan ve projeleri devreye sokularak kısa zamanda Avrupa'nın bile yapamadığı uçak fabrikası Kayseri'de kurularak kendi uçaklarını yapar noktasına gelen devletin yarınlarnının aydınlık olacağına gören emperyalist Amerika'nın çalışmaları ile içeriden elde ettiği hainlerin sayesinde Mustafa Kemal'in vefatından sonra kapatılan uçak fabrikası ve nice fabrikalar sebebi ile taşıma su ile değirmen döndürülmesi ülkeyi yönetenlere telkin edilmiş, gafil avlananlar Osmanlı'nın son dönemlerindeki gibi namertim himayesine girilmiş ve bu çark döndürüle döndürüle ta 1970 yıllara gelinmişti. Bu duruma karşı çıkan memleketin yusuf yüzlü ülkücüleri gerçekleri haykırdıkça emperyalistleri çılgına çevirmiş, yerli işbirlikçileri ile tam bağımsız Türkiye aşığı gençleri okullarda rahat bırakmamışlardı. Yüreğinde küffar devletlerin aşkı ile kavru lan iblisleşmişlerin Ruhi Kılıçarslanlar, Dursun Özkuzular üniversitelerde katlediliyordu.

Üniversiteleri kan gölüne çeviren yahudi Kral Mark öğretileri ile beyinleri işgal edilenler okulları, sokakları işgal ederek ülkesinin islami temsil eden bayrağı gönderlerden indirip, kızıl paçavralar asılıyordu okulların bayrak direklerine. Her şeye rağmen okullarını ihmal etmemeye gayret eden ülkücülerin kavgalara son verilmesi çağrılarında kimse aldırış etmiyor, feryatlarını duymuyorlardı. Halkı bile ikiye bölmüşler, kurtarılmış (!) mahalleler kurarak Ümraniye'de beş emekçi ülkücü inşaat işçisini görülmemiş işkencelerle katlediyorlardı! Böyle bir ortamda eğitimin olmayacağını bilen gençlik bazen yurtlardan dışarı bile çıkamıyorlardı. Ülkücü gençlerin anne ve babaları endişe ve gözlerinden yaşlar eksik olmuyordu çocuklarının başlarına kötü bir şey gelecek korkusuyla. uykusuz geceler onların gündüzleriydi...

İçin için kaynayan Kayseri'nin semalarına yayılan, Erciyes'in efkârli bağrına çarparak yankılanıp dalga dalga yayılan sabah ezanı ile uyandı Kutluay. Kuş uyusuna yatardı her gün. En fazla uyuduğu altı saattti. Dünden yorgun olmasına rağmen gece geç yatmıştı. Araştırmalar, okulda yapılacak işler, ocak eğitim programları derken gecenin ileri saatine sarkıyordu uyuması.

Besmele ile yatağında doğrulup oturdu. Huşu içinde yanık sesi ile ezanı makamında okuyan mahalle camisinin imamı Alparslan'ı dinliyordu. İmam Alparslan'la dostu ve onu kardeşi gibi sever sayardı. Alparslan Konya İmam hatip okulunda okurken Selçuk eğitim enstitüsünden ülkücülerle arkadaş olduğunu söylemişti. Her görüşmesinde de onlarla yaşadığı hatıraları ballandıra ballandıra anlatırdı. Ülkücülerin en içten oluşlarını, doğal halleri ile ne kadar vefa yüklü olduklarına kaç kez şahit olmuştu Alparslan hoca. Davetlerine iştirak ederdi. Konya Zafer çarşısındaki Ülkü kitap evine uğrar, arkadaşları ile sohbetin en dolu olan ilmi konuları tartışıyorlardı karşılıklı. Yüksek İslam Enstitüsüne gitmeden ailevi nedenlerle İmama Hatibi biritir bitirmez imam olması için müftülüğe müracaatını yapmış, altı ay aradan sonra ilk görev yeri Kayseri'ye gelmişti. İmamlık görevi bir yıla dolmak üzereyken 3 mayıs günü yatsı namazından sonra tanışmıştı Kutluay'la. Sohbetler ilerlemiş, ikisi ayrılmaz kardeşler ikilisi olmuşlardı.

- Allah razı olsun senden gardaşım. Ne güzel okuyorsun ezanı. Sen her vakitte okuduğun ezan ruhumun ta derinlerine nüfuz ediyor. Haydi bismillah! diyerek ayağa kaltı Kutluay.

Oda arakaşlarına seslendi ve diğer odalardaki arkadaşlarının kapılarını tıkladı topluca sabah namazını eda etmeleri için. Ayak yolunda ihtiyacını giderdikten sonra lavobaya gitip abdestini aldı. kollarını ve yüzünü kurularken arkadaşları kalkıyorlardı.

Odadan ilk çıkan İbrahim'e:

- Gardaşım ben mescide iniyorum. Sen uyanamayan arkadaşları bir zahmet uyandır. Sizler gelesiyeye kadar ben mescide biraz Kuran okuyayım, diyerek aşıya indi.

Yurt binasının mescidi yoktu geldiklerinde. Giriş kadındaki büyükce yapılmış salonu mescide çevirmişlerdi. Hayırsever esnaflardan topladıkları para ile de içine halılar serilmiş, minik bir kürsü ve mihrabı hayırsever marangoza yaptırılmıştı. Mimberi yaptırılmamıştı cuma namazlarını camilerde kılmak için. Vakıt namazları ve açtıkları kuran öğrenme kursuna katılanların saatinde açılıp kapanıyordu. Aralarında hat sanatı ile uğraşan Ali'ye de mescidin duvarlarına süslemeler yaptırılmıştı. Peygamber kokulu mescidin içindeki manevi haz dünyalara değerdi. Türk-İslam nurunun doyumsuzluğunu doyasıya yaşıyorlardı bu mescide!..

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

04 Ağustos 2015 Salı 23.45 Lahey

ERCIYES'İN KIZI (4)

Hep birlikte sabah namazı Kuran tilaveti ve dualarla eda edildikten sonra bazıları tekrar yatakhaneye dönmüş, bazıları da etüt çalışması odasına geçmişti derslerine çalışacak, sabahın seherinde sohbet edeceklerdi. Kutluay'da iki arkadaşı ile Etüt odasına gitti. Günlük yapacağı programı hazırlayacaklardı. Okulda yapılması gerekenleri daima planlar ve bu planlarla hareket ederek yapılabilecek yanlışları önlerdi. Hesapsız yapılan işler hem kendini, hem de arkadaşlarının başını çok ağrıtmış, defalarca okul idaresine hesap vermek zorunda bırakılmıştı veya karakola ifade vermek için polisler alıp götürmüştü. Temkinli davranıyordu. Fikirlerine ve birikimlerine en çok güvendiği Alper, Mustafa ile hasbıhal edip birlikte program yapacaklardı Etüt odasında. Çay ocağı olmasına rağmen henüz görev başı yapmamıştı ocakçı başı. Kutluay etrafını göz ucu ile içeri taradı. Yaşça kendilerinden altı yaş küçük Deniz'i gördü.

- Deniz, bi bakar mısın?

Deniz ayağa kalkıp ceketini ilikleyerek tok sesi ile:

- Emret başkanım!

- Estağfurullah Deniz! Emretmek bize yakışmaz. Senden ricam; eğer çok önemli ders çalışman yoksa bugün çay ocağına geçer misin? diyecektim de...

Deniz, Kutluay sözlerini daha bitirmeden devreye girdi:

- Tamam başkanım. Önemli bir dersim yok. Bu sabah şiir yazacaktım, dünden yarım kalanı tamamlayacaktım yani. Sonra tamamlarım. Ben hemen ocağa geçip önce yedeğe su doldurup kaynatayım, ardından da çayı demlerim başkanım.

- Allah razı olsun Deniz'im. Hadi şu şiirinde bitir ama ilhamını da dağıttık sabah sabah. Hakkını helal et!

- O ne demek başkanım, öyle şey olur mu? Ne hakkı? Her gün çalاکalem yazdığım şiirler...

Kutluay, gözlerinin içi gülen Deniz'e:

- Kime yazıyorsun şiileri. Sevdğin kıza mı? diyerek tebessüm yolluyordu Deniz'e

Deniz, başkanı karşısında yutkundu, konuşamadı, kelimeleri sıralamakta zorlandı!

- Yoooo, başkaannımm, öylesine şiirler işte! Vatana, bayrağa, davaya aşk şiirleri. Hani geçenlerdeki gecede Hüseyin arkadaşımızın okuduğu ' Bozkurtlar Direnecek' şiiri vardı ya; işte o şiir benimdi. Ben çok heyecanlı olduğum için şiirimi ona verip okutmuştum. Sizler ayakta alkışlamıştınız başkanım. İşte öle şiirler yazmaya çalışıyorum...

Kutluay ve masadaki arkadaşları şaşkın ve hayretle Deniz'e bakıp dudaklarını ısırıyorlardı.

- Demek öyle haaa! dedi Kutluay. Bir ara yazdığın şiirleri bana getir, değerlendirelim.

- Tamam başkanım,..

Deniz çayı demledikten sonra sevis yapıyordu. Masalarda sukunet hakimdi. Herkes kendi halinde sohbet ediyor, ders çalışanlarsa başları önde kitapları karıştırıyorlar, yazı yazıyorlardı. Kutluay ve iki arkadaşı önlerindeki not defterine konuşmalarından çıkan kararları not alıyorlardı. Tek tek masalara dağıtılan çayların buharı bardaklardan yukarı gelin gibi süzülürken, ince belli bardaklarla çay içmenin keyfini yaşıyacaktı gençler. Zaman sabahın sekizini gösterirken yavaş yavaş kalkıp gittiler. Uyananların bazıları da etüt ofasına dalıyordu sıcak bir çay içmek için.

Kutluay, elindeki notlarla odasına giderken arkaşlarına öğleden sonra saat iki otuzda okulda buluşacaklarını tenbihledi. İçeri girip elindeki notları masaya bıraktı. Ellerini başına götürerek saçlarını tarar gibi yaptı, avurtlarını şişirterek ' Offf be ne yorulmuş zihnim' diye yatağa attı kendini. Kafasına takılan bir şey gelip karşısına dikiliverdi. Gözlerini avuç içi ile ovuşturursa da bir türlü gitmek bilmilyordu gözlerinin önünden. Kınalı uzun saçları, dolgun yanaklarının kırmızılığı, dudaklarının çekiciliği, gözlerinin elasında gömülüp gittiği, uzun kirpikli, endamına dolunay'ın muhteşemliği gelip yerleşmiş, kardelenler gibi masum, dupduru güzelliği ile karşısında öylece duruyordu Buket. Kale içindeki Ülkü kafedeki doyumsuz sohbetlerinde yüreğine çizilen bir his duygusu ile onda bir şeyler hissettiğinin farkına bile varmadan şaşkınlıkla gelincik nazı ile karşısına geçip 'öp beni' dercesine duruşuna engel olamıyordu. Onun sohbetindeki lezzeti ve bereketi hiç bir kııda görmemişti. Ya da ilgi alanına girmemişlerdi diğerleri. Onda; kendinden çok şeylerin ortak yanları olduğuna inanmaya başlamıştı. Yüreğinin sesini dinledikçe titriyor, Buket'in ela gözlerinden içeri akıp gidişine, yakın gelecekte sevda depremlerine teslim olacağına inandıkça derinleşiyordu Buket'e... Kader ağlarını örmeye başlamıştı birlikteliklerine ve ötesine...

'Acaba' diyordu. 'Bendeki hisler onda da var mıdır?' soruları çok sık sormaya başlamıştı. Ne ortaokul, ne lise, ne de üniversitenin şu ikinci senesine kadar gönül sevdası olmamıştı. Aştan yana vatan sevdasının verdiği duygulardan başka bir şey yoktu. vatan ve dava onun en kutsalıydı Türk-İslam davası adına. Lakin geöen hafta kale içinde Buket'i zor durumda olduğunu görüp yardım edişi ve akabinde demli çayların demli muhabbetinde sevda koru düşmüştü yüreğine. Kendi kendine düşler kurarken bir iki saatliğine uzanıp rüyalara dalıp gitti!..

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

06 Agustos 2015 Perçembe 00.05 Lahey

ERCİYES'İN KIZI !.. (5)

Uykuya dalması bir saati henüz geçmemiştir ki gençlerin koridordaki yüksek sesle konuşmalarına sıçrayarak uyandı Kutluay. Kendini kavgaların ortasında sandı bir an. Yorganı üzerinden sinirle atarak Kaltı. 'N'oluyor' dercesine uyku sersemi ile hırsıyla kapıyı açtı. Koridorda gençlerin birbirleriyle şakalıştıklarını görünce:

- Ya sizler ne yapıyorsunuz gürültü patırtı? Uykudan yüreğim ağızımda kalktı. Lütfen sessiz olsanıza!

Kutluay'ın çıkışında gençler süt dökmüş kedi gibi sustular. İçlerinden uzun boylu Gökhan, Kutluay'ın kızgınlığını yumuşatmak için kendini komutan karşısında vaziyet alan asker gibi hazırol vaziyetinde:

- Affedersin başkanım, odalarda kimse yok sanıyorduk da!.. Kendimizi biraz fazlaca kaptırdık şakaya. Biz hemen çıkıyoruz, özür dileriz başkanım...

- Arkadaşlar biraz yatayım diye uzanmıştımda. Tam uykuya daldığım sıralarda gürültünüz gelince kendimi okulda kavganın içinde sandım. Sıçrayarak uyandım. O nedenle biraz size sitem ettim... Benimde uyuduğum yeter. Bu vesileyle uyanmış oldum. Üzerimi giyinip ocakta arkadaşlarla buluşacağız, dedi Kutluay.

Gökhan, Kutluay'ın konuşmasından kızmadığını ima etmesine sevindi. Tebessüm gülme arası dudak hareketleri ile:

- Başkanım işimiz varsa bizde gelelim. Bugün derslerimiz yok. O nedenle okula gitmedik. Eğer isterseniz bizde gelelim ocağa.

- Sağolun arkadaşlar. Biz görevli arkadaşlarımızla toplantı yapacağız. Siz yurttan kalın. Eğer dışarı çıkarsanız aman dikkatli olun! İte, puştta uymayın, havlayanlara cevap vermeyin. İsterseniz Kayseri'mizdeki evliyalarımızın türbelerini ziyaret edin. Dualar edin, diye karşılık verdi Gökhan'ın lafına Kutluay.

Gençlerden mücadele isteyerek odaya girdi üstündeki pijamaları çıkarıp, beyaz gömleğini, takım lacivert elbisesini giydi. Bordo kiravatıda pek yakıştı boynuna. Filinta gibiydi. Boyuna göre dolgunluğu, kalın kaşlarının o görkemli havasına, bakışlarındaki cengaver sertliği Tanrı dağlarından gelen Kürşat'ın heybeti sarıp sarmalamıştı endamını, bedenini. Kaç kızın rüyalarını süsler, onunla arkadaş olmak için can atarlardı. Onlara sadece davasını anlatmaktan başka hiç bir şey düşünmemişti. Yüreğine kor düşüren Buket'in kendisini nasıl etkilediğini hala düşünce karmakaşası içindeydi. Ona olan duygularını anlatabilmek için kimbilir kaç haftaları ızdıraplar içinde devirecekti? Yüreğindeki onlara anlatabilecek cesareti kendinde görememesi, savaştan mağlup ayrılmış askerin mahcupluğu vardı üzerinde. Başına gelen habersiz bir sevdanın ilk ılık duygularının sarhoşluğuna sanki meyhanelerin tüm şişelerini o boşaltmıştı! Sevdaya ait ne kadar şarkı, türkü biliyorsa kimseciklerin olmadığı tenha yerlerde mırıltanıyor, arkadaşlarından birini bile sevda şarkılarını söylerken duysalar onlara cevap verememekten de kendini yıpratıyordu. Dava adamının aşık olabileceğini hesap edememişti.

Yoğun düşüncelerle ayrıldı yurttan. Yürüyerek ocağın yolunu tuttu. Ocak Melihgazi'de Yoğunburç Kavşağı'ındaydı. Biraz uzak olmasına rağmen o yürümeyi tercih etmişti. Sert adım ve kurt bakışları ile ilerlerken esnaflara selam veriyor, onlar da çay ikramında bulunmalarına karşılık işinin acele olduğunu, başka bir günde çaylarını yudumlayacağını söyleyerek yoluna devam ediyordu. Üst geçide doğru yaklaşırken arkadan birinin kendisine seslendiğini fark etti. Geriye dönüp baktığında ona seslenen kişinin Buket olduğunu gördü. Yüreğinin atışları hızlandı, nefesi kesildi, dizlerinin bağının çözüldüğünü fark etti. Oracıkta yıkılacaktı heyecanından, şaşkınlığından. Tesadüfün böylesi kendisine terler döktürmüştü.

Buket kıvrak adımları ile soluk soluğa ona kavuşturken:

- Başkanım nere böyle hızlı adımlarla? diyordu soluk soluğa kalmış Buket.

Kutluay, heyecanını bastırmaya çalışıyor, yürekteki depremini zaptetmeğe çalışırken sesinin titrekliliği ile:

- Ben yurttan gelip ocağa gidiyorum, Buket diyebildi. Yüzündeki kırmızılığı ve terleri göstermemek için beyaz mendille yanaklarını kapamıştı siliyormuşcasına.

Buket, Kutluay'ın ne olduğunun, neden heyecanlandığının farkındaydı aslında. Kutluay'ın kahverengi gözleri ile Buket'in ele gözlerinin derinliklerinde nasıl kaybolduğunu ve onunda ona karşı hislerinin kök saldıgının bilincindeydi. O narin gülüşü ile bahar meltemlerini üfleyen dudaklarından dökülecek kelimeleri cümle kalıplarına yerleştirirken onuda tatlı bir titreme aldı.

Tek kelime etmeden ikiside göz göze donup kaldılar. Mimik yüz ifadeleri, kirbiklerin sık aralıklarla inip çıkması, göz kapaklarının buğulu sıcaklığı, endamlarına düşen nurani güzelliklerdeki mayıs çiçeklerinin envai çeşitlerinin açması, nefeslerini yalayan gül kokularının saflığında kala kaldılar. Kutluay, bakışların büyüdü gizeminden uzaklaşmaya

çalışırken:

- Hay Allah! Şaşırdım ne diyeceğimi seni birden görünce. İşin yoksa gel birlikte gidelim ocağa. Toplantımız var. Okulumuzdaki kız arkadaşlarımızın başkanı Tülay'da gelecek toplantıya. Arkadaşlarımdan müsade alır, sende katılırsın toplantımıza.

Buket'te Kutluay'ın bu sözlerinden cesaretlenerek:

- Eğer çok özel değilse toplantımanız, ben de katılabilirim. İşimde yok bugün...

- Tamam, haydi öyleyse marş marş ocağa... Mutlulukla gülümsüyordu Kutluay.

- Çok hızlı yürümeyeceksin ama! Senin kıvrak adımlarına yetişemem ben. Dün ayağım burkulmuştu okulda. Gereksizce ökçesi biraz yüksek ayakkabı giymiştim. Ne olacaksa? Neredeyse bileğim kırılacaktı. Bereket yanımdaki arkadaşıma yaslandım düşerkende de az incinmeyle atlattım tehlikeyi. Aşkım evde iyice pansuman yaptık ılık suyla. Şimdi rahatım yavaş yürürsen? Aslında çok hızlı yürürüm. Bak şu ayağımın incinmesi geçince beni göreceksin nasıl kıvrak adımlarla seni geçtiğimi, dedi.

- Tamam, sana ayak uyduracağım. Zorlanırsan yaslanabilirsin bana, dedi Kutluay.

Buket, şaşkınlıkla Kutluay'ın yüzüne bakarken:

- Olmaz! İftira atmak için bizi gözetleyenler olabilir. Ben böyle giderim sen bana adımlarını uydurarak...

- Peki, öyle olsun bakalım!

Kaldırımında aheste aheste yanyana ilerliyorlardı. Buket azıcık kısaydı Kutluay'dan. Omuzlarını keçiordu Buket'in başı. İpeksi saçları rüzgarın esintisinde sallandıkça Kutluay'ın omuzlarını vuruyor, sağ elinin parmak uçlarında çeketine dokunuyordu. Kutluay, tuhaflaşan duygularına hakim olmaya çalışıyordu. Birbirlerine öylesine yakışmışlardı ki; Kutluay'ı tanımayanlar nişanlı, evli çift sanacaklardı. İçten konuşmaları, birbirlerine samimi bakışları ıhlamur yapraklarını okşayan yağmurun mis kokularını yüklüyordu asil yüreklerine. Gelecek günlere gebeydi fırtınanın geleceği...

Buket'in nazlı yürüyüşlerinde ocağa gelindi. İkinci kattaki ocağın merdivenlerinden yukarı çıkarlarken Kutluay: Buket, toplantıdan sonra acil bir işimiz olmazsa birlikte yemeğe gidelim mi? Yemekten sonrada kahve içmeye gideriz bizim Orhan'ın mekanına. Ne dersin bu teklifime?

- Başkanım çok yorulduğuma ocağa gelesiye kadar. Hayır diyemeyeceğim bu teklifine, derken gözleri gözlerindeydi Kutluay'ın.

- Tamam anlaşlık. Günün yorgunluğunu çıkartırız. Hele şu toplantımız hayırlısı ile bitsinde...

Salonun kapısını açıp içeri girdiklerinde gençlerin hepsi ayağa kalıkıp hazır ol vaziyetinde başkanlarını karşıladılar.

Kutluay Alparslan Gazi'nin edası ile:

- Selamün aleyküm arkadaşlar. Nasılsınız?

Gençlerin hep birlikte gür sesleri gökyüzünü delercesine:

- Aleyküm selam başkanım. Hoş geldiniz sefalar getirdiniz. Sağolun, Allah'a hamd olsun iyiyiz! dediler hepsi birden.

- Sizlerde hoş geldiniz. Buyurun oturun. Toplantımız var yönetimdeki arkadaşlarımızla. Bize müsade içeri geçelim, diyerek yönetim kurulu odasına girdi Buket'le birlikte.

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

7 Ağustos 2015 Cuma 00.15 Lahey

ERCİYES'İN KIZI!.. (6)

Kutluay içeriye adım atar atmaz, toplantıya gelen gençler çeketlerini ilikleyerek ayağa kalktılar ve selamını aldılar. Kendine ayrılmış koltuğa geçerken boş bir sandalye arar gibi etrafına bakındı. Boş bir sandalye olmadığını görünce:

- Arkadaşlar, sizleri bizim okuldan ikinci sınıf öğrencilerinden ülküdaşımız Buket'le tanıştırayım. Kendisi davamız için çok gayretli biri. Kendini yetiştirebilen nadir ülküdaşlarımızdan birdir. Maşallah her konuda bilgisi var ve çok okuyan bir arkadaşımız. Onunda toplantımızda yer alıp, değerli fikirlerinden istifade edelim diye getirdim. Eğer rızanız olursa onada salondan sandalye getirsin bir arkadaşımız.

Ocağın sekreteri Alperen:

- Başkanım şereftir bizim için Buket kardeşimizin aramızda olması. Sağ olsunlar sizi kırmayarak aramıza katılmışlar.' Bir elin nesi var, iki elin sesi var!' diye boşuna söylememiz atalarımız. Onunla ocağımızın gücüne güç katacağız. Kendisinden Allah razı olsun.

Buket'in yüzü kızarır gibi oldu. Mahçup bir edayla;

- Teşekkür ederim arkadaşlarım. Başkanımızın ricası benim için onurdu. Sizleri tanımak, ocağa hizmet etmek beni mutlandırdı. Her zaman yanınızdayım, diyerek herkesle tek tek tanıştı, el sıkıştı.

Buket, Kutluay'la göze geldiğinde şaşkınlığını sezinleyen gençler; 'Acaba bir durum mu var?' diye içinden geçirirlerken söze giren Kutluay:

- Arkadaşlar, Tülay kardeşimizde gelecekti. Onu aranızda göremedim. Haberi olan var mı neden gelemediğinden?

Buket gençlerden önce davranıp:

- Bende bunu diyecektim. şaşkın bakışlarımı anladınız, farkındayım. Başkanımız geleceğini demişti bana. Onunla tanışmaya sabırsızlanıyordum, göremeyince üzüldüm! İnşallah aksi bir durum yoktur?

Tülay'la aynı sınıfta okuyan Girayhan:

Buket kardeşim, Kutluay başkanım; Tülay'ın arkadaşı Neslihan'ı gördüm yolda. Annesinin teyzesi çok rahatsızlanıp hastahaneye kaldırmışlar. O da annesi ile hemen hastahaneye gitmişler. Giderken de bizlerden birini gördüğünde mazeretini söylemesini istemiş Neslihan'dan. Neslihan ocağa haber vermek için gelirken karşılaştık, o da bana dedi.

- İnşallah çok kötü bir durumu yoktur. dedi Kurluay. Yarın durumu öğreniriz. Eğer hala hastahanede olursa hep beraber ziyaretine gideriz teyzemize.

Buket üzgün üzgün ayakta dikilirken;

- Gelecek günlerde tanışırız Tülay'la. Teyzesine bir şey olmasında. Zamanım olursa başkanımızın dediği gibi yarın hastahanede olursa ziyaretine gelirim sizlerle, dedi.

Salondan sandalye de getirilerek Buket yerini almış ve toplantı Kutluay'ın başkanlığında başlamıştı. Güncel olayların değerlendirilmesi, bütün okullardaki durumların değerlendirilmesi, diğer şehirlerden gelen öğrencilerin sıkıntıları, okulların ve ocağın eğitim programları tek tek masaya yatırılmıştı. Herkesin düşüncelerini not alıyordu Alperen. Alınan notların önemlileri öne çıkarılarak ivedilikle yapılaması gerekenler ilk sıralarda yer alıyordu. Dışarıdan gelen öğrencilerin barınma ve çok fakir olan ailelerin çocuklarının maddi yönden de nasıl destekleneceği, maddi kaynakları nereden bulunacağı tartışması yaparken Göktür söze girdi:

- Başkanım ve değerli üşlüdaşlarım, öncelikle zengin olan esnaflardan bize yakın olanları önce tesbit edelim, sonra o esnaf arkadaşlarımıza 'Erciyesin Kutlu Sesi' dergilerinin sayılarından götürülim. Çaylarını içer, ziyaretimizin sebebini söyleriz. Bizim insanımız yardım severdir. Bizim ciddi çalışmalar için de olduğumuzu bildiklerinden bize güvenlerinin tam olduğuna inancım var. Her selamlaştığımızı bize soruyorlar zaten ihtiyacımızın olup olmadığını.

Buket, Göktür'ün söylediklerine tastik edersesine:

- Göktür ülküdaşımızın düşüncesi harika. Banada görev verirsiniz mahallemdeki tanıdığım komşu kadınları ziyaret ederim. Hatta onlara bir kır gezisi düzenleyerek yaylaya çıkarız. oradan hem eğlenir, hem de onlara fakir olan arkadaşlarımızın durumlarını anlatarak yardım için kampanya açarım orada. Züccaciyeci tanıdığınız varsa, ben gider oradan bir cezve seti alırım ve seti orada açık artırmaya koyarım. Böylelikle de yardım toplayabilirim, derken gözlerinin içi gülüyordu Buket'in.

Toplandı heyecanlı konuşmalarla devam ederken saat akşamın dokuzonbeş'ini gösteriyordu. Tolantının nerdeyse sonuna gelmişti. Konuşmaları en son şeklini vermek, önceliklerin ivedilikle yapılaması acil olanların değerlendirmesini yapmak için sözü Kutluay başkan aldı.

- Arkadaşlar, isabetli düşünce ve fikirlerinizden dolayı öncelikle teşekkür ederim. İki saati geçen toplantımızdaki konuşmalardan çıkan kararların en önemlilerini şöyle diyebiliriz. Dışarıdan gelen öğrencilerimizin her türlü sıkıntıları ile ilgilenilecek. Kaldıkları yerlerde sıkıntılı olanları, maddi yönden çok müşkül durumda olanları acilen tesbit edilmesi. Şehir esnafımızı ziyaret etmek, bire bir görüşülmesi, Buket arkadaşımızın mahallesindeki bayalar için yaylada piknik düzenlemesi ve orada yapacağız faaliyetler, Dergimiz, Erciyesin Kutlu Sesi'nin daha çok kitlelere ulaşmasını sağlamak ve bunun için ekipler oluşturulması, Okullarda, sokaklarda, çarşıda vs.. Nerde olursa olsun hiç bir olaya dahil olmayacağız. Bunun içinde okulların bölüm başkanları arkadaşlarımıza çağrılar yapacak, onların ipi kopuk serseri Lenin artıkları ile muhatap olmamalarını talimatını vereceklerdir. Biz okuyacağız anlayışını gençlerimizin kafasına yerleştirme azmini yaymak. Duvarlara, direklere, kamuya ait hiç bir binaya asla slogan yazılmayacak. Yazanlar kesinlikle uyarılacak! Kız arkadaşlarımızın çalışmalarını yürütecekleri bir yerin kiralanması... Diğer pasif olan işleri zamanına göre faaliyete geçirilmesi...

Alperen, Kutluay başkan konuşmasını noktalarken:

- Başkanım, alınan kararları daktilo ettikten sonra fotokopilerini tektirir, kopyaların bir nüshasını yarın arkadaşlarımıza takdim ederim.

- Peki Alperen, dedi Kutluay başkan. Arkadaşlarına hitaben, Arkadaşlar toplantımız buraya sona eriyor, tekrar hepinize yürekten teşekkür ederim. Allah yar ve yardımcımız olsun. Memleketimiz kavgalardan, anarşiden uzak kalsın...

Hepsi birden:

- Amiiiiinnn, dedi.

Toplantı odasından gençler ayrılırken tokalaşıyor, kafalarının sağ kenarlarını birbirine tokuşturuyorlardı. Ülkücülerin birbirleri ile vedalaşması böyle oluyordu; içten, yürekten! Buket'in yalnızca eli sıkılıyordu. O da arkadaşlarına tebessümlerle 'Allah'a emanetimsizsiz' diyordu.

Yönetim kurulu odasında Buket ve Kutluay kalmışlardı. Kutluay'ın aldığı notları dolaptaki kalasöre yerleştirirken Buket'de oda için baştan aşağı inceliyordu. Durvarlarda asılı altın yıldızlı çerçevelere konmuş tarihin onurlu sayfalarında iz bırakmış ecdatlarının potrelerine bakıyordu. Başkanın arkasındaki panoya yerleştirilmiş Alparslan Türkeş'in sözlerinden 'Hepiniz birer Türk Bayrağı'sınız. Bayrağı lekelemeyin, kirletmeyin yere düşürmeyin. Bölünme kabul etmez, kutsal bir bütün halinde Büyük Türkiye'yi yeniden inşa edeceğiz...' cümleleri okurken yumruklarını sıkıyordu. Kutluay ise notlarını klasörlere yerleştirdikten sonra sol tarafındaki kitaplıktan bir kitap alıp Buket'e uzatırken açık kapıdan bir genç seslendi:

- Başkanım çay içer misiniz?

- Sağolasın yiğidim, henüz yemek yemedik. Yarın inşallah taze çayınızı yudumlarız. Şimdi bizde çıkacağız, dedi gence.

Buket merakla Kutluay'ın ona vermeye çalıştığı kitabın ismini görmek için biraz eğilmişti ki; Kutluay:

Buket, bu kitabı okudun mu? Harika bir kitap. Okumadı isen al bunu oku. 'Çağlayanlar' 1920'lerin Türkiye'sini anlatır. İçinde bir hikaye var ki; şuan yaşadıklarımız var o hikayede. Turan nasıl Çıldırdı?. Her ülkücünün mutlaka okuması elzem olan hikaye. Ben ondan fazla okudum o hikayeyi. Diğerleride mükammel...

- Aaaa, ne demek? Elbette okurum seve seve. Biliyorsun ben okumayı çok seven biriyim. Hele birde senin tavsiye ettiğin kitap elimden kurtulur mu?

- Tamam, al bu kitabı evde okursun. Şimdi doğruca sıcak çorba içmeye ne dersin_

- Hayır demem başkanım! Ben de çok acıktım. Çorbalarıda çok severim

- Haydi bismillah... istikamet Hasan Emminin mekanına marş marş, diyerek ocaktan ayrıldılar.

Çorbacı Hasan Emminin yeri üç sokak ilerideydi. Ülkücülerin en çok sevdiği parti binasının altında onbeş yıldır faaliyet gösteriyordu. Hasan Emminin namı ülke geneline yayılmış, Kayseri'ye yolu düşen mutlak onun mekanına uğrar, çorbasını içerdi. İşyerini açmadan evvel hızlı bir partiliydi. Her işe koştururdu. İşyerini kurduktan sonra sadece maddi destek verebiliyordu işlerinin yoğunluğu nedeni ile. Şehirde çok sevilen biriydi Hasan Emmi. Kutluay, Hasan Emminin ününü, elinin lezzetini anlatıyordu Buket'e. Çorbaların lezzetini anlattıkça daha fazla açtığını hisseden Buket:

- Beni daha fazla halsiz bırakmadan biran önce girelim Hasan Emminin yerine.

- Şu köşeyi dündük mü oradayız.

- Ya bende biliyorum burayı. Bilmiyormuşum gibi iyi reklam yaptın hadi. Bir defa babamlarla gelmiştik ama sanırım iki yıl kadar önceydi. Buralar bize bira uzak olduğu için yolumuz pek düşmez. Ama Hasan Emminin yerini yabancılarında bilmesi şehrimizin iyi tanıtımı oluyor. derken gülümsüyordu Buket.

Köşeyi dönüp, iki dükkan ilerideki Hasan Emminin yerine girdiklerinde işçilere selam verip yiyeceklerin bulunduğu vitrin dolabının yanındaki masaya oturdular. Karson elinde siparis fişi işle masaya yaklaşıp:

- Başkanım hoş geldiniz! Ne arzu edersiniz?

- Bana az sarımsaklı işkembe çorbası getir. Buket ablan ne isterse... Hasan amca sanırım eve gitti, görünmüyorda...

- Evet başkanım, eve gitti... Burası saat bire kadar önce Allah'a sonra da bize emanet. yarın selamını söylerim, dedi Hüseyin karson.

Buket önündeki çorba listesine bakarken:

- Ya ben mercimek içsem nasıl?

Garson Hüseyin:

- Ablacığım nefistir. gerçi her çorbamızda Hasan Emmimizin lezzeti vardır.

- Tamam o zaman, bana mercimek getir, dedi Buket.

Çorbalar içilmiş, ardından taze demlenmiş çayların ardından sıcacık duyguların yüklendiği güne son nefes verilirken her ikiside çok mutludular. Yüreklerinin tatlı ürpertisi onları daha da birbirlerine yakınlaştırırken çağrılan taksiyle eve uğurlanıyordu Buket.

- Hayırlı gecen, tatlı rüyaların olsun Buketciğim, dedi taksiye binerken Buket.

Tılsımlı bakışlardan sevda alevlenirken; Buket'in sol yanına sapanan 'Buketciğim' hitabında sırlıklam duyguları ile İstanbul hanımefendisi nazikliği ile el sallıyordu Kutluay'a. Kutlay ise, sağ elini kaldırıp öylece tutmuştu hareketsiz. Ayrılışın hüzünlerine karasabanlar ekilmişti. Boynunu büktü, Buketin duyamayacağı ses tonuyla 'güle güle' diyebildi zorlukla...

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

08 Ağustos 2015 Cumartesi 23.45 Lahey

ERCİYES'İN KIZI!.. (8)

Alperen konuşmasını ciddiye almaz havasına şöyle bir baktı Kutluay'ın. İçinden geçirdiğini yine içinde saklayarak ' Başkanım bugün kendi kafasına göre takılacak anlaşılın. Ben yavaştan oltamı alıp evime gideyim' diye geçirdi. Sokak lambasının direğine sırtını dayamış Kutluay'a:

- Başkanım ben seni yalnızlığınla, gökyüzüne serpilmiş yıldızlarla ve hilalin tüm alemleri kucaklayan haliyle başbaşa bırakayım. kendine dikkat et. Bana mücadele, yorgunluğum üstümde, uyku akıyor gözlerimden. Ben yavaştan tüyeyim eve olur mu?

- Peki Alperen, Allah rahatlık versin sana. Kendime dikkat ederim, merak etme. Gecenin havasına birazcık romantiklik katacağım. Kaydı sana uğurlar ola. Yarın nasipse görüşürüz yiğidim, diyerek Alpereni uğurladı.

Gecenin tam ortası. Çıt yok cadde de. Kutluay yediyüz metre ilerisindeki parka doğru yöneldi. Sığ bir köşede bankta oturup hayallerine eşlik etmek istiyordu. Bu seferki hayalleri siyasi düşüncelerinden arınmış, çocuksu duygularını sabaha kadar yaşamak... Yalnız kalmayı özlemişti. Her gün zaruret haline getirilen fikri çatışmalar onu bunatmış, rahat bir nefes almasına fırsat bulamamıştı. Bunalımlı, buhranlı döneminde karşısına çıkan Buket, ona Allah'ın bir nimetiydi. Onun sevgisi ilahi bir emir gibi yüreğine düşmüştü. Belkide Allah'ın ona gönderisiydi Buket. Kafasındaki duygularının etkisi ve coşkusuyla parka vardı. Etrafına bakındı birilerin olup olmadığına. Cırcır böceklerinin korosundan ve az ilerideki derenin sakinleri kurbağaların sesinden başka bir ses yoktu. Ilık havaya eşlik eden tılsımlı rüzgarın ağaçların yapraklarını okşamasından çıkan hırşırıltıların geceye mükemmel bir ahenk katması doyumsuzlaştırıyordu geceyi.

Kutluay, parkın dereye yakın olan tarafına geçip banka oturdu. Kollarını martı kanatları gibi açarak arkaya yaslandı. Kollarını arkalıya koyarken derin bir nefes aldı. ' Oh be, hayat varmış' dedi kendisinin duyabileceği şekilde. Başını yukarı kaldırıp fezanın uçsuz bucaksız derinliğine dalıp gitti. Yıldızların küme küme dizilişlerine dudak büktü. Çoban yıldızının parlaklığını dikkatlice süzdü. Diğer yıldızlardan yakın olduğunu sandı biran. Çoban yıldızının ardına dizilmiş yıldızların sırrının hikmetine takıldı. beş dakika onları süzdü. "Yaradan'ım ne güzel yaratmış!" bakışlarında. Yıldızların sevda şiirlerinde şairlerin vazgeçilmez, sevgiliye yollanan mektuplarda ilham kaynağı oluşu onda çağrışımlar yaptı. Hilal'in gelin gibi nazlı duruşu etkiledi onu. Ona uzanıp el sürmek, endamına buseler kondurma geçti hayalinde. Masmavi gökyüzünün ılık ikliminde hülyalara daldı. Sıkıntılı günlük hayatı, fikri ayrılıklardan dolayı aynı ülkenin gençleri ile kavgaları elinin tersi ile bir kenara iterek huzurun zuhur ettiğini gördü ruhunda. Dağlar, ovalar, nehirler, göller, denizler ve memleketi süsleyen ağaçlar, kuşlar, hayvanlar... hepside masum, hepside günahsız, en doğal halleri ile ülkeyi cennete çeviren varlıklarının kımetini bilmeyen insanlara anlam veremedi!.. Bu güzelim cennet yurdu cehenneme çeviren akli olan insanların hırslarına, inatlarına, cehaletlerine akıl erdiremedi bu güzellikler karşısında... Ülkesiz yaşayan sığınmacıların karşılaştıkları horlanmaları, küçümsenmeleri görerek, " Allah'a çok şükür bir vatanımız var, kıtmetini bilmek gerek!" diyerek kapadı gözlerini, dudaklarını büktü...

'Amaann boş ver' dedi mırıldanarak. 'Bu gece olumsuzluklar düşünmeyeceğim, Sadece iki şey düşüneceğim. Burada yaşadığım huzuru ve Buket'i' Gözlerini yumdu. Karanlıklarda aydınlığı gördü. O aydınlıktan kendine doğru koşan beyaz gelinlikler içinde Buket'i fark etti. Yüreğinden bir deli fırtına koptu; heyecanı nefesinde düğümlendi! Ayağa kalktı, kollarını açarak ona doğru koşmaya başladı. Buket'in başındaki tacına altına yayılmış ipeksi saçlarının şehvetli dalgalanışına gönlü kapandı, alevler sardı bedenini. Dudaklarından çıkan buğulu nefesin ona akmasını bedenini sarmasını, dudaklarında nihayet noktalanmasını arzuladı. Buket koştu, Kutluay koştu kanter içinde. Yılların sinesinde saklanmış aşkın buluşmasına ramak kalmıştı. Ona sarılıp bir ömür, son nefesine kadar onunla mutlu yaşamak, boy boy çocuklarının anası olmasını istedi yıldızlar altında... Denizlere beyazlı bir yenkenle açılıp Okyanusları aşarak kıtaları görmek, kandaşları Kızılderililere misafir olup tarihin derinliklerine gömülen Türk Totemlerini yakinen görmek ve onların yüz yıllardır katledilen destanlarında ağlayıp yarınlara intikamına bilenecek, özgür yaşamlarına dönmelerini istedi Buket'le birlikte.

Gök ile yer arasında yaratılan Türk adlı insanın ilk yaratıldığı yerden hicret ettiği Ötüken'i, Tanrı dağlarını, yaylalarının kekik kokularını içine çekip, Bilge Kağan'ın, Bilge Tonyukuk'un bengü taşlara kazıdığı Türk yasasını, kendi öz alfabesi Göktürk yazıtlarını hafızasına ilmik ilmik işlemeyi özümsemi... Altay dağlarının eteklerinde kimiz içip, yağış atlara binerek, tam tekmil kuşanıp kahpeleşmiş Çin'e akın edip, saraylarını basıp kırk Kürşat'tan biri olmak istedi. Kırım'a uzanıp kan-revan soydaşlarını kucaklamak, katil Stalin'in sürgünlerinde katledilenlerin anısına abideler dikmek, yetim bırakılan ailelerin destanlarında yoğunluk aydınlık geleceğe yürümek...

Bankta hülyalarına kulaçlar atarken ayak uçlarına yumuşak bir cismin değdiği fark eden Kutluay, tatlı arzularını bir anlık erteleyip baktı. Gördüğü cismin siyah renkli bir kedinin bal gözleri ile karşılaşmış bakıştırlar birbirlerine. Tebessümle elini uzattı kedinin başına:

- Tanrı misafiri.. Gel bakalım dertleşek seninle. Benim gibi sende yalnızsın! dedi başını okşayarak.

Simsiyah örtülere bürünmüş kedicik pek fazla yaşlı gözüküyordu. Olsa olsa yedi veya dokuz aylıktı. Sahipsiz oluşu yalnızlığından belliydi. Sahipli olsaydı gecenin bu saatlerinde parklarda ne arayacaktı? Aç ve susuzluğun verdiği çaresizlikle bir umutla gelmişti parka. Ürkmeden Kutluay'a meramını hissettirmek için yanaşmıştı ona. Halbuki, sokak köpeklerinin ve kedilerin taşlandığı, işkence edilip öldürüldüğü bir otamda korkusuzca onun yanına gelmesi kedinin içindeki sezgiden olsa gerek. Onların çoğu kendilerine zara verecek kişileri algıladıklarından olsa gerek; Kutluay'ın merhametli biri olduğunun farkına vararak ona yanaşmış, başı ile ayaklarını okşamıştı selam niyetine. Gözlerinden fıskıran sevgi yumağı Kutlay'ın yüreğine dolanıyor, dostluk bağları sağlam düğümleniyordu...

Kutluay, onu dizlerinin üzerine koydu, sağ elinin avucu ile okşarken:

- Gecenin görkemliliği bana eşlik ederken sende geldin yalnızlığıma ortak oldun. Sana bir isim verelim olur mu dostum? diyerek konuşuyordu yüzüne eğilerek.

Zavallı kedicik onu anlıyormuşçasına dinliyordu bal gözlü bakışlarla...

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

15 Ağustos 2015 Cumartesi 12.00 Lahey

ERCIYES'İN KIZI!.. (9)

Gecenin yalnızlığında Tanrı misafiri olarak yanına gelen kedinin uzun zamandır anne, baba şefkatinden uzak yaşadığı halinden belliydi. Pejmürde hayatın izlerini taşıyordu üzerinde. Kutluay avuç içi ile başını sıvazlarken, sırtındaki yumuşak tüylerini avuç içi ile okşarken mutluluğundan çıkardığı mır mırlarla keyine diyecek yoktu. Dizinde güvenli, tasaşız, korkusuz sabaha kadar uyumak isteği Kutluay'ın yüze bakarak gözlerini açık kapayarak ' ne olur beni dizinden indirme. Öyle mutsuzdum ki; senin sıcacık şevkatini beni hayata yeniden kazandırdı' der gibiydi. Sokakların, caddelerin hatta evlerin bile yaşamaları için güven vermemesinden olsa gerek buldukları yerlerdeki çektikleri eziyet, işkence, tekmelenmeleri canlarından bezdiriyordu onları. Göçmen kuşlar için vakıflar kurarak onların uçamayan, hasta olanları, yolunu kaybetmişlerini bahara kadar ez zor şartlardan koruyan vicdan sahibi atalarının merhamet duygularından ders almayan şimdiki zamane insanların zalimliklerinin nedenlerini çok düşünmüştü Kutluay. Nerede bir sahipsiz hayvan,kuş, insan görse ilgilenir, imkanları ölçüsünde yardımcı olurdu. Onca yaşına kadar hiç bir muhtaç olan canlıya 'Hadi be, başımdan git!' dememişti.

Simsiyah renkli kediye tebessümle bakarak:

- Demek sende benim gibi yapalaynızsın de mi? Ben yalnız sayılmam ama şuan yalnızım. Yorgunum ve yalnız kalmaya biraz ihtiyaç hissettim. O nedenle bugün buradayım ama beni yalnız bırakmayan şu can dostla tanışma fırsatı verdi Allah'ım. Sana bir isim vermemiz gerek. Güzel bir isim düşünüyorum, bilmem beğenecek misin?

Kutluay'ın konuştuklarını suküt içinde dinliyor, anlıyordu sanki. Konuşmadan iyi şeyler hissettiği aşıkardı. Kutluay'la göz göze geldiklerinde hafiften mırıldandı gözlerini yumarak. İstedığı bir şey olmalıydı. Kimbilir kaç saattir ağzına bir lokma ekmek, bir yudumcuk su girmemişti. Yemek istemeye gittiği dükkanların önlerinde kovalanmıştı, caddelerde tekme hışımları ile kovulmuştu belkide!

- Seni anlıyorum yavrum. Bakışların kalbimi nasıl yaralıyor ah bir bilsen! Sana bu saatlerde yemek bulmamız inan çok zor. Ama söz; sabahın aydınlığına kavuşur kavuşmaz ilk işimiz sana yiyecek temin etmek. Ama şimdi sana bir isim veriyorum. Beğenmezsen çekinmeden söyle, başka bir isim veririz tamam mı?

Sol eli başını, sağ eli sırtını sıvazlarken:

- Senin adın bundan böyle Garip olacak! Yetimlere, sahipsizlere, derbederlere Garip deriz biz. Sende onlardansın. Seni hep bu isimle çağıracağım. beğendin değil mi?

Kediciğin kulağına eğilerek tekrarladı:

- Garip, bu ad sana iyi yakıştı.

Garip ismini onaylamış gibi başını eğdi. Artık onunda bir ismi vardı. Sokakların garibi, Garip sahipsiz değildi. Kutluay, fırsat bulup parka geldikçe onu yalnız bırakmayacak, şevkatini gösterecek, derdine ortak olacaktı. Sokakların acımazlığında onu gelecek görüşmeye kadar 'başına ne işler gelir' endişesi kafasında başka bir dert olacaktı. Birbirlerine çok çabuk ısınmışlardı ki; ondan ayrılması yüreğine haçer gibi saplanıp kalacaktı Garip'in çaresiz bakışları arasında. Yapacak bir şeyide yoktu Kutluay'ın. Tek yapacağı; kedi seven yerli birini bulacak ve ona emanet edecekti.

- Biliyor musun? dedi Kutluay Garip'e. Ben birine aşık olmaya başladım. O kadar tatlı bir endami, kaşları, ela gözleri var ki; hurilerin en güzeli. Daha bir şey diyemedim ona. Daha doğrusu kendimde o cesareti bulamadım ama bulacağım yakın zamanda. Yüreğimin zembereğini çözüp açılacağım ona. Acab bana ders bir cevap verir mi diye de korkuyorum. Çevremdeki arkadaşlar duyarsa karizmamızı çizdiririz valla Garip. Allah onun kalbinede benim sevgimi nakşeder inşallah! Sen ne dersin bu iş? Seni onunla tanıştıracacağım. Sen de onu, o da seni çok seveceğinden eminim. diyerek göz kırptı Garip'e.

Garip, sevdadan daha önce midesinde çalan açlık zillerinin sesini biran önce durdurmasını istiyordu. Masum duruşuyla ' Hadi bana bişiler bul getir' der gibi derin bakışları ile meramını anlatmaya çalışıyordu dostuna. Biri sevdayı, biri de açlığı kafasına takmıştı. Geceye derdini anlatmak isterken Garip'le dost olup dertleşeceği aklından bile geçmezdi. Tanrı'nın bir emaneti kabul ediyor, onunla ilgilenmesini kendinde vazife edinmişti artık.

Gecenin üçü. Sabahın olmasına iki saatten fazla zaman vardı. Otorduğu banktan kalkarken dizlerinde keyifle mırıldanan Garip'i alıp yere bırakırken:

- Garip, gel biraz dolaşalım.Otura otura sıkıldım. Eminim sende sıkılmışsındır. Parkın etrafında biraz olta atalım. Deredeki kurbağaları seyredelim mi? Bak nasılsa ses veriyorlar bize., diyerek parkı turlamaya başladılar.

Dursun Önkuzu parkının içinde envai çeşit çiçekler, ona yakın cinsten ağaçlar, dairesel yapılmış toprak öbekler cimlendirilmiş, özel gezi yolları köşeli taşlarla döşenmiş, kenarından geçen derenin çığıl çığıl akan suyunun nenni

söyleyişi, kurbağaların, cırcır böceklerinin serenatları doyumsuzdu. Ihlamur ağçalarının çiçekleri etrafa güzel kokular saçarak yaşamın tadına varıyorlardı Kutluay'la Garip. Çok sevdiği tesbihini çıkararak parmak uçları ile saydırıyor, birde türkü tutturmuş söylüyordu kısık sesle Kutluay.

'Sevedim karagözlüm
Seni doyunca
Hep kıskandım seni elden
Yıllar boyunca

Kuşlar gibi ikimiz bir
Yuva kuralım
Ayırmasın mevlam bizi
Ömür boyunca

Aramıza kimse
Gelip girmesin
Ayırmasın mevlam bizi
Ömür boyunca

Bana cefa ediyorlar
Bilmem nedendir
Benim korkum senden değil
Kaderimdir

Herkes bana deli diye
Gülüp geçiyor
Senin aşkın beni karagözlüm
Deli ediyor

Aramıza kimse
Gelip girmesin
Ayırmasın mevlam bizi
Ömür boyunca'

Bu türküyü çok seviyordu. Belkis Özener'in kasetini almıştı sırf bu şarkı için. Akşamları odasına çekildiğinde murlaka bir kaç kez dinlerdi. Hele Buket'e gönlünü kaptırmaya başladığı günden beri sıklıkla dinlemeye başlamıştı...

Türkünün sonunda gözleri nemlendi, boğazına saplanıp kaldı sözleri. Zor bir sevdanın yollarında yürüdüğünün farkındaydı...

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

20 Ağustos 2015 Perçembe 01.25 Lahey

TÜLAY'IN SARDUNYALARI... (1)

Sonbahar ay'ına ilk adım atıldığı günler. Yazdan yeni çıkmış olmasına rağmen ağaçlar hala yemyeşil. Akasya ağacının yaprakları koyu yeşile bürünmüş dallarının en zirfesindeki iki çatal dal arasına özene bezene yuva yapmış alaca renkli karganın huzur içinde sağına soluna kart sesiyle seslenişine aldırış etmeyen kalabalıklar, Kurtuluş caddesinde telaş içinde koşuşturuyorlar. Sıra sıra dizilmiş manavların, tatlıcılarının, börekçilerin, bankaların, telefoncuların, beyazeseşya ve koltuk takımları, kanepeler satan dükkanların bazıları müşteri kaynıyor, bazı dükkanların sahipleri müşteri çekmesi için vitrinlerine çeki düzen veriyor. Dükkan esnafına nisbet edercesine seyyar satıcıların ne söyledikleri anlaşılmaz çığırkanlıkları, yolların ve insanların yorgunluğunu hala üzerinde taşıyan halk otobüslerinin seksen yaşında nenelerin iniltileri gibi homurdanarak yol alıyor Eminönü'ne, Yenikapı'ya doğru. Gari müslimlerin cenneti Kurtuluş caddesinde belli olmayan bozuk şifeli konuşmaların anlanmsızlığı ile güne başlıyor Kurtuluş... Gökyüzü hafif beyaz bulutlarla kaplı, rüzgar rafan esiyor. Yakıcılığını Ağustos günlerine bırakmış güneşin ışıltılarında hayat buluyor yaşam. Pangalti'ya uzanan yolun tam karşısında üç-dört metre yüksekliğinde duvarla çevrilmiş Ermeni mezarlığına paralel giden Ergenekon caddesi ta Halasgargazi caddesine kadar uzanıyor. Rahat yürünemeyen kaldırımlar bile işgal edilmiş esnafların doyumsuz hırsları ile. Adım attığın yerde çay satıcısı, muhallebeci, lokanta...

Osmanbey'in en işlek caddesinin kenarına iştirilmiş, mağrur duruşlu Ramadan oteli gelip geçenleri dikizliyor. Ceplerindeki cüzdanları kalın ve kalın göbekli müşterilerini ağırıyor. İki adım ötede demlenen mis Türk çayına nisbet yaparcasına sattığı çayların fiyatları dudak uçurtanından. Müşterileri genelde, kadın giysileri giymiş gibi beyaz uzun entarili, kafalarına doladıkları peştimal kumaşı gibi sarıklı arap zenginleri bu otelin vazgeçilmezleri... Otelin en alt katta ana caddeye bakan lokanta ve kafesinde, kaldırımda gelip geçenlere göstere göstere yemekleri avuçlayarak yiyen araplarza öğrenerek geçenlerin küfürleri ile süslenen bakışların şaşkınlığına odaklanan bir mekan! Karşısında Taksim'e, Sultanahmet'e, Yenikapıya, Hacıosman'a kadar giden metro girişi bitişine demirlemiş yılların seyyar simitçinin susamlı taze simitlerinin türüm türüm kokusu otelin şaşalı duruşunun fiyakasını bozuyor sade hali ile. Metronun damını mesken edinmiş güvencinlerin yiyecek arama telaşları kalabalıkların varlığından bile haberleri yok. Gelip geçenlerle kanka olmuşcasına iç içeler.

Eylül'ün ikinci çarşamba'sı bugün. Evin balkonuna mesken tutmuş kumruların sesi ile uyandı Tülay. Yorganı üzerinde yavaşça sıyırarak kalktı kocasını uyandırmadan. Arka bahçeye bakan yatak odasının kalın perdelerini aralayıp dışarı baktı. " Ne güzel bir gün" dedi içinden. Pembe çiçekli geceliğini çıkarmadan lavobaya gidip elini, yüzünü yıkadı. İşlemeli havlusuna yüzünü silerek mutfığa yöneldi. Akşamdan kalan demliği boşaltıp temizledi. Damacana suyundan doldurarak ocağa çaydanlığı koydu. Çağmağı aradı, bulamadı. mutfakla sırt sırta komşu yapılmış oturma odasındaki masada duran Bozkurt motifli çakmağı getirip ocağı yaktı. Mutfağın sandalyesine ilişip oturuken aç karnına bir sigara yaktı. Dar mutfağı duman boğmaması için havalandırma yönüne yapılmış camı açtı. Sigara dumanını ilk çekişi öyle bir çekişti ki; içinde bir iki defa dünya turu yaptı sanki. Sonra dudaklarını hafif kapatarak ciğerlerini keyifle ziyaret etmiş dumanı bütün gücü ile dışarı fırlattı nefret edercesine. Dudak aralığından çıkan dumanı gören olsa; Haydarpaşa garından kara tren kalktı sanacaktı. Kederlerin, hasretin bitmek bilmeyen çilesiydi sabahın erken saatlerine düşürdüğü mahmurluk.

Ocaktaki Çay suyu fokurdamaya başladığında sigarası çoktan bitmiş, sabah kahvaltısının nevalerini masaya diziordu. Eşinin çok sevdiği bal ve kaymağın çok az kaldığını görünce köşe başındaki bakkala kadar bir çırpıda gidip gelmeyi aklından geçirsede "ben zaten fazla yemiyorum. Ona yerli bunlar" diye düşünürken salonun sol tarafındaki pancereyi açarak şapına organ bağlanmış kamıştan örme alış-veriş sebetini sargitti evlerinin altındaki bakkala. Sebeti gören bakkal çırağı dışarı fırlayarak yukarıya başını kaldırıp baktığında Tülay'ı görünce çekik gözleri ile tebesümle karışık gülüşü ile:

- Tülay teyzeciğim günaydın. Buyur emrin olur. Ne verelim size?

- Günaydın oğlum Atsız. Bize iki ekmek rica etsem, dedi endamının o güzelliği ile.

- Hay, hay teyzeciğim. Ekmeklerimizde biraz önce geldi, sıcacık, der demez bakkala daldı Atsız.

Alış-veriş sebetine konana somunları yukarı çekerken bakkal çırağına teşekkür eden Tülay, ekmekleri sebetten alarak masaya koyup tekrar mutfığa geçti çay demlemek için. Yerli toz çay Filiz'den yarım çay barağı olarak demliğe koydu. Kaynayan sudan doldurarak demlemeye bırakıp yatak odasına giderken sol odanın kapısının ardından gelen sese kulak verdi. Evin kedisi Aşk'ın sesiydi bu ses. İhtiyacı vardı ki sesleniyordu. Tülay kapıyı açar açmaz ok gibi fırladı odadan dışarı Aşk. Süratle oturma otasına gitti geldi. Şaşkın bakışları ile bunu süzen Tülay:

- Oğlum hayırdır? Nedir bu telaşın, neyin var?

Tülay'ın etrafında dolanan Aşk mırıldanıyor, meramını anlatmaya çalışıyordu. Tülay onun ne demek istediğini anlıyordu. Birbirlerinin bakışları bile meramlarını çözecek hissiyata sahiptiler. Üç aylıkken annesi tarafından terk

edilen, sokaklarda aç, susuz kıvrılırken eve getirilen bir kediydi. İlk iki yılda gençlik çağını aşama döneminde evde kırmadık tabak, devirmedik vazolar, yırtmadık koltuk kalmamıştı. Oldukça haylaz ama bir o kadar da evin tatlı çocuğu gibiydi Aşk. Bazen haşarılıkları aşırıya geçtiğinde Tülay evde giydiği pamuk gibi yumuşak terlikle kıcına kıcına vururdu. Bazen sert vurduğunda da bir hayli üzüntü duyardı. Aşk'a bu disiplin ona bir ay, iki ay yeterdi. İkisi birbirlerine kaynaşmışlardı. Yaşı dokuz yıla dayandığında o gençlik yıllarındaki yaramazlıklarından eser kalmamıştı. Her iki ayda bir kez, kafes içinde dışarıyı görürdü aşılarını yapırmaya giderken. Hep evdeydi. Evin dış kapısının açılmasını beklerdi kapı önünde merdiven aralığında soluklanmak, buldukları dördüncü kattan en alt kata inip çıkmak, komşularına görünmeyi kendine mutluluk sayardı. Komşularının sevgilisi olmuştu. Hangi evin dış kapısını açık görse dalardı içeri. Beyaz, sarı rengi ile İstanbul delikanlıları kadar filintaydı.

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

24 Ağustos 2015 Pazartesi 12.30 Lahey

TÜLAY'IN SARDUNYALARI... (2)

Tülay, haftada iki gün yedirdiği özel mamasından istediğini bildiği için Aşk'ın kur turlarını, nazlanışını anlıyordu. Gidip dolaptan yaş mamasını alıp tabağına koyarken neşesine diyecek yoktu. O yemeğini iştahla yerken yatak odasına geçti Tülay. gardorabından dışarı çıkarken giyecekleri elbiseleri seçerken kocası Kağan'a sesleniyordu:

- Aşkım haydi kalk artık. Çay demlendi, kahvaltı soframız hazır. Sen kalıp içeri geç, bende bugün giyeceğimiz elbiseleri hazırlayayıp geleyim hemen.

Kağan sıcak yatağından kalkmak istemiyor gibi yaparak yorganı tamamen üzerine çekti. Kafasını yorganın içine gömen Kağan:

- Ya aşkım azıcık daha uyusam olmaz mı? Gece "Güneş Ne Zaman Doğacak" filmi izledim sen uyurken. Anlıyacağın; biraz geç geldim yatağa seni uyandırmadan...

İşi ile uğraşan Tülay:

- Olmaaazzz, kalk haydi aşkım. Bugün biraz erken çıkıp gezelim Osmanbey'de, Nişantaşı'nda. Bak havada ne güzel.

- Anlaşıldı bebeğim, sen beni kesin kaldıracaksın! derken yatağında doğruldu, yorganı sol tarafına fırlatıp kalmıştı. Laobaya giderken kapı ardında asılı beyaz havluyu omzuna attı.

Oturma odasındaki yemek basasının üzerine itina ile dizilmiş zeytin, Kars kaşarı, bal, kaymak, bir tabağa dizilmiş domates, salatalık dilimleri ve sıcacık somun yenmeyi beklerken Kağan gelip oturdu masaya. Tülay çayları koyup geldi. Kahvaltısını uyku sersemliğini hala üzerinden atamamış Kağan kahvaltılıklardan atıştırırken:

- Aşkım nefis bir kahvaltı hazırlamışsın her zamanki gibi. Teşekkür ederim. Biliyor musun; seninle evlendiğime o kadar mutluyum ki... İyiki sevdimişiz birbirimizi.

- Abartma bitanem! Her zaman yaptığım kahvaltı işte. Her kadın kocasına hazırlar en güzel kahvaltı masasını...

- Yooo, öyle deme bebeğim! Senin gibisi zor vardır diye düşünürüm hep. Her şeyinle mükemmel bir eşsin sen bana... Seni çooooookkkk, kocamaaannn seviyorum. Biliyon de miiii?

- Canımsın sen Kağan'ım. Bende seni çok seviyorum, ölüncesine, derken Tülay'ın gözlerine baharın nemleri düştü. Dugusallığı konuşmalarına düğüm atarken, ela gözleri Kağan'ın gözlerinde mühürleniyordu.

Keyifli konuşmalarla kahvaltı edilip sofradan toplandıktan sonra Tülay:

- Canımın içi elbiselerimizi giyinip bugün erken çıkalım dışarı. El ele, göz göze dolaşalım caddelerde. Aşk ve sevgi nedir göstereyim bu yaşta gençlere.

- Hemennn aşkımmmm, dedi ve bir çekirge hızında yerinden fırlayarak yatak odasına Tülay'la birlikte geçtiler.

Hazırlıklar tamamlandıktan evden ayrılırken evin açık pencerelerini kapatan Tülay, sevimli kedileri Aşk'a dönerek:

- Bebişim biz gidiyoruz. Biz gelesiyeye kadar sen uslu uslu otur, tamam mı? diyerek başını okşadı, tabağına kuru mamasını bırakıp. suyunu kontrol etti.

Tülay'la Kağan el ele tutuşarak merdivenlerden inerken alt kattaki yaşlı Ermeni kadın ev çöplerini apartman kapıcısı alması için kapı önüne bırakırken selamlaştılar. Otuz yılı aşkın Ermeni komşusu Fiğen'e:

- Madam, biz Osmanbey tarafına geçiyoruz. Bir isteğin varsa getirelim mi?

Madam Filiz:

- Teşekkür ederim canım Tülay'ım. Güle güle gidip, güle güle gelin. Benim yerimde çay, kahve için, dedi onları güler yüzle uğurlayarak.

Bozkurt mahallesi ile Eskişehir mahallesini ayırt eden Ülkü sokak'tan yukarı ana caddeye doğru el ele tutuşarak giderlerken komşu esnafları ile selamlaşıyor, hal hatır sorarak gönüllerini alıyorlardı. İki mahallenin ayırım hattı Ülkü caddesinin kendi oturdukları evin hizası Bozkurt mahallesine, aynı caddenin karşısındaki evler Eskişehir mahallesine aitti. Yıllardır birbirleri ile iyi ilişkilerde bulunan komşulukların pek çok güzellikleri sanki gerilerde kalmışcasına solgun ve yabancı yüzlü insanların iki mahalleye yerleşmeleri o eski nezihliğine sanki kara bir perde çekilmiş gibiydi. Eski dost insanların varlığında olmasa selamı dahi para ile satacakların çoğunluğu huzursuzlaştırıyordu mahalleyi. Yılların

ütücüsü Zeliha hanımın iş yerinin önünden geçerken dar kaldırımında elini koluna sallaya yürüyen uzun , iri yapılı siyahi adamın Tülay'ın omzuna sinisini çarptırıp geçerken kapı önünde dikilen Zeliha hanım:

- Çüşüş be! Önüne bahsana ayı! Kadının omzunu parçalayacaktın. Hangi Afrika ormanlarında büyüdün sen, derken sinirleri tepesindeydi. Hoşnutsuluğu hat safadaydı yüz ifadelerinde.

Zenci adam geriye gönerek:

- Soryy, ben az bilmek Türkçe, diyebildi. Başını çevirip, hiç bir şey olmamış gibi yoluna devam etti.

Tülay, omzunu ovuştururken Kağan zencinin arakasından baka kaldı. Zeliha hanım Tülay'ın yanına gelerek:

-Tülaycığim, çok acıdı mı? Ya bunlar hergün böyleler. Son zamanlarda o kadar çoğaldılarki mahallemizde, Kurtuluş'ta. Buralarında tadını, tuzunu kaçırdılar. Nerdeeee yirmi, otuz senenin nezihliği? Bir bizim burası kalmıştı batırılmadık, burayıda birilerinin sayesinde hallettiler ya! Bravo!...

- Yok bir şeyim Zeliha'cığim. Sert dokundu. Sanırım önüne bakmıyordu, Caddede çok dar olunca gelip vurdu. Ne yapalım oldu bi kere... Görünmez kaza diyelim artık, dedi Tülay. Hal hatır sorgusundan sonra yoluna devam ettiler.

Ana cadde Kurtuluş'a vardıklarında köşe başındaki fırıncının önünde durarak otobüs durağına baktılar. Durakda simitçiden başka bir kaç kişi daha vardı. Otobüsün beş dakika önce duraktan kalgığını düşünerek beklemenin gereksiz olduğunu bilenTülay:

- Aşkıım, sanırım otobüs gitmiş. Şimdi beklersek yarım saatte anca gelir. Biz en iyisi mi yürüyerek gidelim. Zaten gideceğimiz dört durak. Ne dersin?

- Tamam bebeğim, yürüyelim. Geze geze göz banyosu yaparız. Elinin ve yüreğinin sıcaklığında otobüsle gitmekten bin kez daha candır seninle yürümek, diye latife yapıyordu Kağan çok sevdiği aşkına.

Kalabalıklaşmaya başlayan kaldırımında el ele tutuşarak aheste adımlarla yürüyorlardı Ergenakon caddesine doğru. Yürümeyle onbeş dakikalık bir yoldu. Sevda yüklü konuşmaları ile yaklaşmışlardı caddeye. Yol üzerinde minikcik sarrafın önünde durdular. Minik vitrinde segilenen bol çeşil kolyeler, bilerzikler, yüzsükler gözleri kamaştırarak güzellikteydi. Tülay'ında sarrafı olan Suphi içeride müşterilerle ilgileniyordu. Kağan gözüne kestirdiği kolyeyi Tülay'a göstererek:

- Ne kadar alımlı değil mi aşkıım? Sana çok güzel yakışır. Ne dersin, içeri girip bakalım mı daha yakından? Beğenirsen alayım.

- Ya aşkıım ne gereği var, teşekkür ederim. Ama parmağımdaki alyansım birazcık büyük geliyor. Onu parmağımdan düğüreceğim diye korkuyorum. Gel onu küçültürelim Suphi'ye, diyerek içeri girdiler.

Sarraf o kadar küçüktü ki; dört kişiyi bile zor alıyordu. Yılların sarrafı bu küçücük mekanında Kurtuluş'un saygın esnaflarından Suphi. Süryani bir ailenin çocuğu olan Suphi, mesleğini amcasından öğrenmişti. Amcası yıllarca sarraflık yaparken semt ahalisinin itimatını, güvenini kazanmış ama ne olduysa içine düşürdüğü ihanet onu sahtekarlığa, sahte altın satışına kadar götürmüştü. Çokca sahte altın satışı yaptığı sıralarda önceden yaptığı planı devreye sokarak, pılını pırtısını, parasını, altınını bir gecede Amerika'ya kaçırmış ve bir daha da dönmemişti. Sahtekarlığı ortaya çıktığında o kadar aramalarına rağmen bulunamamıştı. Suphi'nin ailesi bu yüzden rahatsız edilmişti. Onlarda mahçup olmuştu Kurtuluş'un güzide insanlarına. Sarraf'ın yeri Suphi'nin babasına ait olduğu için el koyamamıştı maliye. Bir yıla yakın boş kaldıktan sonra akrabalarının yardımı ile Suhhi yeniden sarraflığa başlamış, eski müşterileri bir hayli yıpratmışlardı onu. Zaman sonra Suphi'nin dürüst esnaflığı müşterilerin sevgisini kazanmıştı yeniden. Tülay'da çok sevdiği esnaflardan Suphi. Onu ta küçüklüğünden tanırdı. Suphi'de ona karşı saygısını, sevgisini bir gram bile eksiltmemişti. Altınlarını, mücevheratlarını ondan alırdı Tülay.

Suphi, elindeki altın bilelikle ilgilenirken Tülay'ın, Kağan'ın girdiğini görünce elindekileri rafa bırakarak her zamanki sıcak gülüşü ile:

- Ablacığim hoş geldiniz. Buyurun oturun şöyle. Ben hemen bir şey ikram edeyim ablama, abime...

- Suphi zahmet etme oğlum. Evde yeni içti geldik.

- Olmaz ablam, o zaman kahve ikram edeyim en köpüklüsünden... İki orta nasıl?

- Tamam, abinde orta sever.

İşyerindeki çağrıdan çay ocağına selenererek kahveleri ısmarlayan Suphi:

- Ablam buyur, isteğiniz?

- Parmağımdaki alyansım biraz büyük geliyor. Bunu biraz küçültelim Suphi. Korkuyorum parmağımdan düşecek diye.

- Tamam ablam, akşama doğru eve geçerken alabilirsiniz, dedi.

Bal sohbetler edilip az şekerli kahveler yudumlandıktan sonra akşama doğru görüşmek dileği ile sarraf Suphi'den ayrıldılar. On metre ilerideki köşeden dönünce Ergenekon caddesine adım attılar. Caddenin sol tarafı Ermeni mezarlığı, sağ tarafında ise bir binadan bozma; derme çatma bir cami. Minaresi bile olmayan camiyi halk kendi aralarında para toplayarak almışlardı onbeş yıl önce. Dışarıdan bakıldığında bir iş hanı havasının görünümünde. Vakit ezanı okunmaya başladığında cami olduğu anlaşılıyor oranın. Kağan, Kurtuluşun iki camisinden biri olan bu camide bazen cuma namazlarını kılmaya gelirdi. Bazende Şişli belediyesinin katkı ve destekleri ile inşaa edilmiş camiye giderdi. Kurtuluş'a müslümanlık sanki sonradan gelmiş gibi camiye ratlamak mümkün değildi yıllar öncesinde. En fazla kiliselerin, havraların bulunduğu bir semtti burası. Semtte dışarıdan göçler aldıkça kalabalıklaşmış, gayri müslimler arasında çoğalan müslüman Türkler camilerininide açtımışlardı.

Trafiğin sıkışık olduğu Ergenekon caddesinden karşı kaldırıma geçmek için hızlı adımlarla vasıtaların arasından bir yılan gibi sıyrılıp geçtiler. Ermeni mezarlığının ana giriş kısmına düşen dar sokaktan yukarı doğru yürüyorlardı belediye tarafından yapılmış küçük dükkanların kaldırımlara yaydıkları, askılara astıkları çantaları, ayakkabıları, elbiseleri, telefonları seyrede seyrede.. Eski postahane binasının önünden geçerken Tülay:

- Aşkim Osmanbey'e şuradan inelim. Yukarı, Cevhayire doğru yürürüz.

- Tamam bebeğim. Cevhayire girer mağazaları dolaşırız veya güzel filim varsa izleriz.

- Bana uyar aşkim, dedi Tülay.

Osmanbey'in caddesi o kadar genişti ki; o genişliğine bile insanlar ve araçlar dar geliyordu. İstanbul'un en cazip alışveriş merkezi sayılmasından dolayı günün her saatinde canlıydı. Teksilcilerin mesken tuttuğu, en meşhur markaların imalatlarının yapıldığı, dünyaya tekstil ürünleri pazarlayanların toptancıların oluşuda milletler arası bir özelliğide vardı buranın. Osmanbey'e sırtını dayamış Nişantaşı'nı dünyanın seçkin sosyetelerin bildiği, vazgeçemedikleri yerdı. Mal alışveriş trafiği oldukça maddi katkı sağlıyordu İstanbul'a, Türkiye geneline...

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

26 Ağustos 2015 Salı 00.30 Lahey

TÜLAY'IN SARDUNYALARI... (3)

ÜLAY'IN SARDUNYALARI... (3)

Nişantaşı'nın her köşesine sirayet etmiş Yahudi teksilcilerin görkemli dükkanları Paris sosyetesinin alış veriş yaptığı dükkanlar kadar göz kamaştırıcıydı. Her çeşit tekstilin pazarlanıp moda dünyasına Türkiye'nin açılan kapısıydı. Dünyaca ünlü modacıların, mağazaların mamüllerini burada yaptırır ama kendi ülkelerinin markasını vurdururlardı. Türk'ün pamuğu, ipliği, dokuması, fabrikası, işçiliği, göz nuru Türk'ündü! Alın terinin ucuza kapatıldığı Nişantaşı, ezilen emekçilerin alın terlerinin değersizliğini paha biçilmez yüksek raîş fiyatlarla pazalanırdı dünyaya bir avuç yahudi, rum, ermeni zengin. Her ne kadar ezilmişlerin alın terleri Nişantaşı'nın kaldırımlarına heba edilsede, namının dünya markası oluşu unutturuyordu gerçekleri.

Pırıl pırıl geniş caddeyi el ele dolaşıyordu Tülay'la, Kağan. Tarihi binaların üzerlerine çökmüş yorgunluğuna dikkalice bakan Kağan, elindeki boynundaki fotoğraf bakinasını almak için Tülay'dan mücade isteyerek:

- Aşkım, şu tarihi binalara vurulmuş tamgalar, özel işaretler ne kadar ilginç değil mi? Bunları fotoğraflıyayım.
- Evet bitanem, gerçekten harika yapılar. Bak şu karşıdaki binanın üzerine işlenen motiflere bakar mısın? Sanat ve sanattan öte her biri çzel anlam ifade ettiği kesin.
- Bak, bak! dedi Kağan heyecanla. Çok ilginç bir işaret var şu binanın en son katındaki duvarlarında. Taş oymalı Türk tamgası ama nazi Almanyasının işaretleri gibi... Ama bu motifler bizimdir. Hindistanda bir dini tarikat hala kullanır bunu; aslında bizimdir.

Tülay'da şaşkın ve heyecanlı bakışlarla binayı izlerken hayretler içinde kalışını gizleyemiyordu. Belkide hiç görmemişti yıllardır burada yaşamasına rağmen. Kağan'ın kesin ve dikkatli bakışlarından kaçış yoktu. Gezdiği yerler en ayrıntılarına kadar inceleyerek bakardı. tarihe olan sevgisinden dolayı. Ortaokul çağında tarih öğretmeni Oğuzhan aşlamıştı tarihe olan aşk ve sevgisini. Gittiği yerlere fotoğraf makinasını alır, enterasan gördüklerini çekerdi.

Sekiz kare fotoğraflar çeken Kağan, fotoğraf makinasını bionuna geçirerek Tülay'ın elinden tutarak, parmaklarını parmaklarına geçirdi. Osmanbey'in arnavut kaldırımları adımlanırken bir hayli ilerlemişleri ta Şişli camisine kadar. Caminin sol tarafındaki dar caddede yürülerken dergilerin, günlük gazetelerin satıldığı büfeye vardılar. Günlük olarak okuduğu Ortadoğu gazetesinden alıp oradan uzaklaşırlarken Tülay:

- Bitanem, sanırım biraz yorulduk. Az ilerideki kafede bi soluklanalım. Buranın çayı nefistir. Çay içerken bi de sigara telleteyim ben.
- Olur aşkım. Dinlenmiş oluruz. Şu mereti içmeden edemiyorsun ha, derken gülüyordu Kağan. Yıllar öncesinden sigarayı bırakmıştı. Tülay'ında bırakmasını çok istemesine rağmen başarılı olamamış, "atın ölümü arpadan olsun" sözünü derdi Tülay..

Tarfiğin kalabalıklaştığı dar caddede arabaların gereksiz klaksiyonları arasında ilerlerlerken paşaja giren aralığın köşesinde dikelmış altmış yaşlarını gösteren, telimsiz, kirli sakallı, sigarnın nikotinlerinden sararmış kalın bıyıklı, keskin bakışlı, üstü başı düzensiz, ağzında lafları geveleyerek bir şeyler söylüyordu gelip geçenlere. Elindeki beyaz poşetleri açarak içindekileri göstererek satış yapmaya çalışıyordu. Kimseninde ilgisini çekmiyor, bakmadan geçip gidiyorlardı. Kağan'la Tülay adamın yanına geldiklerinde adam sesini kalınlaştırarak:

- Buyur abla, çiçeklerim var. Abi belki almak ister, bakın bakın!

Tülay, adam baktı, çatık kaşlarından ürkerek bir adım geri çekildi. Kağan'a :

- Aşkım, adam çiçek satıyor galiba ama çiçeklerde çiçek olsaya. Ne ki onlar? Kurumuş ağaç dalı gibi!
- Bebeğim, dur ben bir sorayım neymiş bunlar, diyerek adama yaklaştı. Göz göze geldikleri adam tebessümle yüzüne baktı Kağan'ın. "Alacaklar" umudu ile:
- Ağabey, bu torbada beş kök sardunya var. hepside ayrı ayrı renklerde. Severseniz çok ucuza vericem size. Ağabey, yengeme hediye olsun.
- İyide kardeşim, bunlar nasıl sardunya? Kurumuş gitmişler. Sen bize işi bitmiş sardunyanı satacaksın?
- Ağabey sana yeminle, Allah aşkı için yalanım yok! Hepside güzel. yaprakları biracık sararmışlar ama saksılarını ve toprağını değiştirirseniz inan bana çeşit çeşit açacaklar. Bakma sen bunalrın böyle garip oluşuna. Hele bir akdın eli değişsin bunlara, her biri gürleşip delikanlı olmur ağabey.

Kağan, eşine dönerek;

- Aşkim ne dersin, alalım mı? Sardunyalılar harika kokarlar biliyorsun. Bunları öldürmeden büyütebilir miyiz ki?

- Bilmiyorum valla... Eğer istiyorsan alalım, deneriz.

Kağan, seyyar satıcıya;

- Tamam alacağız ama kaç para vereceğiz? Şu kurumuş sardunyalıları bize kazıklama!

- Ağabey şu torbada hepsi tamı tamına beş kök ve her biri ayrı renklerde. Tek fiyat söylicem. Beş lira hepsi. Bu fiyata vermezdim ama dikile dikile yoruldum, gideceğimden ondan ucuza veriyorum.

Kağan, Tülay'ın gözlerinin içine baktı. Tülay, "alalım" der gibi bakışlarla karşılık verince cizdanından çıkardığı beş lirayı adam verip sardunyalıları torbası ile birlikte aldı. Kağan'ın pek umudu yoktu yaşayacaklarından.

- Hayırlısı ile aldık bakalım aşkim. Gerisi sana ait. eve giderken bize yakın çiçekçiden toprak ve saksı alırsın. Onları saksılarına yerleştirir, balkona koruz ve bekleriz yeniden doğuşlarını.

- Onlara benim elim değince güzelleşecekler, bak göreceksin aşkim. Onlara çocuklarım gibi bakıcam, dedi Tülay.

Bir elinde sardunyalılar torbası, diğer elinde Tülay'ın eli, doğruca kafeye gittiler...

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

17 Ağustos 2015 Perşembe 23.20 Lahey

TÜLAY'IN SARDUNYALARI... (4)

Kafenin içi oldukça kalabalıktı. Çok kişinin tercih etmesinin başlıca sebebi görselliği insanı sıkmayan ve kahve, çay içerken ruhu, bedeni dinlendiren havası olmalıydı. Duvarları, tavanı bir hayli masraf edilerek tasarlanıp yapılmış. Köşe başlarına koydukları tavana kadar uzanan süs ağaçları, duvarlara asılı dünyaca ünlü ressamın tabloları ayrı bir renk katıyordu kafenin içine. Sandelyeler ve masalar bilinen kalsik olanlarından değil, modern yapılı, insanı büyüleyen bir etkisi vardı. Çay ocağı en kaliteli malzemelerden yapılandırılmış. Çay bardakları ince beli ile asiri kızların alımlı hallerine beziyordu. O bardaklara konulan çaylar içilirken işahı daha da kabartıyordu. Türk kahvesin tadına doyumсуzluğu damak tadına bıraktığı keyifti. Kahve fincanları ve cezveler halis Kütahya ve Erzincan ustalığının ince motifleri nakış nakış göz nuru ile işlenmiş. Bir fincan kahvede kırk yıllık hatır bırakan halis Türk kahvesinin has özelliği; yaban kahvelerinin sahte, hileli köpüklerine tokat atarcasına onurlu köpüğü ve kokusu ile insanı cezbeden soylu duruşuydu. Müşterilerin vazgeçilmez aşkıydı burada bir fincan kahve içmek. Onurun ve şahsiyetin yara aldığı bir ülkede öz benliğini yitirmeden devam ettiren kahvehanelerin varlığına sahip çıkanların yabancılaşmaya başkaldırışın birer simgesiydiler daimi müşteriler. Tülay ile Kağan'ın yolu buralara düştüğünde kafeye mutlaka uğrar, gönül rahatlığında Türk müziğinin eşsiz şarkılarında ruhunu ve beden yorgunluğunu dinlendirirlerdi.

Tülay, İçerisi kalabalık olduğundan dışarı cam kenarlarına yerleştirilmiş minik masalardan birini Kağan'a gösterirken:

- Aşkım, gel şöyle oturalım, sakın burası.
- Evet, bencede burada daha iyi. Hem sende sigara içersin burada, diyerek oturdular.

Tülay, elindeki sardunyalari masanın üzerine koydu. Güneş gözlüğünü gözünden çıkarıp masaya koyacağı sırada garson masalarında bitiverdi.

- Oğlum bende sizlere selenecektim ki; geldin.
- Ablacığım hoş geldiniz. İki haftadır göremedik sizi kafemizde! İnşallah bir durum yoktur?
- Teşekkür ederim oğlum. Evet, iki haftadır ağabeyinle buralara gelemedik. taksim, Eminönü tarafına kaçtık biraz. Ama sizi, çaylarınızı özlemedik değil hani.
- Buyur ablacığım. Çay değil mi?
- Bana çay ama Ağabeyin ne içecek bilmem! derken Kağan'a bakıyordu.

Kağan garsona gülümseyerek:

- Bana da okkalı, en köpüklüsünden az şekerli bi kahve. Sizin kahvenin tadına doyum olmuyor, şaylarınızda öyle.
- Teşekkür ederim efendim, hemen siparişlerinizi getiriyorum, dedi ve gitti garson.

Tülay masadaki torbadan Sardunyanın tekini çıkarıp masaya koydu. Oldukça çelimsiz, yaprakları yok denecek kadar az, solgun haline bebeğe bakar gibi baktı Tülay. Kağan'a bir şeyler demek istedi. Yutkunduydu, vazgeçti söylemekten. Kafasından geçirdiği düşünceleri onu başka bir atmosfere sokarak derinlere dalıp gitti. Başka bir aleme yolculuk etti, yüz yıllar ötesinde buldu kendini. Dağları, dereleri, tepeleri, diyarları aştı ta Ötüken'e vardı. Ötüken'de atalarının yıllarca orada kalıp esaret zincirini kırarak, demir dağları eriten soylu soydaşlarını gözlerinin önüne getirdi. O muhteşem atların dört nala kıtalardan kıtalara koşup cengaver Bozkurt yoldaşların cesaretlerinde kazanılan zaferleri düşündü. Nice devlet kırallarının Türk Hakan'ları karşısında nasıl el-pence duruşlarını görür gibi oldu. Sonra gaflet ve ihanetlerde ne hale düşürüldüklerini an be an yaşadı. Mis kokan toprakların yakılıp, talan edilerek kandaşlarının katledilişlerine yandı, kül oldu. Tülay; önüne koyduğu sardunyalari süzdükçe yüz ifadelerindeki değişiklikleri fark eden Kağan dayanamayıp:

- Hayırdır aşkım? Ne oldu, yüz ifadelerin başkalaştı! Ne düşündün yine? diye sorarken şankınlıkla ona bakıyordu.
- Yok be aşkım, dalıp gittim işte. Şu sardunyanın geçmişini ve şimdiki şu halini bizim halimize, Yani Türk milletinin haline çok benzettim. Kimbilir ne kadar müteşemdi şu sardunya. Yaprakları, rengarenk çiçekleri hayattı. Her dokunanı memnun eder, onlara sevgisini verirdi. Buna kim ihanet etmiş ki; bakımsız bırakıp şu hale getirmiş... Aynen biz işte!
- Ahh! Hiç sorma be gülüm, aşkım. Aynen dediğin gibi...

Tülay, gözlerini iyice açtı, yumruklarını sıktı:

- Allah'a and olsun! Ben bu sardunyalari o kadar emek vereceğim ki, eski hallerinden daha da gürleşecek, yeniden

hayat bulacaklar. Yeterki bizim köklerimiz kadar kökleri sağlam olsun! Bak göreceksin iki aya varmaz, bilemedin üç ay; ellerimde nasıl büyüyecekler, evimize neşe saçacaklar!

Hiç bir şeyde umutsuz olmazdı Tülay. Mücadeleci, sabırla emin adımlarla giderdi hedefine. Kağan ise tam tersi; aceleci, bazen tasasız, umursamaz bir kişilikti. Arada bir aralarında tartışma olduğunda Kağan soluğu dışarıda alırdı. Tülay'ın anlam yüklü sözleri ona ağır gelir, üstesinden gelemeyeceğini anladığında susar, çareyi yok olmakta arardı. Tülay'ın şefkat dolu kolları onu sardığında her şey unutulur, dudağa kondurulan buseler aşkı, sevdayı yeniden alevlendirirdi...

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

29 Ağustos 2015 Cumartesi 01.00 Lahey

TÜLAY'IN SARDUNYALARI... (5)

Vakit ne de çabuk geçmişti iki sevdalı yüreğin konuşmalarında. İçilen çay ve kahveler su azizliğinde yudumlanırken haftanın olumsuzlukları unutulup gitmişti. Günlük işlerin telaşından uzaklaşmanın kefini çıkartmıştı Tülay Kağan'la birlikte Osmanbey'in en güzide kafesinde. Tülay'ın hayalini süsleyen sardunyalardan çelimsizliğinin yerini renk renk çiçeklerin açacağı umutlarını beslerken evlerinin balkonunda onların kokusunu içine çekerken nice mutlu günbatımlarını yolcu edecekti. Sevgi ve aşk ikilisini çiçeklerin sevecenlikleri ile ilişkilendirirdi. Onları severken biricik aşkı Kağan'ı sever, okşar gibiydi. Dudaklarından dökülen kelimeler şiirleşip Kağan'ın ta kabinin derinliklerine nüfuz ettirirdi. Onun sevdası ölümsüzdü.

Kafenin garsonu yan masadaki müşterilerine servis edip dönerken Tülay:

- Yavrum biz kalkacağız, hesabı istesek!
- Tamam ablacığım, iki masam var, onlara servis edip geleceğim

Kağan ayağa kalkarken:

- Yiğidim sen işine bak! Ben içeri geçip hesabı öderim, diyerek içeriye yöneldi.

Tülay'da masadan kalkarak Şişli camisine doğru yavaş adımlarla yürümeye başladı. Cami avlusundan dar sokağı kucaklayan ıhlamur ağacının dalarındaki kuşların cıvıltılarına kulağını dayarken, başını çevirip seslerin geldiği yöne doğru baktı. İki kumru yanyana durup erkeğin dişisine kurlar yaptığını gördü, gülümsedi. "Yarabbi, şunları ne güzel yaratmışsın. Ne tatlılar ve aşkı yaşıyorlar." diye geçirdi içinden. Serçelerin cilveleşmelerini yeni evlenmiş eşlere benzetti. İnsanlarında bunlar gibi kavgasız, mutlu bir hayat sürmelerini çok istesede; mutluluğun temellerini sarsıp yıkanların insan oluşuna hep şaşıp kalırdı Tülay! Kısacık ömürde mutluluklar varken, mutsuzlukların yaşanmasına bir anlam veremezdi. Yıllardır yaşadığı İstanbul'da ne çok olaylara şahit olmuştu. Sokak ortasında, insanların gözleri önünde cereyan eden kavgaların, nümayiş adı altında yapılan gösterilerde arabaların, evlerin, işyerlerin yakılması, kundaklanması, insanların vurulması, devletin emrindeki güvenlik güçlerinin tomalarla karşılık verip ortamı yangın yerine çeviren düzenin kokuşmuşluğunda insanların mutlu olabilmemesinin zorluğu karşısında isyan edecek noktaya gelir, susardı. Yunus'un, Mevlana'nın, Hacı Bektaşî'nin yetiştirdiği nesillerin kaybına üzülmüdü. Bir karıncayı bile incitmekten korkan soylu bir milletin ne hale düşürüldüğüne şaşıp kalırdı. İnsanların her şeyi sevmesini, saygı göstermesini, hakka, hukuka riayet edilmesini istemişti hayatı boyunca Tülay!

ıhlamur ağacının yaprakları arasından süzülüp gelen güneş ışınları gözlerini kamaştırdı. Sağ elini gözlerine şemsiye yaparak gölgelendirip gökyüzünün maviliğine iyice baktı. Bulutların sonbahar uykusuna yatmış olmalarından dolayı tek bir bulut yoktu. Pırıl pırıl gözyününde daireler çizen martıların kanatlarına yüklenmiş sevdaların yürek atışlarında kendini buldu. Kağan'la tanıştığı o heyecanlı yılları anımsadı. Kağan'ın kulağına fısıldadığı şarkılar canlandı. Dudaklarında tebessüm yeşermeye başlarken kağan yanında bitti.

- Tamam aşkım, gidebiliriz, dedi.
- Ayy, dalıp gittim aşkım şu kısacık anda... ıhlamurun eşsiz güzelliğine, kuşların doyumsuz cıvıltılarına, gökyüzünün muhteşem maviliğine kendimi kaptırıp, seninle tanıştığımız yıllarım geldi gözlerimin önüne...
- Canım aşkım... Sen yıllar önceki Tülay, şu andaki Tülay'ın arasında hiç bir fark yok! Yine güzelsin, yine büyük aşkla bağlıyım sana. bebeğimsin benim... İnşallah bir ömür birlikte, bir yastıkta kocayacağız ama ruhumuz, yüreğimiz, aşkımız hep genç kalacak! derken Kağan, Tülay'ın gözlerine duygusalılık yerleşti. Bir tuhaf hallere girdi, oracıkta Kağan'ı kucaklayıp öpmek istedi.
- Ah aşkımm! Seni öylesine çok seviyorum ki!..

- Bende aşkım, bende dedi Kağan.

El ele tutuşup Şişli camininin önüne bakan ana caddeden Pangaltı'ya doğru yürümeye başladılar. Cadde çok geniş olmasına rağmen ne araba trafiğini, neden insan kitlesini kaldırabiliyordu. Yol ve kaldırımlar çok kalabalıktı. Yollara ve kaldırımlara yılların yolgunluğu çökmüştü. Yüz yılların yorgunluğunda üzerinde ne neşe, ne de mutluluk bırakmıştı. Her karışından "ah'lar" fışırıyordu. Kaldırım kenarlarına dikilen ağaçlar arabaların eksozlarından çıkan dumanları gereksiz çalınan kornaların ve yaşlanmış vapurların homurtularına benzeyen rahatsız edici kürültülerine aldırış etmeden çileli, ızdıırlı hayatlarına devam edebilmeleri için direnir ayakta kalmaya çalışıyorlardı. Ağaçların bazı dalları kurumuş olsa da; canlı kalmış yanları ile kuşlara ev sahipliği, insanlara temiz nefes alma fırsatı veriyorlardı. Fakat insanların onları anlamaları mümkün değildi. Sevgi ve saygı kemalini yitirmişlerdi. Yaşlanmış gövdelerine vicdanları sızlamadan kah bıçakla kazınarak yazılar yazılıyor, işaretler çiziliyordu. " Suya iktiyacınız var

mi?" diye soranlar bile yoktu. Yaradan'ın yolladığı yağmurlarla hayata tutunmaya çalışıyorlardı. Kaldırımlarda saksılara yerleştirilmiş tek bir çiçek bile yoktu. Ecnebi ülkeler böyle miydi? Bütün caddeleri, kaldırımları, sokakları ağaçlarla, envai çiçeklerle donatılmıştı. İstanbul böyle bir kadere, çirkinliklere layık değildi! Sırlarla donatılan mübarek şehir layık olacağı güzelliklere yeniden kazandırılmalıydı. İnsanların bile bile kirlettikleri evliyaların, enbiyaların şehri Yeditepe, Eyüp hazretlerinin nuruna yeniden kavuşturulması elzemdi...

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

05 Eylül 2015 Cumartesi 23. 25 Lahey

HOLLANDA'DA BİR BOZKURT UÇMAĞA VARDI!..

-----Ülküdaşım Ali CERİT'in aziz hatırasına!

Nisan yağmurlarının bereketli toprakları sulayıp, meyve ağaçlarının rengarenk çiçeklerinin tabiata gülümsediği, kuşların yeni yuvalarını yapmak için bir birleri ile yarış edersecine harıl harıl çalıştığı, yeni nesillerinin hayata kazandırılmasına ramak kala enerjilerini seferber ettiği, kelebeklerin bahar sevinci ile kanat çırdığı, kırlarda papatyaların, lalelerin, gelinciklerin yüreklerimizi ısıtan güzelliklerinin serpiştirildiği, ırmakların, nehirlerin coşkuyla denizlere akın ettiği, kış uykusundan dinlenmiş olarak uyanıp baharın serin gecelerinde huşu içinde salınan dalların, yeşile boyanmış yaprakların doyumsuz keyiflerini düşlerken zıpkın gibi gelen bir haber ile yığılıp kaldım oturduğum koltukda... Yanar dağların volkanı patladı ve içime kızgın lavları aktı! Şiirlerimin mısraları hüzne bulandı, nefesim daraldı, gözlerim sonsuzluğun derinliklerine uzandı!..

Gözlerim bir kerecik olsun mutlu haberleri ararken internette yine yüreğimin paramparça olacağı bir haberle irkildim, donup kaldım odamın yalnızlığında. Ne diyeceğimi, kime, nereye nasıl sesleneceğimi bilemedim! Yutkundum, gözlerimdeki ışıltı gücünü kaybederek karardı önüm! Kalkıp odamdan çıkmak, sokaklarda bozkurt gibi haykırmak, Tanrı dağlarına seslenmek, Turan coğrafyasında yağız at gibi bir uçtan bir uca dört nala koşmak istedim. Lakin dizlerimin bağının çözülfüğünü hissettim, O yiğit gücü kendimde bulamadım. Hayallerimle seyr-ü sefer ettim oraları... Sey ırmağını, taklamakan çölünü, Ötüken'in bakire ormanlarını, yaylaklarını, Tuna nehrini, Kırım'ı, Anadolu'yu, öksüz Türkistan'ı dolaştım coşkuyla. Fakat yine de yüreğimin sancılarını dindirecek bir teselli bulamadım oralarda...

İçim yanıyor alev alev!

O acı haberi sayfasında paylaşan genç yiğidimiz Muhammet; Almanya'da bir ülküdaşımızın vefat haberini duyuruyordu. İsmine yazmıştı.

Ali Cerit!

'Almanya'da da böyle bir isim vardır. Belki isim benzerliğidir' diye Muhammet'e yazdım ve ekledim. 'Benim kırk yıllık arkadaşım, ülküdaşım Ali Cerit Hollanda'nın Dordrecht şehrinde' Sonra Muhammet yazımı okuyunca 'Evet abi; Hollanda'dan Ali abi. Sen haklısın' dediğinde kaynar sular tepemden aşağı döküldü o an! Ne yapacağımı şaşırtdım. Kendimi az da olsa toparlar gibi yaptım. Rotterdam şehrinde ikamet eden, ömrünü ülkü ocaklarında geçiren ülküdaşım Muammer Bilgiçli'ye mesaj yazdım olayın doğruluğunu veya yanlışlığını teyid için.

Muammerden sabırsızlıkla cevap beklerken daha önce konuşmalarımızı hatırlayarak kendi kendime teselli vermeye çalışıyordum.

Çok zaman geçmeden malesef durumu oda doğruladı. İşten yeni geldiğini belirterek; 'Üstad bende biraz önce duydum, malesef!' derken ona yazmakta o kadar zorlandım ki...

Muammer daha geçen hafta yanına gitmişti ve ziyaret fotoğrafını paylaşmıştı Ali Cerit ülküdaşımızla. Ona Ali'nin durumunu sormuştum. Çok iyi olduğunu deyince çok sevinmiş ve hemen o an Ali'ye telefon etmiştim. Telefonu çalmasına rağmen almamıştı. Bir kaç tekrarladım aramayı, yine açmamıştı telefonu. Sanırım uyumuştum. Ertesi yine aradım, yine ses yok! Endişelenip Muammer ülküdaşıma tekrardan sordum durumunu. İyi olduğunu, rahat konuştuklarını tekrarladı Muammer.

Aradan bir kaç gün geçmişti ki acı haberi duyacaktık! Karaciğer yetmezliği ile hastahanedeydi. Karaciğerinin yetmezliğine yenik düşen ülküdaşım son nefesini noktalıyordu hastahane... Acı haber Hollanda'ya, Avrupa'ya ve ülkemize dalga dalga yayılıyordu. Herkes şoktaydı!

O bir yiğitti. Uzun boyu, çatık kaşları, kurt bakışları ile yürüdüğü yolları titretirdi. Konuşmaları karşısındakileri heyecanlandırırды yüreğindeki dopdolu heyecanı ile... Hollanda'ya adım attığından beri yaşadığı şehirde her zaman ve çetin şartlarda fırtına gibi esmiş, ülkü sancağını elinden düşürmeden ta zirvelere taşımış, hiç bir menfaate, çıkarlara uşaklık etmeden başbuğumuzun çizdiği yoldan son nefesine kadar yürümüştü. Kimseden ne korkusu, ne de çekincesi vardı! Turan ülküsüne yürekten bağlı, Ülkü Ocağına aşık, Türk gençliğine hedefleri gösteren bir ağabeydi. Memlekete izine gider ama o eller gibi tatil için değil; davasını köy köy, kasaba kasaba, şehir şehir anlatmaya giderdi. Erciyes Kurultaylarını asla bırakmadan her yıl orada ülkü sancağını dalgalandırды dava arkadaşları ile... Kış kıyamet demez, gücünün yettiğince davasını savunur, her türlü oyunların döndüğü, fırıldakların çoğaldığı şu zaman da bile duruşundan zerre bir şey kaybetmedi. Hakka yürürken: 'Kanımız aksada, zafer islamın!' dedi.

Çarşamba günü (20 Nisan 2016) saat 18'e doğru ebedi hayata göç ederken Lahey'de gökyüzü gözyaşını boşaltıyordu benimle birlikte... O gün içimde derin bir sıkıntı vardı ama nedenini bir türlü çıkaramıyordum. Zaten ne zaman içim

daralsaydı mutlaka bir yakınıma, dava arkadaşımı, vatan evlatlarını kaybettüğüm habercisidir! İşte Ali'mizin uçmağa vardığı günde bende bir hal vardı. Gönülüm küskün başlamıştı güne. Meğerse; canımızda can bildiğimiz Ali'miz sessiz, sedasız aramızdan ayrılacak, Dordrecht şehrinde kuşlar susacak, güller, çiçekler solacak, ülküdaşlarının ağıtları arşı- alaya ulaşacaktı!

21 Nisan 2016 Perşembe günü büyük fedakarlıklar yaparak arkadaşları ile birlikte satın aldıkları kiliseyi ÜLKÜ OCAĞINA ve bir kısmını da Camiye çevrilen Dordrecht'teki TÜRK'ÜN OTAĞI'NDAN naaşı kalkacaktı. İşlerimi saat 12'ye kadar hallettikten sonra düştüm yola. Aksine o günde kızım Ükü'nün doğum günü vardı, bu acı arasında unutmuşum. Küçük prensesim Ayşegül'ümün telefonuma msj atması ile uyanabildim. Gerken mesajı iletirken 'Kızım özür dilerim sizlerden; bugün acı günüm. Arkadaşım Ali ağabeyiniz vefat etti, onun cenazesine gidiyorum, yoldayım. Akşama eve uğrarım' diye cevap verdiğimde kızlarımda çok üzölmüşlerdi. Ben dalgın dalgın kilo metreleri arabaya yedirirken saat 13.30 varabildim teşkilatımıza...

Mahşeri kalabalık!

Teşkilat görevlilerine başsağlığı dileyip masaları ve avluyu dolaşırken kimleri görmedim ki?! Yıllar önce; 40, 35 yıl önce çıvgın dönemlerimizde teşkilatların kurulması için çalışmalar yaptığımız arkadaşlarımızın bazıları da oradaydı. Her biri ile kucaklaşıp, gözyaşlarımızı mendillerimize sakladık. Genel başkanımız Murat Gedik bey ve yönetim kurulunun tümü, diğer şehirlerin eski ve yeni teşkilat başkanları, yönetim kurulu üyeleri hepsi oradaydı. Federasyonumuzun eski genel başkanlarından Sivas'lı gardaşım Hikmet Yıldızeli, Lahey teşkilatımızın tüm üyeleri ve daha önemlisi Lahey teşkilatımızın emektarlarından, benim de can ülküdaşım, her teşkilatlanmalarda yanibaşım da olan, dergi çıkartığımız yıllarda gecesini gündüzünü feda eden, vefalı gardaşım Murat Özyiğit'in rahatsızlığına rağmen orada olması ne büyük gurur vericiydi benim için... Ömrünü Türk Ülküsüne vakfetmiş bir öğretmenimizdi Murat Özyiğit hocamız. Şairliğini daha demedim! Avrupa'da onun gibi milli şiirlere imza atacak nadir şairlerimiz arasında bir numaradır o! Ali ile yıllardır birlikte kader birliği yaptılar. Bir eli kanda da olsa gelirdi zaten... İnanmış, çıkarları ters yüz eden, liderine, teşkilatına bağlı insanlar böyledir hep!

Teşkilatın avlusunun giriş kısmına konulmuştu tabutu Ali'mizin. Uğruna ölümü göze aldığı ALBAYRAĞA sarılı tabutu gözlerimin önündeydi. Ona öyle derin derin bahtım ki; Hollada'daki Ülkücü Hareketin kırk yıllık birlikteliğim gözlerimin önüne mih gibi saplanıp kaldı. Acı tatlı hatıralarımız taptaze canlandı gözümde... Daha dün gibi haykırışları kulaklarımdaydı Ali'nin. Yürüyüşlere en öndeki saflardaki haykırışları, heyecanlı konuşmaları yüreğimi hoplattı yeniden... Halsiz düşüme can getirdi yeniden eski hatıralar canlanırken gözümde.

Ali Cerit ülküdaşım; Hollanda'daki ülkücü hareketimizin önemli mihenk taşlarından biriydi. Sarsılmaz imanı, vakurlu duruşu nice nice kravatlı okumuşlardan daha sağlam, yiğitçe idi. Bütün toplantılarımızda, kurultaylarımızda onu en önde görmemizde gözlerim aşınaydı. Onsuz toplantılarımız olmazdı. Oniki Eylül'ün en zalim dönemlerindeki heyecanı, memleketteki ülküdaşlarımıza yapılan işkenceleri duyduğundaki tedirginliği ve öfkesi, vicdanını Amerikaya pazarlamış, şerefini bir kenara bırakmış apoletli alçakların tehditlerine aldırış etmeden davasına sınımsız sarılan arkadaşlarımızdan biriydi o! Başbuğumuzun içeride yattığı yıllarda öfkesi tavan yapar 'Başbuğuma bir şey yapsınlar o kışlayı başlarına yıkarız' derdi. O denli Türk duruşlu, Kürşat yürekli ülkücü bir YAVUZDU!

Hollanda'daki federasyonumuzun yapılanmasında büyük katkıları olmuş, kilometrelerce yolları Allah rızası için aşarak faaliyetlere iştirak ediyordu. Zaman zaman Lahey'e yanımıza, ocağımıza gelir fikir alışverişinde bulunurduk onunla. Yüreğindeki heyecanını dışa vurumu bizleride aynı heyecanı tattırır, coşku ile yoplanlarımız sona ererdi. Bunlar yetmiyormuşcasına maddi yönden de varını yoğunu davanın yoluna harcardı. Maddi çıkarılara kendini kaptırmış, Başbuğa ve hareketimize baş kaldıranların cibilliyetsizliklerinden tutunda; ülkemizi paramparça etmeye yönelik hareketlerin içine kayan, hareketimizi ANAP'ın başındaki Turgut Özal'a pazarlayanlara düzbastı giderdi. Başbuğumuzun özel olarak güvenip görevlendirdiği kişilerin ipi kopuklarla işbirliği etmelerine asla tahamülü yoktu. Fırsatını bulsa onlara kendi elleri ile cezasını verecek hiddete büründüğü olduğunda teskin etmeye çalışırdım. 'Gardaşım, her şeyin bir sırası gelecek! Sen tatlı canını bu şerefsizlerle üzme' derdim.

Dordrecht şehrinde bir yıldız gibi, hatta tabiri yerindeyse 9 ışık gibi parlayan Türk'ün uç beyi idi Ali'miz. Tüm cabaları ile o şehre koca bir külliye kazandırmıştı ülküdaşları ile birlikte. Fakat ne hikmetse ülkücülerin otağında eskisi gibi yine birilerinin reklamı yapılması, onlara sempati beslenilmesi canını en çok sıkan konulardı. Gerçekten de öyleydi. Türk-İslam ülküsünün ışığında kurulan ocaklarımız zaman zaman ülkemizi yok olacak noktaya getiren gürühün başlarının, hırsızların, namussuzların taraftar bulması olacak şey değildi. Bir ülkücü; ülkücü olmayan bir kuruluşa gittiğinde bilge liderimiz Devlet Bahçeli beyi anmaya kalksa, yaka-paça dışarı atılırdı. Lakin kendi ocaklarımızda bize küfredenleri hoş görü ile bakanların olması normal bir durum değildi. Ali gardaşım işte bu duruma içerliyor, bazen benimle bu konuları tartışarak çözüm yolları bulunması gerektiğini söylerdi. O nedenle bazı arkadaşlarımızla dargın düşmüş, başbuğumuzun çizgisine ters düştüler diye muhalif etmesine arkadaşlarımız kızılıyordu. Ali'mizin elbette haklı yönleri vardı. Onu anlayacak, teskin ederek gerekli açıklamaları genel başkanımız yapmasına rağmen birilerinin ona yanlış bilgiler vermesi aradaki buzların çözülmesine engel teşkil ediyordu...

Bazı durumlara muhalif olmasına rağmen Federasyonumuz onu davamıza karşılıksız hizmetlerinden dolayı plaketle ödüllendirmişti. Mesela ben; 40 yılımı Hollanda'daki ülkücü harekete vermeme rağmen, Federasyonumuzun kuruluşunda ve öncesinde bilfiil aktif görevler almama, Türk Federasyon'un genel sekreterliğini üstlenmeme, Hollanda Türk-İslam Vakfının, Hilal Cenaze Fonunun kurulmasında öncü olmama, bir çok kuruluşlarımızda, çıkarılan dergilerimizde öncülük eden, karşılıksız çalışan ve bir milim dahi Başbuğumuzun ve liderimin çizgisinden ayrılmama

rağmen bana çok örülen plaketen verilmediğini, bu garip ülkücü Zafer'e gördüğünü söyleyerek 'Bak Ali'm; benden daha çok şanslısın. Muhalefet olmana rağmen Federasyonumuz sana ödül veriyorsa bunun kadrini, kıymetini bil gardaşım. Bak bana, ses çıkarıyor muyum hiç? Bizler birirleri hoşnut olsun diye ülkücü değil ki!' diyerek onu birilerinin tuzağından kurtarmaya çalışıyordum. Çok iyi niyetli, saf, dubduru bir ANADOLU BEYEFENDİSİYDİ ALİ'MİZ! Asla yanlış düşünmedi. Tek gayesi vardı onun; davanın zafere ulaşması!..

Turan ülküsü ile yanıp tutuşurken; Turan topraklarını gezip görmeyi, Bilge Kağan başbugumuzun Bengü Taşlara vurduğu Türk yarasını görmeyi, elleri ile dokunmayı, öz alfabemiz Göktürk yazıtlarını tanımayı çok arzulamıştı. Hele boz bir at sırtında Ötüken vadilerini dolaşıp, sey ırmağında atını sulamak, Tanrıdağları eteklerinden kır çiçekleri derleyip sevdiceğine sunmaktı bir kez olsun. Ömrünce hep bu heyecanı yaşadı. Uzak yerlerden; Doğu Türkistan'dan, Altaylardan, Kırım'dan bir Türk soydaşı yanına gelse her dakikasını ona seferber eder, elindeki tüm imkanları ayağına seren vefalı bir Türk'tü Ali'miz.

12 Eylül olduğunda teşkilatlarımız az da olsa sarsıntıya uğramıştı. Lahey'deki üç katlı Hufkade (hoefkade) caddesindeki binamızda yapılan toplanda takip edilecek stratejiyi tesbit ederken Ali ülküdaşımız konuşurken yüreğindeki heyecanı unutmam mümkün değil. Her konuşmasında rahmetli Başbuğumuzun ve zindanlardaki ülküdaşlarımızın mağduriyetlerine elzem çareler bulmamız için çırpınır dururdu. Diğer teşkilat toplantılarını aksattığına hiç rast gelmedim. Benim gidemediğim toplantılarda bile o vardı. Allah'ın rızasını kazanmaktan başka gayesi olmayan yürekli bir ülküdaşımızdı Ali'miz.

Bu düşüncelerle geçen yıllarımız gökyüzündeki yıldızlar gibi birer birer kayarken öğlen ezanı okunuyordu. Abdestimi alıp camiye girdiğimde adım atacak yer yoktu. Ülküdaşımın ne kadar çok seveni varmış onu uğurlamaya gelen. Cami içinde yer bulmam mümkün görünmüyordu. Caminin arka tarafında kadınlar için ayrılmış bölümde zar zor bir yer bulup oturdum. İmam vaazını bitirip duaya başlamıştı. Eller Allah'a açılmış, yapılan duanın kabulüne hep bir ağızdan 'amin' diyorduk. Hocamız, Ali'miz için sözler söylerken adeta kendimden geçecek oldum. Hıçkırıklarım düğümlendi, gözlerimden yaşlar boşaldı boşalacak! Üzerime bir halsizlik çöktü yığılıp kalacaktım orada. 'Yarabbi ne zormuş yiğit bir ülküdaşımızdan ayrılmak, sen bize sabırlar ihsan eyle' diyebildim içimden.

Öğlen namazını eda edip derneğin avlusunda bizimle vedalaşmayı bekleyen Ali Cerit ülküdaşımızın yanına gittik. Huşu içinde bizi dinliyordu. Güller içinde, albayrağımızın kokusunda bizi süzüyordu. Tebessüm ile bizlere, vefalı ülküdaşlarına derinden selam veriyor gibiydi. Tabutta bile duruşu Bozkurtca, mertçeydi. Camideki cematın hepsinin orada olduğunu gören imamın gür sesi duyuldu.

'Değerli cemaat; cenaze namazı için saflarımızı düzeltelim' dedikten sonra cenaze namazının tarifini yaparak tekbir getirdik.

Namazın ardından dua ve imamın Ali'miz için helallik istediğinde hep bir ağızdan:

'Hakkımız Ali ülküdaşımıza helaldir'

Gür sesimizle seslenirken yer gök inliyordu. O kadar çok hatıralarımız geçmişti ki ülküdaşımızla. Ömrü vefa etmedi. Aslında daha göreceği muştulu günlerimiz olacaktı ve hep birlikte eskisi gibi 'Çırpınırdı Karadeniz Bakıp Türk'ün bayrağına, Çankaya'nın yokuşunda balam Asyanın BOZKURLARI' marşlarını birlikte haykıracaktık!

Olmadı işte... Allah ömrünü buraya kadar vaad etmişti. Onu Başbuğlarımızın, Peygamberimizin, şehit ülküdaşlarımızın yanına uğurlamanın ve geçmişte yaptıklarının gururu ile tabutuna el veriyor, omuzluyorduk. Cenaze arabasına konup yanına vardığımda ne diyeceğimi yutkunurken sadece elimi tabutuna koydum ve ona seslendim!

'Ali ülküdaşım, Allah cenneti ile müjdelesin seni. Senin yapmaya zaman bulamadığın şeyleri biz yapacağız. Ne davaya, ne ülkü sancağına ne de başbuğumuzun çizdiği yolu başkalarına çiğneteceğiz! Allah'a and olsun ölümüne bu davayı zafere ulaştıracağız Allah nasip etmişse! Gözün arkada kalmasın! Şerefle taşıdığın sancak bizlerde, aynı şevk ve azimle Turan hedefine koşuyoruz. Hele memleketimizdeki çingiraklı yılanların, alçakların başlarını bir ezelim. Sonrası zaferdir, yakındır yüzlerin gülmesi!' dedim ve Fatih'a yolladım ruhuna.

Ali'mizi boynumuz bükük uğurlarken onu götüren arabaya baktım, zorlanıyordu. Aramızdan uçup gitmesine onunda zoruna gitmişti bizden kopmasına.. Ama Yaradanımız alnımıza ne yazmışsa ama bugün ama yarın tecelli ediyordu ölümümüz. Tek üzüntümüz; hayallerinin henüz emekleme devresinde bir hastalığa mağlup olup gidişine haşa razı değil gibiydik! Ne büyük tehlikelere göğüs germiş, ne büyük hengameleri birlikte atlatmıştık onunla. Yemeden içmeden sabahlara kadar kah ocağa, kah sokaklarda nöbetler tutarak teşkilatlarımıza alçakca saldırılara karşı durmuş, gerektiğinde hedefe zıpkın gibi gitmiştik. Çarşıda, pazarda bildiriler dağıtırken, sokaklara afişler asarken bozkurt yüreğimizle korkusuzduk. Cesaret asaletini atalarımızdan, başbuğumuzdan bize mirastı!

Yüreğimin yangınlığı ile avluda dolaşırken gözlerimdeki yaşları silerken masalardan birine geçip oturdum. Bitkindim. O ara Murat Özyiğit hocam masama kadar gelerek biraz oturdu. Kalkerken;

- Ne ile geldin? Eğer araban yoksa biz götürelim seni Lahey'e.

- Sağolasın hocam, kendi arabamla geldim, ben daha oturacağım. Zaten bugün kendime tatil verdim. Canım hiç bir iş yapmak istemiyor, diyerek uğurladım onu.

Genel Başkanımız Murat gedik bey çağırdı. Varıp yanına oturdum. Bazı durumları kendi aramızda değerlendiren teşkilatın mensupları gelenlere çorba ikram ediyorlardı. Bizim masayıda donattılar. Hem yemek yiyor, hemde koyu bir sobete dalarak gelmiş geçmiş hatıralarımızı tazeledik Ali'mizle birlikte olduğumuz yılları. Murat başkanım;

-Ozan Arif'in yazdığını okudun mu?

-Hayırdır başkanım? Yok okumadım, duymadımda. Ne yazmış ki? dedim endişeyle.

- Ali Cerit arkadaşımıza taziye yazısı yazmış ama bize de ağır yazmış, suçlamış adeta.

- Başkanım cevap verir misin? Biz ne yapmışız?!

Telefondan internete girip yazdığını gösterdi. Taziyesine diyecek yok, gerekenide yazmış Ozanımız. Fakat bir yerde bizlere diyeceğini demiş. İnanın çok üzüldüm. Bakınız o kısmı aşağıya alıyorum, karar sizin!

'Birileri her ne kadar Onu da benim gibi hainler sınıfına soksa da...

Veya kendi kurduğu yuvalarına sokmasada!

Ben Ozan Arif olarak dünya-ahiret şahidim ki;

Ali Cerit kula kulluk yapmayı reddedip,
sadece Yaradan'a kuluk yapanlardandı!..

Şerefli adamdı şerefli...

O ülkücü doğup, ülkücü yaşayan bir yürekti...

Dedim ya nefes bitti...

Ve Ali Cerit Agam gitti...

Veren aldı onu bizden...

Onun için yakınlarına evlad-ı ıyaline sabırlar diliyorum...

Hepimizin başı sağolsun...

Başın sağolsun Ülküdaşım...

Başın Sağolsun Vatan...

Başın Sağolsun Turan...

Ve birilerinin Onu sığdıramadıkları yerleri geniş olsun! '

Ozan Arif'in yazısının bu kısmındaki bazı satırlar ciğerimize iğne batırmış gibi oldu. Rahatsızandık. Genel başkanımızda çok üzüldü. Acaba gerçekte öyle miydi? Tabi ki değildi! Eğer onu HAINLER sınıfına koymuş olsaydı ülküdaşları hastalığında hastahane ziyaret etmezlerdi. Başta genel başkanımız Murat bey kaç kez ziyaretinde bulunmuştu. Ali gardaşımızla bizim ne meselemiz olabilirdi ki? Meselemiz olsaydı tabutuna omuz verir miydik? Şimdi Ozanımıza soruyorum:

' Ahde vefayı biliyorsunuz da neden cenazesine gelip taputuna omuz vermediniz Ozanım? Federasyonu ve ülküdaşlarımızı suçluyorsunuz ama Federasyonumuzun bütün yöneticileri buradaydı! Diğer teşkilatlardan gelen ülküdaşları onun kutlu tabutuna omuz verdiler, dua ettiler, haklarını bağışladılar! Ya siz?! Kaç kilometre mesafede idiniz? 500 km değil mi? Yani Frankfurt'taydınız. Ali gardaşımız size özel konser, toplantı hazırlamıştı öök emekler vererek karşı olmamıza rağmen. Sana olan sevgisi daha ağır basmıştı ve biz saygı duymuştuk onun sana olan dostluğuna, ülküdaşlığına. Bizzat benimle konser konusunda tartışma yapmıştı Ali gardaşım. Yanlış yaptığını ama saygı duyduğumuda bildirerek sevgisini yüreğimize perçilemiştik. Sizi seviyor diye yüreğimizden mi silip atacaktık? Asla. O bizim kırk yıldır ülküdaşımızdı sizin gibi... Şahsen ben ondan hareketimizin liderine asla kötü söz bile duymamıştım ve zaten kötü söz ülkücüye yakışmazdı. Ama size yakışmıştı ve bize laf koymuşsunuz yazınızın satırları arasında. Ali'mizin tabutuna omuz veremeyecek kadar uzaklarda değildiniz ama gelmediniz! Neden?'

Aslında daha çok şeyler yazılırdı... Gardaşımızdır; saygımız, hürmetimiz hala devam ediyor kendisine. Her ne kadar bilge liderime kin ile şiirler yazsada, üç-beş kelam etsede.. Elbet bir gün bu bulanık suların durulacağına inananlardanim.

Ali Cerid'imizin aziz hatırasını yad ederken bakın neleri yazmak zorunda kaldım bir anda! Allah bizim birliktelimizi korusun ve düşmanlarımıza karşı tek yumruk alalım...

Ali Cerit ülküdaşım için son noktayı koyarken;

Gözün arkada kalmasın yiğidim

Yıllarını vatan için kurban eden ülküdaşların

Davasını üç kuruşa satmayan Bozkurtların

Başbuğumuzun yolundan zik zak çizmeden

Liderine itaat ile sarılan

Ülkü sancağını en yükseklere dikecek

Ölümüne bu kutsal davayı zafere erdirecek

Ülküdaşların var!

Uğurlar ola, sen hakkını verdin davanın

Şimdi sıra bizde can ülküdaşım!..

Ali Gardeşim; Ruhun şad, mekanın cennet olsun, Başbuğlarımızla, Peygamber efendimizle buluşasın!

Ne mutlu ölkücü hareketin onuru ile UÇMAĞA VARANLARA!..

Zafer Direniş

...

26 Nisan 2016 Salı 21.55 Lahey

NİCE RAMAZANLAR VE BAYRAMLAR YALNIZDIM!..

Ramazan'a yaklaşırken içimi bir sevinç kaplar. Anam hazırlıklarını bir hafta öncesinden başlar, bir göz odamızın altını üstüne getirirdi temizlemek için. Dip bucak didik-diklenirdi. Evin avlusuna kurulan kocaman kazanın altı kalın odunlarla doldurulup tutuşturulduğunda gürül gürül yanan ocağın üstündeki kara kazanın suyu kayanar, koca metal leğene serilen ak urbalara dükülen kaynar suyla önce yumuşatılır, kirler iyice çıkması için de kil atılırdı leğene. Tadı çok hoş olan kili anam görmeden ucundan accık koparır gizlice yerdim.

Anam günün geç saatlerine, günbatımına kadar leğenin başında çamaşırlarımızı yıkar, avluya gerilen urganada bir yandan sererdi. Yalnızlığı onu çok yorar, küçük olmama rağmen ona yardım etmeye çalışırdım gücümün yettiğince. Çamaşır yıkama faslı noktalanma saatine kadar anacığım hayli yorgun düşmesine rağmen akşamın aşını, yemeğini, sorfasını hazırlanmaya koşuştururdu. Anam ve ben tek gözlü odamızda yemeğimizide yedikten sonra istirahat çekilirdik. Ben, okul ödevlerini yapmam gerekirken anamdan müsaade isteyerek sokağa fırlardım. Köyümüzün gençleriyle bir araya gelerek med, aşık oyunu oynardık gecenin dolunay ve yıldızların şavkı altında. Evimizin az ilerisindeki meydanda mahallemizin çocuklarının bağrıış çığrıışları kuşların koro halindeki cıvıltılarından farksızdı. Neşe ve huzur hakimdi çocuk yüreklerimizde. Böyle mutlulukları büyük şehirlerde çocuklar yaşar mıydı? Hiç düşünmezdim ve şehir yaşamları bana yabancıydı ama şehirlerde de yaşamak hayalimizdi. Aslında köyün bozulmamış ruhu daha da huzur vericiydi ki; biz hep mutluyduk! Şehirlerin sıkıcı, katı yaşamında mutluluğun az olduğunu bilecek yaşta değildik! Şehir yüzüde görmemiştik. Dedemler harman sonrası at arabası ile Akşehir'e hamama getirir, arastalar çarşısında karnımızı doyurup doğruca hana gidip arabamızı alır kötümüzün yolunu tutardık. Bir yabancı gibi gelir giderdik şehre!.

Sabahın güneşi solgun yüzü ile yeni bir güne yine çok işlere talim edecek anamla birlikte kalkardım. Anam sabah namazını eda ettikten sonra gün doğumuna kadar biraz daha kestirirdi günün işlerine daha zinde güçle başlamak için. Anam kahvaltımı hazırlayıp önüme korken 'oğlum sen kahvaltını yaparken ben avluya inip dün yıkadığım çamaşırları toparlayıp geleyim' der, hemen aşağı inerdi. Çamaşırları toplayıp odamıza döndüğünde bu sefer onları itina ile durer, katlar, duvar içine gömülerek yapılmış süslemeli dolabımızın içine yerleştirirken ben de kahvaltımı yapmış olurum. Anacığım, soframı toplar toplamaz yine aşağıdaki erzaklarımızın konulduğu ambara iner, Ramazan için bir aylık şepitlerin yapılmasının hazırlığına başlardı. Hamur teknesini, seniti, oklavayı, neler gerekiyorsa ambarın ortasına yerleştirirdi. Hamuru karmasının ardından hamuru dinlendirmeye, mayalandırmaya bırakırdı bir saatliğine.

Yukarıdaki çardaktan seslenirdim anama.

'Aaaa! Ben mektebe gidiyorum. Mektepten çıkınca doğruca eve gelirim. Allah'a ismarladık anacığım' ambardaki anama el sallayarak mektebin yolunu tutardım.

Ben okulda iken anam da Ramazan boyunca yiyeceğimiz şepitleri (yufka) pişirmiş olurdu. Yorucu yoğun işlerin bitiminde bir çok işin bitmişliğinin mutluluğu ve mahmurluğu çökerdi anamın omuzlarına. Odamızda anamın kanaviçeleri ile süslenmiş kazık yastığı (hasırotu)sırtını dayar, hayaller Okyanusuna dalıp giderdi. Çektiği acılar, yalnızlıklar, fakirlikler ve peş peşe gelen evlat ölümleri onu hayata küstürür, umutlarını tüketir, ela gözlerinden yaşlar süzülüp ıgıl ıgıl akardı yeşmağının kenarından. Öylece kalırdı uzun zaman. Benimle bile konuşacak takadı kalmazdı. Anam, kanayaklı bir kadındı. Çile için doğmuştu anasından!

Ah o yalnızlık yılları ah!

Babam, fakirliğinden dolayı askerden gelir gelmez köyde biraz çobanlık, bekçilik yaptıktan sonra müracat ettiği uzak diyarlara gidip çalışma imkanı doğmuştu. Frenk illeri dedikleri Avrupa'nın kendine, kültürüne, dinine yabancı diyarlara yol görünmüştü. Bu zalim, acımasız fakirliği üzerinden atabilecek ne tarlaları, ne de malı-mülkü vardı dedemin. Ondan önceki atalarıda fakir olduğundan, haliyle onlardan devam edip gidecek nesilde daha da fakir olacaktı. Kurtuluş savaşından kaçıp, devletini, milletini soyan soysuzlardan olmamışlardı, olamazlardı. Ne mayamız, asaletimiz, ne deTürk'ün töresi, seciyesi buna müsaade ederdi. O nedenle helalinden, alın terleri ile kazandıkları üç kuruş evi geçindirmeye yetebilmesi mümkün olmadığından ekmeğini başka ülkelerde arayacaktı babam?!

Ve bir gün köyüm Karabulut'un tozlu yollarında hiç bir şeyden habersiz yalınayak koşup oynarken ben, babam yanıma yaklaşıp şappadak alnımdan ve yanaklarımdan öptüğünde bir şey anlamadan şaşkın şaşkın ona bakarken babam;

'Oğluşum, anacığın Allah'a ve sana emanet' dedi. Ne için öyle dediğini anlayamadan babamın yanından pır diye uzaklaşıp gittim yalınayak tozlu yolu havalandırarak. Meğerse köyüm Karabulut'ta babasız bırakılacakmışım. Bunu akşam olup eve geldiğimde anam sol köşedeki pencerenin yanındaki minderin üzerinde ağlarken bulduğumda biraz anlar gibi oldum. Elindeki bembeyaz kırmızı gül işlemeli mendille yaşlarını siliyor, bir yandan da sessizliği ile bana bakıyordu. Hıçkırıkları sessizliği bozarken, bana doğru dönerek kollarını açıp ana şevkati ile kollarına sarmak istiyordu

beni. Çok korkmuştum. Ne olduğumu anlamadan tereddütlü bakışlarımın arasında anamın kollarına atıldım. Anam öyle bir sarıldı ki bedenime; kemiklerim ikiye katlanacak sanmıştım. Boynumdan öperken dertli anam;

'Buban gitti uzaklara yavrum. Bize para kazanmaya gitti. sana cicili bayramlıklar, ıskarpinler alacak! Artık ikimiz başbaşa, sırt sırta verip koca bir yılı sabırla bekleyeceğiz gelişini' dediğinde şimşekler çakmıştı beynimde! Her akşam çocuklarının başını okşayan babalar, çocuklarının mutluluğunu şefkat tuğlaları ile örerken ben, yine boynu bükük kalacaktım odamızın babasızlığında! Ama anam ne demişti? Bizde zengin olacaktık sabrın sonunda. Ne yapalım; çilenin, acının ardı güllük gülistanlıktı!

Bir haftalık telaşların ardından mübarek ramazan nefislerimize misafir oldu.

Beklediğimiz onbir ayın sultanı mübarek Ramazan cuma günü gelmişti. Ama anam da iyice yorulmuştu işleri güçleri bitireyim diye. Ramazan'a rahat başlamanın huzuru içinde orucu tutmaya başlamıştı anam ve köyümüzün nur yüzlü insanları. Ben de tutmak istediğimde anam küçük olmamdan dolayı mücadele etmese de ben yine sahura kalkar, birlikte sahuru yapardık tereyağlı hamur aşının lezzetinde. Köyümüzün Ramazan davulcusu pencereimizin altından geçerken ilahi söyleyerek uzaklaşırdı. O bize yaklaştığında heyecanlı bir merakla perdeyi açar ona neşeyle bakardım. Sahur yemeğini yedikten sonra yer döşegimize beni yatırır, üzerime seten yorganı çekerek uyumamı isterdi. Ben yatar yatmaz uykuya dalardım babamın geleceği hayalleri ile... Anam sabah ezanını bekler, ezan okununcada namazını kılıp öyle yatar.

Bütün günümüz rütun ev işleri ile geçer, evimizin tam karşısındaki Osman dedemin evine giderek Dudu neneme yardım ederdi anacığım. Bende, komşumuz Mustafa ile dedemlerin avlusundaki görkemli koskocaman akasya ağaçların gölgesine sığınır, oynardık. Ağaç dallarından oyuncak arabalar yapmasına bayılırdım. Anam, anası Dudu nenemin işlerini iftar etmemize bir saat kala bitirir evimize dönerdik Osman dedem iftara kalmamıza yalvarırcasına ısrar etmesine rağmen. Evine, ocağına çok bağlıydı anam. Evimize gitmediği zamanlar gözü orada kalırdı. Ocağımızın tek gözlü odası her gece gaz lambası ile aydınlatırdık! Evimizin ışığımız sönmemeli, ocağımızın dumanı tütmeliydi. Babamın yokluğunu aratmamak, evin reisi varmış gibi akşamları evinde oturması tarihi derinliklerimizden gelen bir gelenek olduğunun şuurundaydı anacığım. Eksiksiz bir Anadolu Türk anasıydı.

İftar yaklaşırken toğga çorbası, sebze yemeklerinden genelde etsiz patates yemeği, bulgur pilavı pişirirdi. Yaprak sarmasını, çörekleri çok leziz yapardı. Taze yoğurdu Dudu nenemin eline kimse su dökemezdi köyümüzde. Anam yoğurdu nenemden getirirdi. Nenemin yoğurdunun damak tadı bin yıl geçse hala tazeliğini koruyacak mükemmellikteydi. Yayıkta yaptığı tereyağları neydi ya? Tadına doyamazdım. Anasından öğrendiği yemek marifetlerini evin erkeği olarak bana sergileyen anamü yemekleri pişirmek için gaz ocağımızı pompalayıp gazın sıkışmasını sağlayarak ispirto haznesine koyduğu ispirtoyu tutuşturarak ocağın başlığının kızmasının ardından yanmasını sağlardı. Kuvvetlice yanan gaz ocağına çorba tenceresini kor, ardından patatesleri soyarken bende ona yardımcı olmaya çalışırdım. Salata yapacağı tası aralıktan gidip alıp anama verirken;

'Oğlum hadi sen halamın çeşmeye gidip şu küçük testiye doldurup gel'

Hemen fırlar, kıvrak adımlarla babamın öz halasının hayır için yaptırdığı Cemile Çeşmesine gider, kar lezzeti ile tatlandırılmış suyu testiye doldurup aynı kıvrak adımlarımla eve dönerdim. Anacığım ben gelesiye kadar çorpayı halletmiş, patates aşını da ocağa koymuştu bile. Salatanın soğanlarını doğrayıp nenemin verdiği domatesi, salatalığı, maruluda ilave ettikten sonra aşın pişmesini beklemeye bırakırdık kendimizi. Fakat anam boş durmayı sevmediği için duvarda aslı Mushaf'ı alır, Yasin-i şerif-i okurdu. Anam dini bütün olarak yetiştirmişti babası Hatıp'ın Osman dedem.

Köyümüzün emektar hocası Karağlı Hoca Emmimiz (Bahattin Ulu) Akşehir'in sırtını dayadığı Sultan Dağlarının üzerine konulan topun patlatılması ile hemen ezana başlardı. O zamanları köyümüzün camisinde elektrik olmadığından mikrafonla değil, bizzat minareye çıkarak okurdu. Onun sesini duymak için damlara çıkardı köyümüzün çocukları. Bize elli metre mesafede olmasına rağmen camimiz, ben yine de toprak damımıza çıkardım onu dinlemek için. Minareye çıkan Hoca Emmime el sallardım ezan okurken. Maşallah sesi gürdü. Köyüm Karabulut'un her yerinden duyulurdu okuduğu ezan. Top atılır atılmaz ezana başlayan hocamıza el sallayıp hızlıca evimize koşarak anama ; topun atıldığını, ezanın okunmaya başladığını ve orucunu aşmasını derdim heyacanla. Soframızın ilk iftar açma içeceği su idi. Anamın elinde su bardağı, duasını okur, bir yudum suyla orucunu öyle açardı. Ne hurmamız, ne de şatafatlı sofralarda envai çeşit oruç açma nevalelerimiz vardı! Fakirin evinde sudan başka ne olabilirdi ki? Minik iftar sofrasında anam çorbasını içerken o nurlu göz bebeklerinin tuhaflaştığını, hüzünlerin hücum ettiğini görür, benim de içimde babasızlık hüzünleri eserdi. Kolay mıydı kocasız iftarlar açmak? Ya ben nasıl eziklik hissederdim?..

Yıllar hep böyle geçti.

İlk okulu bitirince Akşehir'e göç ettik. babamın yeni mahallede aldığı bir arsaya tek katlı bir ev yaptırmıştı. Köydeki bir göz odalı evimizdeki eşyalarımızı toplayarak at arabasına yükleyip gelmiştik daha bir yabancı, tanımadığımız, bilmediğimiz bir mekana. Osman dedem, biz köyden ayrılırken arkamızdan su dökmüş, göz yaşlarına hakim olamamıştı. Dedemin en kanayaklısı anamın köyden ayrılışı ona çok koymuştu. On metre mesafedeki kızının komşuluğu on kilometre mesafeye, kimsecikleri tanımadığı el yurduna gidişi ayrı bir dertti dedeme. Her zaman gelip gitmesi zordu. Kuzucuğu ve torunu ne yapabilirlerdi yapayalım oralarda? Uzun bir zaman ne biz, ne de dedem alışabildik şehre.

Köyden ayrılıp şehre gelişimiz yetmiyormuşçasına ben de Akşehir'den Doğanhisar'a İmam Hatip'de okumaya götürdü Hoca Emmimin oğlu Ali hocam. Beni çok sevdiklerinden ve kendisinde İlahiyat'ta okuduğu için benim de İmam hatip'de okumamı istemişlerdi. Öylelikle ben de anamdan uzaklaşıp genç yaşımda ana ocağından koparılarak okumaya gittim. Bu sefer anam daha da zorlarda kaldı. Dedemin ara sıra gelmesi yetmiyordu. Evin iktiyaçları anamı çok yoruyordu. Benden, babamdan ayrı kalışıda onu yaşanmaz bir hayata itiyordu. Canından bezmişti adeta! Zaten sekiz evladını, kardeşlerimi toprağa verişini onu bitirmişti...

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

07 Temmuz 2016 Perşembe 21.30 Akşehir

ORDU'LU BİR KIZ SEVDİM!.. (CENNETTE AŞK!..) (1)

Havada en ufak bir esinti bile yok! Ülkenin bir çok şehirleri yaz sıcaklarının esaretine girmiş durumda iken rahat nefes alınacak, tenlere serin nefesini üfleyecek rüzgar esintilerinin kırılıtlarına bile hasret insanlar. Boncuk boncuk terlerin döküldüğü, sokak kedilerinin, köpeklerin gölgelik yerler bulabilmek için arabaların altlarına geçici, dakikalık ilticalar ettiği Temmuz cehennemi hüküm sürerken, tavan arasına iliştirilmiş iki odalı evinin salonuna geceden kalma uykusunu açabilmek için iki elinin avuçları ile gözlerini oğuştura oğuştura kanepeden usulca doğrulurken, dışarıyı isteksiz uykulu bakışlarsa söyle bir süzdü. Başını hafifçe eğerek pencerenin yukarı kısmından bulutların sürgüne yollandığı masmavi gökyüzüne baktı kaldı. Dudaklarını iştahsız tavırlarla büktü. Bugünde sıcaklara boyun bükülecek bir günün başlayacağını tasdik edercesine başını salladı. Kanepe üzerindeki bir kaç ince örtüleri sol eliyle toplayıp fırlattı ta kirli çamaşırlarını koyduğu naylon sepetine doğru. Ayağa doğrulup aynı oda içerisindeki laobaya yöneldi yüzünü yıkmak için. Musluğu açıp, avuçlarına doldurduğu suyu yüzüne şap diye çırpıstırdı. ' Vay be! Sabahın erken saati olmasına rağmen hala suda en ufak bir serinlik yok. Sanki hamadan yollamışlar' diye içinden söylene söylene yıkadı yüzünü. Omuzuna doladığı sarıkırmızılı havlu ile bastıra bastıra ıslak yüzünü kuruladı.

Dışarı çıkmadan mütavazi kahvaltı masasını hazırlayıp, ocağa da çay suyunu koyarak kanepeye oturdu. Çay suyunun kaynamasını beklerken bir şeyler okumayı canı çekti. Gece uykusu gelinceye kadar isteksiz okuduğu şiir kitabını yatarken masa üzerine bırakmıştı. Göz ucuyla kitaba baktı; ' Gel seni yeniden bi karıştırayım, Canımın sevdiği iyi bir şiir çıkar karşıma' diyerek uzanıp aldı eline. Şiir okumasını sevdiğinden, şiir yazan arkadaşlarının eserlerini okurdu. Kitap satış noktalarında roman, hikaye kitapları alırken mutlaka şiir kitabı da alırdı. Bu şiir kitabını da geçen hafta Sultanahmet'teki kitap satış mağazasından almıştı. Derin bir nefes alarak 'Haydi bismillah, güzel bir şiir rast gele' deyerek kahverengi çerçeveli okuma gözlüğünü takarak kitabın orta sayfasından bir yeri açtı. Gözlerini kısarak şiirin ismine baktı. Yürekten bir aşkı, kor sevdanın dile getirildiği şiire odaklandı. Bazen şiirlere kısa aralıklara bakıp geçerdirdi yıldırım hızıyla. Lakin bu şiire takılıp kaldığı bir derinlik bulmuştu onda. Yürekten sevmenin ilmik ilmik işlendiğini gördü mısralarda. Oda da sesini hafifçe yükselterek tok sesi ile okumaya başladı şiiri.

'Hakikâtlî bir mühür gibisin sol yanımın kuytusunda..

Haşmetli,

Naif,

Dağ gibi..

Yaralarım her sızladığında,

Varlığını sürüyorum ruhuma merhem misali..

İyileşiyorum sevda sözcüklerinin gölgesinde..

Yasemen kokulu tohumlar ekiyorum

Yaralı gülüşüme..

Şehr-i İstanbul'un sevdana tutsak nöbeti kuşatıyor arka sokakları..

Bir bir teslim oluyor hasret,

Sen kirpiklerini serince gözlerime..

Gel bu gece konuşmayalım

Sükûttan geceyi örtelim üzerimize

Lâl kesilsin yıldızlar,

Bir sen.....Bir de ben

Yok olalım özlemin deli mavisinde...

Ecmir ÖZTÜRK

'Kısa şiirdi ama yüreği onikiden vuran!' derken içinden, kitabın arka yüzünü çevirdi. Arka kapağın yarısını kaplayacak büyüklükteki vesikalık fotoğrafına baktı şairin. Sarı saçları, masmavi gözleri, dolunay endamına tebessümler yolladı; ' Bu kadar büyüklüğüne karşısında, kalbinin büyüklüğünü, naifliğini ve o kalbin kelimeleri mücevher gibi işleyişini, dans ettirişini gördüm deniz gözlerinizde bayan şairim. Şu kehribar dudaklarından şiirleri sevdiğinin kulağına kimbilir nasıl fısıldarsın? Allah sevdiğinden ayırmasın seni! Beni hiç sorma! Öksüz yalnızlığıma beni hapseden sevdamında güzel şiirler fısıldamasını arzularım mehtaplı gecelerde.' diye mırıldandı küskün yüreğiyle. Şiirlere tutkuluydu. Çok istemişti şiirler yazmayı ama becerememişti. Ergenlik çağına geldiği onaltı yaşında bir kıza sevdalandığında uzunca bir şiir yazmıştı ona. Yazdığı şiiri kıza verip ertesinde şiirinin değerlendirmesini istediğinde sevdalısı Ayşe, kocamanca kahkahalar attığında anlamıştı ki berbat şiir yazdığını. O tarihten sonra şiire kalemi kırılmıştı...

Bilgehan ne zaman duygulu sevda şiirleri okursa, gönlünden fıskıran coşkuları içine sığdıramaz, sevdasının özlemlerine yudumladığı rakının etkisiyle sokaklara kendini atar, loş ışıkların altında oturup gözyaşlarını boşaltırdı. Gelip geçenler 'Mecsup, deli' gözü ile bakıp giderlerdi anlamsız anlamsız. Hele halden anlamayanlara rast geldiğinde onların halden anlamaz yobaz tavırlarına maruz kalırdı. Yağmurlu bir Nisan gecesinde efkarlanıp kendinden

geçtiğinde, sokak lambasının dibinde sızıp kalmış, ona eşlik etmek isteyen sokak kedisi utangaç tavırları ile yanına süklüm büküm gelerek yanına kıvrılıp yatmıştı üşümesini onun sıcaklığında giderebilmesini umut ederek... Gecenin siyahını giyinmiş siyah kedi, ondan kendisine zarar gelmeyeceğini sezinlemiş, güven duymuştu. Koltuğuna kadar sokulmuştu. Vucüduna yumuşacık bir şeyin değdiğini anlayan Bilgehan, hafifçe boynunu çevirip koltuğuna sığınan siyah bir sokak kedisi olduğunu görünce ona 'hoş geldin' dercesine gözlerini kırparak, rahat etmesini istemiş ve ikisinde yorgun ve bitkin halleri ile rüyalar alemini dolaşırken sertçe gelen tekme ile ne olduğunu şaşırma fırsat bulamadan, tekme tokat dövülmüştü kedi ile birlikte şehir magandası iki serseri tarafından... Bu ülkede efkarlanmak yasakmışcasına uğradığı hakaretlere dayanamayarak bir daha geceleri efsunkar, dertlere ortak geceye çıkmamaya başlamıştı... Köşe bucak magandalar yurdu olmuştu memleketi. Güneşin batımından sonrası sokaklara hakimdi eşkiyalar, dolandırıcılar, namussuzlar, arsızlar! Çok kere dualar yollamıştı Allah'a magandalara kurban gitmediğine. Yaşam sırat köprüsünden geçer gibiydi. Güzel insanlar, güzel atlara binip binip gidiyorlardı bu ülkeden. Kimisi balkonuna çıkıp ılık rüzgarın eşliğinde çayını yudumlarken kör kurşunla canını veriyor, kimileri kaldırımında yürüken bir arabanın tekerlekleri altında ezilerek can veriyor, ya da evine ekmek almaya giderken bir çocuk kurşunlanabiliyordu ülkesinde... Devleti işgal etmiş imansızlar bile vatan evlatlarını katletmişlerdi. Mustafa Pehlivanoğlu gibi masum yiğitler devlet eliyle idam edilmemiş miydi gecenin kahpeliğinde? Artık cesareti tükenmiş, sokakları kendine haram etmişti geceleri...

Artık acılarını, kahırlarını, unutulmuşluklarını çatı arasına sıkıştırılmış odasında paylaşıyordu kitaplarıyla, sevdasının portresini çerçeveledip astığı duvardaki cansız hayaliyle, ruhu kaybolmuş eşyalarıyla. Orta masına her cuma akşama doğru aldığı bir demet mor menekşelerin kokularını içine çekerek, yapraklarını, çiçeklerini öpüp okşayarak teselli buluyordu. Hayatına girmek isteyen kadınları elinin tersi ile iterek, yüreğine kazdığı ölümsüz aşkını yaşatıyordu her saniye. Nerede bir çift görse el ele tutuşmuş, için için erir, hıçkırıklarını gömerdi yürek mezarına. Nice bayramlar gelip geçmiş, özlemleri ölümlerle burun buruna gelmişti. Ayrılık; alın yazısına yazılmış kaderinden kaçamıyordu. Yıllarca sevişip koklaştığı yârini kaybetmenin dayanılmaz sabırın taşları çatladıkça sona geldiğinin farkındaydı. Aşkına kavuşmadan ölüp gidecekti belkide. Ve sevdadan yana garibanlar merzarlığına defnedilecek, kimsecikler onu tanımayacaktı, neden öldüğünün farkına varamayacaklardı. Yılanların, çıyanların saldırısında etleri lime lime edilirken sevdasının vicdanı sızlamayacaktı bile...

Düşüncelerinde alabora olan Bilgehan, sabitlediği noktaya mıhladığı gözlerini aralarken;

'Vay be! Ecmir şairimin şiiri beni taaa nerelere sürükledi. Yüreğimdeki sancılar yeniden depreşti. En iyisini ben kahvaltımı yaptıktan sonra Taksim'e, İstiklal caddesine ineyim. Kitapçıları, mağazaları dolaşıp sonra Galata Kulesine geçeyim. Altında soluklanayım kahvemi yudumlarken' diye mırıldandı.

Ocağa koyduğu çaydanlıktaki suyun fokurdadığını duyunca hemen oraya yöneldi elindeki çay paketi ile. Gazın altını tamamen kısarak yarım çay bardağı kadar çayı saldı kaynamış suya. Kapağını kapatarak mini buzdolabında muhafaza ettiği kahvaltılıkları alarak basaya koydu. Kahvaltı tabağına biraz siyah, biraz da yeşil salamura zeytin koydu. Kalıp beyaz beynirin ucundan bir dilim kesip tost ekmeğinin arasına yerleştirdi. Tost makinasını fişe takarak ısınmasına kadar akşam içip öylece bıraktığı çay bardağını lavoboya götürüp yıkadı. Masaya koyduktan sonra çay suyunun buharı ile daha da sıcaklaşan odaya sabahın hissedilmesi imkansız esentinin içeriye girmesi için pencerenin iki kanadını ardına kadar açtı. Kolları açık açık vaziyette öğüs kafesini gerdirerek ' Oh be!' dedi...

Kahvaltısını yapar yapmaz telefonuna sarıldı. Otomatik tuşuna basarak bir numarayı aratıyordu telefonuna. Beş on saniye bekledikten sonra aradığı kişi;

' Bilgehan günaydın! Hayrola? Rüyanda beni mi gördün de sabah sabah arıyorsun?'

Bilgehan gülümsemeyle;

' Yok be! Taksime iniyorum, oradan da İstiklal caddesine geçeceğim Alparslan. Şayet zamanın varsa laflarız bugün. Zaten canım sıkkın şu günlerde... Dertleşiriz!'

' Bugün pek işim yok sayılır. Evin su parasını yatırıp Galatasaray lisesinin önünde saat onbir'de buluşalım mı?'

'Tamam bana uyar Alparslan, görüşürüz.'

Telefonu cebine korken merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Ev dört katlı olduğundan uzunca basamakları nefes nefese inecekti. tavan arasına sıkıştırılmış odasından ta sokak kapısına kadar nerdeyse yüzon basamak vardı. Cebindeki parasına göre kiraladığı bu evden yeterli parası olduğunda bir saniye bile beklemeksizin taşınmayı düşünüyordu. Aldığı emekli maaşı neyine yetecekti ki? Sömürünün, soygunun, adaletsizliğin olduğu bir ülkede geçinmenin kolay olmadığını biliyordu ama başka bir işde bulamamıştı. İş aramaya gittiğinde kapılar kibarca suratına kapanmıştı. Yapabileceği en güzel işi kafasında tasarlıyor ama çıkış yolu bulmakta zorlanıyordu. Zar zor geçinmenin derdi ile sokak kapısından dışarı attı kendini soluk soluğa. Etrafına şöyle bir bakındı. Sola doğru yönelip Takim tarafını adımlamaya başladı. Yol güzergahındaki tanıdık esnafı selamlayıp, hayırlı işler dileyerek hedefsiz yoluna devam ediyordu ömrünü doldurmuş belediye otobüslerinin homurtuları arasında...

Gürültülü şehrin gizemi onu bu şehre öylesine aşkla bağlamıştı ki, başka bir şehre gitmeyi hiç düşünmemişti. İstanbul onun için paha biçilmez güzellikleri ve sırları içinde barındıran müthiş şehirdi...

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

27 Temmuz 2016 arşamba 02.40 Akşehir

ORDULU BİR KIZ SEVDİM!.. (CENNETTE AŞK) (2)

Tarihin izdüşümlerini güneşin yakıcı ışkencesi altında adımlıyor, yanaklarından damlayan terlerini silerek tarihi tramvayın durağına ilerliyordu. Atatürk anıtının etrafında kümelenmiş gençlerin arasından geçerek az ilerisindeki durağa varmak üzereydi. Elindeki simit taplosu ile yanından geçen gencin ince tiz sesi kulaklarında yankılandı!

'Simiiiiitttt... sıcacık çıtır çıtır' diye sesini yükselterek müşteri bulmaya çalışan çocuğa sevgi, şevkat ile bakarak gülümserken;

'Afferim, bu sıcaklarda gencecik yaşta alın terinle ekmek parası kazanman ne büyük onur delikanlım. Allah kolaylık versin sana. Haram lokmalara elleri uzananlar utansın şuncacık gencin çalışmasına bakarak!' diyerek simitçi genci takdir etti.

Yanına gelen simitçi genç;

'Abi vereyim mi çırırlardan bi tane'

'Teşekkür ederim delikanlım. Biraz önce birşeyler atıştırdım evde. İnşallah başka bir gün rast gelirim sana alırım. Az ileride oturuyorum. Eğer burası ise satış alanın yine karşılaşıyoruz. Allah yardımcın olsun. İsmi ni bağışlar mısın?'

'Adım Hasan abi. Babam ben doğmadan kanserden vefat eden amcamın adını vermiş. Siz sormadan ben diyeyim memleketimi. Biz ailecek malum olaylardan dolayı Mardin'in kazası Midyat'dan geldik. Babam, dedemizden kalma köydeki on dönüm kadar olan tarlamızı ve köyümüzdeki toprak yapılı evimizi oralardaki belalardan korkarak yok pahasına sattı. Ailemizi alıp geldik İstanbul'da Esenler'e.'

'Ya öyle mi Hasan? İlk geldiğinizde mutlaka zorluklar çekmişsinizdir buralarda . İstanbul çok güzel mübarek bir şehir ama bu güzellikler içinde çakallar var! Her yerdeler... Onlara yem olmadan maşallah ekmek kavganı alın terin ile sürdürebiliyorsun. Mardin'den veya diğer doğu illerimizden gelen ailelerin fertlerini buralarda bile malum hain çevreler rahat yüzü göstermemeğe, kirli emellerine alet etmek istediklerini, gençleri ailelerinden koparmaya çalıştıklarını duyuyoruz. Gerçi ben öyle işleri anlamam, siyasetle uğraşmam! Duyduklarımı dedim' der demez Bilgehan, Hasan'ın gözleri aniden parladı. Bilgehan'ın gözbebeklerini delercesine öyle bir bakış attı ki ona;

'Bize, o dediklerin çakallar dokunamazlar abi! Zaten bu çakalların baskı, zorbalıkları nedeni ile her şeyimizi bırakıp geldik! Burada da denemeye çalıştılar! Babam ve kardeşlerimle birlikte dik durduk, ölümden öte yok yok dedik! Yüreğiniz yetiyorsa elinizden gelen kötülüğü ardınıza koymayın, dedik. Abi kusuruma bakmazsan sana şunu diyeyim mi?'

'Estağfurullah Hasan, çekinme söyle!'

'Abi biz ülkücüyüz. babam beni ve kardeşlerimi Aksaray'daki Ülkü Ocağına gönderir. İş saatimin sonunda ocağıma mutlaka uğrar, öyle eve giderim! Hani biz Doğuluyuz, Mardin'liyiz ve kürt olduğumuz için mahalledeki komşularımızı, tanıdıklarımızı, alışveriş yaptığımız esnaflar yanlı gözle bakarlar... Halkımızı, polislerimizi, askerlerimizi katledenlerden sanırlar! Kendimizi anlatasıya kadar ne zorluklar çektik. Hala da öyle. Valla kim ne derse desin; bizim damarlarımızdaki o asil kan Türktür. Kürt olmak sadece bir sıfattır bizim için. Türklüğümüzle bütünleştik! Ülkücü olmakda ailemiz için şereftir! Biz kimsenin düşüncesine, yapısına bakmayız, kimsede bizim inancımıza, onur duyduğumuz ocaklı oluşumuza karışamaz!' heyecanlı heyecanlı anlatırken Bilgehan söze girdi!

'İşte bu! Allah razı olsun sizlerden. Dediğim gibi ben siyasetle pek ilgilenmem Hasan ama çevremdeki ülkücüleri gördükçe imrenirim dürüstlüklerine, efendiliklerine. Bazen beni de davet eder ocaklarına gençler. Doğrusu hiç birinin kötülük yaptığını, kavga yaptığını görmedim. Onları yetiştirenlerden Allah razı olsun. Sizler, şartlandırılmışlıklara baş kaldırıp, dik durursanız bu ülkemize kimse bir şey yapamaz sanırım. Ben, ne kadar siyasi parti varsa; sağ, sol, şucu, bucu hepside birlik beraberlik içinde olmalarını arzularım. Ülke hepimizin yeğenim!'

'Evet ağabey, aynen öyle'

'Hasan kusuruma bakma, senide işinden alıkoydum. İnşallah kısa zaman de seninle sohbet etmek isterim. Seni sevdim. Ülkemizde senin gibi gençleri Rabbim çoğaltsın. Hayırlı işlerin olsun, babana selamımı söyle.'

'Tamam ağabey. Sizi tanımak şerefti benim için' diyerek uzaklaşıp gitti İstiklal caddesinin kalabalıkları arasına Hasan simitlerini biran evvel tüketmesi için.

Saatine baktı Bilgehan. Saatin onbire gelmesine az kalmıştı. 'Bende şuradan yavaştan süzüleyim Galatasaray lisesine doğru' diye geçirdi içinden. Elleri cebinde ışıltılara boğulmuş rengarenk dükkanları, köşebaşlarını tutmuş mısırcıları, kestanecileri, simitçileri, çocukların sevgilisi pamuk şekerçileri dikizleyerek rafan adımlarla ilerliyordu. Kırmızı görüntüsüyle tarihe damgasını vuran İstiklal caddesinin tek vagonluk tranvayın yolundan dalgın dalgın geçerken,

tranvayın çan sesi ile irkilerek başışlarla kükreyen tranvayın yolundan aldı kendini. kartpostalı süsleyen tarihi tranvay övüngeç tavır ve mağrur görüntüsü ile uzaklaşıp gitti Tünel istikametine. Yüz yıllara sırtını dayamış İstiklal caddesi; Türkiye'nin en güzide, en kalabalık caddesi olma özelliğiyle üzerinde sayısız mağazalar, kafeler, eğlence mekanları, elçilikler, kiliseler, tarihi Galatasaray lisesi, miniminnacık bir cami, kültür motifli mekanlar inci gibi dizilip gitmiş bir uçtan bir uca. Ta Tünele, Galata Kulesine kadar o muhteşem kalabalıklar caddenin hayat kaynağı olmuş. Dünyanın dört bir bucağından gelenlerin uğrak, buluşma yeridir burası. Bilgehan burada ruhunu, yorgunluklarını o kalabalıklar arasında dindirir, maziye bırakılan hatıralarını canlandırır. Başlı başına ilham kaynağıdır yazarların. Roman, hikaye yazarların, şairlerin durağıdır burası. Aşkkların başlangıcı, Yeşçam filimlerinin menbasıdır İstiklal caddesi... Ara sokaklarından saçılan sanatçıkların sesleri keyiftir kulaklara...

Galatasaray lisesi önüne geldiğinde Bilgehan, etrafına bakındı. Alparslan'ı aradı gözleri. karşı köşedeki simit sarayını dikkatlice süzdü, göremedi. Biraz daha yürüdü aşağıya doğru. Sağa sola bakınırken zınc diye duruverdi bir binanın giriş kapısının önünde. Kapının üzerindeki is hanın adını okurken yüz ifadeleri değişti. Yüzündeki gül bahçesi solguna uğradı. Güllerin yaprakları üşüdü! Adeta Şubat ayazları arasında buldu kendini. Boğazına düğümlenen hıçkırıkları zor zapdetti. Heceleyerek okudu iş hanın adını. Az na vur iş hanı! Hüzünlerini kuşanarak, yıllanmış yorgunluklarını yüklenerek içeri girdi. Eski gördüğü hali gibiydi Aznavur! Girişinde gümüş kolyeler, takılar, hediyelik eşyaların satıldığı küçücük dükkanların göz kamaştırıcı güzellikleriyle bezenmiş. Bir birinden güzel satıcı kızların ay parçası yüzlerindeki tebessümleri insanın içine ferahlık düşürüyor... Memleketin gül yüzlü çocuklarını selamlayarak yukarı çıkmak için merdivenlere ağırlığını hissettirmeden ilerliyordu yukarı doğru.

Yukarı vardığında ilk baktığı yer, sağ tarafındaki büyükçe salonun içi, İstiklal caddesine açılan penceresi, merdivenlerin bitiş noktasına bitişik, zamanında var olan çay ocağı kısmına, çıplak beyaz duvarları süsleyen ressamların, fotoğraf ustalarının eserlerinin asıldığı duvarların kederli hallerine nemli gözlerle gezindi. Pencere kenarına karşılıklı konulmuş koltukların, ortaya konan komidinin yerinde yeller esiyordu. Ama orada, o kolduklarda dostları Neslihan, Sinan'la köpüklü kahve sohbetleri canlandı. Eşi ile onları ay'da bir ziyaret eder, günün tadını çıkarırlardı sanat severlerle... Her şey masal olup gitmişti. Sinan, eşi Neslihan ve Türkiye'nin önde gelen fotoğraf ustaları ile geziye gittiklerinden üç ay kadar sonra Sinan bey aniden rahatsızlanıp, aralarından ebed-i istirahatgahına çekilirken Bilgehan'ı, eşini perişan etmişti. Unutulması imkansız o eski günleri yeniden yaşadı ama bu sefer gülümsemelerle değil, gözlerinden ışıkla inan yaşlarla. Bağıra bağıra ağlamasına ramak kala, Aznavur sanatın yeni müdavimlerinden genç bir delikanlının eline uzattığı medilli görürünce şöyle bir irkildi. Tanmadığı gencin yüzüne bakarken;

'Affadersiniz! Eski yaşanmışlıklarım vardı bu mekanda.. Onlar canlandı ruhumda' diyebilirdi bitkin hali ile.

'Ne demek abi, anladım zaten. Buyurun size bir şey ikram edeyim'

'Teşekkür ederim. Arkadaşım gelecek. O gelinceye kadar hatıralarımı yeniden canlandırmak istedim, derken saate kaydı gözü. 'Aaaa saat onbiri beş geçiyor! Arkadaşım tam onbir'de Galatasaray lisesinin önünde olacaktı, ben hemen kaçayım. İnşallah başka bir zaman tekrar gelirim.. Allah'a ısmarladık.' der demez merdivenlere yöneldi hızlı adımlarla.

'Güle güle abi' diye seslendi arkasından genç.

Soluğu tıkanırcasına merdivenlerden inip, lisenin önüne varıncaya kadar nefesi zorlanmıştı. Alaceyle derin nefesler alarak Alparslan'a bakıyordu. Lisenin duvarına yaslanmış, önünde müzik yapan gençleri dinlerken gördü Alparslan'ı. Oda doğru giderken;

'Alparslaaannn! Buradayıımm!

Gençlerin sazından ve dudaklarından dökülen 'geçmiyor günler geçmiyor' türküsüne kendini kaptırmıştı Alparslan. Duymuyordu kendisine seslenişi. Yanına varıp ellerini gözleri üzerinde sallayınca Bilgehan farkına varabildi. Kucaklaşıp, hoş-beş ayak üstü sohbetin ardından;

'Gel sakın bir kafeye gidip oturalım, dedi Bilgehan.

' İstersen çiçek pasajına gidelim. Orası daha uygun sanırım. Gerçi orada kafalar demleniyor ama...'

'Ya bize ne! Haydi oraya gidelim'

İstaklal caddesine damgasını vuran tarihi Çiçek Pasajının yolunu tuttular en koyusundan sohbetin belini kırmak için...

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

28 Temmuz 2016 Perçembe 00.50 Akşehir

ORDU'LU BİR KIZ SEVDİM!.. (CENNETTE AŞK!) 4

Bilgehan, Alparslan'la yıllar öncesine dayanıyordu arkadaşlığı. Birlikte çok hızlı yılları devirmişlerdi İstanbul'da. Öğrencilik yıllarında Bilgehan İstanbul üniversitesinde okurken öğrencilerin sokak kavgasında Beyazıt'ta tanıştı onu. Öğrencilerin kıyasıya birbirlerine kanlı kavgalar ettiği Beyazıt meydanındaki köşedeki çay ocağında çay içerken yaralı, yarı baygın halde içeride boş bir masanın dibine yığıldığında tanıştı onu. Eli, yüzü kanlı olarak on kişinin saldırısından kurtulmak için çaresiz sığınmaya çalışmıştı. Belki bir umutla kendisine yardım edeceklerin varlığını düşünmüştü. Bilgehan, gözü dönmüş vicdansızların elleri sopalı, zincirli, bıçaklı Stalin bıyıklı saldıranların önüne geçerek, 'Onu bana bırakın, ben hallederim! Siz gidin diğer faşistleri halledin!..' dediğinde duraksamışlar, inanmayan azılı görünüşlü biri Alparslan'ın üzerine doğru yürürken Bilgehan'ın masasının üzerindeki Cumhuriyet gazetesini gösteren arkadaşı; 'Bırak ya! Arkadaş bizim yoldaşımız, görmüyor musun okuduğu gazeteyi?!' deyince 'Tamam şimdi farkına vardım sen deyince! Yoldaş sen bu faşisti hallet!' diyerek hep birlikte koşarak geldikleri istikamete gitmişlerdi. Sonra Bilgehan, Alparslan'ın yanına giderken tedirgin olmuş, korkmuş, onlardan sanmıştı Alparslan. Bilgehan yanına yaklaştıkça gözleri yuvasından fırlamışsacasına bakıyor, titriyor, kendisine saldıracaklarını tahmin ederek sığındığı köşedeki sandalyenin bir bacağını sıkıca kavramış, saldırması halinde tükenmiş gücünü toparlayarak saldırıya geçecekti. Fakat, Bilgehan'ın yüz ifadesine ne bir gerginlik, ne de bir öfke vardı. Gülümser tavırlarla yanına yaklaşınca kötü biri olmadığını farkına vararak sıkıca tuttuğu sandalye bacağını bırakmış, Bilgehan'ın gözlerinin içine odaklanarak, 'merhametine sığınırım, yardım et!' diyordu sanki. Bilgehan, tedirginliğinin geçmediğini anlayınca;

'Benden korma bilader. Bıyıklarımın biraz aşağı sarkık olması nedeni ile onlara öyle hitap ettim seni kurtarmak adına. Beni kendilerinden sanmalarına çalıştım. Tiplerinden belliydi nasıl birileri olduğu. Şerefsizlerin gözünü kan bürümüştü. Öyle davranmasaydım seni öldürebilirlerdi. Allah'a şükür ben vardım burada. Beni kendilerinden sandılar. Ben siyasetle ilgilenmem ama o kadar da vurdum duymaz, ruhsuz biri de değilim!'

Yorgun düşmüş, yüzünden kan sızan Alparslan güçlükle kısık sesle mırıldanabildi;

'Gardaş, Allah razı olsun senden. Bunlar eli kanlı katil domuz soyları! Vatan haini bunlar. Bu toprakları emperyalizme,siyonizme peşkeş şeken soysuzlar!' diyebildi.

'Biliyorum gardaş! Yüzlerinden nuru almış Allah! Tamamen iblisin uşağı olmuşlar. Emperyalizme karşı savaştıklarını sanırlar ama giydikleri kot pantolanların, içtikleri sigaranın, meşrubatların markalarına bakmamız kafidir ne denli uşaklaştıkları!

'Bu ülkenin gerçek vatanseverlerini üniversitelerde okumalarını hazmedemiyorlar. Okumamızı, vatanımıza, milletimize faydalı evlat olamamızı, emperyalizmin her türlüüne karşı dik duruşumuzu istemiyorlar. O nedenle biz ülkücülere saldırıyorlar gardaşım. Faşist isem namerdim. Yok böyle bir şey! Biz Türk-İslam ülküsünü savunan, genelde fakir aile çocuklarıyız. Kimimizin babası köyde çoban, çiftçi, amale. Şehirlerden gelen arkadaşlarımızın aileleride çok fakir. Zar-zor geçinen emekçi insanlar. Alın terilerini nasırlı elleri ile akıtan ailelerin çocuklarıyız biz! Nasıl okuduğumuzu, ne zorluklarla okul ve yurt masraflarını ödediğimizi bir bilsen gardaş! Ah bir bilsen!

Bilgehan, halsiz düşmesine rağmen hala dertlerini anlatmaya çalışan Alparslan'a;

Yeter gardaş! Anladım... Bunları bir daha karşılaştığımızda anlatırsın nasipse. Sen şimdi bu halinle bir yere gidemezsin! Ben bir taksi çağırayımda Çapa'ya kadar gidelim. Allah muhafaza iç kanama veya başka bir kötü durum olabilir! Seni acile götürüp doktora görünmelisin!' derken telaşla Alparslan hafifce kıyıladı yerinden, ölgün ve yorgun bakışları ile;

'Gardaşım haklısın! Halsizim... Fakat benim yanımda para yok! Nasıl öderim oradaki masrafları? Babamdan geçen hafta yüz lira gelmişti, malum öğrencilik... Anlayacağın, meteliğim yok! cılız sesle diyebildi bunları.

'Ya bırak şimdi parayı marayı! Bende var gardaşım. Sen az bekle ben hemen taksi çevireyim dışarıda!' der demez fıldadı kahveden dışarı.

Alparslan, elindeki yağıt mendille başından, kaşından aşağı doğru süzülen kanları silmeye çalışırken kahvenin garsonu su ile temiz ıslak mendil getirmişti yanına. 'Sen karışma, ben sana pansuman yaparım' der gibi bakışlarla çöktü izlerinin ucuna. Suyu bandırdığı bezi iyice sıkarak önce kaşından sızan kanı sildi. Yanında getirdiği yarabandını yarılan sağ kaşına yapıştırdı. Başındaki yarayıda yavaş yavaş temizledi ama o yaraya yara bandının küçük geleceğini görünce kalkıp ilk yardım dolabına gitti. Dolaptan geniş yarabandı ile makası getirdi. Önce tentirtyotu sürdü miktop kapmaması için. karanın büyüklüğüne göre yarabandından keserek yapıştırdı. 'Gerisini hastahane halleder gardaş' diyerek uzaklaşırken;

'Senden de Allah razı olsun. Bu iyiliğinizi asla unutmayacağım gardaşım!' diyebildi garsona Alparslan. Tebessümler saçarak yanından uzaklaşıp görevinin başına döndü garson.

Sessizliği iŖe ailar içinde oturken Alparslan, hiŖimla kahveye giren Bilgehan;

'Taksi geldi, haydi gidiyoruz' dedi aceleyle. TelaŖlı adimlarla Alparslan'ın yanına varır varmaz Alparslan'ın koltuğuna girdi. Zor adım tabilen Alparslan'ı taksiye ancak beŖ dakikada gütürebildi. Taksici korku gözlerle bunlara bakıyor, başına bir dert alacağını sanarak benzindeki normal hali sapsarıya dönüŖyordu. Biliyordu ki; siyasi bir kavganın içinden çıkmıŖlar, ileride önlerinin kesilip arabasını ve kendisinin darp edileceğini zannediyordu! Durumun farkına olan Bilgehan taksinin arka kapısını açarken;

'Yahu bilader, korkacak bir durum yok! Saldırıya uğramıŖ bir grup tarafından. apa hastahanesine en kestirmeden gidelim. ArakadaŖımızın durumu pek iyi görünmüyor' deyince, Taksicinin içinde ferah bir rüzgar esintisi düŖtü! Taksici yaŖa Bilgehan'dan neredeyse 15 yıl daha yaŖlı olasına rağmen;

'Tamam ağabey, ben sizi hemen yetiŖtiririm' derken sesi titriyordu ve ağabey diye hitap ediyodu Bilhehan'a.

'Estağfullah, siz benim ağabeyimsiniz. Lütfen öyle hitap etmeyiniz bize! Ve korkmaya da gerek yok ayrıca! Sizin kılınıza en ufak bir Ŗey gelmeyecek, gelemezde! O yönden sakın ve emin ol ağabey!' dediğinde taksici gaza biraz daha yüklendi.

Ana caddelerden, ara sokaklardan yıldırım hızla ilerliyorlardı. Alparslan, arka koldukda uzanmıŖ yatıyordu. Ön koltukta oturan Bilgehan; sık aralıklarla araya bakarak Alparslan'ı kontrol ediyor, konuŖuyordu ona morel vermek için. Hastahaneye vardığında ambulanslar diğer hastaları acilen hastahaneye taŖıyor, siren sesleri ortalığı ayağa kaldıracca ığırtkanlıkta, alarm ıŖıkları ŖimŖek gibi akararak etrafı kıvılcımlandırıyordu. Onların eŖliđinde hastane karsından içeri girdiler. Müsait bir köŖede indiler. Taksiciye parası ödenir ödenmez taksicinin acı haber almıŖ duyumu gibi arabanın tekerlerine ıslık çaldırarak uzaklaŖıp gitti.

Bilgehan, Alparslan'ın koltuğuna girerek doğruca acil servise gittiler. Ayağında aksama vardı. Belliki demir çubukla vurmuŖlardı. Diz kapağına yakın olan kısımda pantolonunun yırtığından bacağındaki yara gözüküyordu. Mosmorluğu vurulan demir ubuğun Ŗiddetini gösteriyordu. Kırık olmasa da kemiğinde çatlak oluŖtuđunu tahmin ediyordu Alparslan. Sekteye sekteye acil servise vardılar. DanıŖmana durumun aciliyetini aktaran Bilgehan'a sırada bir kaç kiŖinin olduğunu söyleyen görevli, oturacak bir yer bulmalarını söyledi. Bilgehan etrafına bakınarak yer ararken birinin kaklığını görür görmez, baŖkalarının oturmaması için hemen oraya koŖup eketini ırararak sandalye üzerine koydu. Alparslan'a dönerek onu almaya gitti. Acil seviŖ çok kalabalıktı hastalar ve refaketileri doldurmuŖtu dar bekleme salonunu. Alparslan'ı yerine oturtan Bilgehan yanı başında ayakta duruyordu. Alparslan başını çevirip Bilgehan'a;

'GardaŖım, seni de iŖinden gücünden ettik! Ne diyeceğimi bilemiyorum!'

'Saçmalama Alparslan! Bir yaralıya yardım etmek kadar güzel ne olabilir. Türk'ün töresinde , islam geleneğinde bu var! Seni nasıl öyle yalnız bırakabilirdim? Bu vicdani değil! Sen benim iŖimi gücümü bırak da; inŖallah kötü bir durumun olmaz. Babama telefon atarım kulübeden. Zaten o bütün iŖleri halleder, canını sıkma sen!'

Devam edecek...

Zafer DireniŖ

...

09 Ağustos 2016 Salı 13.00 AkŖehir

ORDU'LU BİR KIZ SEVDİM!.. (CENNETTE AŞK!) 5

Acil'de sıra gelesiye kadar neredeyse birbuçuk saat geçmişti ki, anca sıra gelebilmişti. Doktorun odasına girdiklerinde doktor gözlüğünü düzelterek onları iyice süzdü. Günün ortamlarında karşısına öyle çok vakalar geliyordu. Her üniversitede çıkan olaylar neticesinde darbe alanlar, yaralananlar genelde Çapa hastahenesi ilk tercih edilen yerdi ve İstanbul'un en tanınmış hastahanelerinden biriydi. Doktor bey yine siyasi sağ-sol çatışmasında 'bir gazi daha' dercesine Alparslan'a baktı. Omuzlarını silkti, ellerini yana açarak;

'Allah Allah! Nedir bu derdiniz ya? Siyasi kavgadan geliyorsunuz değil mi? Arslanlarım paylaşamadığınız nedir bu ülkede de birbirlerinize acımasızca saldırıyorsunuz! Gül gibi ülkemizi ne hale getirdiniz! Benim zamanımda da vardı ama bu kadar değildi ki!' İki yanağını ramazan davulu gibi şişirerek geçip oturdu koltuğuna sinirli sinirli.

Bilgehan'a kalmıştı derdi anlatmaya;

'Doktor bey, siyasi gavgadan falan gelmedik! Ben Beyazıt'ta kahvede otururken arkadaş bu vaziyette, bitkin halde kendini zor attı kahveye. Ardından da bir sürü genç buna saldırmaya çalışıyordu. Önlerine geçerek önledim. Oratımı yumuşatarak bir taksi tutup geldik acile. Arkadaşı ben de pek tanımıyorum; sadece ona yardım etmek istedim hepsi o! Lütfen yardım ediniz!' söylediği son cümledeki sert tavırlarla sinirlendiğini belli etmişti doktor beye.

Doktor bey Bilgehan'dan böyle bir sertlik beklemiyordu. İlkildi!

'Tamam tamam. Hergün aynı şeyleri yaşadığımız için sitem ettim size. Hemen bakarım, mesele değil. Sizler bu memleketin pırlanta gibi çocuklarıdır. Gönlüm razı gelmiyor kardeşlerin birbirleri ile boğazlaşmasına. Emperyalizmin oyunlarına gelen gençlerimize üzülmemek elde mi? Lafı uzatmayayım, arkadaşını şu hasta muayene masasına yatır bakayım, neyi varmış göreceğiz!'

'Derhal doktor bey!'

Alparslan'ı hasta masasına yatıran Bilgehan doktor beyin masasının yanındaki sandalyeye geçip oturdu. Doktor bey, boynuna vücut dinleme kulaklığını takıp, eline de bagalitten yapılmış küçük bir çekiş alarak Alparslan'ın yanına gitti.

'Delikanlım, üzerindeki gömleği ve atletini çıkar! Böyle bakamam, soyunmalısın!'

Bilgehan yerinden fırlayarak Alparslanın yanına gitti. Onu doğrultarak üzerindeki çıkartıp tekrar yatırdı. Vücudunda muhtelif yerlerindeki morluklara bakan doktor;

'Oğlum sana ne ile vurdular? Her yerinde morluklar, hem de koyu morluklar oluşmuş. İnşallah iç kanama yoktur! İyice bi kontrol edeyim seni. Baktık durum kötü, rötgene göndereyim seni.'

Alparslan ığlıtı bir şekilde;

'Demir çubuklarla saldırdılar. Düşünce altlarında kaldım. İki büklüm kıvrılarak, iki elimide başımın üstüne koyarak ancak bu kadar savunabildim kendimi. Sonra iki polisin bağirtısına kaçtılar ve bende kendimi zor toparlayarak kahveye sığındım!'

'Allah korumuş seni oğlum! Buna da şükür! dedi doktor.

Doktor Alparslan'ı iyice inceledi. Morluklardan korktuğu için onu rötgene göndermeye karar verdi.

Bilgehan'a dönerek;

'Yukarı katta Rötgen var. Arkadaşınızı oraya götürün ve size yazacağım yazıyı da oradaki görevli hemşireye verin. Rötgen çekildikten yarım saat sonra filimler çıkar. Onları bana getirin. Size gerekeni o zaman söylerim.' dedi.

Masasından gerekli olan reçeteyi yazarak Bilgehan'a verdi. Bilgehan, Alparslan'ı alarak ikinci kata çıkararak sıradaki üç kişiyi beklemeye başladılar. O arada birbirlerini daha iyi tanıyabilmeleri için özel konularda bir birlerine sorular soruyorlardı. Bilgehan, Konya Beyşehir'den İstanbul'a ailesi ile geldiklerini, bir kız kardeşinin olduğunu, onun da kendisi gibi tahsiline devam ederken babasının işlerine yardım ettiklerini anlatıyor, onunda başına bu şehirde çok kötü durumlar geldiğini, bu şehrin babasını çok yorduğunu, bazen kızıp taşı tarağı toplayıp memlekete geri dönmeyi bile düşündüklerini dolu gözlerle anlatıyordu. Buralarda barınmak, iyi bir tahsil görmek için tüm imkanları ve sabırları zorlamaktı. Hele yalnızsan, fakir bir ailenin çocuğu isen çakallara yem olmamak imkansız gibi bir şey olduğunu anlatıyordu Alparslan'a. O da Diyarbakır'ın Silvan kazasından geldiğini, babasının çiftçilikle uğraştığını, dokuz kardeşin altıncısı, beş erkek kardeşi, üç kız kardeşi olduğunu, içlerinden sadece kendisinin okuduğunu belirtiyordu. Toprakların çoğu ağaların ve şeyh-şihların ellerinde olmasından dolayı ancak yirmidört dekar dedelerinden kalma tarlalara sahip olduklarını, Köy ağaların bu tarlaları ellerinden almak için binbir çeşit şeytani oyunlar sergilediklerini,

oralarda yaşamanın adeta mücize olduğunu anlatırken titriyordu. Alparslan ahvalini anlatırken ağrılarında ona eziyet ve işkence ediyordu. Fazla yorulmaması için Bilgehan;

'Sen fazla yorma kendini gardaşım. Sizin oralarda güzel. Urfa'ya kadar gittim geldim. Sen iyileştiğinde uzun uzun konuşuruz. Şimdi seni daha çok sevdim!'

'Neden?!'

'Nedeni şu gardaş! Divanyolu üzerinde bulunan Türk Ocağının bahçesinde bir çok devlet adamlarımızın, yazarlarımızın, şairlerimizin mezarları var! O mezarlar arasında bir mezar var ki!..'

Alparslan dayanamayarak;

' Bak beni yine konuşturacaksın! Merak ettim. Kimin mezarı var!?'

Bilgehan gülümser gözlerle Alparslan'a bakarak;

'O koca Türk şehri Diyarbakır'ın öz evlatlarından, Türk dünyasının mütefekkeri, Türkçülüğün babası sayılan hemşerin Ziya Gökalp'in mezarı var orada. Bütün kitaplarını okumuşum Alparslan. Bir gün birlikte ziyaretine gideriz!'

'Haa evet! Ben de biliyorum orayı gardaşım. Gururumuzdur o bizim. Türkçülüğün Esasları adlı kitabını kaç kez okudum, sayısını bilmem! O bizim yolbaşımızdır, önderimizdir Türkçülüğün yolunda!'

'O bütün Türklerin yoldaşdır! Çok sevindim dediklerine Alparslan!'

'Her şey yoluna bir girsin, oraya gider, dualar okuruz. Ulu Hakan Abdulhamithan'ın mezarınada gider, onun büyüklüğünü yeniden yad ederiz! Ne zorluklar çekti, ne zulümler gördü kendi öz yurdunda; tıpkı bizler gibi... Mekanı cennet olsun O büyük Hakan'ımızın.' cümlelerin bitiminde ikisi aynı anda 'Amin' dediler.

Üçüncü sıradakide rötgen odasından çıktı. Bilgehan,Alparslan'ın koltuğuna girerek içeri gidiler. Hemşire kız hastanın kim olduğunu öğrenince Alparslan'ı diğer odadaki makinanın yanına götürdü. Bilgehan'da doktorun verdiği reçeteyi hemşire kıza vererek dışarı çıktı. Alparslan içeride rötgeninin çekilmesi için kendini mavi gözlü, sarışın, inceyapılı hemşireye teslim ederken, Bilgehan bekleme salonuna geçip önündeki masaya konmuş haftalık magazin dergilerine bakıyordu. Çay içmek istediysede, ta bodrum katına inmesi gerekiyordu. Hastahanenin çay ocağı ve kantini oraya konuşlandırılmıştı. Bir ara kalkar gibi yapsada, gözü basmadı bir kaç dakikalık rötgen için aşağılara inip çay almaya.

Hemşire işini bitirmişti.

'Haydi geçmiş olsun kardeşim, yarım saat sonra rötgen filimlerini biz teslim ederiz doktor beye. Siz gidin aşağıda bekleyiniz!'

'Ama doktor bizim getirmemizi demişti!..' dedi Bilgehan.

' Fark etmez kardeşim. Siz zahmet etmeyiniz diye ben teslim ederim doktora, endişelenmeyin!'

'Peki öyleyse, biz aşağıya iniyoruz' diyen Bilgehan, Oğuzhan'ın koltuğuna girerek aşağıya indiler.

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

12 Ağustos 2016 Cuma 3.55 Akşehir

ORDULU BİR KIZ SEVDİM!.. (CENNETTE AŞK!) 6

Zemin kata bulunan kantine indiler. Bekleme zamanını çay içerek, sohbe kaldıkları yerden devam ederek değerlendirmek istediler. Hastahane kalabalık olmasına rağmen kantin tenhaydı. Belki de insanlar telaşlarından, sağa sola koşuşturmalarından olsa gerek yorgunluklarına bir nebze olsa dinlendirecek bir kaç yudumluk ince belli bardaktan çay içmeyi akıllarına getirmemişlerde olabilirlerdi. Fakat Bilgehan çay tiryakisiydi. Dışarıda yorgun düştüğünde ilk durağı çay ocağı veya kahvehanelerdi. Tiryakiliği baba ocağındandı. Rahmetli dedesinin önünden çayı hiç eksik olmazdı. Onun hatırası ve mirasçısı olarak tiryakiliği Bilgehan sürüdrüyordu. annesi demli çay içmesini istememesine rağmen dededen kalma alışkanlığı bırakmanın dedesinin ruhunu inciteceğini düşünüyordu. 'Belki bir gün anneni anlarsın oğlum' sitemlerine kulaklarını tıkayan Bilgehan bazen annesi görmeden çayını demler odasına kaçardı annesi bir şeyler dememesi için!

Bilgehan kantinin ocağında çalışan genç seslenerek;

' Bilader bize iki çay getirirmisin demlisinden!'

Oğuzhan;

'Bilgehan, benimkisi açık olsun. Demli çay dokunur bana.'

'Gardaş istersen soğuk bir şey iç, açsan tost yaptıralım!'

' Yok, sadece çay olsun'

Çay ocağına tekrar seslendi Bilgehan;

'Bilader, biri açık oluyor.'

Servislerini hazırlayan garson;

' Tamam abi. Şu siparişlerimi hazırlayıp, getiriyorum çaylarınızı.'

Bilgehan derinden nefes alarak, aldığı nefesi hışımla dışarı boşaltırken sanki sıkıntılı tavırlar sergilermişçesine alt dudaklarını dişlerinin arasına sıkıtırken Alparslan bahçup bakışlarla;

' Biliyorum gardaşım, seninde canını sıktım. Buraya kadar yardımcı oldun, Allah senden razı olsun. Gidebilirsin! Baban belki kızabilirini aksattığın.'

'Saçmalama ya gardaşım. Maşallah babam bizden dinç! O eski toprak. Gittiğimde durumu anlatırım. Mesele yok! Sen kaygılanma benim için. Benim sıkıntım şu kavgalı şehre, insanlara. Dünyanın incisi İstanbul'u ne hale getirdiler. İpini koparan buraya geldi. Okullar ilim, irfan yuvası olması gerekirken belalar, katiller üreten şeytani yuvalar haline getirildiler. Bizim okulda öyle. Okula zorluklarla gidiyorum. Ya halbuki kimsenin yanında değilim ama illada devrimci olmam için bana baskı yapıyorlar. Manyak mı ne bunlar?

Alparslan güldü;

'Yok yahu! Manyak falan değiller, aslında iyi gençler ama şartlandırılmışlar. Çoğuda zaten ortama uyuyor. Okulda hangi taraf fazla oraya kayıyorlar. Onlarada bir şey diyemiyoruz ki!.. Anadolu'nun ücra köşelerinden gelmiş çiftçi, işçi, köylü çocukları. Okumak, okullarını bitirip devlet kadrolarında yer alarak hayatlarını, ailelerinin durumlarını kurtarmaya çalışıyorlar. Ben bunların çoğu ile konuşurum. Ama gel gör ki; bu arkadaşları tehdit ediyorlar tıpkı beni de ettikleri gibi. Gardaş ben ülkücüyüm. Babamın sıkı sıkı tenbihi var! ' Oğlum sakın o anarşitlere kendini kaptırma hakkımı helal etmem. Sen Ülkü Ocaklı gençlerin arasına katıl, onlarla gez, toz' dedi. Ben babamın sözüne itaat ederek onlara katıldım ama iyikide katıldım. hepside eli abdestli, adaplı, her gece yutta Kuran-ı kerim okuyorlar. Minik bir de mecitleri var. Hiç birimizde zorlamazlar mecbur namaz kılacaksınız, şunu bunu yapacaksınız diye. Bazen yurdumuza Necdet Sevinç, Seyyid Ahmet Arvası hocalarımız gelip konuşma yaparlar. Bir gün gelip dinlemeni isterim gardaşım.'

'Anlıyorum seni Alparslan. Bizde aynı düşünceleri taşıyoruz. Yani vatanımızı, dinimizi, milletimizi, devletimizi düşünür; bu değerler için yapamayacağımız hiç bir şeyden esirgemeyiz canımızı. Ama ben Ocak, parti falan bir yerlere gitmedim. Babam CHP'li. O da dedemden dolayı. Ata partimiz. Onuda seçimden seçime oyunu verirler. Biz kimseyle kötü olmayı istemeyiz. Hem ticaretlede uğraşyoruz'

'Sizin gibi CHP'lilere can gurban gardaş. Mustafa Kemal'i sevmeyenin niyetini sorgularım ben ama onu istismar edenlerin, onun maskesi altında Stalin'i, Lenin'i, Mao'yu önder diye bu millete yutturmaya kalkarlarsa kanımıza dokunur ve karşılarında dokuz yürekli Bozkurt oluruz! Sizin düşüncenizdeki CHP'liler ülkücüdür gardaşım!'

'Beni meraklandırdın ve heyecanlandırdın şimdi Alparslan!'

'Bilgehan gardaşım, gerçekler böyle!'

'Kitaplarınızı okuyacağım. Sanırım Alparslan Türkeş'in kitaplarını okuyorsunuz? Bana da temin edersen okuyacağım. Gazeteniz Hergün'ü de alacağım. Ama okula sokamam bunları. Aksaray'daki kitapçılardan alınır herhalde?'

'Yok gardaşım! Almanya gerek yok, ben tenmin edeceğim sana.'

'Hele sen bir iyileş de.'

Kantin görevlisi genç yanlarına yaklaşıırken;

'beyler çaylaaarr!..'

'Ooooo nefis görünüyor çayların ama tadı nasıl bakalım?' dedi Bilgehan.

'Abi beğenmezseniz çaylarınız benden. Size özel yaptım bu çayları.'

'Neden!?' diye sorarak Bilgehan gencin gözlerine dik dik baktı.

'Abi, konuşmalarınıza az kulak misafiri oldum da...'

'Anladım. Alparslan'ı dinledin sen. ' dedi ve dik bakışlarını gülümsemeye bıraktı.

Sohbetler sıcak çayların eşliğinde devam ederken otuzbe dakikayı geride bırakmışlardı ki; hastahanenin hapörlerinden anoslar yapıyordu. Dikkatlice dinledikleri anoslarda kendileri ile ilgili bir şey söylemediklerini duyunca Alparslan;

'Galiba bizim rötgen filimleri henüz hazır değil.'

'Meraklanma, az daha bekleriz. Olmazsa gidip kendimiz sorarız.'

'Tamam gardaş. Bekleriz az daha.'

'Alparslan, sana özel bir soru soracağım ama yanlış anlama.'

'Hayırdır gardaşım? Asla yanlış anlamam!'

'Kız arkadaşın var mı? Aşk meşk yani!'

'Nereden icap etti Bilgehan gardaşım? Benim önce okumam lazım. Böyle şeyler bana şimdilik uzak. Asılan kızlar, tav olan kızlar yok değil ama benim derdim boyumu aşmışken aşka meşke zaman ayıramam. Hem benim gibi çulsuz birini kim neylesin. Kızlar iç durumumu bilseler dönüp bakmazlar bile. Temiz giyimli, okulda başarılı olmamdan olsa gerek kızların bana tav olması. Gardaş biz çok fakiriz. Okulda nasıl okuduğumu, yurttan nasıl barındığımı bir ben, bir de Allah biliyor. Eee anlat bakalım; senin var mı kız arkadaşın?' dedi Alparslan.

'He var gardaş! Mahallemizden bir kız. Seviyorum da... Kız da beni seviyor. bazen pazar günleri kaçamak yapar gezeriz. Piyerlotti'de aşk fısltıları arasında çaylarımızı yudumlarız. Gülhane parkında kokusunu taa çiüerlerime çekerim. O kadar temiz, dürüst bir kız ki; benimle konuşurken bile utanır, sıkılır, gözleri gözlerime değdiği an başını çevirir. Öyle 'gel kucağıma' tiplerden değil. Örf ve adetlerimize bağlı kızcağız. Liseyi bitirdikten sonra okumadı. Okumak istemediğini dedi bana ama mutlaka bir nedeni vardır. Maşallah çok güzel de. İnşallah onunla izdivacım olacak okul bitince.' derken gözlerinin içi bir yıldız gibi ışığıyordu Bilgehan'ın.

'İNşallah hayırlı olur gardaşım. Allah sizleri ayırmasın. Sevin birbirinizi Aşk'ın ötesinde... Yengeciğimin adını bağışlar mısın?'

'Elbette! Adı kendi kadar da güzel; Menekşe!'

'Hakikaten harika bir isimmiş. Ben de çok beğendim. Biliyor musun ben mor menekşeleri çok severim Bilgehan.'

'Bunu söylerim yengene. İnşallah sende bir gün yengen gibi değerli bir kız tanır, hayatınızı kurrarsınız.'

'İNşallah ama şuan için uzak bir hedef. Tıpkı bizim Turan, Kızıl Elma davamız gibi' gülümsemelerini bırakıyordu Bilgehan'a Alparslan.

Sohbet en damardan devam ederken ikinci bir anons devreye girdi. Cırtlak sesi ile eline gelen bilgileri duyurmaya çalışan kız arada bir bogazian kılçık kaçmışçasına duraksıyor, hafifçe öksürerek anonsuna devam ediyordu.

'Rörge çekilenlerin filimleri ilgili doktorlara teslim edildi. hastalarımızın bağlı olduğu doktorlara gitmelerini rica ederiz!'

Bilgehan;

'Hele şükür, iş tamam. Hemen kalkıp gidelim.' diyerek saldaşyesinden fırlayıp ayağa dikeldi.

'Hemen gidelim. İnşallah filimler iyi çıkmıştır? dedi Alparslan. Endişeside yüzüden düşmüyordu.

'Yahu korkma! Sende bu iman, bu nur olduktan sonra inşallah bir şey olmaz!'

Bilgehan, Alparslanın yine koluna girerek sekteler adımlarla doktor beyin odasına vardıklarında beş kişi sırada bekliyorlardı. Bilgehan, kapıyı çalarken;

'Arkadaşlar, biz doktor beye görüldük ama röntgene yollamıştı bizi. Filimler çıkar çıkmaz hemen gelip içeri girebilirsiniz, sıra beklemeyin, demişti. ' dedi, demesine de, kapıda sıra bekleyen o dört kişinin bakışları pek de hoş değildi. Bakışlarına aldırmayan Bilgehan kapıyı tıkladı.

Doktor beyin odasından çıkan asistan kız;

'Lütfen sırayı bekleyiniz! İçerideki hastamız çıkınca sıra kimdeyse girer!' demeye kalmadan Bilgehan;

'Kurusumuza bakma asistan. Doktor bey demişti röntgen filimleri çıkınca sıra beklemeden girersiniz, diye de; o nedenle kapıyı çaldım.' dedi.

İçeriden doktor beyin sesi geldi;

'Kızım, tamam gelsinler. ben sadece filimlere bakıcam. sen filimleri al gel. Onlar orada otursunlar işim bitesiyeye kadar.'

Röntgen filimlerini asistan kıza teslimettikten sonra boş sandelye aradılar. Bulamayınca duvar dibine ikiside çöküp, doktor Beyden gelecek sonucu beklemeye koyuldular...

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

15 Ağustos 2016 Pazartesi 21.00 Akşehir

MINNOŞUM VAR, MİSAFİRİM!..

Bakkala ekmek almak için girip çıktım. Tam bisikletime binecekken bir aylık kadar kedi yavrusu ayakta duracak meccali kalmamış... Düştü düşecek. Ağlıyor ama sesi o kadar cılız çıkıyor ki zar zor duyabildim. Başımı sesin geldiği yere çevirince gördüm. Kismetim ayağıma gelmişti ve inanıyorum ki Allah özel karşıma çıkardı yavruyu. Bir elimde ekmek poşeti, diğer elimle bisikleti tutmam gerekiyor. Bisiklete binmedim. Ekmek poşetini bisikletin dümenine astım. Yavru kediyi sol elimle alıp bağrıma dayadım usulca. İstedim ki bağrımın sıcaklığını anasının sıcaklığı gibi hissederse gocunmaz benden diye. Biraz korkar gibi oldu ama aç ve susuzluğundan elime alışına ne itirazı, ne de direnişi vardı. Çok uysal bir yavru görünümünde vardı. Yaşamını en kalitesiz bir mahallede ölüm şartlarında sürdürmesini o da istemezdi elbette. Rabbim öyle kaderini çizmişti sanırım. Annesinin yokluğu, aklıma kötü şeyler getirdi. Ya öldürdüler, ya da bir araba kazasına kurban gitmişti. Yavrunun ortalıkta yapayalnız kalmasının başka nedeni olamazdı...

Seve seve apartmanın giriş kapısına geldiğimde benim kıskanç yavrularım hemen etrafımı sardılar. Onları doyuralı yarım saat bile olmamıştı. Hepsini özenle tek tek doyummuştum. Beni gördükleri anda efracımda halka olurlar, hepside ' illa beni sev' dercesine üzerime atılırlar, avlu duvarına çıkıp onları öpmemi isterler. Öyle de yaparım ... Hepsini tek tel öper, okşar, gönüllerini aldıktan sonra onlarda, bende hüznle ayrılırim yanlarından. O bakışlarını bir görseniz, içiniz parçalanır. Yavrularım sanırlarki; bizi ebediyen terk ediyor, bir daha dönmeyeceğimi sanırlar. Halbuki bu garip dedeleride onlar gibi yapayalnız, kimesiz şehrin koynunda...kaderimizin çizgisi aynı noktada kesiştiğinden eminim! Ben onları hiç terk edebilirmiyim, asla! Onlar benim hayat kaynağım, bir de uzaklardaki bekleyenim...

En pahalı arabadan değerli yüz liraya satın aldığım bisikletimi içeri kilitledim. Minik yavrumla eve girdim. İlk işim; dolaptan tazecik sütü alıp yemek yediğim kabıma doldurarak önüne koydum. Teşekkürü alacele ederek sütünü içmeye başladı. Çok açtı ve susuzdu! Hiç bir Allah'ın kulu görmemişti, görmezlikten gelmişti. Çünkü yavrunun olduğu yerin tam karşısındaki apartmanın ikinci katında karı koca balkonta oturuyor, ona umursamaz tavırları ile baktıklarını fark ettim. Sonra ikimize dikkatlerini yoğunlaştırdıklarını gördüm. Güya müslümadılar (!). Ben yavruyu kucağıma alırken öküzün trene baktığı gibi bakıyorlardı ve eminim benim enayi olduğumu mırıldanıyorlardı kendi aralarında. Sezğim çok kuvvetli olduğu için dürtülerim inatla düşündüğümün doğruluğunu ibraz ediyordu. Onlara ve onlar gibi olanlara içimden anladığınız çok şeyleri sayarak yürümüşüm zaten eve doğru. Neyse; yavru bebeğim sütünü içerken dolapta her zaman hazır ettiğim taptaze tavuk ciğerini çıkarıp ince ince doğradım ve önüne koydum bir tabakla. Görmeliydiniz nasıl yumulduğunu. Hem mırıldanıyor, hem soluksuz yiyordu. O kada çok mutlu oluyordum, o kada keyifle onu seyrediyordum ki; ' servetim sizlere helal olsun yiğidim' diye bende ona karşılık veriyordum mırıltıları arasında...

Yemeğini yeyince şöyle bir gerindi, pırıl pırıl gözlerle bana baktı, şükranlarını sundu. Oturma odasına getirdim. Koltuğa çıkıp uzandı, yattı, yuvarlanırken gözlerinden sevgi, mutluluk fışkırıyordu. Böyle bir keyfi ilk kez tattığını belli ediyordu şaşkık hareketleri ile... Onu oturma odasına bırattım. Minnoşumu ve diğer kedilerimi doyummuş olmanın mutluluğu, huzuru ile karın doyurma sırası bana gelmişti. Eti sevmediğim için etsiz taze fasulye ve brokölü pişirmeye karar verdim dolapdaki taze fasulyeyi, brokölü çıkarıp yıkadım, ayıkladım, doğradım parçalar halinde. Gözlerimi ağlata ağlata soğanı doğradıktan sonra ocağa koydum soğanların kavrulmasını beklerken benim minnoş misafirim boynunu uzatmıştı mutfak kapısından. Oturma odasına gitmeyince ya meraklandı, ya da daha doymamıştı. O düşünceyle doymadığını sanarak az daha ciğer doğradım. Dediğim gibi açlığı tamam geçmemişti, yemeğe başladı hemen. Yemeğini yerken ocakta kavrulmuş soğanları karıştırdım. Doğradığım taze fasulyeleri ve brokölüyü ayrı ayrı tencereye doldurup suyunu ilave ettim. Sebzeler pişmeye ilk adımını atarken evin diğer işlerine koyuldum minnoşumla birlikte.

Kedime akşam ziyafeti çektim ve iyice doydum. Şimdi ziyafet sırası bendeydi! Salatam, burma tatlı, etsiz taze fasulyem, brokölüm harikaydı. Tatlıyıda mideme yolcu ederken, soğuk suyumla gıdamı tamamladım. Çaysız olur mu? Çayı hazırlayıp ocağa koydum. Benim minnoşumda bakıyordum yandan yandan ne yapıyor diye. Odalar ona önce yabancı geldi gezerken. Koklaya koklaya alışmaya çalışıyordu eve. Minnoşum böyle sıcak yuvayı ilk kez gördüğünden olsa gerek hala şaşkınlığını gizleyemiyordu bakışlarında. Ama halinden menuniyetini belli etmek için koltuğa oturduğumda hemen kucağıma geliyor, ön ayakları (elleri) ile bana masaj yapar gibi sevgisini gösteriyordu. Belki kucağımda annesinin şevkatini hayal ediyordu. Beni bir anne gibi görmesi ihtimaldi ama ben dedesiydim! :)

Şimdi çayımı içiyorum bu satırları sizler için yazarken. O büyük salonda uyuyor. Fotoğrafını çekmek istiyorum. Rahatsız olmasın, uyandığında çekerim diye erteliyorum niyetimi Belki birazdan bir şiir patlatabilirim sevda yüklü. Yine ona ama onun beni hala tındığı falan yok! :(Olsun! Garibanların aşkı böyle oluyor. Ne kadar çok seviyorsun, tersi o kadar az ilgi görüyorsun. Canı sağolsun! Yürekten sevsinde, gösteriş hareketlere gerek yok! Ben biraz manyakca, delice seviyorum onu. Haberi var mı bilmem!? Ama vardır mutlaka haykırdıklarına bakılırsa! İstiyorum ki o da benim gibi olsun, olamıyor işte... Zorla değil ya! :) Eminim bana ' yapmaaa! niye öyle düşündün' diyecek ve

bende ' yok be, sevdiğinden eminim ben. Bana bakma sen! Bi da öle demem' der gönlünü alırım büyük minnoşumun! :) Sevgiler ölümsüz olmalı, derim hep. Sevgiler yürekten silindiği an, vicadanlar kararıyor, merhameti kaybediyoruz. ne acı!

Aklıma gelmişken diyeyim;

Ben bu minnoşuma daha isim vermedim. Aklınızda güzel isimler varsa, deyin de ona bir isim verelim. Bir yabancı gibi isimsiz olmasın minnoşum. Delikanlı ismi olsun, erkek kerata...

Haydi hayırlı akşamlarınız olsun... Öpüldünüz...

Zafer Direniş

...

18 Eylül 2017 Pazartesi 22.00 Akşehir

SEVGİLİYE MEKTUPLAR (1)

Sevgilim,

Belki şuan derin uygulardasın satırlarıma başladığım saatlerde. Gecenin saat üçü. Balkona çıktım odanın can sıkıcı havasından uzaklaşmak, kasvet yüklü ruhumu dindirmek için. Dışarıda hafif ayaz var ama içimdeki alevlerin umursatmıyor bile tenimin üşüdüğünü. Asıl yüreğim üşüyor sensizliğe. Sensizliğin ayazlarında kaldım buralarda! Boynu bükük şehrimin yalnızlıklarında Ekim ay'ında Ağustos'u yaşar bunalır, yanarım, susuz çöl bedevisi gibi damaklarım kurur. Cansuyuna ihtiyacımın olduğu bir zamanda çok uzaklardasın. İmkansızlığın perdelerini yıkamamanın, parçalamamın ezikliğinde perişanım. Gözlerimin nemli, kirpiklerimin gölgesine sakladığım gözyaşlarımın iniltileri arasında balkon demirlerine tutundu ellerim. Derin bir nefes alarak baktım gökyüzüne. Gri gecenin mavisine kümelenmiş yıldızların görkemliğinde, dolunayın yapayalnız hüznle bakışlarında doldum doldum taşım.Sel olup taşıtı mahallemin caddelerinden üzüntülerim... Sıkıntılarımı sezerek uykusunu terk-i diyar eden kedim Öztürk yanıbaşımda o masum bakışları ile gözlerimin isyanlarına bir dokunsa bardaktan boşanırcasına höngür höngür ağlayacağım. Uykuya dalmış sokak kedilerini, köpeklerini, kuşları uyandırmaktan korktuğum için içime gömdüm gözyaşlarımı. İnsanlar mı? Uyanırsa uyansınlar, umurumda değil! Onlar zaten gecenin birine kadar saygılarını yitirmiş serseriler gibi beni rahatsız ettikleri yetip de artıyor bile. Kendimi zorlayarak ağıtlarımı erteledim, dağ yamaçlarının konundaki kardelenlerin arasına gömdüm ve düğümledim boğazıma, sustum! Kedim Öztürk'ü aldım elime.

'Bak' dedim!

'Ta uzaklardaki yıldızlar var ya, aha Çoban yıldızı, işte o kadar uzaklarda sevdiğim. Ona erişilmesi imkansız gibi bir şey! Sen daha 3 aylık bebedsin. Büyüyünce; aşık olduğunda ben seni o zaman göreyim uykularının nasıl uçup gittiğini dedeciğim. Deden öyle aşık oldu ki sevdasına... Her yer ona çıkmaz sokak oldu. Neneçğine de bir şey demeye hakkım yok! İmkansızlığın zorluklarında o' da mutsuz, huzursuz ve en ufak bir şeyde celalleniyor, yanlış anlıyor dediklerimi. Bu olumsuzlukların tümü çaresizliklerimizin dışı vurumu. Öztürk'üm sende birine aşık olduğunda dedenin halinden anlar, hakverirsin şu mecnunluğuna... Sen şimdi o yıldızları oyuncak gibi görüp, ah bir yakalasam der gibisin! Bense ona kavuşup bir ömür boyu saadete erebilmek, onu mutlu edebilmek tek derdim, anlıyor musun?'

Öztürk'ü yer koydum daldım hülyalara yıldızlar arasında. Sevgilim aklımdan neler geçmedi ki... El ele, göz göze, diz dize, dudak dudağa hayal ettim yarınlarımızı. Bir sahil boyunda, kumsalda ya da bir dağ başında, yaylada, gül bahçelerinde kucak kuca sarılıp mutluluğumuzun doyumuzsuzluğunu yaşamak, ebediyetin altını aşkımızla çizmek. Karanlığın gizemine sırtını dayamış aşıklar gibi şarkılar dinleyip sabahın ışıklarına, tan vaktine kadar sevişmek, koklaşmak. Narin teninde parmaklarım gezinip, yağmurlar yağdırmak üstümüze. Sırılsıklam aşkınla titremek, saçarını nefesimde meltemlendirmek, ılgıt ılgıt estirmek. Ceylan gözlerinde okyanuslara dalmak... gecelerin sessizliğine seni sevdiğimi hayırmak, nefesimin sonuna kadar çınlatmak gök kubbeyi. Karşımda duran Sultan dağlarının en tebesine çıkıp dünyaya seslenmek... 'SENİ SEVİYORUUMMM!' diyerek aşkınla sarhoş olmak!.. Çılgınca çılgınlıklar atmak!

Bir dere kenarına birlikte gidip piknik yapmak. Mangalın ateşini harlamak bana, çay demlemek sana. Soframızın bereketinde dualar edip bir ömür aynı yastığa baş koymak en büyük ülkümdür mutluluk adına. Adının geçtiği şiiirlerimden şiiirler okumak huzurunda ilkokul çocuğu gibi dikilerek. Sonra beni alkışlayarak 'yetmez' dercesine, yine sana yazdığım en hararetili, dudaklarımızı uçuklandıran şiiirleri peş peşe döktürmek yüreğine, gönlünün sevda yüklü yamaçlarına... Kır çiçeklerinin en zariflerinden toplayarak başına taçlar yapmak, beyaz zambağı yakana ilişirmek, pınarların billur sularından kana kana içirmek...

Biliyor musun ikimiz için ne büyük hayaller kuruyorum? Ahh bir bilsen içimde biriktirdikleri mi?

Öylesine doluyum ki sevgilim...

Dalıp gidiyorum tarihe mührünü varan aşklara. Kızkulesinin neden Kızkulesi olduğunu anlatmıştı bir adam. Aklıma düşüyor... İmkansız bir aşkın, kavuşamayan karasevdaların ne derin hatıralar bırakıp gittiğine şahit oluyoruz. Ya şimdi? Yok öyle derin sevdalar bizim aşkımızdan başka! Ne o öyle?! Bir kaç günlük sevmeye kendilerini Ferhat ile Şirin sanıp, sonra da en ufak bir kırgınlıkta çekip gitmek! Biliyor musun; kurtuluş savacımızda 17'lik delikanlılar cepheye gittiğinde nişanlılarını, 15 günlük evli hayat arkadaşlarını 'elveda'diyecek zaman bile bulamadan vatan kurtarmaya gitmişler ve dört, sekiz yıl yollarını gözü yaşlı beklemişler ve asla sevdalarından vazgeçmemişlerdi. Hatta geriye bile dönenler olmamış ve onları bekleyen yarlar bir ömür onların sevgisi ile hayata veda etmişlerdi... Dubduru bir aşk, sevda türküleri yakılmıştı arkalarından.. 'Hey Onbeşli Onbeşli' türküler aslında onların destanları. Bizim aşkımızda tıpkı tarihe iz bırakan sevdalar gibi olacak, bak göreceksin. Her imkansızlıkları aşı aşı vuslata ereceğiz... Her kıldığım namazın duasında sen varsın, biz varız. Rabbimden tek istediğim mutlu bir yuvada birleşebilmek sevdiğim...

Dün şehrimin sokaklarını dolaştım peşimde bir halde. Tanıdık bir dost gördüğünde, betimin benzimin solgunluğunu fark edip bana;

' Hayırdır, ne hal bu? Solgun güle dönmüşsün' dediğinde hiç bir şey diyemeden başımı sallayıp hızlıca uzaklaştım yanından. Diyemedim sevdiğimden uzak kalışımız, imkansızlıklarımız beni bu hale getirdi, çaresizim. Hızlıca yürüdüm kaldırımların inleyen nağmelerinde. Hıdırlık dediğimiz tepeye çıktım. Hızır aleyhisselam bildiğimiz türbeye vardım, avuç açtım, dualar ettim. O ulu velinin ulviyetine sığındım... Oturdum bir banka tepeden şehrimi, köyümü izledim gözlerinde. Aşağılarda serada yetiştirilen güllerin en kırmızısından, beyazlarından bir demet alıp eve geldim. İkinci ezanı okunurken bir çift kumru önümden geçiyordu, selam yolladım sana ...

Hep kendi ruh halimi yansıttım sana sevdiğim.

Sen nasılsın orada? Biliyorum sende gezip dolaştığın yerlerde mutlu değilsin bensiz. İçtiğin çayın, kahvenin tadı yok, yediğin yemekler lezzetsiz damak tadında. Damak tadın benim, benim de sen. Kırlangıçlar bile uçup gittiler bırakıp geldikleri yurtlarına, yuvalarına. Bizimde kanatlarımız olsaydı kuşlar gibi ya sen bana, ya da ben sana uçup gelirdik. Bu günlerde geçecek sevgilim. Marifetli ellerinden en köpüklü kahveler içeceğim bir gün. Ömrümüz buna yeter inşallah...

Sevgilim,

Kalbimin sıkıştığı anda ilhamından doğan duygularımı bir kağıda aktardığım şiirimi yazıyorum satırlarımın noktası olarak... Okurken lütfen ağlama. Ben yeterince ağlıyorum zaten ikimizin yerine... Gözlerinden dökülen her damla yaşın yüreğimden bir parça alıp gider... Sen hiç ağlama bebeğim!

Seni en güzel yerinden; anlından bir Türk beyi olarak gururla öpüyorum aşkımız, sevdamız, şerefimiz adına...

Allah'a emanetimsin birtanem sevdiğim...

SENİ BİR ÖMÜR SEVECEĞİM!..

..... sevdiğime!

şarkılar dinliyorum pazarın sabahında
esiyor seher yeli
inatla içime duygusallığı üflüyor
dalıp gidiyorum uzaklara
ela gözlerinde martılar uçuyor
hayallerimin en derin koyunda kalıyorum
sazımın ince tellerinden
ince bir sızı dökülüyor usulca
yine ayrılık şarkıları canıma okuyor
hançer saplanıyor
kanatıyor hasretinin her saniyesi
sende, bende yalnız öğütüyoruz pazarları!..

ruhumu dinlendiriyorum sesinin tadında
kulaklarımda çınlıyor
'canım, tatlım' dediğin sözcükler
devleşiyor karşımda sen gibi
yankılanıyor yüreğimin ıssızlığında
ahh! fısıldadığın o şarkılar
gönderdiğin buseler
gönlüme serpiştirdiğin şiirler
unutturuyor şehirdeki yalnızlıklarımı...

şimdi gelin alayı geçiyor önümden
mutlu iki çift gözgöze
beyaz gelinliğin içinde süzülür yar
damadın gözlerinden alevler fışkırıyor
arkalarında konvoy mutluluklarını paylaşıyor
sol yanımdan vuruyor sevdanın sesi
bir gün sanada giydireceğim
ayrılığın son noktası mor gelinliği
başına taç takacağım
gelinliğimle seni kollarımda taşıyacağım
altta deniz, üste gökyüzü
iki maviliğin altında seni bir ömür seveceğim...
Zafer Direniş

...

21 Ekim 2017 Cumartesi Akşehir 22:00

KANADI KIRIK KUŞ!..

KANADI KIRIK KUŞ!..

-----Bir babanın anlattıkları!

Bir sonbahar akşamından yazıyorum. Hasretimin demini almak için çay içiyorum odanın ıssızlığında. Çok soğuk değil buralar. Bugün gökyüzü karıştı biraz, rüzgar sertleşir gibi oldu. Evin karşısındaki boş alanda öyle bir savurdu ki tozları, oradan geçenler kendilerini savunmakta zorluk çektiklerini gördüm mutfağın penceresinden. Bereket fazla uzun sürmedi rüzgarın öfkesi. Kimbilir kimlere kızmıştı asi rüzgar? Belki de ağaçların dallarında kalmış son hazan yapraklarını silkeliyordu rahat kış uykusuna yatırmak için ağaçları. Sararmış, kurumuş yaprakları silkeledikçe patır patır döküyor, şiddeti ile fırlatıyordu ötelere. Tıpkı beni ötelere atanlar gibi. Benide mi kış uykusuna yatırmak istiyordunuz yoksa? Ama ben kış uykusuna yattığımda ağaçlar gibi bahara uyanacağı mı tahmin ediyorsanız yanılıyorsunuz? Cemreler düşmez benim toprağıma kış uykusuna yatırdığınızda beni. Ölürüm ben, anlıyor musunuz? Ölürüm!..

Pek sanmam halimden anladığınızı...

Boşverin beni, silin defterinizden. İşe yaramaz adamın tekiyim, öyle gördünüz siz şu garibi. Bir lokma ekmeği sizlere nasıl ulaştırabilir diyen bu adamı hiç edin gidin. Yüreğindeki şevkat duygularının hepsini, tek zerresi kalmamacasına sizlere vermesinin çabalarını unutun, görmezlikten gelin! Bir taraftan memleket meselelerine, davasına ömrünü adarken en güvendiği insanlardan yediği tokatları da görmezlikten gelin. Kıt imkanları ile sizleri toplumun şerefli insanları yapması gayretlerini silin atın gözlerinizin önünden, yüreğinizde izi kalmasin!.. Çaresizliklerle boğuşurken bir şeyler yapmanın derdinde sabahlara kadar gökyüzündeki yıldızlarla hasbihal ederken görseydiniz bu adamı deli derdiniz ama ben belli etmeden, içimdeki dertlerin dışı vurumlarının farkına varabilseydiniz 'ölüp gitmedin be' diye eminim fiyakalı sözler sarf ederdingiz arkamdan. Beni anlayacak kadar pişmemiştiniz çünkü. Etrafınızdakilerin ceplerinde kaynayan paralara iç çektikçe, içinizde palazlanan öfkeleri suratıma çarpmak istediniz her seferinde yüzüme baktığınızda!

Halbuki tek istediğim tahmin edemediğiniz güzellikler verebilmektir sizlere...

Yıllar öyle savurup attı ki beni; loş, karanlık sokakların çıkmazlarında dönüp durdum. Ne yapmalıydım, nasıl çıkmalıydım bu girdabın içinden? Ne yapayım; benimde eksikliklerim, parçalanmış duygularım, kırılmış umutlarım vardı beni zorlu duruma düşüren. Hele birde seni başkasının evladıymış gibi gören baban varsa... Sizler benim çocukluğumu bilmediniz ki... El'in verdiği eski elbiseleri anam don dikerdi, ayakkabılarım bile yoktu üç- dört yaşına kadar. Sokların tozlarına belenir, yağmur yağdığında o tozlar minik ayaklarıma çamur olur, dolanırdı. Okul yaşına geldiğimde nerde öyle sizlere aldığım çantalar gibi çantalar! Anamın eskimiş şalvarından dikilen boynuma asmalı çantalar yapardı her yıl anacığım. Tamam devir değişti, imkanlar çoğaldı, alım gücümüz sizlere güzel çantalar almaya yetti! Ama bilmenizi istedim çocukluğumun fakirlikler içinde geçtiğini. Çocukluğumu yazsam, anlamazsınız! Bir kaç püf noktaları değinip geçmem yeterli sizler için! İşte o zaman beni anlama iç güdünüz kuvvetlenebilir.

Zorluklar arasında kendimize küçük çaplı ekmek teknesi kurmuştum sizleri özel okullarda daha iyi eğitim gördüreyim diye. Düşüncem, ideallerim kocamandı sizler için. Kıt kanaat geçinirken artırdığımız bir miktarı sizlere ayırıyordum. Ülkemin şartlarında sizler neden en güzel okullarında, üniversitelerinde okumayasınız diye düşlerimle geleceğinizi hayal ediyordum. Geleceğe umutla bakıyordum sizlerle. Hele müthiş futbol canbazı ayakların çok takdire şayandı. Şehrin kulübü sana özel bir hoca göndermiş, maçlarını gizliden izlemişti. Sonra seni birinci ligde oynayan şehrimizin takımında D kademesine transfer etmek istediklerinde o takım sana az geldiğini, ondan daha büyük, uluslar arasında ünlenmiş bir kaç takımı istemiştin. Çünkü bunu hak ediyordun. Her oynadığın maçta üç golden aşağı atmıyordun. Parlemontunun arka yüzündeki turnuva için yapılan özel sahada şehirdeki okullar arası turnuvada en iyi okul takımı olmanın finalini oynarken attığın o iki müthiş gollerinde rakip takımın hocası seni ayakta nasıl alkışlamıştı. Hatta bir milletvekili seni derinden derinden süzüyordu. Çok sevilerdin! Haftada iki gün olan antremanına, cumartesi oynanan maçlarına seni heyecanla götürür getirirdim işimi gücümü bırakarak! Galataray'ın deneme maçına çıktığında Afrikalı futbocularla, saha kenarında maçı seyredelerken imrenmişti pek çok çocuk sana! Deneme maçında goller atmıştın. Çok takdir etmelerine rağmen yabancı hayranlığı, kendi çocuklarına değer vermeme, hatta kendilerini aşağılık kompleksine kaptıranlar yüzünden Afrikalıları tercih etmişlerdi senin yerine. Hala o günler hafızamda cabcanlı durur ve beni hep hep üzer biliyor musun? Kendi öz evlatlarını göremezden gelenlere irili ufaklı küfürler savurmuştum kızgınlığımdan. Bu olmayacak diye İstanbul'dan milletvekili seçilen yiğit insan rahmetli Mehmet Gül başkanın yanına göndermiştik seni. Onun tavsiyelerine uysaydın o seni Kasımpaşa spor kulübüne verecekti, ama sen ikinci lig diye ciddiye almamıştın. Eğer ciddiye alsaydın şimdi kimbilir ne büyük kulüplerde oyuncuydun o zamanları. Sabretmeyi bir türlü beceremedin!

Gez Dünya'yı, gör Konya'yı dedikleri şehirde okurken yapayalınızın oralarda. Ocağından uzak gurbetin yükü omuzlarına yüklendiğinde henüz ondört yaşındaydın. Çevren yabancı, okul, öğrenciler, öğretmenler

tanımadıklarındı. Ne şartları biliyordun, ne de kişilerin tutum ve davranışlarını. Ama çırpınıyordun iyi bir okulda değil de; iyi bir takımda futbol oynamayı. Biz ise; her ikisinin de istiyorduk. En iyi okul ve en iyi futbol kulübü. Okulu bulmuştuk, futbol kulübü olarak ilk gözümüz Konyaspor alt kademesindeki takıma sokabilmektir. Okul için yatacak bir yerin bulunmasında çok önemliydi. Maalesef bu konuda bütün öğrenci yurtları çeşitli görüşlere bölünmüş; kimi cennet vaat ediyor, kimi iyi bir gelecek vaadi ile paraları götürüyor ve seni kendine hizmetçi ediyor, bazıları ıpsız-sapsız 'para gelsinde öğrenci ne halt ederse etsin!' zihniyeti ile hizmet vermeye çalışıyor, bir gurup 'sadece biziz müslüman' diyenlerin soytarılığında beyinleri zehirlemeye çalışıyor; anaya, babaya, devlete düşman ettiren bedivilerdi. Yani tarikatçılar ile istila edilmişti Konya'mız.

Okulu halletmiştik. Yurt konusunda o kadar yer aradık ki istediğimiz yurt bulunamayınca ülkücü bir başkanımızın yanına gitmiştim yardım istemeğe. O da çaresiz yurtlarının olmadığını dediğinde onunla tartışmıştım. Kendisi bile çocuğunu İzmir'de Fetullah adlı şarlatanın yurduna ve okuluna verdiğini öve öve anlatmış, nefretimi ifa ettikten sonra hızla uzaklaşmıştı yanından! Hem ülkücü başkan olacaksın, hem de şarlatanlara çocuğunu teslim edeceksin! Yurt işi sakattı. Ben bir müddet sonra ayrılırken şehirden, yıllardır tanıdığım öğretmen arkadaşına teslim ettim. O arkadaşında İmam hatiplilerin kaldığı yurdu iyi kötü ayarlamış. yazdırmış ve seni oraya yerleştirmişlerdi. Mecburi ikamet gibi yurttan ilk yıl kaldığında çok zorluklar çektiğini, idarecilerin öğrencilere dayak attığını, seni bile dövdüklerini o yurttan ayrıldığında anlatmış ve sana kızmıştı neden önce bunu bana demediğine. Deseydin, başlarına yıkardım o yurdu! Zaten ülkemizde evlatlarımızı döve döve okullardan ocutmadılar mı? Onların okuma, ilim öğrenme hırslarını mahvetmediler mi?

Zor şartlar altında hayatını devam ettirirken sen şehirde; bende iş, ekmek derdinde mücadele ediyordum. Güvendiğimiz bazı dostlarımız arasında sadece birinin seninle ilgilenerek çaba göstermesi bize olan hasretini, olumsuzluklarını bir nebze olsa gideriyordu. İşlerimin umduğum ölçüde olmaması sana istediğin hayatı tam olarak veremiyor, kahroluyordum. Ama tek değildin ilgilendiğimiz. Kardeşlerinde vardı senin gibi okuyan. Onlarında masrafları çoktu elbette...

Devamı var...

Zafer Direniş

...

BAŞKENT EDEBİYAT'LA ŞİİRLERİ SOLUKLANMAK!..

Ankara'da her şeyin birbiri ile karıştığı, karmakarışıklığın kol gezdiği, olumsuz havalara cirit attığı bir ortamda kendilerine öz güveni ile bir araya gelen gönüllü, ülküsü bir avuç pırıl pırıl yüreklerin kurduğu Başkent Edebiyat Derneği adındaki kuruluşun şiiirlere, hikayelere, romanlara velhasılı Türk edebiyatına aşık bir güneşimiz doğuyordu Ankara'mızın kirli ufkundan! Çıkar ve menfaatlerin kol gezdiği, şiiire gönül vermişlerin hayallerini dumura uğratan, kalemlerinden damlayan şiiirlerini tarumar edenlerin çokluğundan muzdarip şiiirlerin dert ve kederlerinin sancılarında gübgüzel bir derneğin kurulması, şiiirlerin, yazarların gönülüne ve hayallerine tercüman olacak bir yapının inşasını gerçekleştiren Ahmet Kurt hocamızla birlikte İnalet Millidere, Yusuf Millidere ve diğier arkadaşlarımızla alkışlanacak başarılarla imza atacakları faaliyetlere adım attıklarında pek inandırıcı bulmuyorlardı bazılarınca. Ama bu arkadaşlarımızdaki KEÇİ inadı azim ve kararlılık olumsuz düşünenlerin suratlarında kuvvetli bir şamar gibi patlıyordu. Hep birlikte kollar sıvanıyor, hayal edilenler tek tek gerçeğe geçiriliyordu.

Kabakçı konağını mesken tutmuşlar ve orada haftada bir şiiir etkinliğı ile şiiir severlerin, şiiirlerin kalplerinde taht kurmuşlardı. Çaylı, sohbetli, şiiirli geceler Kabakçı kınağının sıcaklığı Ankara'yı, Türkiye'yi ve ülke sınırlarını aşarak yurt dışına ulaşıyordu ciddi çalışmalarıyla. Hollanda'da yaşamını idame ettiren ben garibana bile ulaşmayı başarabilmişlerse; varın gerisini sizler düşünün daha nerelere, kimlere kadar ulaşabildiklerini...

Acemi ruhla yazdığım şiiirlerimi taçlandırmak için beni şiiimartan, her zaman 'ağabey, yürek sesini kitaplaştıralım. Bak kaç arkadaşımızın kitabını bastık! Senin şiiirlerindeki kitaplaştıralım!' diye diye beni zıvanadan çıkartan İnalet ısrarla üzerime geldikçe ona; 'Olmaz! Daha şiiirlerim ham ve acemice yazılmış duygular!' dedimsede peşimi bırakmadı. Henüz dört arkadaşımızın kitaplarını basmışlardı. Şiiirlerimin fiyakalı olan aşka, sevdaya yazılmışlarını özenle seçilip, düzenlenmesi gerekiyordu. Bu bahane ile karşısına çıkıyor ama bu habanelerim inatçı keçi İnaletin nezinde on para etmiyordu. Sonunda teslim bayrağını çektim! Şiiirlerimi seçtim alaceleyle ve kendisinin de istediğı şiiirlerimi kitaba alacağını söyleyerek bir hafta şiiirle yattık, şiiirle kalktık! Düzenlemeleri kendilerinin yapacağı teminatında alarak uzaklardaki garibanın bir şiiir kitabı hatıra babından olmasını isteyerek koyu bir çalışma temposuna girildi. Dizgi işlemleri bittiğinde bana gönderilen sayfaları inceleyerek eften püften şeyleri öne dürerek tam üç kez dizgi değışimi yaptırdım. Biliyordum bana DİŞ BİLEDİĞİNİ, dişlerini gıcırdattığını hissediyordum İnalet'in! O beni görmüyordu ve ben kıs kıs gülüyor, dil çıkartıyordum onu kızdırdığıma...

Başkent Edebiyat Derneğı, kitap basım işine girdiğinde gerçekçi olmam gerekirse pek çok arkadaşımız başka yerlerden, kandırıkçılardan, dolandırıcılardan yedikleri kazıkları ve üçkağıtılıkları yüzünden şiiir arkadaşlarımız buna, yani kitap basım işine cesaret edemiyorlardı. Güven ve itimat duvarlarını yıkanlar onları yıldırılmıştı. Kitap basacağız yalanı ile nicelerin paraları PIÇ-HİÇ edilmişti. İşte bu nedenle cesaretini yitirmiş arkadaşlarımız inceden inceye pür dikkat inceliyorlardı derneğı ve derneğin yönetimini. Ama bilmiyorlardı ki TAPU gibi insanlar, MANGAL gibi temiz yürekli olduklarını. Her ne kadar Ankara'da, diğier şehirlerde her türlü fırıldaklıklar döndürülse de, bu hengamenin içinde şanlı mücadelesini veren az sayıda insanımız vardı ve bu az sayıdaki edebiyatımızın gönüllü elçileri yılmadan mücadele ediyorlardı olumsuzluklara inat "biz varız!" dercesine. Yılmadılar! Zorlu merdiven basamaklarını bir bir aşarak başarı çitalarını yükselttikçe arkadaşlarımız arasındaki güven kuvvetleniyor, kuvvetlenen itimat sayesinde de şiiirlerimiz, yazarlarımız bunlarla kenetleniyorlardı.

Başken Edebiyat; kurduğu düzeni ile kitaplar fabrika üretimi gibi takır takır dizgiler diziliyor, matbanın ruloları harıl harıl dönüyor ve cillop gibi, pırıl pırıl kitaplar ard arda çıkıyordu. Bu onların gururu olduğu kadar bizim de gururumuz ve onurumuzdu. Artık güven oturmuştu. Kabakçı Konağında sezon açıldığında ilk toplantılarına taa uzaklardan, kilometreleri eze eze şiiir aşkına, edebiyatımızın güvenirleri arasına dört-beş saatliğine geliyorlardı hiç bir çıkar ve menfaat olmadan. Aştı bu! Şiiire ve şiiiri taçlandıranların yüreklerindeki samimiyetlerine geliyorlardı. Bir bardak demli çay, bir şiiir okuma, dostlarla sıcak bir selamlaşma. Hepsi buydu. Derneğin hiç bir resmi yerlerden; yani ne devletin Kültür Bakanlığında, ne de belediyenin kültür birimlerinden manevi yardım, ne de maddi yardım alıyorlardı. Gerçekçi olanlar hep mağdur edildiğı gibi, bu arkadaşlarımızda resmi makamlarınca görmezlikten geliyorlardı! Üç beş dangalağın bir araya gelerek, torpilli ağa babalarını bularak devleti ve belediyeyi sövüşleyenlerden değıllerdi bunlar. Damarlarındaki kanlarının son zeresine kadar TÜRK'TÜLER! harama el uzatmayan şereflı yiğitlerdi. Zaten güvenirlikleride bundandı! Harama yabancı olmaları... Analardan helal süt içmişlik buydu!

Nerede bir edebiyat toplantısı olsa, imakanları müsaitse orada bitiyordu İnalet Millidere kardeşim. Geçtiğimiz Mayıs Ay'ında Adana'daki bir etkinliğe gelmişti. Orada da etkinlikteydik birlikte. Şiiirin olduğu her mekan onun tekkesiydi. Şiiirle yatıp kalkan değıerli bir candı o. Arkadaşlar arasındaki içten samimiyeti; kimilerinin bacısı, kimilerinin ablası, benim gibi garibanların dert ortağı öz kardeşiydi! Bana çok takılır, bende ona nüktelemleri mermi hızında göndermeyi ihmal etmem! Candan öte candır o. Lafını hiç edirgemez, dobra dobra yapıştırır lafını o güzel üslubu ile. Arkasında Erciyes dağı kuvveti ve heybetinde bir eşi ve Tanrı Dağları haşmetinde bir zafer ağabeyisi var yanibaşında! Biliyorum bu kısmı okuduğunda kahkahayı patlatmıştır ve ona tebessüm, gülmek, güler yüzlülük çok yakışıyor...

Başkent Edebiyat'ın soylu, şanlı yürüyüşüne tüm hızı ile devam ederken Ramazan Ay'ına bir hafta kala bir etkinlik

düzenlemişlerdi. Etkinliğe katılmam için beni davet ettiğinde severek kabul etmişim. O güzide toplam arastında bulunmak ne büyük onurdu bana. Fakat gideceğime bir gün kala bir yerden gelen telefonla ve o etkinliğe başkalarının ortak olması bana geri adım attırdı ve gidemedim. Beni çok beklemişlerdi arkadaşlarım, hele İnyet kardeşim! Lakin nasip olmadı ve katılmama sebebini kaç ay sonra ona utanarak açıkladım. Meğerse benim düşündüğüm gibi değilmiş. 'Tüh len Zafer!' demeden edemedim kendime. Nasip olmamıştı. Bir daha ki etkinliğe ne olursa olsun mutlaka katılacağıma kendi kendime söz vermişdim. Gelip çattı İzmir etkinliği. 'Ah!' dedim. İzmir etkinliğine bir elim kanda da olsa katılacaktım. Yurt dışına çıkmam gerektiği halde iptal ettim keçi inatçı kızın, yani Başkent Edebiyat'ın sultanı İnyet'in kalbine kendimi affettirebilmek için gitmeliydim etkinliğe. Kararım kesindi. Hazırlıklara başladım. Tek kaygım vardı; evimde yalnızlığımın arkadaşı kedim Öztürk'ü yalnız bırakmak, beslediğim sokak kedilerimden Ülkü, Nalan, Canan, Kartal, Gökhan ve yavruları kim besleyecek, onlara kim yemek verecekti? Hiç kimse yoktu sokak canlarıma bakacak. Merhamet duygularını yitirmiş insanların olduğu bir yerdı buralar. Allah'a emanet edip gelecektim. Bir iki günlük ayrılığıma inşallah dayanırlar tesellisi morel veriyordu bana. Evdeki Öztürk'e yiyecek ve içeceklerini hazırlayıp çıkacaktım ama o da yalnız kalmasından korkuyordu. Evin iki ışığını açık bırakarak gidecektim. Başkada çarem yoktu. Allah büyüktü. Onları koruyacak, gözetecek, nasiplendirecekti. Bu inaçla hazırlıklarımı heyecanla tamamladım. Çirkinliğimi yakışıklı hale dönüştürmek adına takım elbiselerimi, gömleklerimi, birazda Başkan Edebiyatın yayınlarından çıkan 'UZAKLARDAKİ YALNIZLIĞIM' adlı şiir kitabımdan onbeş kadar bavulumu yerleştirdim. Cuma öğlen çarşıdaki bir firmanın yazıhanesinden gecenin 1:30 saatine biletimi aldım. Hayaller kurarak eve geldim.

Otobüsün servisi gece 1:00 de evin önüne gelecekti. On dakika önce çıktım dışarı. Benim sokak canlarım kokumu alarak hepside başıma üşüştüler. " Yavrularım dedeniz İzmir'e sizleri temsilen ve sizler için şiirler okumaya gidiyor. Allaha'a emanet olun!" desemde anlıyordum yemek istediklerini. Vakitte daralmıştı. Son surat üçüncü kattaki evime çıkarak yiyeceklerini bir çırpıda alarak indim aşağıya. Onlara yemeklerini paylaştıırken seviş geldi. Her birine ayrı ayrı öpücükler sallayarak bindim servis aracına. Otagara vardığımızda daha onbeş dakika vardı arabanın gelmesine. Ellerim cebimde olta attım yârimi hayal ederek. Gökyüzündeki yıldızları, ay'ı izledim hafif ısıklık çalarak. Sevdam düşmüştü gözlerimin önüne. Can dediğim, cananım dediğim kızla hasbihal ettim gökyüzünün gizemlerinde. O an elimde kalemim olsaydı ne şiirler döktürecektim sevdalıma... İçimi yakan bir güneşti o! Kalbime yaşam kaynağı pompalayan...

Otobüsümüz homurtularla girdi otagara. Muavine bavulumu teslim edip geçip oturdum kolduğuma. Fazla beklemedi zaten. Mağrur hali ile homrdanarak yolla koyuldu. "bekle bizi İzmir, geliyoruz" dercesine. Yolculukta uyuyamadığım için yanıma aldığım TÜRK BİGE KAĞAN adlı romanı okumaya başladım. Okudukça dalıp gittim Tanrı dağlarına, Ötügen'e, Türk'ün çağlayan nehirlerine saldım ruhumu. Kitabı okudukça; dünyayı yeniden feth edercesine gururlandım. Tarihimin şanında başım dik yollar aldım. Yedi saatlik yolum cengaverlikle, Çinlilerle yaptığımız savaşlarla geçti. Derin derin nefes alırken, yan koltuklarda oturanlar beni HASTA' zannetti! Halbuki kahramanlarımızın şanlı mücadeleleri arasında kendimde vardım kursal savaşta! Ulvi duygularla yolculuğum çarçabuk bitivermişti. İzmir Otogardaydım. Uykusuzluğunda verdiği sersemlikle şapşalca sağa sola bakatım. İlk işim yüzümü yıkamak, sonra da kalacağımız otele nasıl gidileceğini öğrenenmek. Yüzümü yıkayınca bir serinlik geldi. Vücuduma dingelik inerken hemen birini yakaladım. ' Ağam, Bayraklı'ya nasıl giderim?' Pos bıyıklı adamdı sorduğum kişi. Ölgün gözlerle suratımı dikizlerken ağzından çıkan sigara dumaları arasında cevap verdi sararmış, çürük dişlerini göstererek! ' Şu merdivenlerden in aşağı. Ööööle devam et. Orda minübüsler var. Onlara sor. Sana gösterirler.' dediğini yaptım. Maalesef orası değilmiş. Adama birşeyler saydım içimden en okkalılarından! Yorulduğuma değmedi. Sora sora Mekke Medine bulunur derler ya; bende sora sora buldum nihayetinde.

Bayraklı servis arabasına bindim. Saati gelince kalktı. Berbat bir arabaydı. Gittiği yerde sansöz gibi kıcıını, kalçasını sallıyordu. Galiba balansı bozuktu, ya da tekerin rulmanları bozuktu. Gidesiye kadar adamla münakaşa ettik yolcularla birlikte. Adamcağız, ' ben ücretli bir şöforum.' desede, insan hayatı önemliydi. Biz tepkimizi sıklaştıırınca patronuna telefon etti. O bildik cevaplardan geldi. BİŞİ olmazmış!!! Neyse, her yerimizi oynata oynata beni getirip bir dönemeçde bıraktı. Uzunca bir tarifile gideceğim yerleri NAFAKASİ gibi belirledi. Gel hadi anlayabilirsen anla! Sora sora metroyu buldum ama o uykusuzlukta ne çektim. Metro içinde ödeme kartımda yok elimde. Genç bir çocuğa rica ettim. Bedelini eline ödedim ve içeri geçtim. Basmaniye'ye gidebilmek için iki durak sonra aktarma olacaktı! Haydaaa! Neyse; bu engelli aşamalardan geçe geçe otelimize geldim. Otelin ismide tuhaf. Türk ülkesinde ismi tamamen yabancı. Kendimi Londra'da sanacaktım kaldırımda konuşanlar Türkçe konuşmasaydı! Bavulumla tangır tungur otele giridim. Daha yeni gelmişlerdi bazıları.İçeride oturuyorlardı. Gözlerim İnyet ve beraber geldikleri arkadaşlarını aradı.

Salona bavulumu koydum. Yeni gelenlere 'Hoş geldinizi' dedikten sonra etrafı kolaçan ettim İnyet'le, Arif'i görmek için. Oradakilere sordum göremediğim arkadaşlarımı. ' Arif, İnyet neredeler?' Dışarıyı işaret ettiler. Dışarıda masada oturuyordu dört arkadaş. Sabahın çaylarını götürüyorlardı yudum yudum. Baktım Arif Baran arkadaşım çayını afiyetle içerken arkadan dokundum. Geriye bakar bakmaz beni görünce bir fırlayışı vardı, görmeğe değerdi. Oturduğu sandalyesi kanatlanıp uçacaktı yerinden. Kucaklaştık özlem duygularımızla. Diğer arkadaşarlarda el sıkıştık ve oturdum yanlarına. Bir çayda bana söylendi. Çaylarımızı içerken eski günleri yad ettik. Hatıralar canlandı o anda.

Baktım İnyet içeride koşuşturuyor telaşlı telaşlı. Sorumluluk kolay değil tabi. Bizim yerlerimiz ayarlandı. Arif'le beraber kalacaktık aynı odada otel ücreti kesemize hesaplı olması için. Yalnız kalındığında otelin cebine biraz daha fazla para girecekti. Bizde bu uyanıklığı engelledik! İnyet işlerimizi halleder etmez salona gitti bir gurup arkadaşla hazırlık yapmak için. Bizde odamıza yerleşmeye çalıştık bu zaman zarfı içinde. Otelimiz çok temizdi. Basmane'deki

otelleri bildiğim bizim bu otel onları yanına beş yıldızlı gibiydi. Diğer otellerin nasıdı hizmet verdiklerini az çok biliyordum. Gençlik yıllarında burada okumuştum ben. Ne dolapların döndüğünü ta o zamandan bilirdim.

Salona gitme vakti geldiğinde hazırlıklarımız bitmişti. Sinek kaydı taraşımı olmuş, takım elbisemi giyinmiştim. Jilet gibiydik! Yanıma kitaplarımda almıştım. Ankara'dan gelen minübüse doluştuk. Koltuklar yeterli gelmedi sonradan gelen arakadaşlara. Tıkış tıkış gittik. Trafik polisine yakalanmamak için arkada oturanlarımızı gizledik yerde oturmalarını sağlayarak. Güzelim İzmir'imizin caddelerinden bir gelin gibi süzle süzüle vardık salonumuza. Kocaman bir salondur. İçerisi etkinliğe göre düzenlenmiş; kocaman bir bayrağımız, Mutafa Kemal ve Bayraklı belediye başkanımızın potresi ile şereflendirilmişti. Girişe çay konulmuş, gelen arkadaşlarımız çay ikramından nasiplendiriliyorduk ve bizi görevliler karşılıyordu kapıda. Güler yüzle karşılanmak insana tarifsiz bir huzur ve mutluluk veriyor. Girişin sağ kısmına standlar kurulmuş kitaplarını imzalayacak arkadaşlarımıza. Sanal ortamda tanıdığım değerli arkadaşlarımızdan Ayşe Karadeniz, yeni yayınlanan şiir kitabını masaya yerleştirip sandalyesinde oturuyor gördüm. Selamlaşarak tebessümlerimle başarılar dedim ona. Şık bir giyimle okurlarını bekliyordu. Salonu göz gezdirdikten sonra salonun bahçesi vardı, oraya çıktım. Tanıdık bazı arkadaşlarım bir masa başında hasret gideriyorlardı. Salonun yan kısmı ise denizin bir parçasıydı. Deniz ayağımızın dibindeydi. Balık tutmaya gelenler oltalarını salmışlar denize balıkların oltaya takılmasını sabırla beklerlerken 'rast gele' dedim onlara. İzmir'in o sevecenlikleri ile gülümseyerek karşılık verdiler. İzmir'imizin insanı bir başkadır. Hepside birer çiçektir. Her ne kadar medeniyetini bozmaya çalışsalar da o kendini korumuş bir şehirmizdir İzmir! Yunanı bile denize dömüş efelerin diyarıydı İzmir'imiz. İzmir marşı neden bestelendi dersiniz? Şanı yüce bu şehrin kahramanlığından, yobazların ihanetlerine karşı dik duruşlarından...

İzmir'imizin yetiştirdiği, etkinliğin İzmir sorumlusu değerli şair arkadaşım Hamit Karaca'yı uzun zamandır tanımama rağmen ilk kez görüşüyorduk. Onu salonun girişinde görür görmez sanki yıllardır canlı olarak görüşüyoruz gibi hiç yabancılık çekmeden sarıldık birbirimize. Ayak üstü kısa sokbet ettik. Çok yoğun tempoda koçuşturuyordu orada. Misafirperverliği o kadar yüksek düzeydeydi ki; tam bir Anadolu yiğidiydi. Eskiden can dostumuz Mahlası Kul Hilmi olan Hilmi Coşkun'u sordum. Sormamın sebebi İzmir'de ikamet etmiş olmasıydı. Hemen telefona sarıldı Hamit. Hilmi ile konuşurken 'Bak kim geldi taa nerelerden, sen neden gelemedin şuracıktan. Bak veriyorum onu, konuş' diyerek telefonu bana uzattı. 'Ulan galles nerelerdesin?' diye takıldım hemen. Konuştukça cevap veriyor ama beni tanımıyor hissi ile. 'Beni tanıdın mı?' dediğimde, tahmin ettiğim gibi tanıyamamıştı. Onunlada uzun zamandır görüşmüyordum. Adımı dediğimde öyle bir kahhaka kopardı ki; şankınlığını kahkahadan çıkarıyordu. Bel fitiği olmasından dolayı gelemediğini söylerken çok üzüldüm. Acil şifalar dileyerek kendisini ziyarete geleceğimiz müjdesini vererek kapadık telefonu.

Ön sıralarda bir masa bulmuştum. Yuvarlak masa oldukça büyüktü. Hemen bir kenarına iliştim program başlarken. Bizim kız İnyet, etkinliğin sunuculuğunda üstlenmişti o kadar yorucu koşturmalarının ardından. Maşallah yorgunluğunu bile unutan kızdı şiir aşkı adına. 'Afferin bel' demeden edemedim. Şık giyimi ile tam bir Türk hanımefendisiydi. Milli gurur edası ile mikrofanı eline alarak bizi şehitlerimiz adına saygı duruşuna ve ardından İstiklal marşımızı okumaya davet etti. Ayağa kalgımda etrafıma göz ucu ile söyle bir maktım saolana. Muhteşem bir kalabalık vardı. Umduğumdan çok çok fazlaydı. Ummuyordum bu kadar sevildiklerini ve güven kazandıklarını. Tam tamına yüzotuzbeş kişiye yakın şair, yazar ve şiir sevenlerimiz vardı. Bu çok iyi bir başarı örneğiydi. Yürekten kutluyordum emeği geçen herkesi...

Program öyle bir güzellekle devam ediyordu ki; insanlarımızın yüz ifadelerinden, tavırlarından, tebessümlerinden bunu anlamak kolaydı. Etkinliğin görevlilerinden ve Başkent Edebiyatın müdavimlerinden değerli arkadaşımız Canan Ö. Örenlioğlu gamzeli gülümseyişi ile oturduğum masama geldi. Şiir okuyacakların listesini hazırladığını söyledi. Bende 'abim okuyacağım' diyerek ismimi yazdırdım. Sırası gelen şiirini okuyor, sonra karşı sahnede ozanlar için ayrılmış bölümde ozanlar bestelerini okuyor, atışmalar yapıyorlardı. Hele bir ozanımız vardı ki; kendi küçük, marifeti ve ozanlığı dev bir aşık, ozan vardı. Henüz on yaşında bir çocuğumuz. Canan Ö. Örenlioğlu'nun evladı. Sahneye çıktığında sazı hoplatıyordu ellerinde. Saz onun sihirli parmaklarında coştukça coşuyor ve o muhteşem hareketleri, sahne hakimiyeti ile bizleri büyülüyordu. Maşallah dedim kaç kez 41 kere! Allah uzun ömürler versin ona. geleceğimizin gerçek halk ozanı Karacaoğlan'ı olacağı şimdiden belliydi. Salondaki arkadaşlarımızdan en çok alkışı o almıştı. Alkışlarımız ona helal olsun...

Şiirler okuna okuna sıra bana geleceğini bilmiyordum. İnyet adımı anos ettiğinde okuyacağım şiirim hazır değildi internetti açamadığım için. Ona işaret ederek beni başka sıraya almasını dedim. Okuyacağım şiirim Cuma günü sevdama yazdığım şiirdi. Onu okumaya karar kılmıştım ,ilada o şiir olacaktı. Kitabımdan her hangi bir şiirde seçip okuyabilirdim ama henüz dumanı başında olan sevdamin şiirini okumalıydım, sözüm vardı ona! Sıramı Yıldız Toksöz arkadaşımıza verdim. Diğer arkadaşlar şiirlerini okumaya devam ederlerken sıra yine bana geldi ama yine habersizdim ve hazırlıksızdım . Şiirimi aramaya koyulurken İnyet hemen başka bir arkadaşı devreye soktu benim şaşkınlığıma bakarak! Artık şiirimi bulmuş, tetikte onu bekliyordum. Nihayet beni 3. kez anons ettiğinde fırladım yerimden. Şiirimi okudum heyecanımı zor zabdederek! Nedense şiir okumaya çıktığımda lal olur dilim, konuşmayı bile beceremem heyecanımdan. Şiirimi kazasız okumayı bitirdiğimde ter içinde kalmıştım. İnyet'te derinden bir nefes almıştı beni üç kez çağırmasından dolayı. Yan gözle bana kakarak'' bi kahve ısmarlarsın artık'' der gibiydi.

Sevdaya yüklenmiş, vatan aşkına yürekten yazılmış şiirler okundukça, ozanlarımız kopuzlarına (sazlarına) dokundukça buram buram Anadolu ateşi İzmir'den Türk dünyasının dört bir yanına ulaşıyordu. Ozanların, şairlerin dilide olmasaymış, bu topraklar sanki ölümler yurdu kalacaktı. Hantal, coşkusundan, milliliğinden uzak, vatan ve

sevda aşkından mahrum bir yığınlar kitlesi olmaktan öteye geçemeycektik. Bizim özümüzde ozanlık vardı zaten. Biz dünyaya şiiri öğretmişiz. Türk yaratılışından günümüze kadar geçirdiği evreler arasında dünyanın gıpta ettiği ünlü ozanlarını yetiştirmiş, destanlarını yazmışlardır. Karacaoğlan, Yunus Emre, Nedim-i, Pir Sultan Abdal'ı ve daha niceleri bu topraklarda filizlenip boy atmıştır... Günün önemine binaen, milli duruşunda etkisi ile muhteşem bir etkinlik; emeklerinden dolayı hak edenlere verilen plaketlerle devam ediyordu. Hiç tanımadığımız yüzler, sanal ortamda samimiyet kurupta görmediğimiz arkadaşlarımız oradaydı. Uzun yıllar Edebiyat Defteri sitemizden tanıdığım çok kıymetli can arkadaşlarımdan Salihli'den gelen hikaye yazarımız ve şairimiz, iki kitabı yayınlanmış arkadaşım Emine Uysal'ı görmek ne kadar mutlu etmişti beni. O mütavaziliği ile candı o, Şiir kitabı yayınlanmış gerçek dostum Yıldız Toksöz ta Tekirdağ'dan, Aşşe Karadeniz Bursa'dan ve Kamile ablamız, Havva Köseoğlu arkadaşımız İzmir'den ve nicleri nice yerlerden etkinliğe teşrif etmeleri şiir adına şerefti. Onurlu bir yürüyüşün temsilcileri ile bir arada olmanın hazzı ile şimdiye kadar gittiğim etkinliklerin daha içten, samimi oluşu beni çok mutlu etmişti. Diğer arkadaşlarımızda memnuniyetlerini gülen yüzlerinden anlaşılıyordu. Kardeşlik, dostluk, kadirşinaslık, vefa bu olmalıydı!

Şiir etkinliğinin ardından şairlerimiz ayrılırken vedalı kucaklaşmalar gözlerimizi bulutlandırıyor, dokunulsa gözlerimizden yağmur boşalacak noktaya getirmesi bile ne denli samimi bir etkinlik olduğunun ispatıydı. İnsanlar bu etkinliğin sabahlara, günlere sarkmasını istiyordu yüz ifadelerinde. Gidenleri üzüntülerimizle yolcu ederken bir yanımızın, duygularımızın sancılandığını hissetmemek mümkün müydü? Kalan arkadaşlarımızla hazırlanan yemeğe oturduk. Nefis yemeklerin ardından ikinci kez vedalar başladı. Gidenler gitti, kalanlar bizimle beraber gelmiş olanlardı. Bir kısmımız minübüse binip otelin yolunu tutarlarken ben, Hamit Karaca, Arif Baran Hamit arkadaşımızın oğlu ile birlikte kadim dostumuz Hilmi Coşkun'u ziyarete gittik! Evi Konak'ta tepe üzerinde eski bir evdi. Etrafındaki pek çok ev yıkılmış, bu evinde yakında belediye tarafından istimlak edilerek yıkılması planında varmış. Evin önüne geldiğimizde seslenerek arkadaşımızın kapı zilini çaldık! Bel fıtığından rahatsız olan Kul Hilmi kapıyı açıp bizi gördüğünde yüzünde güller açıyordu. Kendisine takılarak 'Len daha yaşıyor mu bu felaket evde' derken nasıl gülüyordu bize. Fakirhanesine çıkıp oturduk kucaklaşma faslından sonra. Bize kahve yapmasına itiraz etsekde o haliyle kahveleri yapıp getirdi. Sohbetlerimizde köpürterek dertleştik onunla. Geçen yılları yad ettik birlikte. Şair ruhundan bir şeyler kaybetmişçesine hüznü gördüm onu. Belki rahatsızlığından dolayı veya yalnızlığından dolayı idi. Hamit bekar bir kadından bahsedince bizim Hilmi'nin kulakları ağzına geldi, yüzündeki tebessümler çiçekleşti. Ona kadın, sigara, çay ve şiirden bahsetmek yeterliydi coşkusunu artırmak için. Bizim Hamit'te bildiğinden damardan giriyordu söze... Koyu sohbetimizin ardından yine buruk bir ayrılışla bizi taksi ile otelimize götürdü Hamit. Etkinlikten gelen arkadaşlarımızda oradaydı. Lobide bir iki saat kadar oturdum ama benim ayakta duracak gücüm kalmamıştı uykusuzluktan. Müsaade edip çıktım odama. O gün kılamadığım namzalarımı kılıp yattım...

Otelin yedinci katında sabah kahvaltımızı yapmak için Arif'le oraya çıktık. Kahvaltıya hemen hemen çok arkadaşımız gelmişti, dünden yorgun düşenler henüz yoktu ama onlarda zaman zaman geldiler kahvaltıya. Allah var; harika bir kahvaltı hazırlamıştı otel. Böyle bir oteli bize buldukları için İnyet kardeşimize teşekkür ettik. Yemekhanenin balkonuna çıkıp baktığımızda İzmir'in karşı, tepecik ve fuar yönü harika görünüyordu. tarihi evler ile cami ve cami minareleri tarihe şahitlik edercesine bu şehir sekizbin yıldır bizim diyordu. Her ne kadar Yunan işgaline uğrasada Türk şehri olmanın şerefini yakta tutabilmiş sahil şehirlerimiz gibi dimdik ayaktaydı. Ne çileler çekmişti İzmir'imiz. Ne çok şehitler vermiştik ve kendi içinden ihanet eden alçak yobazlar Yunan gevuru ile birleşerek nice Türk kdnının ırzına geçtiler, çocukları, yaşlıları, savunmasız insanları katlettiler. Kanlarının çiçek kokuları hala taptaze! Bu şehrin hatıraları kayıt ediliyordu terasımızdan! Balkondan izlerken güzel şehri, arkadaşlarımız hatıra fotoğraflarını birbirleri ile yarışarcasına YEŞİLÇAM pozları veriyorlardı birbirlerine. Bense Cüneyt Arkın pozu veriyordum yan duruş profil fotoğraflarımla.

Kahvaltı yapılmış, eşyalarımız lobiye indirilmiş, otelden ayrılma vakti gelmişti artık. Muhteşem etkinliğe yeni güzellikler eklemek gerekiyordu. Kordon boyuna gidilecekti ama yolların 29 Ekim Cumhuriyet bayramı nedeni ile kalabalıktı. Oraya gidilmesinin imkansızlığı ile Konaya yöneldik. Konağa vardığımızda törenler yeni bitmiş, dağılıyorlardı. Arabamızı münasip bir yer bularak park ederek aşağıya indik. Saat kulesinin bulunduğu alana geçtik. Hasan Tahsin anıtı önünde fotoğraflar çekindik. Saat kulesinin önünde de şık pozlar vermeyi ihmal etmedik. Sonra ben sesizce aralarından kayarak rıhtım yönüne uzandım. Körfezden pozlar kaparak fotoğrafladım. Ne mükemmel yerdi buralar. Gezmenin doyumsuzluğu ile dolaşırken parkta lavanta çiçeği gördüm. Sevdalıma saklamak için iki çiçeğinden ve dalından koparıp aldım. Nefis kokusu vardı. Tıpkı karasevdalımın kokusu gibi. Kokladım, öptüm Lavantayı aşkıma adına ve aldım yanıma kopardığım çiçekleri ve dalı ona ulaştırmak için...

Arkadaşlarımız toparlanıp arabaya yerleştiğimizde kaptanımız bastı gaza, İzmir'imize de elveda edik. Doya doya yaşamıştık her şeyi bu güzel şehirde. Elbette ayrılırkende üzüntülerimizi gizleyemedik, ayrılık şarkıları dolandı dillerimizde... Dolu gözlerle ayrıldık şehirden. Ben Afyon'a kadar birlikte seyahat edecektim arkadaşlarımla birlikte. Onlar oradan Ankara'ya, bende Akşehir'e başka bir arabayla... Afyon'a kadar arbada şarkılar, türküler söyleye söyleye, şiirler okuya okuya yol alıyorduk. Ben kızım nazlı Ülkü'me yazdığım şiiri okurken çok duygulanmış, şiiri zar zor bitirebilmiştim. Kendimi tutamadım, ağladım sessizce. O benim ilk aşkımdı, babasının can kıızıydı ve kadersizdi, talihsizdi! Benide de yaralayan o yönüydü! Belli yerlerde mola verip çay ihtiyacımızı karşılıyor, dinleniyorduk.

Afyon'a yakın bir dinlenme tesislerinde durduk. İhtiyaşlarımızı karşıladık. Tam yola çıkacağımız sırada Konya'ya giden otobüste moladaydı. Beni alıp alamayacaklarını söyledim Akşehir'e kadar. 'Atla, gel' dediler. Münibüsten eşyalarımı alarak arkadaşlarımla tek tek kucaklaşarak veda ettim. Otobüse bindiğimde kendimiz zor tuttum ağlamamak için. Öyle zoruma gitmişti ki canım gibi sevdiklerimizden ayrılmak. Ne zormuş samimiyeti ile gönüllerde iz bırakanlardan

ayrılmak Yarabbi!

Böylece muhteşem bir etkinliği tamamlamış olduk. Huzurla, sevgiyle dopdolu kısacık iki gün bize güç, kuvvet ve azim vermişti. Tazelenmişti ilhamlarımız. Daha nice nice fırtına gibi şiirler yazacaktık ve Başkent Edebiyat'ın zengin yüreğinde hep var olacaktık biz!

İyi ki varsınız İnalet Millidere, Yusuf Millidere, Ahmet Kurt, Canan Örenlioğlu, Arif Baran, Hamit Karaca ve tüm can dost şairlerimiz, yazarlarımız. O güzel yüreklerinize selam olsun!

Gelecek etkinlikte buluşmak dileği ile hepinizi Allah'a emanet ediyorum...

Sevgi, barış, dostlukla...

Zafer Direniş

...

31 Ekim 2017 Salı 01:00 Akşehir

SEVGİLİYE MEKTUPLAR (3)

Birtanem,

Uzun zamandır haberleşemedik malum durumlardan dolayı. Habersiz geçirdiğim her gününe dualar bırakıyorum bir an önce aramızdaki engellerin kalkmasına. Biliyorum senin içinde zor. Gecelerin sessizliğine gömülürken odanda, ben balkonda Kasım'ın ayazlarına aldırış etmeden gökyüzünün bulutlardan sıyrılmış maviliğinden bizi gözetleyen ay ve yıldızlarla konuşuyorum. Dertlerimi anlatmaya çalışıyorum onlara. Karanlık çökmüş yalnızlığımın beni ne hallere koyduğunu ispiyonluyorum dolunaya. Üçüncü kalite meyhanelerin ve en kalitesiz sigara kokularının çekilmezliğinde kaldırımlarda süründüğümü anlatıyorum yıldızlara. Belki onlara seslenişimin yankıları sana da ulaşır umuduyla konuştukça konuşuyor, şafağın sökülüşüne kadar yalvarıyorum Yaradan'ıma bizi bizsiz koymaması için. Bazen fevri davrandığımda olmuyor değil, o denli isyankar oluyorum ki; karanlıkları tekmeliyorum güneşimizin ivedilikle doğacağına inmadığımı bile bile. Sanki her olumsuzluklar bize has, bahtımızı engellercesine! Sinirlenemiyorum durumlarımızın mecburiyetinden dolayı...

Gecenin yarısını devridiği saatlerde az çekerli sütlü kahvemi kapıyor, bıraktığım sigaraya yeniden başlayıp tellendirmeyi düşünürken vaz geçiyorum sigaradan tekrar ciğerlerimi zehirlemeyeyim diye ama öyle bir efkar basıyor ki; duygularımın doruk yaptığı an serserice çıkıllıklar atmamak, konu komşuyu terbiyesizce rahatsız etmeyi aklıma koyuyorum. 'Kalkın uleyn! Aşığım aşık! Siz gerçekten aşık oldunuz mu?' Milleti yatağından kaldırmak istiyor sensizliğim! Lakin insani yönüm duygularımı frenliyor. İçime atıyorum çığlıklarına biriktirdiğim kelimeleri. Sonra bu kelimeleri zayi etmeden ne yapıyorum biliyor musun? Kelimeleri satırlara kokulu tesbih gibi mısralara diziyo, şiir oluyor yüreğine. İçime gömdüğüm duygular yazılı belgeler halinde sana saklıyorum. Biliyorum sen de şiirlerimi okuduğunda hülyalara dalıyor, hasrete sancılı yüreğin çarpıyor yaralı bir kuş gibi... Ürkek bir serçe oluyorsun duygularıma büründüğünde. Geçip odanda ağladığını duyar gibiyim sessiz sessiz. Ben yazarken mahvoluyorum duygusallığımın iklimlerinde. İklim dedim de aklıma geldi! Her iklim bize kış, hazan! Hasretin zincirlerini parçalayıp bahara eremedik, erişemedik. Ne zormuş sevipte kavuşmamak! Hani derler ya; ' Dağ dağa kavuşmaz ama insan insana kavuşur' Biz henüz dağız. Tepemizdeki karların eriyip, bedenimize sinmiş zemheri soğununun devir teslimini Mayıs serinliğine devredip açmayan güllerimiz bir gün açacak diye sabrımıza dualar ekliyorum. Envai çiçekler açacak gülistanımızda zorlukların ardından. Güneşimiz doğacak pembeleşen ufukumuzdan.

Sevgilim,

Bugün sabah kalktığımda uyku mahmurluğunda ilk göz atışım güne, başımın üzerine taç yaptığım gümüş çerçeveli fotoğrafına bakmamdı. Maşallah prenseslere taş çıkartacak güzelliktesin! Cennet yüzüne baktıkça özlemlerim katbe kat katlanıp gönlümde alev topuna dönüşüyor. Gözlerim gözlerine dokundu, dudaklarım dudaklarında tatlandı, dayanamayıp öptüm! Hayalin dururken karşımda öyle hülyalara daldım ki; unuttum her bir şeyi! Yanığın yerine çevrilen ülkemiz, sevginin saygının yitirildiği yüreklerdeki kin ve nefretin katlettiği insanlık, yaşanmaz bir hal alan huzursuzluğumuz tavan yaparken, yankesicinin, hırsızlığın, dolandırıcılığın normalleştirildiği ortamları dert edinmem yok artık! Ne halleri varsa, bizden uzak kalsınlar! Siyasilerin birbirlerine karşı belden aşağı küstahça haykırışlarına kulaklarımı tıkadım. Gerçekleri bıkmadan, usanmadan anlattığım arkadaşlara dil dökmez oldum. Yani her şey benden uzak, sürgünlerimde... 'Bu durumları ben mi düzeltereğim, devletin düzeltmediğini?' Bundan sonra varımda, yoğunmda, vatanımda, siyasetimde sensin! Senle yatıyor, senle kalkıyorum. Sende buldum şevkati, sevgiyi, güzel sözleri. Yağmur oldun, yağdın üzerime bereketinle. Sırlısıklam bir kutlu sevdanın yollarında buldum kendimi seninle. Sen bilir misin yalnızlığın kör ve karanlık sokaklarında seni buluncaya dek ne hengameler atlattım?! Ama değdi! Senin yazgın bahtımı güldürdü her ne kadar ayrılık hasreti çeksekde. Elbet bir gün kavuşacağız ömrümüze Allah son noktayı koymadığı müddetçe. Bizimkisi öyle bir sevda, aşk ki; asırlara şahitlik edecek... Sensin dünyamı aydınlatan, çiçeklendiren. Seninle yürek ortaklığımızdan bu yana hiç olmayan alışkanlıklar oluşmaya başladı bende. Evimde çiçek yetiştirmedim. Kalbimi çiçeklendirdikçe sen; sardunyalı, kasımpatılar, küpeliler yetiştirmeye başladım rengerenk. Onları sevip okşarken, her birine ayrı ayrı buseler kondururken sen gibi davranıyorum onlara. İncitmeden, küstürmeden. Ah be gülüm; 'senle hayat varmış!' dedirttin ya bana, ne kadar dualar etsem kafi gelmez sana ama zaten her beş vakit namazın ardından yaptığım dualarda bizzat ismin Allah'a zikredilir. Allah'tan yardım dilenir biçaresizliğim...

Sevdamın Güneşi;

Bazı şeyleri hatırlatmadan geçemeyeceğim. Mevsim normellerin altına düştü. Her geçen gün hava şartları değişime uğruyor, gün be gün soğuyor. Hele akşamları soğuk iyice kendini hissettirmeye başladı. Sizin orarlarda soğuktur. Aman sıkı giyin dışarı çıkarken. Evin kaleriförlerini açmayı ihmal etme hayat pahalı diye. Para sağlıktan önemli değil gülüm. Sana bir şey olsa ben ne yaparım buralarda. Zaten hasretine dayanamıyor, hasta oluyorum bunu sana demesemde. Bir de sen hasta olursan artık nasıl hallerr düşerim tahminin zor olmasa gerek. Duş aldığımda saçlarını iyice kurulan. Yanında olsaydım seni kat kat havlulara nasıl sarardım sıcacık. Önümüz kışa doğru yol alırken aldatıcı

güneşe sakın bakma sen. İçinde ne yazları barındırır. Kasım soğuğu insanı bir çarptı mı, feleğini şaşırırtır! Onbeş gün, bir ay yatakta esir eder insanı. Ben bunları sana diyorum ama kendime hiç te dikkat etmiyorum. Ben sana, sen bana lazımız birbirimize ömrümüzün son çeyreğinde bebeğim. Her şeyimize dikkat etmeliyiz. Hele şu soğuk ayları atlatalım, önümüz bahardır. Çocuklar gibi koşacağız bakire kırlarda, dağlarda, kar, yağmur suları ile coşan çay kenarlarında. Piknik sebetine doldurduğumuz yiyecek, içecekleri sereceğiz örtümüzün üzerine. Çayımızda demledik mi bizden mutlusu olabilir mi diz dize, göz göze çaylarımızı yudumlarken? Bu satırları yazarken içim bir tuhaf oluyor! 'İnşallah gerçekleşir sonsuza dek mutluluğumuz' diyerek fotoğrafına göz kırparak bakıyorum gülümseyerek...

Aşkım,

Sevdalanmak zor derdim çevreme baktıkça ama sevdalandıktan sonra da sevdalandığına ulaşamamak daha da zormuş be sevgilim. Tenine parmaklarımın dokunamaması, saçlarının ıhlamur kokusunu kendimden geçerse yine çekememek çok koyuyor bana. Uyku saati gelip yatağıma uzanmaya çalışıyorum, diyor gözlerim 'uykun yok senin!' diye. Yorganı tamamen üzerine çekip papatya desenli yastığımı kucaklıyorum sıcaklığını hissederek kendimi avutuyorum. Uyku tutmuyor, kalkıyorum. Odalarda kirman misali dönüp duruyor seni arıyorum gönlümün ve yüreğimin bal damlası sevdalım. Yoksun odaların hiç birinde ama içime doğuyor ruhunun benimle olduğunu, birlikte adımıyoruz odaları. O dolaşmalarımında ne hayaller kuruyorum. Biliyorum o saatte kahve içtiğime kızılıyorsun ama kahvesizde efkarın tadı çıkmıyor be sevgilim. Her zamanki lezizde kahvemi yapıyor, çalışma masamın başına geçiyorum elimde kalemim, önümde karalamam duygularına kucak açıyor. Ne kadar ilham yüklediysen, hepsini dolduruyorum sayfalara. Yazdıkça sayfalardan taşıyor duygularım. Meğerse seni ne çok sevmişim ben! Dizginleyemiyorum kendimi sevdanın ateşinden. Vurulmuşum her bir yerine. Bilmem başkalarında sevdasına biz gibi yangınlarda mıdırılar?

Ah bebeğim!

Yazdıkça yazasım geliyor o narin yüreğine. Yazdıklarımın bir kısmını saklıyorum gelecek mektubuma. Duygu yüklü satırlarımın her kelimesini öperek en derin sevgilerimi yolluyor, ela gözlerinin ferinde yolumu aydınlatırken anlından öpüyorum seni. Yine mısralarımın sesinden mırıldanmak istiyorum yüreğine bir masal, şiir, aşk tadında...

... GÜN BATARKEN!

bir acı çöker içime gün batarken
mutlu ol der bir ses uzaklardan
bilmem nasıl mutlu olunur
şarkılar bile üzüyorken...

yar dediğine ulaşamıyorsan
yürek sesi aşamıyorsa dağları
nasıl dindireyim gözümdeki yaşları?..

akşamların soğuk koynunda
çekilirim bir köşeye
andıkça seni demlenir duygularım
aynalarda parçalanır düşlerim...

sürgün yemiş sevdanın hücrelerinde
yapayalnız hayaller kurarım
şiirlere nakış nakış seni işlerim!..

Gelecek mektupta görüşmek dileği ile seni Allah'a, sonra seni sana emanet ediyorum bitanem!

Zafer Direniş

...

09 Kasım 2017 Perşembe 20:15 Akşehir

SEVGİLİYE MEHTUPLAR (4)

SEVGİLİYE MEKTUPLAR (4)

Sevgilim,

Güzel bir güne merhaba diyorum. Gökyüzü pırıl pırıl. Gökyüzünün perdesi çekilmiş, masmavi ihtişamı ile güneşin ışınları şehrimi, günümü, ılık sıcaklığı ile ruhumu okşuyor, penceremin perde aralığından Sultan dağlarının görkemli çamları gözlerimde baharlaşıyor, çam kokularını çekercesine derin soluk alıyorum. Dünden kalma uykusuzluğumla bugün biraz daha uyudum saat 11:00'lere kadar. İşim olmayınca pek kalkasım gelmedi yatağımdan ama senden bir haber alacağım sevinci ile kuş uykusundayım. Kulağım kapı ziline takılıyor. Zil çalacak, bisikletli postacı 'müjdemi isterim, mektubun geldi' diyecek diye sevincimi depoluyorum uykulu halime. Biliyor musun, postacı her getirdiği mehtubuna hediye veririm. Önceden hazırladığım işlemeli pullu bir mendil veya bahşış veririm. O da, bende çok mutlu oluruz. Heyecanla yorganımdan başımı dışarı uzatıyorum bir tıkırtıya. Meğerse evimin ve aslında benim yoldaşım kedim Öztürk'ün sana yazdığım mektubun kalemini masadan almış, salonda onunla oynuyormuş. Kerata benden çok erkenci. Her sabah yatağıma gelip nazlı mırıldanmaları ile beni uyandırır. Onu öperek kalkarım yatağımdan, ona sevdiği yiyeceklerden süt ve özel mamasından sofrasına hazırlarım . Kendi kahvaltımdan önce onun kahvaltısı daha önemli benim için, biliyor musun? Senin yanımda olmayışının hasretini onun sevecenliği ile gideriyorum. O da olmasa; çekilmez bu hayatın sensizlikleri bebeğim. Postacının mavi bisikleti ve kırmızı beyaz çantası ile getirdiği mektupların ve satırlarına yüklediğin kokularının hatırına duruyorum buralarda. Aslında şehir sıkıcı, köyüm desen; herkes işinde gücünde, uğraşta iken kiminle dertleşeyim? Bazen dağlara veriyorum kendimi. Tertemiz havası ile seni soluklanıyorum oralarda... Kirlere ara sıra çıkar, sana kır çiçekleri toplayıp hediye yolladığın vazoda günlerce bekletirim. Her sabah, akşam okşarım, öperim sen diye. Özlemlerin dayanılacak gibi değil bebeğim... Yalnızlıklarına yüklediğin yürek sızını onları koklayarak gideriyorum. Değilse; kafayı üşüteceğim şehrin monoton hayatında. Avuntularım; fotoğrafların, çiçeklerim, öztürk ve eski mektupların, sana yazdıklarım...

Bebeğim,

Benim günüm aynı rütunla devam edip giderken şehirde, tanıştığımız günlerden bu günlere gelişimizin hatıraları canlanır gözlerimde. Ve gerçekleşmesini arzuladığımız hayallerimizin gerçeğe dönüşmesini düşlerim her an. Kaderin dayanılmaz acılarından kurtulmanın çareleri planlanır kafamda. Geçenlerde bizim şehrin en güzel yeri Hıdırlığa gitmiştim. Dağın eteğine kondurulmuş, etrafı çam ağaçları ile kaplı kahveler ve modern bir otelin olduğu nefis bir mekandır burası. Genelde yazın gider şehir halkı ve dışarıdan gelen yabancı misafirler. Asırlara merdiven dayamış uzun ömürlü çınar ağacının altına kurulmuş masalardan birine oturup çayını yudumlarken Akşehir kuşbakışı serilir ayaklarına. Dümdüz ovaya yayılmış evleri, dünyaca meşhur kiraz bahçeleri, Nasrettin Hocamızın yoğurt çaldığı göl ve başta kendi köyüm Karabulut, diğer köylerimiz selamlar bizleri. Yeşilliğin bol olduğu, oksijenin nefeslerimizi dolduran havasının yanı sıra yatırların, erenlerin, şehitlerimizin çokluğu ile mübarek bir şehirdir Akşehir! Nefis çayını yudumladığım Hıdırlık tepesinde, Hıdır efendinin türbesinin manevi atmosferinde Allah'a ettiğim duaların nurunda seninle kavuşmamızın yalvarmaları saklıdır. İnşallah gelecek yaz seninle buralarda el ele geziriz. Hemşerim, yazarımız Tarık Buğra'nın Küçük Ağa filminin şekildiği o eski evlerimizi bir görsen, Katamonu evlerinden başka evlerde varmış diyerek dudak uçurtacak eserlerimizle doludur buralar. Selçuklulardan kalma yediyüz yıllık minarelerin hala dimdik onuru ile ayakta duruşlarına gıpta ile bakarsın! Mustafa Kemal'in düşmana karşı ilk taaruz toplantısını yaptığı konağı ve Atatürk'ün çalışma odasını, hatıratları olan eşyalarını gördüğünde; geldiğine binlerce şükür edeceksin Allah'a. Hele Tekke köyünü bir görmelisin! Ormanın kucakladığı, en doğal surların dağlardan billur gibi inip, buz gibi içerek hakiki suyun kaynağından içmenin hazzını tadacaksın buralarda. Eski evlerin ara sokaklarında dolaşırken bin yıl ötesinin tarihini capcanlı yaşayacaksın. Şehrimizin leziz etliekmeğini yerken on parmağın batacak lezzetine gül yüzlü aşkımlı!.. Sen hele bi gel, ne güzelliklere şahit olacak gözlerin!..

Gözümün Nuru,

Geçen gece uykum uçup gitmişti gözlerimden mavi bir güvercin gibi. Uyku tutmayınca ne yapacağım derken, çalışma masamın üzerinde duran radyoyu açtım. Şansımıza ne türkü çıktı biliyor musun? Çok sevdiğim Tülay'ın yorumladığı 'İKİMİZ BİR FİDANIZ' ikimizin ortak türküsü. Hemen mutfığa koşup ocakta kaynayan çaydanlıktan sıcak su alıp sütlü kahve yaptım türküyü kahve içerek keyifle dinleyeyim diye. Şükür türkü yeni başlamıştı. Hazır kahveden yaparak hemen döndüm odaya. Koltuğuma yayılarak dinlemeye koyuldum. Defalarca dinleyip usanmadığım türküdür biliyorsun. Hem kahvemi yudumladım, hem türküyü buruk bir ayrılık sızısı ile dinledim. Türkünün güftesi sanki bize özel yazılmış. Gerçekten ikimiz bir fidaniz. Ömrümüzü adadığımız aşkımlı Allah başkalarından nasip etsin. Bu zamanda aşkı bulmak, en samimi duygularla iki yüreğin sevişmesi çok az insana nasip olabiliyor. Kimi dinlesem gönül kırıklığı yaşadığını, hayallerinin boş çıktığını, cicim ayları dedikleri cilveleşmelerin ardından sevgi çatılarının en küçük tartışmada veya kıskançlıkta nasıl göçtüğünü anlattıklarında, Rabbime şükrediyorum pırlanta gibi lekesiz aşkımlı. Bu aşk yazgısı öyle bir yazgı ki; destanlaşıp gelecek nesillere, çocuklarımıza örnek olsun diyorum...

Bebeğim,

Gecenin kaçı oldu hala gözlerimde uykudan eser yok. Okumaya başladığım SİYUM BİKE romanına elim uzandı. Kaldığım sayfayı açtım. Okumaya başladım. Daha öncede okuduğum bir romandı ama ben her yıl tekrar okurum bu romanı. Böyle romanlar beni çok etkiler. Gerçek bir sevdanın, aşkın nasıl yaşandığını ve bir Türk toplumu olan Altın Ordu Devleti, Çarlık Rusya'sının hile ve desiselerle yok ettiğini ve bu mücadele içinde Türk kadını Siyum Biken'nin şanlı mücadelesini anlatır! Aşkına, milletine ölümüne aşık soylu bir kadının talihsizliklerle dolu hayatını anlatan bu romanı mutlaka okumalısın. Göreceksin aşkın nasıl yaşandığını, ne aşamalardan geçtiğini ve sonunda son nefesini aşkı uğruna hücrelerde can verdiğini... İşte ben seni o aşkla, şevkle seviyorum. Sevdamızın kıymetini bilelim. Bu sevgimizi, sevgimizi yaşadığımız vatanın, vatanımız olduğu şuurunu ah bir de gençlerimize gösterebilsek! Ne öyle? Gençlerin başı bozukluk ve hedefleri belli olmayan yığınlar sürüsü! En alt kademelerdeki okullara kadar inebilen diziplinsizlik, itaatsizlik, öğretmenlerine, arkadaşlarına sevgisizlik halleri?! Kin ve nefret duyguları, lüks yaşam içgüdüğü ile ne hallere düştüklerini gördükçe korkuyorum biliyor musun? Uyuşturucu, alkol mübtelası, tinerci çocuklar beni yıldırıyor, iyi şeyler vaad etmiyor gelecekte. Bu gidişimize neden katı önlem alınmaz, bu çocuklarımız, yetişkinlerimiz kurtarılmaz, iğrençliklerden, bu felaketten. Sokakların kepazelikleri ayrı bir dert zaten!

Ah yüreğimin sızısı aşkıml!

Bunları sana yazmak istemezdim ama memleketimizde bir gerçeği. Durumlar böyleyken, toz pembe gibi gösteremem ki yalancı TV'ler, Medya gibi... Sende izliyorsun hergün olanları; mutlu insan görebilmek zor iken, TV dizilerindeki yaşamlar, zenginlikler sanırsın ki Almanya, Hollanda, İsviçre... Bir tarafta aç, yardıma muhtaç insanlar, çöp konteynırlarından ekme topkayan çocuklar, diğerk yanda en pahalı villalarda, evlerde keyif süren haramla doldurulmuş mideler! Bir toplum mutsuzsa; biz aşkıımızı nasıl yaşayalım huzurla, nasıl mutlu olalım mutsuz yüzler karşısında. Umarım bu kötü günlerimiz iyi insanlarımızın gayretleri ile müreffeh ülke durumuna geliriz bir gün inşallah!..

Canımın yongası aşkıml,

Bu olumsuzluklara bir perde çekerek senin halini sorayım. Biliyorum sende benim gibi günlerin pek hoş geçmiyor. Düşüncelerinin çoğunu ben kaplıyorum. Çok düşünme beni aşkıml. Üzülmeni, üzüntülerinle kendini incitmeni istemiyorum. Gececek bu zor günlerimiz. Gül endamını soldurma, dudaklarında hüznün değil tebessümler eksik olmasın. Dün gece öyle bir rüya gördüm ki; kan-terler içinde uyandıgımda kalbimin çarpıntıları korkuttu beni. O denli kortum. Rüyam seninle ilgiliydi. Bir arkadaşının mevlidine gitmişsin. Havanın aldatici havasına aldırmadan ince giyinmişsin. Mevlidin bitiminde eve geldiğinde kendinde bir yorgunluk, baş ağrısı hissetmişsin. Sanki ben yanındaymışım gibi sana hemen bir çay yapmışım. Ağrı kesici hap vermişim bir bardak ılık suyla. İctikten sonra çay demlenesiye kadar kanepede koltuğa uzanmışsın. Derinden soluklar alırken arada bir hapsuruyorsun. Üşüttüğün belli dercesine titriyorsun. Çay demlenip servis ettiğimde sana başını kaldıramayacak kadar yorgun görünüyordun. Kolumu beline uzatarak kaldırmaya çalıştım yattığın kanepeden. Güçlülkle doğrudun ama çayı içecek dermanın yok gibiydi. Elimle sana çay içirip, orada kalmayacağına karar verip seni kucakladığım gibi yatak odamıza götürerek bedenini incitmeden kuş tüylü yatağımıza yatırdım seni. Başucuna oturup ateşler içinde kalmış dolunay endamını okşuyor, o zümrüt saçlarını parmaklarımla tarıyordum. 'Ah Zafer'im! Bana bir şeyler oluyor' diyerek cılız sesinle çığlık atacak oldun! Soluğun sanki kesilmiş gibiydi. Hemen doktoru aradım. Doktor gelesine kadar seni teskin etmeye çalışırken, bende çok kötü oluyordum. Fersizleşiyordu bedenim, ter basmıştı vücudumu. Çok korkmuştum. O korku ile yatağımdan fırladıgımda, 'Oh be rüyaymış' dedim. Sakinleşmeye kadar yatağımın ortasında iki büklüm kaldım. Rüya bazen gerçeklere malum olur. Aman gözünü seveyim senin aşkıml, kendine bak. Beni habersiz bırakma! Sen benim ömrümün can damarısın. Sensiz hayatı düşünmek bile beni öldürüyor. Balım, çiçeğim, alın yazım, aşkıımız için kendine bak olur mu? Bak göreceksin nice mutlu günlerimiz olacak seninle...

Canımın cananı,

Mektubumun son satırlarına dokunurken seni nasıl ve ne çok sevdiğimi, çılginca aşkına sarıldığımı, Allah seni kem gözlerden korumasını istediğimi belirtirken, gönlümün gergefine seni ilmik ilmik özenle işlediğimi bilmeni istiyorum. Yürek sesimin yüreğinde atmasını, çıgıllıklarımın kalbinin her köşesinde yankılanmasını diliyorum. Gelecek mektubumda görüşmek arzusu ile o güzel kiraz dudaklarına şiirimi yazıyor, alnından öpüyorum seni...

YAĞMUR OLUP AKACAKSIN!..

canımın içi, canımdan öte sevdiğim yar
sabahıma doğarsın gülüşünle
sevgin dolar yüreğime günaydınla
öyle bir kutlu sevdasın ki sen
beni alıp götürürsün aşk cennetine
sevginle ömründen ömrüme katarsın!

doyumsuzsun ruhumun derinliklerinde
gönlümün laleazar bahçelerinde
tek bir kelamın bende tomurculanır
kokunla açarsın her günümde
gecenin ayazlarında bile güneşimsin

gözümde tütürsin uzak kaldığın anlarda...

geçmez saatler, dönmez arz eksenimde
can sıkıntısı çöker görmediğimde
bil ki o gün karanlıklardayım
n'olur beni havadissiz koyba burada
zaten gözyaşlarım heybemde hazır kıta
yağmur olup akacaksın önüme bulutlardan!..

Zafer Direniş

...

12 kasım 2017 Pazar 00:55 Akşehir

İSLAMIN İLK EMRİ OKU!

Ey Türk!

İslamın ilk emri OKU'dur!

Peki neden okumaz bizim insanımızda boş işlerle kendini meşgul eder gereksiz paylaşımlarla.

En azında iki satır bir şeyler yazın, okuyun ve edindiğiniz bilgileri arkadaşlarınızla paylaşın. Sosyal medyayı gereksiz işlerde kullanırsanız vaktinize, ömrünüze kast etmiş olursunuz!

Okumadığımızdan, araştırma ihtiyacı hissetmediğimizden, öğrenmeyi kendimize külfet zannettiğimizden ne kendimize, ne ailemize ne de topluma faydamız oluyor.

Köye gidiyorum; kahve önünde insanlar lak lak'tan başka bir şey yok. Önlerine bir şablon konmuş, hakkında derinlemesine bilmedileri kişileri adeta ilahtaştırıp kendi değerlerini alaşağı ettiklerinin farkında değiller.

Bir gazete girmiyorsa bir eve, ocağa, kahveye, ufak bir kitaplık dahi yapılamıyorsa varın gerisini siz düşünün gelecek nesiller nasıl olur diye!

Şehir sanki çok mu okumuşlarla dolup taşmaktadır? Asla!

Herkesin elinde bir cep telefonu, internetin boş sayfalarında dolanacağım diye neredeyse nerede yürüdüğünü unutarak arabaların altında ezilme tehlikesi atlatmaktadır insanımız. Bu nasıl bir yozlaşmadır???

İslam OKU diyorsa ve KAFİR dedikleriniz sizden kat kat üstünse her şeyde; şapkanızı önünüze koyup bir düşünün acaba neden diye?

Sosyal medyada paylaşılanlara baktığımda bazen öyle gerçeği yansıtan paylaşımlar oluyor ki; 'aha biz buyuz işte!' diyorum. Paylaşımın konusu şu; Japonya'sa otobüs, tranvay,tren durağında, bindikleri toplum aracın içinde insanlara bakıyorsunuz hepsinin elinde kitap var. İnsanlar kitap okuyorlar on dakikalık, yarım saatlik yol için. Cebindeki tlf'u çıkarıp arkadaşları ile yazışmıyor, oyun sitelerinde gereksiz vakit geçirmiyor, bir şeyler öğreniyorlar kitaplardan!

Okuyorlar... Okuyorlar... Okuyorlar..

Bizim durakları veya toplu taşıma araçlarındaki insanımızı gösteren fotoğraflara baktığımızda tek kitap okuyanı bulmak neredeyse mümkün değil! Herkesin elinde cep telefonu; ya sevgilisine mesaj yazıyor, ya da dalgacı sitelerde dalga geçiyor!

Böyle bir toplum iflah olur mu?

Müreffeh seviyeye yükselebilir miyiz?

O nedenle bizim geri kalmışlığımızı yenebilmenin tek yolu; ALLAH'IN ilahi sözüne tabi olmak!

OKUMAK... OKUMAK.. OKUMAK...

Ülkü yolunuz, bahtınız, geleceğiniz açık olsun derken,

Sağlıcakla kalın!

Zafer Direniş

...

15 Kasım 2017 Çarşamba 01: 50 Karabulut köyü/Akşehir

SEVGİLİYE MEKTUPLAR (5)

Sevgilim,

Onüç gün beklememe rağmen hala mektubun gelmedi son gönderdiğim mektuma cevabın. Bu zaman zarfı içinde öldüm öldüm dirildim. Yarabbi ne zormuş yardan mektubun gelmeyişi. Mahallemizin mektuplarını dağıtan postacı Muzaffer'in yolunu gözetir oldum her gün. Onunla artık ahbap oldum sık sık senin mektubunun gelip gelmediğini ona sormakla. Yazık; o da benim bu bitkin, çaresiz, içimi kemiren hasretin acısını hissetmiş olacak ki postahaneye ulaşan mektupların bölge seçimlerinde senden mektup gelmiş midir diye onunda telaşları arasına girdi benim endişelerim. Mektupların ayrımı bitinceye kadar pür dikkat kesilerek zarflar üzerindeki isimlere odaklandığını anlattı geçen gün karşılaştığımda. Her gün yeşil bisikletinin sepetine doldurduğu mektupları sabahın erkeninde dağıtmaya başlar. Yıllardır hasrete susamış, gözyaşı damlatılmış, hüznün sağnağı mektupları sahiplerine ulaştırır. Kimileri coşku ile zarfı açar, kimileri önce mektubu koklar, bağına basıp besmeleyle zarfı açarken Muzaffer postacıyada bahşişini eline sıkıştırır. Biliyor musun geçenlerde bir asker mektubunu bir yaşlı anaya teslim ederken ananın yürek atışlarını, heyecanını ve hiçkırı hiçkırı nasıl ağladığını anlatı. Bu hasretlik bir evlat, bir yar da olsa insanın yüreğini dağılıyor. İşte bu yüzden içimdeki yangınlarını iki kelimede olsa yazdığın satırlar beni mutlu etmeye yetiyor sevgilim. Kelamsız, selamsız bırakma sevda yanığı şu garibini....

Aşkım,

Biliyorsun hiç kimsem yok buralarda. Günlerimin ne dayanılmaz zorluklarda geçtiğini nasıl anlatsam bilmem. Oturup balkona uzun uzun süzüyorum Sultan dağlarının görkemli, büyüleyici, çam kokulu havasını. Ocak, Şubat karlarının bembeyaz örtüyle süslenip, Nisan yağmurlarının sağnağında o dağların nazlı nazlı yıkandığını bir görsen! Derelerinin çakır keyfle sularını kıvrıla kıvrıla Akşehir gölüne göç edişini saatlerce seyra dalarken seni alıp götürür düşlerinin yoğunluğunda. Kalbinin çırpıntıları başlar sevdadan yana! Dağların arasına gömülmüş Tekke köyünün tabiat harikası saflığını, gelin gibi çiçekler koynunda, pınarlarından akan dumduru sularında sessizliği ile kuşlara kendini teslim etmiş cennetliğini görmeğe değer verdiğim bu köye zaman zaman uğrak verir, sana yazdığım mısraların beşiği olarak haz alırım. Keşke buralara gelebilsemde bu güzelim yerlerimizi cennet gözlerine serebilsem, saçlarını rüzgarlarında efil efil dalgalandırabilsem. Dağın ta en zirvesine çıkıp alabildiğimce sana "SENİ SEVİYORUUUMM" diye seslenip iki dağ arasında yankılanıp çiftleşen yankıyı duymak isterdim seninle birlikte. İnşallah bir gün nasipse bu güzellikleri el ele göz göze yaşarız. Gün ola harman ola demiş atalarımız...

Sevdiceğim, gönlümün cennetti .....

Dün akşam sana yoğunlaşarak uykuya daldım. Çift kişilik işlemeli seten sorganın altına girip gözlerimde seni uyuturken kendim uyuya kalmışım. Öyle bir rüya gördüm ki; Allah hayırlara vesile kılsın, bizi kavuştursun. Rüya şöyle başlamıştı. Kalkıp şehrimden İstanbul'a gittim seninle buluşmaya. Uzun ve yorucu yolculuğun ardından Esenler otagarında inip Sultanahmet'e metro ile gittim. Divan caddesinde bir aşağı bir yukarı turlar attıktan sonra aynı cadde üzerindeki Türk Ocağı'nın kahvehanesine oturdum. Saat daha erkendi randevulaştığımız zamana. Oturdum تنها bir köşeye. Simit ve çay siparişi verdim. Kahve tıklık tıklım doluydu. Ben çardak kısmında oturdum. Siparişlerimi beklerken bayiden aldığım Ortadoğu gazetesini okumaya başladım. Siyasi haberleri jet hızı ile geçiştirdim. İçim almıyordu artık ülke siyasetinin laçkalığına. İç sayfalara yöneldim. Bir haber içimi yaktı, sızlandım. İki sevdalı yüreğin iki aile arasında sorun yaratması sonucunda kızın ailesi kızı ayırmak için her türlü tezgahı sergilemişlerse de, oyunları tutmamış ve iki genç kaçarak İzmir'e gitmişler. Sığınacak bir akrabasına yerleşmişler, saklanmışlar. Üç ay aramalardan sonra kızın ailesi yeri tesbit ederek eve varmışlar. Tartışmalar, kavgalar sonucunda kızı oğlandan ayırarak zor kullanarak memlekette götürmüşler. Kız ne kadar dirensede başaramamış, gözü yaşlı dönmüş bir gün tekrar kavuşma umudu ile. Oğan aldığı darbelerden bir iki hafta kendine gelememiş. Biraz iyileşip kıza ulaşmaya çalışsada başaramamış. Ve bir gece oğlan kızın evinin karşısında duran Kiraz ağacına kendini asmış. Yaftasınada "Aşkım sana bu dünyada kavuşamadım, inşallah öbür dünyada kavuşurum" diye yazmış. Sabah kalkıp durumu gördüklerinde kız çılgına dönmüş ve evlerinde bulunan beylik tabancasını alarak "ey aşkım! Bundan sonra bana hayat ölümdür!" haykırışı ile tetiğe basıp o da intihar etmiş! O kadar kötü oldum ki bu haberi okuyunca. Elim ayağım buz kesildi, başımdan aşağı terlerim döküldü. Simit ve çayımı getiren garson halimi görünce şok oldu. "Abi hasta mısınız? Doktora götürelim mi sizi?" dediğini zar zor duyabildim. "Yok evladım, iyiyim. Gazatedeki bir habere içerledim." dedim. Dualar ettim ayrılıklara zorunlu bırakılmış sevdalara... Allah sabırlar versin, birbirlerine kavuştursun hasret acısı çekenleri sevgilim.

Biraz dinlenmiş, ortalık kalabalıklaşmaya başladı. Oturduğum Türk Ocağı kahvesinden kalkarak aşağı indim. Gelmişken büyük Türkçü Ziya Gökalp'in mezarına gittim. Benim yetişmemde rehber olan kitaplarına çok şeyler borçluydum. Dualarımı mezarı başında göndermeliydim aziz ruhuna. Yasin-i Şerif okuyacaktım ama yanımda Kuran'ım yoktu. Bende Fatiha okudum, dua ettim. Oradan da az ilerisinde istirahatگاهında Abdülhamid'in mezarını ziyaretine gittim. Geçmişteki devlet büyüklerimizin mezarlar başından huzurla ayrılırken Yerebatan sargıcı

sogağındaki yadırtığımız kafeye vardım. Oturdum seni beklemek için. İki saat kadar tesbik çekerek, kahveni yudumlayarak gelmene odaklandım ama gelmemiştin. İçimde bir korku. Titremeye başladı yüreğim. Mutlaka geleceğini söylemiştin. O yüzdendi endişem. Telefonuma bir msj geldi o ara. Aceleyle mesajı açmış, kimden geldiğini, ne yazdığını meraklan yüreğim ağzıma gelecek gibi oldu. Nihayetinde gördüm mesajın senden geldiğini. " Aşkım, kızım rahatsızlandı gelemiyorum, özür dilerim" Hem üzölmüş, hem de kızının yanında olmanın gerektiğinin şuurunu içinde olduğumdan üzölmemişim ama bu bizim ilk buluşmamız olacağından ne çok heyecanlar tattıracaktın bana. O yüzden içimde kırgın bir rüzgar esti. Vuslatımız başka bir bahar diyerek boynu bükük şehrimde dönmüşüm. Sabah ezanına doğu bu rüyanın etkisi ile uyandıgımda kan ter içindeydim. Allah'ıma şükürler ettim. Bizim sevdamız geçte olsa mutlaka vuslatı olacaktı Allah'ın izniyle. Sabah ezanı okunuyordu. Kalkıp abdestimi aldım, namaza durdum.

Kadınların en güzeli aşkım,

Rüyalar sızı verse de geleceğe tatlı bekleyişler mutlu ediyor beni. Seni o kadar çok sevdim ki; iki cihanda da aşkım, sevgilim, evdeşimsin. Ne fırtınalı yıllar geçirdik, bundan sora bu çetin kasırgaların mükafatı olarak aşkımızı doya doya bir ömür yaşamalıyız. Yurtlarımızın ayrı olması, senin özel durumlarının oluşu ne mana ifade eder ki? Her şey ten birleşimi demek değil. Ben senin, sen benim yüreğime dokunmamız yeterlidir. Biz birbirimizi yürekten sevdik rıyasız, hilesiz, yalansız, dolansız. Bu bizim aşkımızın teminatıdır. Sen olmasan bu hayatta sözüm vardır yüreğine, asla başka bir yürek girmeyecek aşkın Alperen'in yüreğine, gönlüne. Biz Kürşat yemini ettik vatan yemini gibi. Zaten hep derim; sen benim vatanımsın, bayrağımsın. Bu dünyadaki gülistanlığım cennetimsin... Hiç bir kadın anam hariç güzel olamaz senden. Asil ve zerafetin dünyaya beldedir. Hasretine amade ömrüm sana fedadır!

Ela Gözlüm,

Her ne zorluklar olursa olsun her fırsatında bana mektuplarını yazmada gecikme ne olur. Şurada az bir zamanım kaldı. Yakında uzak diyarlara gideceğim. Belki uzun kalabilirim. Ama bu hasretin her geçen gün alevlendikçe dayanamayacak gibiyim. Belki tez dönerim. Yaban ellerde yerleşik bir hayata geçersen sana net adresimi bildiririm ama şuan bir şey demem zor. Daha zaman var. Umarım ben senden uzak diyarlara Turna gibi uçup gitmeden mektubun tez gelir. Ne olur beni mektupsuz bırakma. Ben mektupsuzluğumun acısını aşk romanları okuyarak geçiriyorum. Biliyor musun kaç aşk romanı devirdim hasretine, kaç yürek prangaları eskittim ben.

Aşkım,

Satırlarıma geçici nokta koyarken hasretle o eşsiz manolya kokuku dudaklarından öpüyorum, sıcacık sarılıyorum. Geceleri yatarken bana sarıl yat, sıcaklığımı hisset, bende öyle yapıyorum. Her ne kadar teninden uzak olsam da; hayalinle yatıp kalkıyor, başucumda duran fotoğrafinla seni taptaze yaşıyorum. Dün gece yine uyuyamadım senle hayallere dalarken. Ufkumda beliren hayaline baktıkça ilhamın doldu yüreğime ve aldım kalemi elime imgesiz, süssüz, dupduru bir şiir yazdım özlemine...

Allah'a emanetimsin oralarda. Sakın ağlama, hüznün sağnağına kapılma. Ben ikisinide ikimiz adına yapıyorum zaten! :(

DÜŞLERİMİN KADINI .....

İlık bir nisan akşamı düştü cemren gönlüme
İslattı yağmurların çorak vadimi
İpizsiz karanlıklarına doğdu dolunayım
Nice yıllarımı mahvetmişim sensizliğe
Beklediğim bahar gülüm açtı ayaz bahçemde
Ölümsüzlük iksiri aşıladsın değışmez talihime...

Ay ışması deniz gözlerinde büyülendiğim yar
Yakamozlar seranet eder bakışlarında
Vurulmuşum asalet abidesi zerafet gülüşüne
Hangi gizli sokaklarda saklı kalmıştın sen
Hiç uğrak vermedin gelip geçtiğim mekanlarda
Ya da ben körkütürüm dolaştım kaldırımlarında.

Rabbim körebe kuşağımyı çözdü gözlerimden
Yar diye kaderime yazıldın ezelden ebed-e
Nizam getirdin sefil düşmüş benliğime
Dört mevsim şiirler doldurdun sen yüreğime
Artık fırtınalar depreşe, kasırgalar olsa ne gam
Sen benim düşlerimin kadınısın, yoktur tasam!..

Zafer Direniş

...

25 Aralık 2017 Pazartesi 21:45 Lahey/nl

SEVGİLİYE MEKTUPLAR (6)

Canım aşkım,

Sabahın 10'u. Dünün yorgunluğunu geceye teslim bedenimi yatağımdan kaldıramadım. Bir ara uyansamda başım yastıkta mihlandı adeta. Biraz daha yatayım derken bu saatlere kadar yatak keyfine bıraktım uyuşukluğumu. Üşendim kalkmaya. Bahçedeki ağaçlarda ciliz sesleri ile yalvarırcasına ötüşen üşümüş kuşunların ötüşüşlerine iç çekerek ve birzda onlardan utanarak kalktım yataktan. Odanın perdesini sıyırıp sabahın aydınlığı doldururken odaya cama vuran karların nazlı dokunuşlarına bakakaldım. Mevsimin ilk karı düşüyordu şehrim Akşehir'e. Üşümüş seçelerin ve bir kaç sığırcığın dalların kuytularına sığınmaya gayret ederken belli ki ayaklarına hücum eden ayazların etkisi ile tek ayak üstünde durmaya çalışıyorlardı bazıları. Belliki açlar. Onlar için aldığım buğdayı birazdan balkona koyduğum yemliklerine dolduracağım. Bilirsin sende kuşları ve sokak canlarını çok sevdiğimi, kendimden önce onları düşündüğümü. Önce mutfağa geçip ocağa çay koydum. Suyu kaynamaya bırakarak buğday torbasını dolaptan çıkarıp balkona çıktım. Kar nasıl serpiştiriyor bir görsen... Kar yağışını hep romantik buldum yatattımda. Kar yağışı altında yürümek bana mutluluk verir. Sanki kolumda sen varmışcasına yürürürken kaldırımlarda, karın üzerimizi örte örte mutluluğumuzu adımlarım seninle. Ve çok duygulu anlar yaşarım. Şimdi de öyle. Kuşların yemini kabına dökütüm ve kar'ın üzerime üzerime gelmesini gülümseyerek kucak açarken karşımdaki o görkemli Sultan dağlarının üzerine beyaz gelinlik giydirmişcesine bembeyaz süslenmiş. Beyazın ayrı güzelliği var. Bu şehirde olmanın hazzını tattım tekarar. Dağlar bizim için büyüm bi nimet Tanrı'dan. Ah bir de kıybet bilirse... İyi ki Akşehir'lim der gibi derinden enfes aldım. Kar yağışı ben gece uykuda seninle rüyada buluşurken başlamış olmalı ki; yerdeki kar kalınlığı neredeyse on santim. Şuan yanımda olman için can atsamda yoksun işte. İmkansız gelişin. Yanımda olsaydın kar yağışı altında yürür, kar'ın çıkardığı 'kütür kütür' sesinde hoş hayallere daslıp giderdik. Yoksun...

Balkonda biraz üşüsemde yokluğunun ayazları beni daha da üşütürken bizim postacının sesi geldi. Bana sesleniyor. Sesini duyar duymaz içimde sesin yankılandı adeta. Sesin geldiği sağ tarafıma baktım bizim kadim postacımız bisikleti ile karları yara yara bahçe kapısına geldi. 'Ağabey müjdem i isterim. Beklediğin mektubun geldi!' der demez öyle ateşlendim ki... O heyecanla fırladım sokağa sırtımdaki picamalarım ve ayağımdaki terliklerimle. Üçüncü kattan merdivenleri nasıl indim hatırlamıyorum. Paldır küldür derler ya, aynen öyle. Dekılanlı postacımızın elinden mektubu kaptığım gibi zarfı açmaya çalışırken postacı delikanlı ' Ağabey, şu halinle seni gören tımarhanelik sanacak! Gir evine orada oku mektubunu. Sırtında picama, terlik! Yengem senin aklını başından almış' derken gülüyordu. 'Haklısın ya! Ben hemen içeri gireyim ama kusuruma bakma bahşişini vermeden şuradan bir adım attırmam sana' dedim ve hızlıca yukarı koştum. Yine aynı telaşla aşağı inip bahşişini eline sıkıştırdım ve onu yolcu ettim. Bu sefer de beslediğim kedilerim karşıma çıktı. Onlarda acıkmışlar ama kuşlar kadar üşümemişler bodurumda onlara üçüncü sınıf otel konforu yaptığım için. Onlarada gülücüklerimle selamlaşarak sevincimi paylaştım. Başımın tatlı belası Nalan 'çabuk yemeğimizi getir' dercesine gözlerimin içine içine bakıyordu. Yaramaz kız çokta tatlı ve dört tane evladı var. Yüreğimin yağları eridi o bakışlarında biliyor musun? Artık mektubun gelmişti ya, onlarıda hemen doyurmalıydım. Allah'a binlerce şükür mektubun gelmişti. Yarım saat sonra da okuyabilirim. Yukarı çıktım bir solukta kedilerimin, canlarımın yemeklerini getirmeye.

Aşkım,

Kedilerimin yemeklerini paylaştırdım. İçim rahat şimdi. Kendi kahvaltımı yarım saatliğine erteledim demlediğim çay ocakta beklerken yemek masasına her günün tekrarı olan kahvaltı yiyeceklerim zeytin, peynir, reçel, teryağını ve dört dilim ekmeğimi koydum. Sandalyeme oturum mektubunu açıp okumaya başlarken yüreğim nasıl güp güp atıyordu. Sevgilim, senin her şeyin bende heyecan, mutluluk, sevgi yaratıyor, ayrı alemlere götürüyor. Mektubuna ve zarfına sinen mektubunu öyle işten, öyle aşkla kokladım, öptüm ki; karlı gününe yaz güneşi gibi doğdun, aydınlatın karanlığa gömülen duygularımı, küme küme yıldızları, dolunayı masmavi gökyüzünden indirdin yüreğime. Lapa lapa yağan karlar değilde bahar ağaçlarının çiçekleri yağdı üstüme sanki. Türüm türüm kokan begonyaların kırmızılı beyazlı renkleri ufkumda açtı. O kadar mutluyum, duygularım sınırları zorlayacak noktada. Mektubunun her satırlarını okudukça pembe hayallerimi süsleyen koskoca okyanusta bir yelkenliydim, gökyüzünde barıtı, kirlangıçtım. Sevda selinin çoşkusunda çağlayan olup aktım serin sularıyla denizlere. Haftalardır içimi kasıp kavuran karamsarlığımı nur endamın mektubunu tamamen kaplamış, gözlerime gülümsüyordu. Okudukça hislerim gözlerimde buğulaniyor, sevinç damlacıkları kirpiklerimi ıslatıp yanaklarımdan aşağı süzüyordu. Kalem tutan ellerin, kalbinin sesini işlediğin satırların imdadıma yetiştii. Bugün artık bu coşkuyla kimbilir ne kadar sokak köpeklerini, kedilerini, evlerinin önünde seksek oynayan çocukları sevindireceğim, mutluluğumu onlarla paylaşacağım.

Aşkların en güzeli birtanem,

Yalnızlığının üzüntülerini belirtmişsin. Biliyorum; bende aynı üzüntüleri fazlasıyla yaşıyorum. Sana ulaşmanın imkansızlığı ömrümü törpülerken bir de olumsuz memleket şartları istemeden de olsa hepimizi üzüyor. Sizin oralarda, bizim buralarda velhasılı tüm memlekette olumsuzluklar, insanlarımızın tükenmişlikleri, çaresizlikleri, başka

lkelerde getirilen insanların bizim önümüze geçirilerek haklarımızın, hukuklarımızın ıgnenip üçüncü vatandaş mumamelesi görmemiz çileden çıkartıyor bizi. Vergi vermezler, her sokak başını tutarak dilencilik ederler, her gittikleri yerlerde olaylar çıkararak generimizi bıaklayıp öldürürler, kızlarımıza sarkıntılık ederler. Biliyor musun Seydişehir'de bir gencimizi katlettiler, Konya'da bir çok kahvehaneleri basarak olay çıkartmış bu savaş kakını lanet insanlar! Kendi ülkelerini bırakıp kaanlardan ne hayır gelecek! Devletimizi yönetenler hala onları beslemekte, yetimlerimizin haklarını onlara hibe ettiğini gördükçe öyle bir isyan edesim, korkusuzca meydanlarda bağırasım geliyor bu haksızlıklara. Bunlar yetmiyormuş gibi emperyalist ülkelerin oyuncağı durumuna getirildik! Kimse bize itibar etmez, sayđı duymaz hale getirdiler devletimizi. Biz böyle miydik? Bunları yazıp başını ağırtmak istemezdim, aşktan, sevdamızdan bahsetmek isterim amma bunlarıda göz ardı ettikçe, derlerimiz çoğaldıkça kafayı yiyecek gibi oluyorum. Ne yapayım sana milli derdimiz babından yazıyorum bitanem. Bende isterdim bu ülkenin bir evladı olarak mutlu, huzurlu, başı dik yaşamak, sayđınlık kazanmak! Seninle gurur duyacağımız bir ülkemiz olmasını istemez miydik ? Bak batıya, Japonya'ya, Malezya'ya, insanlık düşmanı katil Amerika'ya. Halkının refah seviyeleri ne kadar yüksekte. Ya biz? Ah! Nerde Mustafa Kemal? Onun zamanındaki gibi ne gönül, ne de fikir zenginliğimiz kaldı. İnsanlarımız birbirine düşürülmemiş; alevisi, sunnisi, lazı, erkezi, krd, trkmeni bir bütün millettik, halktık. şimdi ki gibi insanımızı kırk parçaya ayırmadı o büyük deha insan. şimdi onu kötülemenin yarışında nankörler. Bu gidiş hayra alamet değil ama rabbim görüyor hırsız, haydut, güzel insanı. Bir gün bu berbatlıkların yerini Atatürk'ün ideallerini gerçekleştirecek önderler gelecektir mutlaka. Ne yapalım kaybımız çok olacak ama kurtuluşa ermek zorundayız. Bu cehennem idareden uzaklaşmamız yakındır inşallah!

Neyse aşkım; bu konular içimi iyice daraltmadan uzaklaşayım. Allah hakkımızda hayırlısını versin diyelim. Mahvolan yurdumuz, talan edilen devletimiz, geleceği karartılan gençliğimiz, insanımızın kurtuluş umudunu canlı tutalım. Umutsuzluk, geleceğin zaferini şimdiden kaybetmişliği kabullenmektir! O nedenle ne kadar olumsuzluklar, irkefliler olursa olsun inatla ülkemiz, insanımız için yaşama direncini kuvvetli tutmak zorundayız. Yarınlar mutlaka aydınlık olacaktır. Nasıl karanlığın ardından güneş skn ediyorsa; memleketimizde aydınlık yarınlar gelecektir. Her şeyin bir zamanı vardır! Rabbim hesabını yapmıştır. Hiç şüphem yok!

Gözümün nuru, kalbimin sahibi aşkım,

Rahatsızlığından bahsetmişsin. Çok ciddi olmadığını da vurgulamışsin. Bebeğim, sakın ihmal edeyim deme. En ufak bir baş ağrısında bile doktora gitmelisin. Galiya almadığımız vücudumuzdaki en küçük ağrılar ummadığımız detleri başımıza açabilirler. Ne olur ihmal etme. İlaçlarını günü gününe kullan. Yanıbaşında olsam sana öyle bir bakarım ki; hiç bir şeyini ihmal ettirmem. Aşkım bizi bekleyen uzun bir hayat var. Kendimizi korumalıyız yarınlarımıza. Birlikte yaşlanacağımız yıllar bizi beklemekte, kollarını açmakta. Hayat belli bir yaştan sonra başlar derler ya, işte bizde o hayatı doyasıya birlikte yaşamalıyız. Sana saadetin en doyumlusunu tattırmalıyım. Beş vakit namazımda dualarımdasın. Geçenlerde ikindi namazını eda ettikten sonra kayınvalidem annenin aziz ruhuna Yasin-i şerif okudum, Fatihalar yolladım anneciğimize. Nur içinde yatsın; senin gibi asil bir kızı benim için doğurmuş. Allah onu cennetinde mutlu kılsın. Sevdanın en anlamlısını, yürekte sevişi sende tattım ben. Öyle çok sevdim, öyle sevdalar deryasına daldım ki sende, dünyam, dünyamda cennetim oldun. Sevgine layık olabilmemişsem ne mutlu bana. Senden yana şanslı olduğumu düşünüyorum. Gnmdeki ıtkırdım sevdaları gördükçe yüreklerde sevgi değil anlık şehvet duygularını tatmin etme gibi bir hal aldı şimdi ki sevdalarda. Ne duygusallık, ne vefa, ne de aşk kaldı. ze hasret kaldık. Eskiden iki sevgili göz göze geldiklerinde bile dünyalar onların olurdu, gönüllerde fırtınalar kopardı. Ya şimdi? Ben seni en çok sevmemin sebeplerinden biri de vefalı oluşun, aşkına sahip çıkışın, vefalı ve sağlam karakterindir. Sanki bu zaman dilimine kafa tutarcasına mertliğin, dürüstlüğün dimdik ayakta. Sevgin benim için paha bıilemez değerdedir aşkım.

Yürek sızım aşkım, ...

İnci tanesi satırlarını bir kaç kez okudum. Her okuyuşta kokladım, bağrıma bastım, senin için atan yüreğime dokundurdum. Kalp atışımı duyarsın diye. Alev alev yanan sevda ateşimi harladın, ona güç kuvvet verdin. Allah'ta sana her hallerinde yar ve yardımcı olsun, bizleri kavuştursun. Zor hasretlik, kahredici yalnızlık. Bu hazanlar, sonbaharlarda elbet bir gün yol verecek, baharlarımız gelecek, sevdamızın muradını ereceğiz huzurla, aşkla. Biz ne kışlar devirdik, ne gök gürültülerinden akan şimşeklerden, ne kem gözlerden kurtulduk. Sabır geleceğimizin mutluluk anahtarı sevgilim. Gececek hasreti katık ettiğimiz yalnızlıklarımız. Biliyor musun zlemlerimi şiirlere, yazılarıma döküyorum. Onlarda seni buluyorum, kokluyor okşuyorum. Yazılarıma dkmesem meramımı deliye döneceğim. Mecnun olmuş halimle sokakların en kahırlı insanı tek benmiymişim gibi dolaşıyorum. İçim içime sığmıyor mekanlarda soluklanmak için kahve içerken. Herkes almış yanına sevdiceğini, şen şakrak bal muhabbetleri ile adeta bana caka satıyorlar. Gelde de ağlama, kederlenme. Ah bir de saz alabilseydim! Sana ne yanık türküler bestelerdim. Dşnmyorda değilim saz kursuna gitmeye. Sırf sana şiirlerimi bestelemek, halkın önüne çıkıp sazımla, szmle haykırmak istiyorum aşkımızı... Yine hznlendim. Fotoğrafın karşımda bana bakıyor. şimdi kalkım peceğim gözlerinden, dudaklarına dokunacak parmak ularım...

Sevdiceğim,

Bir iki haftaya kalmaz gideceğim şehirim Akşehir'den. Mecburi gidiş biliyorsun. Daha uçak biletimi almadım. Bir kaç güne kadar alırım. lkemden giderken bir mektup daha yazar postaya veririm. Umarım ben gitmeden bu mektubun cevabını yetiştirirsin bağrı, gnl dağlı aşkına. Bizleri teselli eden şu mektuplarda olmasa çok acı çekeceğiz. Gl kokulu mektupların, kokunu, sevgini satırlara perinlediğin o gzelimsi duyguların cennetim oluyor benim. Canımsın

.....
Aşkımın nedide çiçeği Manolyam,

Mektubunun sevinci artık haftalarca yaşar kalbimde. Her akşam yeniden okur haz alırım. Taptaze aşkımızı çiçeklendiririm her gece. Yastığımın altına kor öyle uyur rüyalara dalarım. Dün gece ne tatlı rüya gördüm biliyor musun? İstanbul Karaköy'de binmişiz sandala ben kürek çekiyorum, sen sevda masalı şarkısını okuyorsun aheste aheste. Salını salını dolaştık martılarla. O anda bana öyle bir ilham geldi ki; şu mısralar dökülüverdi içimden... Veda satırlarından sonra yazıyorum şiirimi.

Bebeğim,

Satırlara veda demiyelim de, gelecek mektuba kadar görüşmek dileği ile sana sonsuz sevgilerimi yolluyor, engin duygularıyla kucaklıyor, alnından ve gözlerinden öpüyorum. Kendine bak, hiç bir şeye üzülme, kederlenme. Güneşimle sarıp sarmalıyorum seni. Allah'a emanetimsin. Seni çok seviyorum birtanem.

Acizane gönlümün sesinden damlayan şiirim yüreğine asılsın aşkım...

YOLLARDA İZLERİNİ ARIYORUM...

özlem dolu bakışlarım gömülüyor geceye
gökyüzünde hüzünlü suskunluk
gri bulutlar gözyaşı döktü dökecek yüreğime
hislerime doluyor arsız ayazlar
buruk dudaklarımdan damlıyor sızılar
sokaklara perçilenen menekşe kokuların
girdabın içinden çekip alıyor öksüz yalnızlığımlı..

bekleyişim sabırlarımı zorluyor izbe loşlukta
çiseleyen yağmura bırakıyorum tenimi
sırılsaklam aşk damlıyor kirpiklerimden
okşuyor rüzgar saçlarımı sen gibi
yollarda izlerini arıyorum bahar tadında
mayıs böcekleri uçuşuyor yanımdan uzaklara
boynum bükük, sensizliğim yalnızlığıma ağlıyor!..

umutlarıma kelepçeler vuruluyor karanlığımda
sendeliyor sana koşar adım gelişlerim
solgun gülleri öpüyorum
dudaklarımda hatıraların canlanıyor
cansız bir varlık gibiyim küs kaldırımlarda
serseri yürüyüşlerime dolanıyor kırmızı şalın
gidemiyorum yaban ellerin çağırdığı diyarlara...

Zafer Direniş

...

31 Aralık 2017 Pazar 11:00 Lahey/nl

ÇOK SEVDİM SENİ!.. (1)

Kaz dağlarından gelen ılık rüzgarın esintileri dalga dalga inerken aşağılara çam, ardıç, yabani çiçeklerin mis kokulu havasını otelin üçüncü kadındaki 79 nolu odanın açık penceresinden içeri dolarken derinden nefes alarak dışarı bakıyordu. Alabildiğine doyumsuz yeşilliğin sevdası içine doluyor, geldiği şehirde böyle bir hava oratamında buluşamamanın hüzlü ile dalış gidiyordu. Pencere önündeki ihlamur ağacına konmuş kuşların ahenkli ötüşlerine kulağını veriyor, "huzurun sırrı burada" der gibi başını sallıyordu. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen ılıman havanın etkisi onu yatağından kaldırmış, geçen akşamın otel eğlencesinde epey yorulmasına rağmen az bir uyku ile dinlendirmişti vücudunu. Erkenden kendi isteği dışında uyanmıştı. Şaşırılmıştı ama mutlu olmuştu dinlenmiş vücudu ile uyanmasına. Uzun yıllar gelmeği düşündüğü Kaz dağlarında tatili nihayet gerçekleştirmesinin sevinci ile daha önceden "neden" gelmediği üzüntüsü ile süzüyordu yemyeşil dağın atmosferini ve masmavi gökyüzünü. Memleketin en değerli oksijen deposu, astım hastası ve diğer rahatsızlıkları olanların en tercih ettikleri yerd buralar. Ünü ülke sınırlarını bile aşmış pırıl pırıl yerlerdi buralar. Alp sağlarından sonra en temiz oksijenin olduğu kaz dağlarını kendi yurdunun insanı bile yeterince tanııyordu; tanıyanlarda imkansızlıklarından dolayı gelemiyorlardı. Tertemiz havanın özlemine çeken varlıklı kişilerin uğray yeri olmasına ve gazetelerde zaman zaman yer almasına rağmen bir türlü gelmeyi beceremmişti Turan. Nasıl oldu ise; Kaz dağlarına gelen bir arkadaşının ısrarlı telkinlerine dayanamayıp yola koyulmuştu. Geldiğine memnuniyeti yüzündeki mutluluk ifadeleri açıklıyordu. Yüzündeki huzursuz ortamın yerini sevinç kaplamıştı. Yalnızlığını yanına alıp gelmesi onu üzse de yapacak bir şeyi yoktu. Yıllardır yalnızdı. Kaz dağlarının görkemli yüzünü görecektir şekilde kiraladığı odasının penceresinin önünden ayrılmıyor, nefes aldıkça ve baktıkça içine müreffeh bir mutluluk doluyordu. Düşüncelerini harmanlarken kafasında odanın telefonu çaldı.

__ Beyefendi günaydın. Sabah kahvaltısı saatiniz başladı. Aşağıya kahvaltıya inebilirsiniz.

__ Çok teşekkür ederim. Birazdan kahvaltıdaayım.

Telefonun avizesini bırakıp elbise dolabına yöneldi. Askılıktan beyaz gömleğini ve gri kadife pantolonunu alıp yatağının üzerine koydu. Önce lavoya giderek sinek kaydı traşını oldu. Elini yüzünü yıkadı. Dişlerini fırçalayarak kokusundan yüzüne ve saçlarına püskürttü. İğde kokusuydu. İğdenin kokusunu o kadar çok severdi ki; köydeki bağ evinde dikili iğde ağaçlarına gözü gibi bakardı. Rahmetli Osman dedesi dikmiş, onun yadigarı olarak korurdu. Baharda çiçeklendikleri zaman onların mükemmel kokularını ta ciğerlerinde hissetmek için giderdi sürekli. Kokusuda o yüzden ona özeldi. En pahalı iğde kokusunu alırdı günlerce üzerinde kalması için. Arkadaşları ona çok takılırdı "Kadınları cezbetmek için mi bu özel koku!" diye. Halbuki onda böyle bir düşünce yoktu. Yıllardır bekar olmasına rağmen kadınlara hoş görünme, onları tavlama gibi bir düşüncesi hiç olmamıştı. Seveceği bir kadın henüz karşısına çıkmamıştı. Pek hoşlanmadığı kadın tipleri karşısına çıksada o oralı bile olmadan uzaklaşıyordu ortamdand. Onun kafasında her şeyi ile mükemmel, asil, duyguları sağlam, gelip geçici aşk düşünmeyen soylu bir kadın düşünüyordu yüreğini feth edecek. Eski sevdalar peşindeydi o! Ölümüne bir sevda, aşk istiyordu. Şimdiki içi boş sevdalar yerine şu hali ile yalnızlığı seçip, zor hayat şartlarını tek başına devam ettiriyordu. Akraları, babası, arkadaşları evlenmesini istediği halde o duymamıştı onların isteklerini. Sparişle gelen bir evlilik olsun istemiyordu. Yüreğin istediği, sevdiği bir sevda olmalıydı. Ömrüne iz bırakacak, asırlara kazınacak bir aşk olmalıydı yüreğinde!.

Üzerini giyindi. Yanında getirdiği ayakkabı boyası ile ayakkabılarına ince bir rütuj attıktan sonra masadaki telefonunu alarak aşağıya kahvaltı salonuna indi. Kahvaltı salonu sonbahar olmasına rağmen yoğundu. İnsanların en iyi tatil seçenekleri arasına girdiği belli oluyordu Kaz dağı etekleri. Aileler çocukları ile gelmişler, kimileri sevdiği ile ve kimileride yapayalnız. Enveai çeşit yiyecekler doldurulmuş mutfah tezgahlarına. Yeşilliklerden tutunda; balına, tahinine, her çeşit peynirlerine, zeytilerine kadar ne varsa... Mutfak görevlisi bir kadın isteyene sıcakık börek pişiriyor, katmer açıyordu. Turan, elindeki tabağa yiyeceği kadar alıp boş bir masaya gidip koydu tabağını. Çayını ve sıcak ekmeğini alarak masasına oturdu. Besmele ile çayından bir yudumla başlarken kahvaltısına, masasına biri müsade isteyerek oturmak istedi.

__ Affederseniz beyefendi, başka kimse gelmeyecekse oturabilir miyim?

__ Elbette, buyurun. Ben zaten yalnızım ve bu masada bana çok büyük. Kahvaltıma arkadaşlık edersiniz. Oturabilirsiniz beyedendi. Afiyet olsun.

__ Teşekkür ederim. Sağolasın bilader. Adım Kutluay. Size de afiyet olsun.

__ Eyvallah. Benim adım da Turan.

Dakikalık tanışmanın ardından kahvaltıya devam ettiler. Çaylar bitti, yenisi tazelandı. Sohbeta başlandı samimi duygularla. İki yeni dost birbirlerini yakından tanımak istercesine sorular soruyorlardı. Esmer tenine kirli sakalları yakışmış, kahverengi gözlerinden düşüncelerin çimbızla alındığı Kutluay söze başladı.

__Turan bey, nereden geliyorsunuz buraya? İlk kez mi?

__ Ben Isparta'nın kazası Yalvaç'tan geliyorum. İlk kez geldim. havası harika. Bizim oralarda da dağlar var ama havası, oksijeni böyle değil. İnsanı dinlendiren, mutlu eden bir havası var. Çok gelmek istemiştim ama bugüne nasip oldu geliştik. Siz nereden geldiniz?

__ Ben Van Ercis'ten geldim. Bayağı uzaklardan. Ben de astım rahatsızlığı var. Doktorumun tavsiyesi ile geldim buraya. İki hafta kadar kalacağım. Şayet iyi gelirse tekrar ailemle birlikte gelirim. Siz de sanırım yalnız geldiniz?

__ Evet, ben yalnız geldim. Çünkü yalnızım. Uzun yıllar ayrım eşimden. Çocuklarım var ama onlar kendi hayatlarını kurdular, maşallah işlerinde güçlerinde. Ben işçi emeklisiyim. Fabrikalarda çalıştım ve en son Isparta'da gül yağı fabrikasından emekli oldum. Şuan bir şey yapmıyorum. Burayı tavsiye etmişlerdi, geldik. İnşallah memnun kalırsak tekrar nasip olur gelmemiz, dedi Turan.

Çaylar içilirken sohbet öyle koyulaşmıştı ki; sanki yıllarca bir birlerini tanıyormuşçasına sohbetler devam ediyordu. Kutluay, çayının son yudumunu aldıktan sonra mücadele isteyerek dışarıya çıktı. Turan, kahve keyfini çıkarmak için çay bardağını ve yemek tabaklarını alarak görevliye teslim etti. Kendisinde kahve alıp tekrar aynı masasına oturdu. Masasının iki masa ötesinde üç kişi kahvaltı yapıyorlardı neşeye, gülere, konuşarak. Bir genç oğlan, yirmi iki yaşlarında, etine dolgun, kabadayı görünümlü, kalın kaşlı, bakışları sert. Diğer genç ise yirmisekiz yaşlarında genç kız. Kıvrımlı saçları, hilal kaşları, güzel endamı ile etrafına hoş bir hava estiriyordu. Gülüşünde inci görünümlü dişleri bembeyaz görünüyordu. Saf, tertemiz Adadolu kıızıydı. Yanlarında oturan altmışa yakın görünümlü zarif bir bayandı. Siyah saçları, ince ve alımlı yüzündeki kahverengi gözleri sevgi saçıyordu konuşurken. İnce beline giydiği elbise o kadar vücuduna oturmuştu ki Paris modasından özel ismarlama elbise gibiydi. Çiçekli süslemeleri ile etrafındakileri zecbediyordu. Masanın yanından gelip geçenler yan gözle dikizliyor, iç çekenler bile oluyordu yüz ifadelerinden anlaşıldığı kadar. Ama o yanındakilerle hoş sohbetle devam ediyordu aldirmeden. Alımlı hali dikkatini çekmişti Turan'ın. Kahvesini dudağına götürürken Turan, genç ayağı kalkıp yanındakilere seslendi:

__Anne kahve içersin? Ya abla sen ne içersin? dedi gülümseyerek.

Masadaki anneleri ve iki gençte kardeşi anlaşılan. Onlarda üçü tatile gelmiş görünüyorlardı. Turan; delikanlıyla göz göze geldi kahvesini yudumlarken. Yanından geçerken selamlaştılar başlar sallanarak. Turan'ın, gözleri masaya uzandı. Bakışları dikkat çekecek durumdaydı.. Kadın kızı ile konuşuyor, heyecanlı bir şeyler anlatıyordu. Bir ara nasıl oldu ise kadının dikkatini çekti Turan'ın onu süzdüğünü. Yüzü hafif pembeleşti, utangaç yüzünü kızına doğru çevirdi. Turan, ara sıra kaçamak bakışları ile onu dikizlemeye dikkat ediyordu. O ise ne kadar kaçmak istesede öyle bir an geliyordu ki; gözler bir birine adeta kilitlenip kalıyordu. Turan sanki saç bozulmuşçasına sağ eli ile saçlarını tarar gibi yaptı, bıyıklarına dokundu, kahve fincanını etrafında döndürmeye başladı. Nasıl bir hal aldığına o da şaşırılmıştı. Kadının yanında oturan genç kız farkına bile varmamıştı kaçamak bakışların. Kadın, şöyle bir toparlandı, öne düşmüş saçlarının zülfünü arkaya attı. Turan'ın onu gözlerinde misafir ettiğinin farkına vardığından tedirginliği belliydi. Başını hafifçe kaldırıp Turan'a doğru bakış atarken hafifçe tebessüm etti asil duruşu ile kadın. Turan'da bu bakışa güzel gözlerle baktı, istemeden, kontrolü dışında yüzünde güller açtırdı, dudakları bir şeyleri mırıldandı. Kadın yine mahcup edasıyla başını öne eğdi. Oğlu masaya gelip annesine kahvesini, kız kardeşine meyve suyunu verip oturdu annesinin karşısına. Turan; "neden annenin önüne oturdun?" der gibi bozuldu. Tam göz göze geldikleri sırada, aralarına bir perde gibi inivermişti kadının oğlu. Yanındaki sandalye boş olunca oraya kaydı. Kadının yüzünün bir kısmını rahat görebiliyordu. Kadın kaçamak bakışlarla gördü sandalyesini değiştirdiğini Turan'ın. Anlamıştı iyice ona olan ilgisini. Kalbinde rengarenk kelebekler uçuşmaya başlamıştı.Yıllardır böyle duygulara kapıldığını hiç hatırlamayadı. Bu bambaşka bir histi. Ama korkuyordu da...

Turan, kahvesini bitirmiş öylece duruyordu. Yemekte de pek fazla kişi kalmamış, kimisi odasına, kimisi mihmandarların öncülüğünde geziye çıkmışlar, bazılarıda otelin barına oturmaya gitmişlerdi. Turan yavaşça doğruldu, sandalyesini arkaya çekerek çıktı masadan. İnce, zayıf, bir yetmişdörtlük boyu ile kavak gibi dikilivermişti. Kadın, Turan'ı aşağıdan yukarıya kadar dikkatlice gözden geçirdi. Kırılmış saçlarının, yüzündeki bazı kırışıkların anlamını çözmeye çalıştı. İnce bıyığının özenle kesildiğini, kıyafetlerinin kendisine ne çok yakıştığını ve kendisini sevenin, eşinin zevkli bir kadın olduğundan hiç şüphe etmedi. Çok şanslı olduğunu bile düşündü karısının. Fakat yalnız olması kafasını da karıştırıyordu. Turan, kadının kendisini dikkatlice izlediğine çok sevindi. Tanışmak için fırsatlar oluşturması gerektiğine kara verdi. Oradan başını öne eğerek odasına çıktı. Çeketini çıkarıp koltuğa fırlarıp " Oh be! Ne güzel bir kadın. Şimdiye kadar görmediğim, yüreğimi kıpır kıpır eden bir kadın. Rabbim yardımcı olsa da tanışabilsem; nedir, necidir, medeni hali ne? İnşallah hiç bir engel yoktur onu sevmeme ve o da beni sevmesine. Gerçi benim halim ortada, yalnız biriyim. Ama o yalnız mı?" kafasında sorular sorular. Aslında o kadar da güzel bir değildi ama onu kendine çeken bir his uyanmıştı içinde. Bakışlarında, tebessümlerinde başka bir dünya görmüştü onda. Ten güzelliğinden ziyade, ruh ve kalp güzelliğine değer veren biriydi Turan.

Odanın ortasında deli tavuk gibi bir uçtan bir uca dolaşıp duruyordu. Dışarı çıkıp dağın güzelliklerini yakından görmek için dolaşmalıydı. Dolaşırken o kadını görme ihtimali olabilir diyerek koltuğa fırtattığı ceketini alıp sırtına takıştırır takıştırılmaz kapıyı açması bir oldu. Asansöre binmeyi tercih etmeyerek hızlı adamlarla merdivenlerden inmeye başladı. Otelin lobisine bir kaç basamak kalmıştı ki; o kadın ve iki evladı ile karşı karşıya geldiler. Öyle derinden bakiştılar, bir birlerinin gözlerinin içinde hayal dünyasına dalıp gittiler. Kadının yüzünde pembeleşmeler, Turan'ın yüzünden boncuk boncuk terler akmaya başladı. Kadının çocukları bu hallerine şaşırmakta gecikmediler. Kadının oğlu acele acele:

__ Beyefendi yol verir misiniz? birazcık sert ifadeyle.

__ Özür dilerim, buyurun geçebilirsiniz, diyerek yol verdi onlara Turan.

Yanından geçerlerken kadının omzuna hissettirmeden kibarca dokundu. Kadının yüreğinde titremeleri fark ettirmeden yavaş adımlarla ikinci kattaki odalarına çıktılar. Turan, dışarı çıkmaktan vaz geçerek bara oturdu. Barmenden portakal suyu vermesini istedi. Buzlu portakal suyunu yudumlarken maç seyrediyormuşçasına heyecanlanıyor, bazen tırnaklarının uçlarını dişleri ile koparmaya çalışıyordu. Barmen durumun farkına varmıştı.

__ Beyefendi, bir sıkıntınız mı var? Söyleyin yardımcı olalım size.

__ Yok yok bir sıkıntım. Teşekkür ederim. Dışarı çıkacağım ama önce şu meyve suyunu içeyim. Ormanlığa geziye çıkacağım. Guruplara denk gelirse onlarla dolaşacağım mihmandarların eşliğinde.

__ Pekiyi, siz bilirsiniz efendim, dedi barmen.

Turan meyve suyunu bitirmesini geciktiriyordu özellikle. Kadın ve çocuklarının aşağıya inmesini bekliyordu. Onlarda gezmeye geldiklerine göre mutlaka gelecekler, ormana çıkacaklardı. Endişe ve heyecanla beklerken kadın merdivenlerden elbisesini değiştirmiş olarak iniyordu narin adımlarıyla arkasında iki çocuğu ile. Turan daha da heyecanlanmaya başladı, yüreği güp güp atıyordu. Oturduğu sandalyeden düşecek gibi oldu. Hemen toparladı kendini. Kadında onu orada görünce adımlarını kıvraklaştırdı. Lobiye iner inmez çocukları ile dışarı çıktılar aceleyle. Turan kalktı, arkalarından baktı kaldı. Onunda biraz vakit aralığında çıkıp gitmeliydi. Mutlaka bir fırsat oluşacağını ümidi ile içine sevinçler dolmaya, bahar esintileri akmaya başladı gönlüne. Yepyeni bir dünya kurmanın hayallerini yaşamaya başladı...

Devamı Yarın...

Zafer Direniş

...

25 Ocak 2018 Perçembe 21.20 Akşehir

ÇOK SEVDİM SENİ!.. (2)

Yarım saat daha barda kalıp barmenle eften püften konuşmalar yaptı içeceğini yudumlarken vakit geçsin diye. Saatine baktı, 'tam çıkma vakti' der gibi yüksek sandalyesinden indi. Barmene içecek parasını ödeyerek, ' görüşürüz delikanlı' diyerek dışarı çıktı. Güneşli, çok az esinti vardı dışarıda. Sağına soluna bakındı onları görebilmek umuduyla. Onların oradan uzaklaşalı yarım saatten fazla olduğunu biran unutarak şaşkın bakışlarını gezdiriyordu etrafında. Onlardan kimseyi göremeyince ileride ormanlık içindeki gölete doğru yöneldi. Orada olmaları ihtimali ile adımlarını kıvraklaştırdı. Tatile gelenler havanın güzelliğinden istifade etmek, havasını ta ciğerleri ile buluşturmak isteyenler her alana yayılmışlardı. Bazıları guruplar halinde mihmandarların anlatımlarını can kulağı ile dinliyorlardı. Oraların özelliklerini her ne kadar kitaplardan, hazırlanan bilgi broşürlerinden okusalarda mihmandarların anlatımları ile daha bir zenginlik katıyordu bilgilerine ve sanki tatbikatı oluyordu öğrendiklerinin. Görmenin daha etkili olduğunu bildiklerinden mihmandarın her anlattığını hayret ve dikkatle dinliyorlardı. Özellikle çocuklar... Turan, onların gurupla gezenler arasına karışıp karışmadıklarına bakıyordu. Görse; hemen yanlarına iştirak edecekti. Maalesef göremedi ne kadını, ne de çocuklarını. Yürümeye devam etti kuş civıltıları eşliğinde. Tabiatın her renk tonlarının kuşattığı kıvrım kıvrım patikalardan ilerliyor, düşlerine ne güzel mutluluk tohumlar ekiyordu. Yüzündeki ifadeler bayram sevinci yaşayan çocuklardan farksızdı. Dudaklarında bazen şarkılar, bazen müzik yerine ıslık çalıyordu. Dalardaki kuşlar onu anlıyormuşçasına eşlik ediyorlardı. Keyfi on numaraydı. Patikada bulduğu iri çakıl taşlarına futbol topuna vurur gibi vuruyor, ayağının ucu acısa hissetmiyordu. Güzel bir gün, yıllarca beklediği muradına erecek sevinci taşıyordu yüreğinde, gönlünde...

Gölete vardığında balık tutanmaya çalışanlar, minik kayıklarla sefa turu atanlar, banklarda oturup güneşin sıcaklığını koynuna doldurup bahar sıcaklığını tadanlar, özel ayrılmış alanda mangal yakmaya çalışanlar, çay demleyenler, yer sofrası kurup etrafında oturanlar, efkarı kafasına vurmuşların çilingir sofrasında demlenecekleri hazırlığın ummalı şekilde hazırlayanlar, genç kızların ağaç dallarına yaptıkları salıncakta pür neşe içinde salınışları, çilveli gülüşleri, gençlerin kızların etrafında fır dönüşlerini gölümsemeye dikizliyordu Turan. Onda da bir sevdanın cemresi gönülhanesine düşmesinde gençlerin bu hallerinde kendini görüyordu. Boş bir banka geçip oturdu. Soluklanmak, bu güzel ortamı yaşamak onu mutlu etmeye yetiyordu. Bir de aradıklarını görebilse, kendini tam cennetin ortasında şanslı bir kul sanacaktı. Yeryüzünün en doğal cennetiymi burası. Ne arabaların gürütüsü, ne eksoz gazı ve boş yere korna çalmalar vardı. İnsanların selam bile vermeyi çekindiği şehirlerdeki bedbin suratlar yoktu burada. Herkesin yüzünde pembe güller, çiğdemler, papatyalar açıyordu. Kardeş, dost duygularının bariz örnekleri ile doluydu. Kuşlar, böcekler, köpekler, insanlar iç içe yaşamının tadını çıkarıyorlardı. Huzura, sevgiye, barışa çok ihtiyaç duyulduğu şu günlerde burada olmanın çok isabetli olduğunu, içindeki belirsiz huzursuzluğun yok olup yerine güzelliklerin nakışlandığı Kaz dağların ona çok değerler kattığının farkındaydı. 'Keşke daha inceleri gelseydim' der gibi iç çekti derinlerden. Bu mevsimde ağaçlar kış uykusuna yol almışken, burada ağaçların yeşillikleri ile sevgiye kucak açıyordu. Pırıl pırıl suyu olan göletinde tatlı su balıkları sazanlar, turnalar, çapaklar bile keyifle yüzüyorlardı. Gölette balık tutanlarda zevkine, spor olsun diye balık tüyüyorlar, tuttıkları balıkları tekrar suya bırakıyorlardı. Yasaktı balıkları tutunca alıp götürmek. Doğanın özelliğinin bozulmamasına dikkat ediliyordu. Özel görevliler gerekli açıklamaları baştan yapıyorlardı. Yeşillik alanlarda kaplubağalarda vardı ve çocuklarla arkadaş olmuşçasına dostlukları pekişmişti.

Turan, oturduğu banktan kalkıp göletin kuzey kısmına yapılmış minik çay ocağına gidip bir çay adı. Ücretini ödeyip geldiği banka gitmek için döner dönmez kadınla göz göze geldiler. Turan nasıl heyecanladı ve bir o kadar da heyecanlandı. Eli titremeye başladı, gözlerini kadının gözlerinden ayıramıyordu. Ela gözlü kadın da kirpiklerini oynatmadan pür dikkat kesilmişti Turan'ın bakışlarına. Adeta her ikiside kaybolup gitmişlerdi oracıkta. Diller lal olmuş, gözler anlatmak istediğini anlatıyordu iki yüreğe. Turan bir şey diyecek gibi olurken kadının kızı oğluda ellerinde yabani çiçek demetleri ile geldiler annelerinin yanına. Bakışlarına şahit olan çocuklar annelerine seslendi oğlu.

__ Anne! der demez yüzünde akşamın kızılığı çökmüşçesine mahşup edayla oğuna dönerek;

__ Geldiniz mi oğlum. bende çay alacaktım, sizde meşrubat. dedi ama tedirginliği belliydi.

__ Anne bir şey mi oldu? Yüzündeki bu ifade nedir? Elinde titrer gibi...

__ Yok oğlum bir şeyim. İçime tuhaf bir üşüme geldi. Ondna olabilir, diye geçiştirdi. Kızla oğlu annesinin koltuğuna girerek birlikte çay ocağına sokulup isteklerini çaycıya söylediler.

Turan, tam bir şeyler söyleyecekken çocukların gelmesini talihsizlik olarak değerlendiriyor ama onları görmesinde hazzını yaşıyordu. Mutlaka bir yolunu bulup tanışacaktı onlarla. O duygularıyla geldiği yere gidip oturdu. Çay ocağı karşısındaydı. Onlardan gözlerini ayırmıyor, çayından her yudum aldıkça içi daha bir başka ısınıyordu. Yüreği yerinden fırlayıp çıkacakmışçasına hızlı hızlı atıyor, içi içine sığmıyordu. O da anlamamıştı halindeki durumunu. Kadına çarpılmanın 'alın yazısı olabilir mi?' diye içinden geçirmiyor değildi. Bu kadında bir şeyler vardı ki kendisini mıknaş gibi çekmişti hiç görmediği, tanımadığı ela gözlü kadın! Çevresinde o kadar çok kadınlar, hatta hiç

evlenmemiş bayanlar olmasına rağmen ilgisini hiç birisi çekmemişti. Onlara karşı arzu doğmamıştı gönlünde. En ufak kıpırdanış olmamıştı. Bu kadında mutlaka izah edemediği bir şeyler olmalıydı. Kafasında binbir çeşit sorular cevapsızdı...

Kadın ve çocuklarda içeceklerini çay ocağından alarak Turan'ın tarafına doğru geliyorlardı. İçinden ettiği duaları kabul olmuşçasına Allah'a şükürler ediyordu Turan. Sağ tarafının on metre kadar ilerisinde masalı bank vardı ve boştu. Oraya gelip oturdular. Kızla oğlan'ın sırtı Turan'a dönük, kadın yüzüne dönük oturdu. Fakat Turan kadını yandan bakarak görebiliyordu. İkide bir sağ tarafa bakıp dönmesi tuhaf olacağından onu karşısına alacak banka baktı. İleride, onlara yirmibeş metre kadar uzakta bir bank gördü. Kalkıp oraya geçmesini yanlış anlamasınlar diye biten çayını tazelemek maksadı ile çay ocağından bir çay daha aldı. Doğruca onları karşısına alan banka geçip oturdu. Kadını şimdi istediği gibi görüyordu biraz uzak olmasına rağmen. Kadın kızına bir şeyler anlatıyordu el kol işaretleriyle. Gözlerini oğluna doğru çevirirken Turan'ı başka banka oturduğunu ve kendisine baktığını gördü. Panik havasına girse de fark ettirmedi çocuklarına. Turan çayını dudaklarına götürürken ' sizlerede afiyet olsun!' dercesine çay bardağını hafifçe havaya kaldırıp, başını salladı. Tebessüm edecek gibi oldu kadın. Çocukların ilgisini çekmek için kahvesinden bir yudum aldı. Sohbetine aynı şevkle devam ediyordu. Oğlan ayağa kalkarak kız kardeşine işaret etti. Kız da kalktı. Otele doğru gidiyorlardı. Kadın onlara 'Çabuk gelin haa!' diye arkalarından seslendi çocukların. Otelden ya bir şey alıp yetireceklerdi, ya da lavobaya gidiyorlardı. Kadının yalnız kalışı bulunmaz bir nimetti. Çocukların gözden kaybolmasını bekliyordu.

Çocuklar gözden uzaklaşınca Turan yerinden kalkarak kadına doğru yürüyordu. Kadın ona geldiğinden emindi. Yüzünü başka tarafa çevirdi yüzündeki ifadeleri görmemesi için. Turan'ın heyecandan dizlerinin bağı çözülmüşçesine yürüyor, yürüdüğünün farkına bile varamıyordu. O kadar kendinden geçmiş hali vardı ki; en ufak bir taş ayağı takılsa, oracıkta yere yığılıp kalacak, kadına rezil olacaktı. Kafaya koymuştu kadınla selamlaşmayı, kısa olsada konuşmayı. Kafasında konuşacağı cümleleri imgesiz kuruyor, en yalın kelimeleri dizmeye çalışıyordu. Nasıl bir merhaba demeliydi? Sesini titretmeden onunla konuşabilmenin cesaretini topluyordu ona yaklaşırken. Kadın baktı, Turan çok yaklaşmıştı kendisine. Telaşla otel tarafına gözlerini kaçırdı çocukların gelip gelmediğine.Turan, an ben an ona yaklaşmıştı ürkek bakışlarla...

Devamı yarın...

Zafer Direniş

...

29 Ocak 2018 Pazartesi 21:45 Akşehir

ÇOK SEVDİM SENİ!.. (3)

Masanın başına vardığında duraksadı Turan. Kadın ise ne yapacağını, nasıl davranacağını, hatta bir şey derse ne cevap vereceğini düşünüyordu telaşı arasında. Çocuklarının gelmesinden, adamı masa başında durduğunu gördüklerinde sorunlar yaşacağı korkusunda sarmıştı yüreğini. Başını hafice kaldırıp Turan'a baktı kıpkırmızılaşan yüzü ile. Utangaç, çekingen haliyle Turan gülümseyerek;

__ Merhaba, dedi titrek sesle. Gözlerini gözlerinden ayırmadan kadının cevap vermesini bekledi.

Kadın şöyle bir baktı, ağzından zor ve mahcupca çıkan kelimeyi yutkunurken heceleleyen kısık sesle:

__ Merhaba, dedi başını öne eğerek. En çok korkusu çocukların görmesiydi. Kızı ve oğluda annelerini çok kıskanır, yabancı birinin yanına yaklaşmasına tahammül edemez, gerekli tepkiyi tereddüt etmeden verirlerdi. Oğlu korkusuz, dağ komandosu yapısında, sert bakışlı, tok sözlü, kollarında pazuları pehlivan pazuları gibi güçlüydü. Lise yıllarında okulun *oks takımında yer almış bir kaç mağlubiyetin dışında maçlarını nakavtla kazanmış, milli takıma çağrılarak uluslar arası maçlara katılması istenmiş, fakat akrasif davranışlarından dolayı kendi isteği ile milli takımında olma isteğini reddetmişti. Mahallede; mahallenin kızlarına yan bakan dışarıdan gelenlerle çok kez canlarına okumuş, defalarca karakolluk olmuştu. mahallenin fedaisi denebilirdi. Mahalle halkıda onu çok seviyordu. Annesinin korkusu oğlunun akrasifleşebilir nedeniydi. Masanın başında dikilen Turan'ı gördüğünde bir bahane ile kavga etmesinden, tatilllerini gereksiz bir kavgadan zehir olur çekincesiydi. Turan, kendini suskunluğa hapsedmiş kadının suskunluğunu bozarcasına;

__ Oturabilir miyim? der demez oturmaya yönelen Turan'a müdehalede gecikmedi.

__ Lütfen! Rica ediyorum sizden. Oturmayınız! Çocukların geldi gelecekler, diye tatlı sert rica mahiyetinde bir sesle sesleniyordu.

__ Sizinle tanışmak istemiştım. Neden bilmiyorum ama inanın yüreğimin sesini dinleyerek geldim yanınıza. Otelde ilk gördüğümde, sizinle tanışmak, sizi tanımak istemiştım. Elbette ben de çekindim çocuklarınızdan. Şimdi yalnız kalınca cesaretim arttı yanınıza gelmeye, dedi mahcup haliyle.

__ Ben de tanışmak isterim, bir mahsuru yok. Çocuklarım yanlış anlar. Ben ve siz sor durumda kalırsınız. Tatilimi erkenden bitirebilir çocuklar. Şu güzel havayı rahat rahat yaşayalım. Belki bir fırsatını bulur konuşuruz. Şimdi lütfen gidiniz buradan!

__ Peki hanımefendi gideyim ama mutlaka sizinle tanışmak bana şereflerin en güzeli olacak. Bu arada benim ismim Turan. Sizin isminizde bilmek isterim müsaade ederseniz? Tebessüm yüzünde al aldı Turan'ın.

__ Benim adım da Gülcan. Şimdi gidin, çocuklar gelmek üzereler...

__ Çok teşekkür ederim. Ne güzel bir isim. Çok memnun oldum. Görüşürüz inşallah. Günün güzellikler getirsin size sevgili Gülcan. Sadece adını söyledi. Hanımefendi demesi ona uzak bir söylemdi. Samimi duygulardan ziyade resmiyet ifade ettiğinden pek hoşlanmıyordu. İsmi ile hitap etmeyi yeğliyordu karşılaştıklarında...

__ Sizde Turan bey, derken gözleri gülüyordu Gülcan'ın. Turan keyifli adımlarla otele doğru yürürken ılık çalmayı ihmal etmiyordu. İçine bir sevgi, sevinç, huzur dolmuştu. Hülayalar eşliğinde mutluluğun zirvesindeydi. Yürüdükçe gökkubbenin altında yıldızlara, Ay'a güneşe, kuşlara, rüzgara eşlik ediyor, Akdenizin masmavi sularında kutlaçlar atıyor, kumsallarında yüreğinin sevdasıyla koşuşturuyorlardı. Yılların ızdıraplı yalnızlığı bitecek ümitleri çocuklaştırıyor, avazı çıktığıınca çığlıklar atacak coşkuyla dolup taşıyordu. Ergenlik çağına adım atmıştı sanki bugün!

Kendinden geçmiş halde giderken Gülcan hanımın oğlu ve kızıda geliyorlardı. 'Oh be! Tam vaktinde ayrılmışım' diye geçirdi içinden. Biraz daha lafa tutsaydı Gülcan hanımı, yan yana görünmesi pek hoş olmayacaktı. Kalbinin atışları sevdasına susabilirdi karışılacağı olumsuzluklarda. Başka bir hava olgusuyla, neşeyle adımlarını sürüklerden oğlan ve kızla karşı karşıya geldiler dar yürüyüş patikasında. Turan yüzlerine baktı gülümseyerek. Onlarda bu bakışa aynı güzellikle cevap verdiler. Turan bir bahane bulup konuşmak istedi onlarla.

__ Gençler kusuruma bakmayın, nasıl buldunuz burayı? derken kız söze girdi beklemediği bu soru karşısında:

__ Teşekkür ederiz beyefendi. Çok güzel bulduk. Bizim açımızdan çok iyi. Ya sizin açınızdan?

__ Benim açımdan da mükemmel bir yer. Ben ilk kez geldim ama yine geleceğim yaz aylarında. Huzur, tertemiz bir hava burada, öyle değil mi?

Oğlan, kızkardeşi cevap vermeye hazırlanırken:

___ Beyefendi, siz nereden geliyorsunuz? Buraların insanına pek benzemiyorsunuz. Bana biraz öyle geldi. dedi nazik ve yumuşak bakışları ile.

___ Evet, buralardan değilim. Isparta'nın Yalvaç adlı kazası var. Oradan geldim. Nasıl farkına vardınız? derken gülümsedi Turan.

Ayak üstü konuşmalarda bir birlerinin isimlerininide öğrendiler. Oğlanın adı Bedirhan, kızın adı Birgül'dü. Annesiyle birlikte geldiklerininide ilave ettiler konuşmaları arasında. Turan; annelerini kendilerinden önce tanıdığını dese; fırtına kopabilirdi. Bu güzel tanışmaları hiç olmayabilirdi. Turan onlara güzel temenniler dileyerek ayrıldılar. Turan'ın gönlü anneleri ile birlikte çay partisinde buluşmasını arzulayarak otele, onlarda annelerine döndü.

Akşam olmak üzereydi. Kaz dağlarının eteklerini öpen güneşin fersiz ışınları kıpkırmızı, romantik aşıklara kucak açıyordu. Günbatımının seyri doyumsuzdu. Güneş daha aşağılara indikçe uzun çamların arasından süzülüp gelen şiirsel ışınları ruhu okşuyor, nice sevdaları buluşturuyordu. Dağların ardına usul usul kayıp giderken, bazıları akşamın hüznlerini kadehlere dolduruyor, bazıları kahve fincanlarına ayrılık kokularını serpiştiriyordu. Kimileri akşamın yalnızlığına boynunu bökerek, gözlerin nemli bakışları ile karınlıkların içinde kayboluyordu. Mechul yalnızlıklar daha bir kahırdı! Turan, odasında kısa bir kestirmenin ardından akşam kıyafetini giyerek akşam yemeğine indi. Nefis yemeklerin kokusunun sardığı otelin lokantasında boş bir masaya geçip oturdu. Sabah kahvaltısındaki Kutluay'ı aradı. Yine birlikte yemek yemeği umuyordu. Yemeklerini alıp masasına korken arkadan biri omzuna dokundu.

___ Afiyet oldun Turan bey, dedi Kutluay.

___ Ya inan kalp kalbe karşı derler ya! Aynen öyleymiş. Seni arıyordu gözlerim birlikte yemek yeriz diye. Bu düşüncelerde iken omzuma dokundun. Bu kadar olur artık, dedi gülerek.

___ Tamam, bende yemeklerimi alıp hemen geliyorum. Senin başka bir isteğin varsa getireyim mi?

___ Çok teşekkür ederim. Tatlı almadım ama yemekten sonra alırız, dedi.

Yemekler yenirken günün nasıl geçtiğini bir birlerine soruyor; gördüklerini, yaşadıklarını birbirlerine anlatıyorlardı. Yemek saati henüz başlamıştı. Çoğu henüz gelmemişti. Gelmeyenler arasında Gülcan hanım ve evlatları da yoktu. Nedense henüz teşrif etmemişlerdi yemeğe. Turan, arkadaşı ile sohbet ediyor, yemeğini yiyor ama onları da düşünüyordu. Buradan ayrılmalarından korkuyordu. Bir kaç dakikalık tanışmanın ardından daha çok şeyler konuşulacak, birbirlerini daha iyi tanıma fırsatı doğacaktı. Sabırla lokmalarını yutarken, Allah'a dua ediyordu onların gelmelerine. Yıllarca yüreğinde saklanmış bir sevda ateşini tutuşturmuştu. Mutlaka onunla enine boyuna tanışmalıydı. Ömrünün ikinci baharını yaşayacak akderi olabilirdi Gülcan hnaım.

Gülcan'dan kısa zaman içinde etkilenmesin tek bir nedeni olabilirdi. Duruşu, bakışları, yürüyüşü, giyinişi, konuşu onu büyülemişti. Zarif vücut yapısının ayrı güzelliğini bir kenara koyuyor, onun bakışlarındaki derinliğinde kendini buluyordu. 'Yıllarca beklediğim güzel, asil bir kadın!' diyordu gönlü. Çevresindeki tanıdık kadınlardan apayrı bir özelliğin olduğunu hissediyordu. Tek düşüncesi, yeterince konuşamadığından medeni halini henüz öğrenememişti. Çocukları ile geldiğine göre kendisi gibi yalnız olduğuna hüküm veriyordu. 'Evlili olsaydı kocası mutlaka yanlarında olur' diye yorumluyor, kocasından ayrılmış umutları kat be kat artıyordu düşüncesinde. O düşüncelerle kafasını meşgul ederken kendisini masada yemek yediğini utmuştu. Yemeğini yerken yanındaki arkadaşı ara sıra konuşmada duymuyordu. Belirsiz kafa sallamakla geçiştiriyordu arkadaşını.

Kutluay dayanamadı bu duruma:

___ Hayırdır bilader? kafanı meşgul eden bir durum mu var? Dalıp gittiğini, konuştuklarımı duymuyorsun, dedi hayret bakışlarıyla.

___ Özür dilerim Kutluay. Sorma, kafam bir yere takıldı ama kötü bir durum yok anlayacağın. Öylesine dalıp gittim.

___ İyi aman öyle olsun kardeşim. Bende korktum aksi bir durum var diyerek...

Yemekler ve tatlılar yendikten sonra çay faslına başlamışlardı Turan'la Kutluay. Nefis çaylarını yudumluyorlar, kendi bölgelerinden bahsediyorlardı. Her ikisi de birbirlerinin geldiği vilayete, kazaya gitmemişlerdi. Van Ercis Turan'a uzak olduğu kadar, Kutluay'a da uzaktı Turan'ın geldiği yerler ve hiç bir işleri düşüp gitmemişleri. Oralara özel gezi yapmak akıllarına bile gelmemişti. Yabancılar ellerinde haritalar Türkiye topraklarını karış karış gezerlerken ve görerek sağlam bilgiler edinirken bu ülkenin kendi öz evlatlarının çoğunluğu gezme, görme alışkanlıkları olmadığından, kimileri de maddi imkansızlıklarından ülkesini tanıma fırsatını bulamıyorlardı. İmkani olanların genelde Marmara, Ege, Akdeniz bölgesine gitme tercihleri oluyordu. Diyarbakır, Mardin, Urfa, Hakkari, Doğubeyazıt, Van, Bitlis vs. doğu illerimizin tarihi yerlerini, güler yüzlü, misafirperver insanların tanımaktan mahrumdular. Ecnebiler en ince ayrıntılarına kadar ülkeyi tanımak için her fedekarlığı ve zorluğu göze alıyorlardı. Halkla kaynaşıyor, kültürel zenginlikleri tadıp ülkelerine dönüyorlardı. Nedense bu ülkenin kendi insanı gezi alışkanlığına erememişlerdi. Turan ve Kutluay yaşadıkları yurtlarının özelliklerin yemeden içmeye anladıkları hayretler içinde kalıyorlardı. Birbirlerine ziyaret etme söz verirken sohbetin tadında zamanda akıp gidiyordu. Samimiyetleri bal kaymak devam ederken Turan, beklediklerinin geleceğinin sabrı ile lokantaya giriş kapısını sık sık dikizliyordu Kutluay'a farketmeden.

Elinde alışveriş çantaları ile içeri girdi Gülcan ve çocukları. İçeriye göz gezdirerek pencere kenarında bir masaya oturdular. Belliki yemek yememişler, alışveriş yapmışlardı. Kazaya inerek mağazaları dolaşmış, markalı çantalardan da anlaşıldığına göre elbiseler alınmıştı. Gülcan, kendi çantalarını ve kızının elindeki çantayı alarak oğluna verdi.

__ Oğlum hadi sen bunları odaya koy gel. Bizde yemeklerimizi alıp gelelim. Sana da bizim yediklerimizden getiririz.

__ Tamam anne. Hemen kor gelirim, diyerek odalarına gitti. Annesi ve kızkardeşi masadan kalkarak mutfak tezgahında sergilenen açık büfelerden yiyecek ve içeceklerini almaya gittiler.

Turan, Kutluay'ın bir yere dikkatlice baktığını görünce, o da onun baktığı yöne baktı. Gülcan ve kızını görünce zemheride kalmışçasına içini bir titreme aldı, sevincini belli edercesine:

__ Oh be! dedi derin nefes alarak. Bu duruma şaşırın Kutluay:

__ Anlamadım! Neden derinden bir 'Oh' çektin Turan? Yüzünde de bir değişim oldu. İnan anlayamadım!

__ Yok ya! Öylesine içimden bir ses geldi. Eski bir geçmişi hatırlar gibi oldum, dedi.

Gülcan ve kızının yemek almaya gidişine bakışları mıhlanıp kaldı. Çok sevinçliydi. Gittiklerini sanıp içini korku sararken akşamına huzursuzluk doluyordu arkadaşına belli ettirmeden. Neyseki Allah dualarını kabul etmişti. Onları görünce çölleşen yüreği gülistanlık oluvermişti bir anda. Ne olursa olsun, bu akşamın ilerleyen saatlerinde onunla oturup konuşmanın çaresini bulmaya çalışıyordu. Arkadaşından bir bahane ile ayrılıp veya onu yanından göndermesi gerekiyordu. Mutlaka konuşmalıydı Gülcan'la. Önüne ne engel çıkarsa çıksın kesinlikle onunla konuşacaktı. Ama bu isteğini ona bildirmesi gerekiyordu. Ya kabul etmezse, çocuklarından dolayı görüşmeye yanaşmazsa! Deli düşünceler beynini kemiriyordu. Sonunda kararını verdi. Bir sebeple arkadaşını yanından gittikten sonra bir kağıda kısacık mesaj yazıp çocukların farkına varmadan ona ulaştırmasıydı. Ancak böyle bir haberleşme yoluyla buluşabileceklerine kendi kendini ikna etti!

Arkadaşını yorgunluğunu öne sürerek odasına çıkacağını söylediğinde bayram sevinci yaşamıştı Turan. Kendi isteği ile gitmesi onu daha da memnun etmişti. Bir şeyler söyleyip yanından ayrılması arkadaşını gücendirebilirdi. Neyseki kendi isteğiyle gitmesi Turanı çok mutlu etmişti. Şimdi kısa bir pusula yazarak Gülcan'a ulaştırabilmek meseleydi. Cebinden not defterini ve kalemını çıkarıp isteğini yazdı.

'Sevgili Gülcan,

Bu akşam geç saatte olsa sizinle mutlaka konuşmak istiyorum. Ne olur bu ricama olumlu karşılık vermeni istiyorum. Sevgilerimle...'

Pusulasını dürdü, büktü. Vereceği anı kollamaya başladı...

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

01 Şubat 2018 Perşembe 00:15 Akşehir

ÇOK SEVDİM SENİ!.. (4)

Lokantanın beyaz ışıkları altında çatal kaşık, tabak sesleri azalmıştı. Yemeğini yiyenler ayrılıyorlardı çay ve kahve kefinin ardından. Giriş kattaki bara geçenler, akşam sefasının yürüyüşünü yapmak, gökyüzünde gelin gibi süzülen ay'ı, kümeler halinde bir birlerine kur yaparcasına göz kırpan yıldızları romantik havasında izlemeye, serin gökkubbenin altında bahar tadında, ılık rüzgarın salladığı dalların nazik hışırtıları arasında yürüyüşe çıkan sevgililer, aileler adımlıyorlardı patikalarda. Günün yorgunluğuna yenik düşmüşlerse odalarına çekiliyorlardı. Garsonlar masaları topluyorlar, topladıkları bulaşıkları bulaşıkhaneye götürüyorlardı aceleyle. Onlarda hayli yorgundular. Sabahın erken saatlerinden, gecenin geç saatlerine kadar ayaktaydılar. Gülcan ve çocukları da yemeklerini yemiş; çay faslına ne çay, ne de kahve kalmıştı. Kahveyi çok seven Gülcan, lobiye inip orada içmek istiyordu. Çocuklarda alış veriş yorgunluğu vücutlarına çökmüşçesine oturuşları, kalkışları hımbıl, tembel insanlar gibiydi. Pek kalası yoktu onların. Odalarına çekilip dinlenmek isteselerde anneleri onları zorlayarak aşağıya inmelerini ikna etmişti.

__ Çocuklar ben barda tek başıma oturmam yakışksız olur! Bakarsınız annenize takılanlar olabilir yalnız kalışımı fırsat bilenler. Her yan kuzgunlar dolu, derken şakacık yaptığını gümlüseyerek söylüyordu.

Oğlu Bedirhan:

__ Yok anne! Buradaki insanların hepsi böyle bir şey yapacaklarını sanmam. Gördüğümüz kadarı ile maganta tipi hiç bir kişiye rast gelmedim ben. Burası Taksim, Beyoğlu, Eminönü mü? Ama biz yine de yanında kalacağız, seni yalnız bırakmayız anneciğim, biriciğim. Sana arkadaşlık ederiz abla ile yorgun halimizle... Sen cansın, canansın bizim için fıstığım!

Ablası söz etmeden durur mu?

__ Aneeemmm! Sen nerede biz oradayız. Sen kahve içerken bizde taze sıkma portakal suyu içeriz. Kibar dudaklarından dökülen bal sohbeti dinleriz bizde...

Hep birlikte kalıp merdivenlerden aşağıya inerek barada kendilerine boş bir masa bularak oturdular. Turan masasında onların bara gidişlerine bakarken mutlu görünüyordu. Odalarına çıkmayışları onu çok sevindirmiş, yazdığı pusulayı vermenin yolu daha kolay olacağını düşünmüştü. Garson masasındaki boşları alırken o da kalıp aşağıya indi. Barda yüksek sandalyelerden birine geçip oturdu. Bar doluydu. Alkol alanlar, kahve ve meşrubat içenler, mezeleri atıştıranlar pürneşe içinde akşamlarının tadını çıkartıyorlardı. Kahkaha atanlar, yüreği buran şarkılara takılıp kalanlar, sohbetlerini derin derin koyulaştıranlar başka dünyaların içindeydiler. Turan, taze sıkılan ekşi nar suyunu yudumluyor, Gülcan ve çocuklarının oturduğu masayı kolluyordu. Dinlediği müzik öyle etkilemişti ki onu; dağları, denizleri aşarak ülkeler ötesine kendini atıyor, hüznü sağnağında kalıyordu. Gurbet, bir gariplik esiyordu içinde. Kederlere gark oluyor, geçen yılların talihsizliklerini gözlerinin önüne seriliyordu. Şöyle bir silkindi 'kendine gel Turan!' dercesine. Karşısında ay parçası, gönlünün cenneti dururken olumsuzluklarla içlenmenin zamanı mıydı? Gelip geçen yılların acı dolu hazanlarına karşılık, karşısında taptaze bir bahar duruyordu. Onunla tanışacağı sırada olumsuzlukları depreştiren şarkının biran evvel bitmesini bekliyordu. Nemli gözlerle Gülcan'a baktı. Kahvesini içiyordu neşe içinde. Çocukları ile sohbeti keyif vericiydi. Bir bahane ile barda oturan Turan'a baktı. Gözler alev alevdi ikisininde. Gülcan, çocuklara eğilerek sessizce bir şeyler söyleyip ayağa Kaltı. Lavobanın olduğu yöne gidiyordu. Lavoba çocukların arka yönündeydi. Aheste, İstanbul hanımefendisi edasıyla rafan adımlarla giderken Turan fırsatı yakalamıştı. O da çocuklara fark ettirmeden sandalyesinden inip barmene:

__ Lavobaya gidip geleceğim. İçeceğim burada kalsın, gelince içerim, diyerek ayrıldı.

Çocuklara görünmeden yılan gibi kayıp gitti. Nurcan kadınlar lavobasına bir kaç adım kalmıştı. Ona yetişen Turan kısık ses tonu ile:

__ Gülcan iyi akşamlar. Şu yazdığım pusulamı alır mısın çocuklar görmeden? derken terler akmaya başlamıştı yüzünden.

Gülcan ne yapacağını şaşırıp kaldı. Beklemiyordu böyle bir durumu. Evlatların görmemesi için içinden ne kadar dualar varsa bir çırpıda dökülüverdi yüreğinden.

__ Turan bey, beni zor duruma düşürdüğünün farkında mısın? Tamam, hemen ver ve uzaklaş yanımdan. Gece okurum yazdıklarınızı, der demez aceleyle aldı pusulayı ve avucunun içine sıkıştırdı. Kıvrak adımlarını daha da hızlandırarak lavobaya girdi. Turan'da kendi lavobasına girdi. Girer girmezde lavobada yüzünü soğuk suyla yıkadı.

__ Rabbim ne olur bana yardım et! Yazdıklarına olumlu cevap verir inşallah, dedi. Yüzüne bir kaç kez daha soğuk su serpiştirerek çıktı lavobadan. Bara varıp kalan nar suyunu bir dikişte bitirip yenisini söyledi. Gülcan'ın çıkışını gözetliyordu. İçine sıkıntı düşmüş, kendisini mahcup edecek tavırlar takınırsa bu sevda başlamadan bitecekti! Gülcan'ın yüzündeki ifadeler ona yön verecekti. Hayatının en heyecanlı anına bırakmıştı kendini. Tatlı ve acı anlarını

bir arada yaşıyordu. Yüreğinin hızlı atışını durduramıyordu.

Gülümseyerek, yüzünde tatlı ifadelerle göründü Gülcan. Turan, Marmara denizinde uçuşan martıların sevincine bürünmüştü. Olumlu cevap almıştı yüzündeki tatlı gülümsemelerde. Çocuklarının yanına oturduğunda onlarda annelerinin neşeli haline, evlatları ile bir arada olmasına bağlıydılar. Çocuklarını çok seviyor, her istediklerini elinden geldiğince yerine getiriyordu. Birgül'de, Bedirhan'da annelerine aşırı düşküydüler. Onu asla kırmazlardı. Evlatlık vazifelerini yerine layıkı ile getirdiklerinden Gülcan'da onlarsız bir dünya düşünemiyordu. Her gittiği yere onları da götürüyordu. İmkansız oldukları dönemlerde evlatlarının okul tatilini bekler, birlikte giderlerdi. Anne-evlat ilişkisinden daha ziyade onlarla arkadaş, dert ortağı canlarıydı.

Bedirhan hüzünleri kuşanmışçasına:

__ Anne, babamızı da getirseydik keşke! Onusuzda olmuyor, dedi boynunu bükerek.

__ Oğlum çok haklısın ama baban arkadaşları ile önceden sözleşmişler, denize balığa çıkacaklar. Onunda en büyük sevdiği şey balık tutmak. Tasalanma sen; inşallah yazın Alanya'ya denize birlikte gideriz. Buranın temiz havasından, bana çok iyi geldiği için tedavi amaçlı geldik sayılır kuzum. Sen tasa etme, mutlu olmaya çalıştım.

Birgül:

__ Annem buranın havası için ve bizide yanında arkadaşları olarak getirdi Bedirhan, dedi gözlerindeki sevinç ışıltılarıyla. Üzülme sen kardeşim. Babmızılada gideceğimiz yaz gelsin hele. Sıkma canını, üzülme sen ablam.

Gülcan çocuklarını dinlerken isteksiz gülümsede, elinde olmadan dalıp gidiyordu belirsizlikler içinde geçmişe. Yüreğindeki sevginin derecesini onlara belli etmeden yıllarca babaları ile mutluluk görüntüsünde evlatlarına hiç belli etmemişti. Aslında seviyordu kocasını ama bu sevginin yeterliğini sorgulayabilirdi. Yaşça kendinden büyük, annesizliğin acılarında büyümenin ceremesini emir vaki, görücü usulü ile evlendirilmesi pek hoşuna gitmemişti. Garip bir yalnızlığa boynunu bükmüş, adamın zenginliğine tav olan ailesinin onun sevip sevmediğine bakılmaksızın verivermişti genç kızın düşüncelerine başvurmadan. Ata ne diyorsa o olmuştu ve kaderine razı, tepki vermeden evlenmiş, severek evlenemediği adamdan iki evlat edinmişti. Artık o bir anneydi ve yaşamını, ömrünü iki evladına adamıştı. Yaşıda ilerlemiş, kurduğu yuvasını her türlü zorluğa karşı korumaya and içmişti. Pek şikayetçi olmadığı kocasında sadece sevgi eksikliği vardı. Yaş oranından ve onun gönlünün isteksiz evliliğinden etkilenmiş olsa da evlatlarının sevgisi olumsuzlukları arka plana itiyordu. Fakat o da; yaşayamadığı aşkı tatmak, yüreğinde depremler yaratacak bir kutlu sevdaya aç, muhtaçtı. İstiyordu ki saçlarını parmakları ile tarayacak, dudaklarından sıcacık öpecek, ince beline sarılıp koklayacak bir yiğit. Yılların ruhunun ezilmişliğinde bunları düşündükçe gönlü coşuyor ama çocuklarının varlığı onu frenliyordu ilerisine adım atmasına. Şaşkındı. En kötü ihtimalleri göze alacak cesareti kendinde bulamıyordu. Turan'ın eline tutuşturduğu pusulayı bile korkusundan, endişesinden açıp okuyamamıştı. Çantasına atarak, oda da çocukları uyuduktan sonra okumayı düşünüyordu. 'Acaba ne yazdı' diye içini kemiriyordu merakı. Yüreği sıcacık olmuştu gözlerine baktığında Turan'ın. Olumlu bir hava esiyordu hayallerinde ılık ılık... tatlı düşler onu masal dağına götürmüştü bile...

Gözüne ayrıldılar bardan. Gece, vaktini yeni bir güne deviriyordu. Cumartesi sabahına adım adalı iki saat onbeş dakika olmuştu. Koyu sohbetlerin, kahkahaların saatleri değirmen gibi öğütülüp gitmişti. Zaten eğlenmeye gelenlerin amacında hoş vakitler geçirmek değil miydi? İlerleryen saatlerde esnemeler sıklaşınca uykular akıyordu yorgun gözlerde. Kalkan gidiyordu odasına. Gülcan ve evlatları kalktıkları an, Turan'da kalktı odasına gitmeye hazırlanıyordu. İçtiklerinin ücretini ödeyerek. Bedirhan'da aile reisi edasıyla bara gelerek içtiklerinin borcunu ödedi. Asansöre yöneldiler odalarına çıkmak için. Turan, merdivenleri tercih etmişti. Birlikte asansöre bindiklerinde çocuklara telaşlı halini belli etmesinden çekinmişti. Üçüncü kat kaç merdivendi ki atletik yapısına. Gençliğinde atletizm, futbol ile hemal olmuş ve hala bu yaşında futbol oynuyordu fırsat buldukça. Merdivenleri bir çırpıda çıktı onsekizlik delikanlı kıvraklığında.

Odalarının kapısını açar açmaz Bedirhan ve Birgül yataklarına koşarak attılar hantallaşmış vücutlarını.

__ Oooo bakıyorumda evlatlarım çok yorgun düşmüşler, dedi Gülcan. O da esniyordu sözleri arasında. Tatlı bir yorgunluk vardı hepsinde de.

__ Evet anne, yorgun düştük! Şu üstümü çıkarır çıkarmaz dalacağım uykuya. Aceleyle gömleğini, ve pantolonu çıkardı yatağa uzanık halde. Fırlatıp attı elbiselerini. İyi geceler dileyerek yorgun üzerine çekip tatlı rüyalarda buluşmak keyfiyle dalıp gitti Bedirhan...

Birgül'de on dakika içerisinde yatağında kaskatı kesilmişti. Yorgunlukları onları çabuk uykuya dalmasını sağlamıştı. Gülcan, pusulayı mutlaka okumalıydı. Meraktan çatlıyacak kadar oldu. Çocuklarına iyice baktı uykuya dalıp dalmadıklarına. Mışıl mışıl uyuyorlardı. Artık emindi pusulayı okumaya. Çantasını alıp lavobaya gitti. Kapıyı ardından kilitleyerek pusulayı çantasından çıkardı. Elli titriyor, kalbi en şiddeti ile vuruyordu. Kendinden geçecek sandı bir an. Tatlı sevinçli duygular içine akarken açtı pusulayı, okumaya başladı. Kısacık not düşülen yazılan yazıyı okuyunca, dolu dolu nefes aldı. Turan'la konuşacaktı. Bilmesi gerekenleri ona anlatmalıydı. Evlatlarından bu fırsatı nasıl bulacaktı? Kafasına takılan duydu! Ama Turan'a karşı hislerinde hoşluklar yeşermeye başlamıştı. İmkansızlıkları aşabilecek yardımı Allah'tan bekleyecekti. Kahırlı yılların ardından gerçek sevda güneşi doğabilecek miydi ızdıraplar yüklü yüreğinde?

'Rabbim sen büyüksün' dedi içinden.

Mutlu duygular ile başını yastığa koydu. Gözleri tavana takılmış, orada bir şeyler görüyordu. Onu sarıp sarmalayan güzelliklerle uykuya daldı Gülcan... Turan hala uyumamıştı. Pencere kenarına oturdu. Keyifli efkarla sigara içmek istercesine elini cebine attı. O an unutmuştu yıllar sigarayı bıraktığını. Elleri boş ceplerini karıştırdı. Aşk unutturmuştu sigaradan nefret ettiğini! Yıldız gibi parlayan gözleri karanlığın koyulaştığı uzaklara dalıp gitti yarınların müjdesini beklercesine...

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

03 Ocak 2018 Cumartesi 01:00 Akşehir

ÇOK SEVDİM SENİ!.. (6)

Cesaretini ve gücünü toparlayarak kahvaltılıklarını alıp Gülcan'ın masasına yakın bir yere oturdu. Öyle bir denk getirdi ki oturuş şeklini, Gülcan'la gözgoze gelecek vaziyetteydi. Kahvaltısını gözlerinin ta derinliklerine bakarak yapacak, sıcacık duygularla keyiflenip, düşlerinin dünyasında masmavi gökyüzünde gelinlik gibi duran bembeyaz bulutları öpecekti. Sonra hayaller kuracak, Gülcan'a en güzellerinden mavi gelinlik giydirecek, faytonla nikah salonuna gidecekti kırmızılı, beyazlı, pembeli güller arasında. Bu sevgi dolu düşlerle gözleri buğulanıyor, şiirsel dugularla çayını yudumluyordu. Karşısında Kuğu güzelliğinde süzülen Gülcan; yüzünden, bakışlarından, dudaklarındaki kızılığın aşk damıtıyordu Turan'ın gözlerine, pırpır eden yüreğine. Çay bardağını tutuşundan tutun da, lokmalarını ağzına alırken gösterdiği nezaket tavırları hayranlık bırakıyordu Gülcan. Turan, çocuklarına sezdirmeden o muhteşem güzelliği izliyor, en kısacık anda onunla başbaşa buluşmayı yeğliyordu.

Çocuklar çayların son yudumlarını içerken:

__Anne ablamla dışarı çıkıp güneşi, kuşları selamlayalım, ne dersin? dedi Bedirhan.

Güneşi, kuşaları selamlamaktaki maksatları başkaydı ve annesi durumu biliyordu. Bedirhan değil ama Birgül sigara içiyordu çok sıklıkla içmesede. Anne ve babasının yanlarında siğara içmiyordu Birgül. Annesi her zaman bırakmasını tenbihlediği halde bırakmamıştı. Tiryaki değil, dudakları arasından duman çıkarmanın keyfiyle içiyordu. Biraz da arkadaşlar arasındaki özentiden kaynaklanan bir alışkanlık gibiydi sigara içmesi. Anne ve babasını onun tiryaki olmasından korkuyorlardı. İleride başka alışkanlıklara yönelebilir tehlikesi daha çok düşündürüyordu onları. Şehirlerde ve hatta en küçük yerleşim birimlerine kadar inen, okulları, geleceği karartılan gençleri etkisi altına alan uyuşturucu baronların maşalarının elinde yok olan ve devletin zehir tacirlerinin karşısında aciz kalışı, memleketin genelinde tahmin edilemez tehlikeler oluşturuyordu. Her gün gazetelerin üçüncü sayfalarında, Tv ve radyo haberlerinde uyuşturucudan ölenlerin haberleri veriliyordu ebeveynlerin çığıllıkları arasında. İlkokul çocuklarına kadar inen tehlikenin farkına ve ciddiyetine varamayan devlet yönetimine acizlik ve korkularından tepki veremeyen anne ve babaların çaresiz boynu büküklüğü katil uyuşturucu baronlarını daha da cesaretlendiriyordu. O nedenle Gülcan ve eşi kızının biran önce zararlı sigaradan vazgeçmesi nasihatları henüz etkili olamamış, Bedirhan'a bu kötü alışkanlığın sirayet etmesinden endişeleniyorlardı haklı olarak. Hala üniversitede üçüncü sınıfta okuyordu. Okuldaki haylaş çocukların etkisinde kalmadan okulunu bitirebilse mutluluğun en güzelini tatacaklardı oğulları için. Memleketin evletleri her kötülüğe heder ediliyordu başı bozuk düzende. Birgül'le babası özel olarak konuştuğunda sigarayı bırakmanın sözünü almıştı. Onlarda bu söz karşısında sabırla bırakacağı anı bekliyorlardı.

Gülcan, kızının gözbebeklerini delercesine baktı:

__Hadin bakalım, selamlayın havayı, güneşi, kuşları, gökyüzünü ama fazla dumanlama ortalığı kızım! diyordu dargın bakışlarla.

Turan, çocuklar dışarı çıkarken bayram havasına bürünmüştü. Fırsatın en alasının geldiğine o kadar çok sevinmişti ki; kuş olup konacaktı Gülcan'ın omuzlarına. Tatlı tebessümlerinden bal damlıyordu. Kaç gündür sabırsızlığını zorlayan sınırında bekliyordu bu anı. Çocukların dışarıya çıktıklarından emindi. Masasından kalktı, Gülcan'a sevgi dolu yıldırım bakışlar attı. O da bu bakışa karşılık gülen gözlerle cevap verdi. Bacaklarında sıtma titremeleri ile vardı Gülcan'ın masasına.

__Merhaba Gülcan, diyebildi titrek haliyle.

__Size de merhaba Turan bey. Buyur otur diyeceğim ama çocuklar hemen gelirse! Gerçi kızım sigara içmeye gitti, biraz oyalanırlar dışarıda, derken Turan'ın coşkusu tavan yapıyordu o anı yakaladığı için.

__Çaylar içtik kahvaltımızda, isterseniz ben kahve alıp geleyim mi Gülcan hanım?

__Peki Turan bey, benimkisi sade olsun!

Turan'ın bacaklarındaki titremeler yerini yüreğine bırakmıştı. Kahveleri bir çırpıda getirerek Gülcan hanıma sade kahvesini ikram etti ve kendiside tam karşısına oturdu. Hafif beyazlaşmış griye çalan saçlarını parmakları ile tarar gibi yaptı. Dudaklardan önce gözler konuştu. Yılların hasreti yüklenmiş bakışlar öyle anlamlıydı ki... İkinisinde kaderlerinde kaoslu seneler bitmek bilmemişti. Mutlulukları yok denecek kadar azdı geçen zamanlarında. Gönülden aşkı tadamamışlar, adeta talihlerine küserek içlerine kapanmışlardı. Kaderlerine razı edilmişlerdi bir bakıma. Gülcan, kendinden oldukça yaşlı biri ile evlendirilmesi, Turan'ın evdeki huzursuzluğun ve sevgisizliğin getirdiği bunalımlar çıldırma noktasına gelmiş ve zamanı gelince ceketini alıp çekip gitmişti ardına bakmadan! O gidişin bir daha eve dönüşü olmamıştı. Ama Gülcan eşinden ayrılmamış, çocuklarının perişan olmasının korkusu ve bir de eşinin ona karşı her hangi bir saygısızlık yapmaması, asla şiddeti görmemesi ayrılmama sebeplerindendi. Kocası ona oldukça şevkatli davranıyor, bir dediğini ikilemiyordu. Fakat yüreğinde aşk ateşi sönmüş, onunla bir baba, arkadaş, dost

anlaşıyordu. Her ne kadar iyi niyetli biri olsa da eşi; aralarında sevgi, aşk olmaması onu karanlık dünyasına mahkum ediyordu. Yüzü gülüyor, içi alev alevdi. Evlenmeyi düşünmemişti Gülcan. Onun hedefi üniversiteyi okumak, kariyer dahibi olmaktı. Liseyi iyi derece ile bitirmişti. İlerisi için odaklandığı hedeflerin önüne engeller konulmuştu. Anne hayatta olsaydı evlilik olmayacaktı. Öyle bunalım içine girmişti ki, aklının ucundan geçirmediği anda evlendirilmişti. Üstelik kendinden yaşça biriyle... Gençliğinin sızıları hala yatıyordu kalbinde. Şimdi kendi yaşında biri ile gerçek aşkın pırıltılarında hayat bulacak gibiydi.

Yılları öğütüp gelmişlerdi her ikiside. Turan'ın eşine biten aşkı hayata küstürmüştü kendini. Üç çocuğunun hatırına katlanmıştı onca yılları. Mevsimleri hazan, kıştı. Küçük bir esnaftı kasabası Yalvaç'ta. Kasabadan çoğu ayrılmış az iş alanı olmasından. Kasaba halkı genelde çiftçilikle uğraşüyor, sanatkar olanlarda küçük atölyelerinde günlük nafakalarını çıkarıyorlardı. Turan, demir doğrama ustasıydı ama anlamadığı iş yoktu. Dükkanına gelen her işi yapmadan göndermezdi. İşte bu küçücük iş yerinden kazandıkları ile çocuklarını güçle okutabilmişti. İlk çocuğu Ayyüce ve iki oğlu Alparslan, Bilgehan üniversiteyi okumuşlardı. Kızı edebiyat öğretmeni, Alparslan beden eğitimi, Bilgehan ise ziraat mühendisi olmuştu. Üçünde iyi birer meslek sahibi olmaları onu çok mutlu etmişti. Oğullarını sadece yaz tatillerinde öğleden sonra yardım etmelerini istemiş, onların demir doğrama sanatkarı olmalarını istememişti. Her akşam yurgun düşüyor, hanımın suratından sevimsiz tavırlar evin havasını bozuyor, sosyal hayatı nerdeyse yok gibi bir hayatı vardı. O nedenle evlatlarının yüksek diplomalı meslek sahibi olmalarına çaba harcamıştı ve sonunda da muvaffak olmuştu. Evdeki mutsuzluğunu elinden geldiğince çocuklarına yansıtılmaya çalışmıştı evden ayrılincaya kadar. Turan'ın ve Gülcan'ın küskün yüreği ömürlerinin bundan sonrasında mutluluğu yakalayabilecekler miydi?

İkiside yılların tercübelerinin ışığında mutsuzluğa yol açabilecek her türlü olumsuzlukları bertaraf edecek kemale ermiştiler. Ve yürek atışlarının birlikteliği kendilerini birbirlerine kenetleyecek, ömürlerinin bitimine kadar masallar diyarında yaşanan aşkları yaşayacaklardı şayet önlerine her hangi bir engel çıkmadıkça. Aşkla dopdolu bir yuva kurulacak hayalini canlandırıyorlardı kafalarında. Rengarenk düşler sarmış, kucaklamıştı onları.

Turan, Gülcan'ın sesizliğinden cesaretle:

___ Gülcan hanım, sizinle içtenliğimle tanışmak istiyorum. İnanın ilk gördüğüm andan itibaren yüreğimde öyle bir yer edindiniz ki; sanki sizi uzun yıllar tanıyormuşçasına içimde ılık meltemlerin etmeye başladı. Çöle dönmüş yüreğime yağmurların yağdı, sevgi cemreleri düşürdün kalbime, diyordu Gülcan'ın endamında parlayan ay ışığına bakarak.

Gülcan, sıkılarak başını kaldırdı:

___ Biliyorum Turan bey! dedi pembeli dudaklarının ışıltıları arasında. Devam etti sözüne. Anlıyorum siz benim gibi mutsuz bir hayatınız var. Bende size karşı içimde tuhaf kıpırdanışlar oluştu. Sonbahar yaprakları gibi savrulup giden yüreğime bahar havası getirdin, hüznüme çiçekler açtırdın, derken gözlerinden aşk ateşi yağıyordu sağnak sağnak Turan'ın gözlerine...

___ Çok teşekkür ederim Gülcan. Bağışlayın Gülcan hanım demedim. Resmiyeti zaten sevmiyorum. Yüksek müsaadenle bundan sonra Gülcan diyeceğim ve sende sadece Turan de! Bey kelimesini unutam!

___ Peki Turan.

___ Çocuklar gelmeden ben kısaca kendimden bahsedeyim ve ikinci buluşmamızda ben kendi özelimle her şeyi anlatırım en ayrıntılarına kadar. Sormak istediklerinizi, aklınıza takılanları sor çekinmeden. Cevap veremeyeceğim hiç bir sorun olmayacak, emin ol!

___ Bende öyle Turan. Sormak sitediklerini sor. Benim gizli kapaklı yanımlar yok! Şeffafım yani...

___ Teşekkür ederim sevgili Gülcan. Ben kısaca en önemli olan durumumu diyeyim. Uzun yıllar yalnızım, eşimden ayrım. Üç çocuğum var. Üçüde okuyup kendi işindeler. Üçüde evli, kendi evlerindeler, mutlular. Henüz iki torunum var. Emekli oldum kendi işimden. Isparta'nın Yalvaç kazasındayım. Orada müstakil, bahçeli bir evim var. Tek eksikğim senin gibi birinin hayatımda olmaması. Yalnızım yani. Pek evlenesi isteğim olmadı. Seni burada görünce; neden bilinmez ama senden çok etkilendim, gönlümü alevlendirdin! İnşallah Allah seni bana nasip eder. Çok etkileycisin. Güzelliğin kadar, duruşun, konuşusun, zerafetin çok alımlı, dedi. Yüreğinde binbir çeşit güller tomurcuklanıp açıyordu Turan'ın

___ İlahi Turan! deyerek güldü hafifçe. Beni gözünüzde çok büyütmüşsünüz. İltifatınıza ayrıca çok teşekkür ederim. O sizin gönül gözünüz. Sizde çok beyefendi birisiniz. Yalan söyleyemem; gönlüme dokundu bakışların. Yalnız...

Turan, "Yalnız.." dediği son kelimesine tepesinden aşağı kaynar su dökülmüş sandı. İçinde bir çok soru işaretleri barındıran bu kelimeyi "neden?" söylediğine şaşmıştı. Yüzündeki tatlı haller yerini üzüntüye terk eder gibi oldu.

Şaşkınlığını gizleyemedi:

___ Evet, yalnız derken neyi kastettin Gülcan? Aksi bir durum mu var?

___ Bak Turan, beni yanlış değerlendirme ama söylemem gerek! Ben evliyim. Senin gibi bekar değilim yani!

__ Aaaa! Öyle mi? İnanın ben seni sadece çocuklarınla görünce şşinden ayrılmış, bekar sanmıştım. Vay be! Bizde de şans mı var? Hayatımda sizin gibi bir güzele, asil birine denk geldim; onu da büyük engelle karşılaştım. Gülcan senden özür dilerim!

__ Yapma öyle! Evliyim ama gel birde sen içime sor, evli miyim? Çocuklarımlın sebebi ile ayrıldım. Onun sevgisi şu sancılı yüreğimde olsaydı birlikte gelirdik! O nedenle kendini sıkıntıya sokma. İlerisi için adımlar atarız, birbirimizi daha iyi tanıdıkça bakarsın neler olur, bilinmez. Rabbim her şeyi nasip edendir. Nasipte sevgimiz varsa birlikteliğimiz daim olur. Ben de sana karşı boş değilim artık, dedi. Turan'ın bir anda çöken moreline güç katı sözleri.

__ Nasıl yani? Sorun yoksa, bende sabrederim. Hatta bir ömür yazgını beklerim Gülcan. Allah'a dualar eder, hayatımı seninle birleştirmeyi arzularım! derken solan gülleri yeniden açtı yüzünde Turan'ın.

Gelecek günlere, yıllara düşler kurulmaya başlanmıştı. Her iki yürek birbirlerine o kadar çabuk kaynaşmışlardı. Gönüller birleşmeye başlamıştı samimi , yalansız konuşmalar arasında. Daha çok şeylerin konuşulacağı zaman gerekliydi. O zamanı yakalamanın engelleri bir bir aşılmalıydı. Gülcan evli ve çocukları yanındaydı. Onlara belli etmeden günleri nasıl geçirecekti. Turan'la irtibat kurarken ya öğrenirlerse, başına olmadık aksilikler gelebilirdi. Olumsuzluklar ön plandaydı. Bunları aşmanın kolay olmayacağını iyi biliyordu. Turan için böyle bir tehlike yoktu. Çocuklarının bilmesi kıskançlıklarından başka bir şey olmayacağıtı. Çocukları engel değildi onun için. Hiç bir çocuk anne ve babasını başka bir yabancı ile paylaşması mümkün değildi. Anne ve babalarının saadetinde engel olacak halleri olamazdı kıskançlıklarının dışında. Turan, daha fazla Gülcan'ı düşünüyordu.

Gülcan, dalıp gitmişti. Soğumuş kahvesinden bir yudum alırken:

__ Turan, ileriki günlere bakacağız. Birbirimizi daha çok sevdiğe ayağımıza dolanan ayrık otlarını sabrımızla bir bir temizleyeceğiz. Sen merak etme, her günümüz güzel olacak!

__ İnşallah Gülcan. İnan çok istiyorum karanlık düşmüş hayatıma güneş olmanı. Aydınlığına, sevgine çok ihtiyacım var. Allah tez zamanda kavuşturur seni bana.

__ Acele etme Turan! Daha birbirimizi net tanımadık. yarınlar inşallah hayrımıza olur.

__ İnşallah Gülcan!

Yaklaşık bir saat kadar olmuştu sohbetleri. Kahvelerini içecek fırsat bulamamışlar, soğumuştı. Sevdaya açılan yelkenler, adeta kahve içmeyi unutturmuştu onlara. Kelebekler gibi uçuyordu gönülleri yemyeşil vadilerde. Çiçeklerden çiçeğe konuyor, özgür bir sevdanın başlangıcını kutluyorlardı. Birbirlerini kovalıyordu envai güzellikler arasında. Kışlar bitmiş, engin dağlarda eriyen karlar dereler halinde akıp gelirken birleşip çağlayan oluyordu gönüllerinde. Göçmen kuşlar gittikleri uzak diyarlardan yurtlarına dönüyor, leylakların bıraktıkları muhteşem yapı evlerinde hazırlık yapıyorlardı sevdanın ateşinde yeni evlatlar edinmeye. Kırılacağılar o minik gagaları ile getirdikleri çamurları özenle güvenli yerlere evlerini inşa ediyorlardı mühendis gururuyla. Güllük gülistanlık alabildiğine her yer. Cemrelerin düştüğü topraklar ısınıyor, uykudaki dallar uyanarak yaprağa duruyor, tomurcuklanıp çiçek açıyordu yemyeşil yapraklı bademler... Geçen yılların küskünlüğüne, kahrına inat coşan Akdeniz, Ege, Karadeniz dalgaları seviçle kıyıları vuruyordu. Kelebekler bahar sevinci ile kanat çırpıyorlardı tüm sevdalar adına. Sonsuz mutluluğa yelken açmanın vakti gelmiti Turan'la Gülcan'ın...

Her ikiside bir anlık dalar gibi oldu, sesizleştiler. Garsonların gürsesi ile irkildiler:

__ Haydin baylar, bayanlar buraları toparlamalıyız. Kahve ve çaylarınızı aşağıda lobi kısmında içebilirsiniz, temizlik yapacağız!

Gülcan:

__ Turan neredeyse çocuklar gelebilir. Bak ne çabuk geçti bir saate yakın zaman ya? Sen hemen kalkıp lobiye mi gidersin, dışarı mı çıkarsın? Ben de çocukların yanına varayım onlar buraya gelmeden, dedi.

İkiside birlikte kalktılar. Turan lobiye inerken, Gülcan'da dışarı çıktı. Gelecek görüşmeyi Gülcan planlayacaktı. Otelde değilde, dışarıda orman gezisine çıkarak birlikte gezerlerken konuşacaklar, hem romantik bir atmosfer, hem de güzlim kuş sesleri arasında geleceğe köprüler atacaktı. Engeller bir bir aşılabacak, yarınlar onlara umutlar sağacaktı...

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

10 Şubat 2018 Cumartesi 15:00 Akşehir

ÇOK SEVDİM SENİ!.. (7)

Sabahın havası bir başka oluyor Kaz dağlarının eteklerinde. Mis kokulu, insanın iştahını kabartan, bedendeki yorgunlukları alan, alınan nefesin iştahla ciğerlerle teneffüs ettirilmesi insana huzur veriyor. Kirli havanın zerresi yok! Tabiplerin astım hastalarına ilk önerdikleri yer buralar. Yurt dışından gelen özel tursistlerin uğrak yeri olmuş. Oksijen deposu Kaz dağları, varlığını dünyaya kabul ettirmiş vatan parçası, gurur kaynağı memleketin. Devleti yönetenlerin, siyasi liderlerin, zengin iş adamlarının aralıklarla geldikleri yer, yeryüzü cenneti... Ağaçların, berrak akarsuların, kuşların, çiçeklerin bir arada toplandığı Tanrı'nın büyük nimeti. Tabiat harikası güzellikleri kucaklayan güneşin sıcaklığında gezinmek iştahını kapartan Turan lobiden dışarı çıktı. Güneşe gözlerini kısarak baktı. İki kollarını yana açarak derinden nefes aldı.

__ Oh be! dedi. Yine müthiş bir sabah güzelliği. Yaradanıma binlerce şükürler olsun. Allah herkesin buraya gelmesini nasip eder inşallah, diye de sesli duasını yolladı Yaradan'a. Yanından geçen beş altı yaşlarında sarı saçlı, menekşe gözlü bir kız çocuğu duasına cevap verdi incecik sesiyle.

__ Amiinennnn amcacığım!

Turan, yanından süzülüp giden minik kuşa seslendi:

__ Amiinennnn bebişim! dedi gülerek ve devam etti. Gel bakim yanıma, sen ne tatlı şeysin böyle. Allah'ım ya şu güzel menekşe gözler, sarı saçlar, entarisi, ayakkabısı kendisi gibi tatlı. Kırkbir kere; yok yok kırkbir bin kere maşallah! Adın ne senin amcam?

Minik kız sekteyerek giderken aniden döndü Turan'ın sözüne. Ona baktı boynunu yana bükerek:

__ Ayseeeel benim adım amcaaa. Peki senin adın neee? Ya sen benim öğretmenim Oğuz'a çok benziyorsun. Kardeşin mi yoksa? derken inci dişleri dudaklarının arasından ışılıyordu.

__ Minik kuşum, Aysel'im, benimde adım Turan. Senin gibi tatlı torunlarım var benim. Turan dedeyim ben. Öğretmenine benzediğime göre, benide sevdiğime göre, benide sevdiğime göre, benide sevdiğime göre?

__ Hee sevdim! dedi dili dışarıya uzayarak. Turan dede, torunların burda mı? Onlarla beni tanıştırm olur mu? ricasında bulunuyordu.

__ Yoklar burada bebişim. Bir daki sefere inşallah gelersen ve benimde haberim olursa söz sana getireceğim onlarıda. Annen, baban neredeler?

__ Bak taaa ordalar! Beni bekliyorlar. Bana mücade Turan dede, diyerek hızlıca uzaklaştı oradan. Turan arkasından el salladı ve annesi, babası da Aysel'in gelişine bakarlarken onlarla selamlaştı gülücükler göndererek.

Turan'ın üzerinde beyaz gömleği, ayağında siyah kumaş pantolonu vardı. Ceketini almamıştı. Elleri cebinde otel etrafında usul usul dolaşıyordu. Akli ve yüreği Gülcan'daydı. Orman gezisi yapabilecek durumda olup olmadığını merak ediyordu. O da çocukları ile dışarıdaydılar ama görünmüyorlardı. Eğer kasabaya gitmişlerse bugün görüşmesi imkansız olabilirdi. Canı sıkılıyordu anlamsız gezintilerinde. Otelin köpeklerinden biri kuyruğunu sallayarak yanıştı Turan'a. Kendisini sevdirmek istiyordu. Turan ellerini cebinden çıkarıp çömeldi köpeğin yanına. Başını okşarken ön sağ ayağını kaldırıyor, elini vermesini istiyordu. Turan ayağını tutarken:

__ Beyaz olduğuna göre önce sana Pamuk diyeyim ve tanıştığımızı çok mutlu oldum Pamuk hanım, dedi gözlerinin içine bakarak. Pamuk bu sözlerine karşılık ayaklarının dibine yatarak ona akrobatik oyunlar sergilemeye başladı daha bir sevmişler.

Pamuk çok temiz bir köpekti. Tüyleri beyaz ve o beyazlıklara çamur, pislik bulaşmamıştı. Sanki ev köpeği gibiydi. İnsanlara alışkın, herkesin yanına varan ama daha çok çocuklarla oynamayı, koşmayı seven bir köpek. Ona bir merhaba demek yeterliydi. Dost olur, birlikte dolaşmak isterdi. İnsana alışkın, dayak ve işkenceden uzak yaşayan sokak hayvanlarına az bir sevgi verildimi dünyalar onlarındı. Güler yüz, bir lokma ekmek ve bir kaç yudum su mutluluklarına yeterdi. Turan, bir araştırmada İstanbul'daki köpeklerin başına gelenleri düşündü. Osmanlı devletinin nefesinin tükendiği dönemlerde her yer işgal altında. İstanbul İngiliz askerleri ile dolu, halk canından bezmiş aç ve susuz. Fakirleşen halk bırak sokak hayvanları ile ilgilenmeyi, kendisi ile bile ilgilenen durumda değildi. İşte tam bu sırada sokak köpekleri açlığa mahkum, yiyecek bulamadıkları için sokalarda yiyecek peşinde koşarlardı gece gündüz. Birbirleri ile boğuşmalarını, havlamalarını, insanlara açlıktan sandırmalarını önleyecek tetbirler alınacağı yerde İstanbul şehir idaresinin bunları toplattırıp Heybeli adaya bırakırlar. Onbinlerce köpek orada aç ve susuz bağrıışmakta, ölüme bilerek sürgün edilmişler oraya. Açlıktan birbirlerini yemeğe, bağrıış ve iniltir, onların bedduaları gökkubbeyi titretmiş; gemilerle gelip geçenler bu manzaraya acılar içinde çaresiz izlemişler. Elden bir şey gelmeyince vicdan sahiplerinin kimileri ağlamış, kimileri bunları buraya, ölüm kampına bırakanlara beddualar

etmişler. Rus bir yazar bile hatıratlarında bunu dile getirmiş, günlerce ağlamış hallerine. Aylar sonra o adadan ses seda kesilmiş, her taraf kemik yığınları ile dolup taşmış. Çünkü hepside ölmüş, yok olmuşlar. Onların ahı İstanbul'un şu duruma gelişi. Müslüman bir ülkede, müslümanların böyle bir vicdansızlığı nasıl yaparlar düşüncesi her köpeği gördüğünde içi sızlayarak, hatta gözleri yaşararak canlanır Turan'da. O yüzden Turan, dünlerde olan bu vicdansızlıkların günümüzde de devam etmesini hazmedemiyor, bazen insan bile diyemeyeceği vicdansızlara beddular ettiği olur. Sokak hayvanları sahipsiz ve kimsesizliği yaralar onu. Onlara elinden geldiğince yardımcı olur. Nerede bir sokak hayvanı kedi, köpek görse onlara sevgisini şevkatini belli eder. Hayırseverlerin çoğalması ister.

Tahminen üç saati geçmişti Turan'ın otel etrafında gezinip oyalanması. Gülcan ve çocuklarını hala göremedi. İçinden sızılar dışa vurmaya başlamıştı. O kadar çok üzücü içindeydi ki; nereleri adımladığının farkına varamamış, su birikintisine girerek ayakkabıları, çorapları ıslanmıştı. Bir banka oturup ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp güneşe koydu. Yalınayak bankta oturuyor, nefesi daralıyordu endişesinden. 'Acaba gittiler mi? Ama gitseler bavullarını alırlardı! Yine kasabaya mı indiler?' soruları şimşek gibi çakıyordu kafasında. Ayakkabılarının, ve çoraplarının kurmalarının bitmesini bekliyordu sıkıntı içinde. Niyeti kasabaya inmek, kasabadaki gezilecek, alışveriş yapılacak yerleri gezmektir. Gülcan'ı bulamak onu çok sevindirecekti.

Kurudu kurmadı ayakkabıları, çorapları. Ayağına takıştırıp kasabaya giden minübüs durağına gitti. Bir minübüs vardı kasabaya giden ve gelen. Henüz gelmemişti. Saat başı veya mevsime göre saatini kendisi ayarlardı şoför. Bu aralar biraz geç gidip geliyordu müşteri azlığından. Sabırla gelmesini beklemeye başladı Turan. Sevda türküleri mırıldanıyordu durakta. En sevdiği türkü 'Ela gözlüm sen bu diyardan gidersen!' di. Hülya Süer'in sesinden dinlemeyi çok sevedir. Yanıklı sesi Turan'ın bağırını bir hançer şiddetinde delip geçerde. Ela gözlüsü Gülcan sevdasında bu türküyü eşleştirmişti onunla. Ufkunda ela gözlüsünü görüyor ve bu türküyü içten söylüyordu. Gözleri ağlamaklı bakıyordu dağlara, gökyüzüne, kuşlara, ardiçlara...

Minübüs dizlerinde dermanı kalmamış ihtiyar gibi homurdan homurdana geliyordu. Turan gözlerini sesin geldiği tarafa çevirdi heyecanla. 'İnşallah içindedirler' diye mırıldandı. Yanında bekleyen yaşlı bir kadın merakla Turan'ı süzerken; ' yok bir şey teyze!' diyebilirdi kısık sesle.

Minübüs durağına gelip durdu. Yolcular inerken Turan'ın gözleri arabadan çıkanları tarıyordu bir bir. Gülcan ve çocukları inmemişti henüz. Herkes ismişti ama onlar yoktu! Daha da merak ve korku bastı onu. Şoför'e yanaşır sordu:

__ Ustacığım, sabah kasabaya müşteri götürürken şık giyimli bir bayan ve yanında da iki evladı ile kasabaya gidenlerin arasında varlar mıydı? Kasabaya bunları götürdün mü?

Soför müşterileri ile ilgilenirken cevap verdi:

__ Evet evet beyefendi. Sabah bu dediğin kişileri kasabaya götürdüm. Konuşmalarına kulak misafiri oldum. Alışveriş yapacaklarmış. Sonra da bizim buranın özel yemeklerinden yiyeceklermiş. Öyle diyorlardı. Turan bu cevaba sevinmişti. Hemen binip minübüsün ön koltuğuna kuruldu. Buradan gitmediklerine emindi. İçindeki kasvetin yerini sevgi, mutluluk dolmaya başladı. Gün daha bir güzelleşti şimdi gözlerinde...

Onbeş dakika kadar bekledi şoför arabanın dolması için. Bir kaç koltuk boş kalsada hareket etti kasabaya şoför. Yol boyunca eften püften konuştu şoförle. Genelde yöre ile ilgili, Kaz dağlarının muhteşemliğini öve öve bitiremedi Şoför. Her insan bulunduğu toprakları sevmesinden daha doğal ne olabilirdi. Vatanda öyleydi; ihanet edenler, sevenler... Vatan sevildikçe güzelleşir, gelişir, gıpta ile bakılacak yurt haline dönüşür. Ah herkes iyi bir vatan sever olabilseydi şu kutsal topraklarda; insanlar, tabiat, hayvanlar, kuşlar yok edilebilir miydi? Mutsuzluğun kol gezdiği sokaklar güvensiz olabilir miydi? Şoför yöreyi anlattıkça Tuan 'Evet, haklısın' diye başını sallıyordu ama onun akli Gülcan'daydı. Şoför durumu anladı ki karasevdalı biri, elini haberleri okuyan radyo kanalını değiştirdi. Mahalli bir radyoda istek hattı programı vardı. En içten sevda türküleri çalıyor, dinleyicilerin mesajları okunuyordu.

Şoför halden anlar ifadeyle:

__ Ne yapacağız haberleri? İçimiz kan ağlıyor. İç açıcı hiç bir haberler yok ya! Ya soygun, ya vurgun, ya ırza geçme, yangın vs... Siyaset desen, onu hiç sorma! En iyisini içli türküler dinlemek! Hele bir insanın yüreğinde bir sevda yatıyorsa off anam off! diyor, hem de Turan'ın yüzüne bakıyordu.

__ Evet çok haklısınız! Aşkın yaşı, başı yok! Her yaşta aşk güzeldir! Sanki ip ucu verircesine cevap verdi! Şoför anlamıştı anlayacağını. O arada harika bir sevda türküsü isteği geldi dinleyicilerden radyoya.

' Ahmet, uzaklarda olan aşkım için gelsin Manuş Babadan Derin derin sevdalara dalarsın!' türküsünü isterken sesi çatallaşıyordu istek isteyen delikanlının. Program sunucusu Ahmet bu isteğe ' Hay hay! Birazdan gelecek!' Turan'ında sevdiği türkülerdendi. Çok sevdiği Gülcan için de 'bizde gelsin bu türkü' diyebilirdi içinden.... Dudaklarını burktu, boynunu büktü, nefesi gelip tıkanırdı gırtlığına. Gülcan'a tutulmuşluğu saf, leke katılmamış bir dubduru bir aşkı ama tam anlamı ile çok az şeyler konuşabilmişti. Onun duyguları nasıldı? İçten mi, yüreктen mi? Tuan'ana güvenip güvenemediğini henüz bilmiyordu Gülcan. Haklı düşüncelerle istek türkülerinin duygusallığında dağların, tepelerin arasında çam kokularını çek çeke kasabaya, son durağına varmışlardı. Arabadan inen Turan kasabaya ilk kez geliyordu. Etrafına şöyle bir bakındı. Kalabalıkların bulunduğu tarafa doğru adımlamaya başladı. Geniş bir caddenin karşılıklı dizilmiş irili ufaklı dükkanlar vardı. Alışveriş telaşında olanlar, turistik gezi yapanlar kasabanın canlılığına renk

katıyordu. İhlamur ağaçlarının dikildiği kaldırımlar nefis kokuyordu. Bir de şu arabaların gereksiz klaksiyon çalmalarında olmasa daha bir zevkli olacaktı caddelerde gezinmek. Caddeler Arnavut taşlarıyla döşenmiş, yüz yıl ötesine götürüyordu insanı. Kaldırımların temizliği yörenin asaletini bir kat daha yüceltiyordu. Dükkanlar pırıl pırıl, güler yüzlü, sıcak kanlı esnaflar müşterileri karşısında İstanbul beyefendisi, hanımefendisi kültürü ile yetiştirmişler kendilerini. Hürmet ve saygıda eksiklikleri yoktu. Haliyle bu küçük şirin kasabaya gelenlerde onlarla kaynaşıp daha fazla alışveriş yapıyorlardı. Bu efendi ve dürüst hizmetin karşılığı şehir kazanıyor, hanelerde neşe ve huzur eksilmiyordu kazançları iyi olduğundan. Barışın, sevginin olmadığı şehirlerde hilenin, sahtekarlığın, güvensizliğin sebebi buydu... Kasabada önce insan sevgisi ön plandaydı. Onların en büyük kazancıda buydu.

Turan, dolaştıkça yorulmuş, Gülcan'ları bulamanın üzüntüsünde katlanınca neşesi gitmişti yüzünden. Acıkmıştı da... Yanından geçen bir gence kasabada yemeklerinin nefis olduğu bir lokantayı sordu. Genç ilerideki köşeyi döner denmez karşısına çıkacağı parkın yanbaşındaki kafenin bitişiğindeki lokantanın çok iyi tanınmış, yemeklerinin enfes olduğunu dinleyince oraya yöneldi Turan. Köşeyi döndüğünde renk renk çiçekler, süs ağaçları ile donatılmış parka bakınca bir kez daha hayran oldu kasaba idarecilerine. Kuşlar, çocuklar cıvı cıvı, güneşin yaladığı yüzler pırıl pırıldı.

Lokantaya girer girmez yemeklerin piştiği ocağa gitti. Yemekleri gözden geçirdikten sonra lokanta görevlisine:

__ Sizin buranın özelliğine ait ne yemeğiniz veya tatlıınız var beyefendi?

Lokanta görevlisi:

__ Beyim öncelikle kasabamıza ve lokantamıza hoş geldiniz!

__ Teşekkür ederim, hoşbuldum bu güzel kasabaya, diyerek gülümsedi Turan.

__ Beyim bizim buranın Keşkek'i, Höşmerimi meşhurdur. Tatmak isterseniz... Balık çeşitlerimiz var, diyerek sıraladı bütün yemek ve tatlı çeşitlerini kıvrak dille.

__ Tamam, bana Levrek, Keşkek ve Höşmerim getiriniz, dedi Turan. Özel giyimli garson önden giderek kalabalık arasından sıyrıla sıyrıla özel hazırlanmış karanfil çiçekli basayı göstererek buyur etti.

Lokanta o kadar kalabalıktı ki; özellikle dışarıdan gelenler burayı tercih ettiği belli oluyordu. İsim yapmış bir lokantayı fizanda da olsa buluyor insanlar. Tamak tadı verebilmek maharetti. Turan oturduğu yerden etrafı ilk geldiği izlenimi ile bakıyordu etrafına, tavandaki süslemelere, duvarlarda asılı Kaz dağları, kasabanın evlerinin işlendiği yağlı boya tablolarına. Tablonun birinde bir isim dikkatini çekti. Kalkıp tabloya kadar giderek yapanın ismine baktı. Özel bir tabloydu. Kaz dağları işlenmişti özenle tabloya. İsim olarak atılan imzaya dikkatlice baktı. Gültekin Özcan yazıyordu. İçten gülümsedi. Tanıdığı, değer verdiği eğitimci, yörenin ve memleketin vatansever ressamıydı. Tablosunun bu güzide lokantada yer almasını sormak için kasadaki görevli, saçları beyazlaşmış kişinin lokantanın sahibi olabilir sanı ile yanına gitti ve sordu:

__ Affedersiniz!

__ Buyurun beyim, bir isteğiniz mi var? Garsonlar ilgilenir şimdi.

__ Yok yok! Onlar ilgilendiler, sağolsunlar. Ben şu duvardaki Kaz dağları yapılı boya tablosunu nerden aldınız. Ressamı tanıyorumda, merak ettim nereden aldığınızı.

__ Ha o tablo mu? Gültekin hocamızdır onu yapan. Ara sıra buraya eşiyile gelirler ve çok değer verdiğimiz ressamımızdır. Sağolsun o da bizleri çok sever, sayar. Bir gün Balıkesir'de belediyenin hazırladığı sergisinin davetini bize vermişti. Bende oğlumla o sergiye giderek bunu beğenmiştim. Satın alarak hem hocamıza, hem medarı iftarımız hocamızın eserini müşterilerimize göstermek istedik. Beğenmenizde sevindim, derken çok mutlu hali Turan'a sarılacak gibiydi.

__ Ya ben hocamızın her tablosunu beğenirim biliyor musunuz? O çok özel bir ressamdır. İnşallah ülkemiz kıymetini bilir? dedi Turan. Biraz daha sohbet ettiler. Yemekleri gelmek üzereydi. Masaya geçerek yemeğini beklemeye başladı.

Garsonlar masayı yeşilliklerle donatmışlardı. Önce balığı getirdiler. 'Balığınızı yedikten sonra diğerleri gelecek' diyerek gitti garson. Turan'ın yönü müşterilerin giriş yaptığı ana kapıya dönüktü. Önündeki pişirilen Levreğe baktı. Nefis görünüyordu. İyice kızartılmıştı. Turan çatalı elinden koyarak 'bu elle yenir be' diye geçirdi içinden. Balıktan bir parça kopararak ağzına atacağı sırada lokantanın giriş kapısında Gülcan ve evlatlarının girdiğini gördü. Acayip bir hal aldı. Dondurulmuş heykel gibi kaldı elinde balık ağzına koyacağı sırada. Gülcan'da onu görür görmez bi tuhaf laştı çocuklarına belli etmeden. Göz göze öylece kaldılar bir anda! Her ikiside donup kalmıştı buzullarda kalmışçasına. Masası boştu. Üç sandalye daha vardı ve onları masaya getirmenin şaşkınlığıda eklenince şaşırıp kaldı ne yapacağını. Ama dünyalar artık onundu!

Kendine gelir gibi oldu Turan. Garsona işaret edip yanına çağırdı. Ona 'şu gelenleri bu masaya alırsan seni görürüm.' diye göz kırptı. Garson bu isteği geri çevirmemeye gayret edercesine Gülcan'lara yöneldi başka bir masaya geçmemeleri için. Zaten boş yer bulmak da zordu. Turan yemeğini unutmuş, garsonu gizliden gizliye izliyordu...

Devam edecek...

Zafer Direniş

...

15 Şubat 2018 Perşembe 20:20 Akşehir

AŞK SANCISI!..

AŞK SANCISI!..

***

Henüz şafak atmamıştı. Karanlığın ölümcül nefes aldığı dakikalara adım adım giderken yan komşunun avlusunda günü karşılamaya yazırlanan horozun sesi duyuldu. Öyle uzun uzun ötüyordu ki; sabah ezanına uyanın dercesine, şafağın atmasına çalım atarcasına. Ard arda kesilmeyen uzunca ötüşleri, yârini kaybeden ayyaşın haykırışı gibiydi. Neden erkenden kalkıp mahalle sakinlerini uyandırıyordu?Allah'ın bir hikmeti ki; sabah namazının şükrüne ersin kullarım dercesine horozları görevlendirmişti sanki. Yani ötüşü yaradılış fitratındandı. Tanrı'nın ona verdiği özel bir özellikti. İnsanların belki de çok azı bunun idrakindeydiler. Her gün kurulmuş saat gibi aynı saatlerde dört mevsim öterdi. Haremine kapattığı tavukların gıdaklamalarında uyanışa eşlik edince ücretsiz halk konserine buyur ediyorlardı mahalle halkını. Sessizliği yararcasına evlere, evlerin yatak odalarına kadar uzanıyordu horozun tatlı çığlığı. Göktürk sola, sağa döndü yatağında. Dünün yorgunluğu onu haşat etmişti. Hantallaşmış vücudu ölü gibi uzanmış, gözlerindeki derin uykunun baskısı horozun çığırkanlığını duymamazlıktan gelircesine tavır takınıyordu.İştahsızdı kalkmaya. Lakin horozun bitmek bilmeyen direnişine yenik düştü. Usulca kalktı, üzerindeki yorganı sinirlince fırlatıp attı. 'Bu ne ya! Sabah sabah beynimi deldin be horoz! Seni tutup haşlama yapmak gerek amma hoşlukla ötüyorsun. Kıyamam ki sanada!' diye geçirdi içinden.

Lavobaya giderek sıkışıklığını giderdi. Elini yıkayarak yatak odasına döndü. Perdeyi araladı, hala karanlıktı. Ezanıda duymamıştı. Duvardaki saate baktı. Ezanın okunmasına yarım saat kalmıştı. Tekrardan yatağına girdi. Komidin üzerindeki akşam yatarken okuduğu kitabı eline aldı. Hikaye kitabı idi. 1922 yıllarında kaleme alınan hikayelerin yer aldığı Çağlayanlar isminde hikayeler demediği ve bu kitapta yer alan hikayeler onun için çok anlamlıydı. O dönemlere memleket meseleleri ele alınmıştı.Göktürk tüm hikayeleri kaç kez okumasına rağmen onun için tekrar tekrar okunması gerekli başucu kitabıydı. Günün memleket meseleleri ile birebir örtüşüyor olması ayrı bir ders alınacak türdendi. O kitapta en çok sevdiği hikaye 'Turan Nasıl Çıldırdı?' Bu hikayeyi ne zaman okusa gözünden yaşlar yanaklarına ılık ılık inerdi. İşaretlediği sayfayı açtı, yine aynı hikaye idi. Derinden iç geçirerek başladı okumaya.

Sabah ezanı okunmaya başladığında az da olsa ortalıkta hafif bir aydınlık baş göstermişti. Göktürk, elindeki kitabı, gözündeki okuma gözlüğünü çıkarıp koydu bir kenara. Besmele ile kalktı yatağından. ' Rabbim bu günümüzde güzellikler getirir misin?' dedi gözlerini yukarı kaldırarak. Aminle iki avuç içlerini yüzüne sürdü. Banyoya gitti. Küçük laylon iskemlesine oturarak ılık su ile abdestini aldı. Kollarını, elini, yüzünü beyaz havlu ile kurlayarak salona geçti. Camiye gitmek istesede pek canı almadı dışarı çıkmaya. Bedenindeki o dinginlik yoktu bu sabah. Yeşil renkli seccadeyi serdi önüne. Sabah namazının sünnetine niyet edip ' Allah'u Ekber' derken horozun sesi yine yankılandı odada. Aldırmadan tekbirini getirip, gametini getirerek durdu namaza.

Sabahın ıssızlığını çok seviyordu Göktürk. Namazını eda ettikten sonra memleketine, ailesine, dostlarına ve en önemlisi hasreti ile yanıp tutuştuğu sevdası Yağmur'a dualar yoladı. Yalnızdı. sevdiği ise uzaklarda o da onunla yanıp tutuşuyor ama imkanlarının kısıtlı oluşu nedeniyle evlenememişlerdi. Zamanın gelmesini beklercesine sabırla yalnızlığını nadasa bırakmıştı. Nasipte varsa mutlaka Allah'ın kendilerini birleştirmesine tevekkül ediyordu her duasında. Yağmur'u o kadar çok sevmişti ki; yatıp kalkıyor ne dilinden, ne de yüreğinden onu düşürmüyordu. Kara sevdanın kelaynak kuşlarıydı türleri azalanlarından. Adam gibi seven, en sarsılmaz duygularla bağlanmışlardı birbirlerine. Beceremediği halde Yağmur'una şiire benzer karalamalar yazıp telefondan'dan mesajla yollardı aşk nağmelerini. Gönlünden damıttığı duygular o kadar saf, dubduru bir sevdaydı. Yağmur çok çekingen olduğundan sevgisini açıkça belli etmez, bağlılığını bir kaç kelimelerle yoldardı mesajla. O bir kaç kelimenin sırrının anahtarı Göktürk'teydi. İlk aşık olmaya başladığında pek anlayamasa da sevdasının demek istediklerini, sonradan kelimelerin sırrına vakıf olmuştu. Çok seviyor olmasının ötesinde çılgınca bağlıydı Yağmur'a. Onunsuz dakikaların geçmesini büyük kayıp olarak değerlendirirdi.

Mutfağa gitti. Uykusu, namazını kıldıktan sonra dağılıp gitmişti. Erkenden kahvaltı yapmayı düşündü. Çaydalığa su koyarak ocağı yaktı. Su kaynayınca kadar oyalanmak bahanesi ile balkona çıktı. Mis gibi bir hava vardı. Göz gözü görüyordu dışarıda. Karanlığın ardından gelen aydınlığa baktı, gökyüzünü süzdü. Parçalı bulutlu, güneşli geçeceğini anlatıyordu gökyüzü. Avluda irili ufaklı kış uykusunu hala üzerinden atamamış cemreyi bekleyen yapraksız ağaçların dallarına üşüşmüş serçelerin cıvıltılarını nihavent şarkıların makamında dinledi. Haşaş çapasına giden işçi kadınların duvar dibine dizilerek arabalarının gelmesini bekleyişlerine içi sızlayarak baktı! Sakalları beyazlaşmış, belleri bükülmüş bir kaç yaşlı adamın sabah namazından gelişlerine hüzün sağnağında baktı. İçinden ' neden geneçler yok camiden gelenlerin arasında?' diyerek sorguladı gençliği. Ve 'ülkenin geleceği hangi gençliğin üzerinde ilerleyecek? Damarlarındaki asil kana ne oldu?' delice sorular takıldı kafasına. Zorlandı cevap bulmaya. Mustafa Kemal'in meşhur gençliğe hitabesi döküldü dilinden. Ağlayamadı! Gençliğin gidişatından endişeleniyor, kendilerine hayrı olmayanın vatan hayırlarının olmayacağını gün gibi görüyordu. Yürelerinde vatan, bayrak, kardeşlik sevgisi yoktu gençliğin! Acı gülümsemeyle kahırlanıp girdi içeri. Kaynamış çay suyuna çay atarak demlenmesine bıraktı. Dolaptan zeytin, reçel,

tereyağ, dünden pişirdiği yumurtayı getirerek masaya sizdi. Sandalyesine oturdu, beklemeye başladı çayın demlenmesini. Her zaman ki gibi yine yalnızdı kahvaltısında...

Saat on'u geçiyordu. Telefonuna bir mesaj geldi. Tatlı bir telaş içinde mesajlara girdi Göktürk. Mesajı açar açmaz gözleri çakmak çakmak yanmaya başladı sevinçten. Sevdası Yağmur'dan geliyordu. Yine az kelimelerle yazılan mesajında ' Göktürk aşkım, evde çok kalıyorsun. Hava güzelse çık dışarı dolaş, özlemlerimizi gider! Öpüyorum...' Göktürk, duvarda asılı Yağmur'un çerçeveli fotoğrafını alıp ta dudaklarının ortasından sıcakık öpücüğünü kondurdu! 'Aşkım sen ne istersen yaparım. Çok haklısın. Hava çok güzel Manavgat'ta. Kızlara gidip gezeceğim!' dedi Yağmur'un fotoğrafını karşısına alarak. Tekrar öptü dudaklarından, yanaklarından, gözlerinden, saçlarından. Telefona el attı ona mesaj yazmak için.

'Aşkım, Yağmur'um! Hava çok güzel burada. Dediğin gibi çıkacağım dışarı. Önce evde temizlik yapacağım biraz. Temizliğin ardından bisikletime atlayıp kızlara çıkacağım ve senin gözlerinle göreceğim her şeyi!' diye yazdı ve mesajı öperek yolladı. Mutluluğun alasını yaşıyordu. Gününe aşkının mesajı ilaç gibi gelmişti. Zaten ondan ne zaman tek kelimelik mesaj bile gelse o gün mutluluğu onu doyuruyordu. En samimi duyguları ile bağlandığı Yağmur uzaklarda, ülkenin diğer denizli yakası Karadeniz'deydi. Ordu'da ikamet eden sevdasının yanına gitmekte o kadar kolay olmuyordu. Mesafeler uzak, bazı şartlar elverişsizdi. Ailesi onu bir akrabasası ile evlendirmeyi düşünüyorlardı, Yağmur isyanları oynuyordu istedikleri kişi ile evlenmeyi. Akraba evliliğine karşıydı ve ailesi onu amcasının oğlu ile evlendirmeyi ta küçükken beşik kertmesi yapmışlardı. Annesi ile arası sık sık açılırdı bu yüzden. Annesi biliyordu Göktürk'ü sevdiğini. Düşünemiyorlardı Karadeniz ile Akdeniz arasında ne fark vardı? Yürekler birbiri ile sevmişse... Bu topraklar bizim topraklarımız değil miydi? Doğusu, batısı, güneyi, kuzayı neymiş? Bu toprakların her karışına kanlarımız dökülüp binlerce şehit vermemiş miydik? Bölgecilik, mezhepçilik, kökencilik anlayışına her ikiside kızgındılar!.. Hele akraba evliliğine her ikiside ifrit kesiliyorlardı.

Göktürk gönderdiği mesajının karşılığını beklerken kahvesini yudumluyordu sevda yellerinin estiği duygularla. Telefonun 'dınnn' sesine heyecanla el attı. Yağmur ' Aşkım çok sevindim. Gez benim içinde. Ateşli öpüldün!' özlem yüklü mesaja karşılık bastı tuşlara Göktürk. ' Bebeğim bende seni en şiddetli ateşimle öpüyorum. Fotoğrafından dudaklarım inmiyor ki!. Aşkım sende çık gez benim için. İn Karadeniz'e sevda türküleri söyle!' Aynı hızla tuşa basarak uçurdu mesajını Göktürk!

Kızlarla içe içe olan Manavgat doğa harikası bir ilçe. Göktürk'ün her şeyine aşık olduğu, daha çok billur suyu ile dünyanın gözdesi Manavgat çayına doyumsuz hayrandı. Çocukluğunda arkadaşları ile gider yazın sıcaklığında buz gibi sularında çimerdi. Bir çok ülkenin turistlerinde uğrak yeri idi Manavgat. Bu şehirden gitmenin kendisine intihar olacağını iyi bildiğinden ayrılmak istemedi bu yaşına kadar. Çalışmak için gittiği şehirlerde yapamayarak geri dönmüştü ilçesine. Her mevsimi bahardı Manavgat'ın. Tatlı düşlerle bisikleti ile ilerlerken patika yollardan ekili arazilere varmıştı bile Göktürk. Bazı tarlalarda hala ürünler vardı. Yemyeşil vadiyi andıran manzara karşısında coşuyordu. Sevgilisinin gözlerini takınmıştı gözlerine. Onunla geziyor onunla görüyordu baktığı yerleri. Fotoğraf makinasının deklaşörüne arda arda başıyordu gördüğü manzaraları. Yaban ördeklerini yükseklerden uçup giderken onlara el sallayarak ' N'olur Karadeniz'e de uğrayın aşkıma selamlarımı iletin!' diye bağıyordu. Yanından geçen yaşlı bir kadın ona bakarak 'deli mi ne?' diye mırıldandığını duyan Göktürk sesini daha da yükselterek 'Eveetttt, deliyimmm! Hem de çokkk!' haykırdı gökyüzüne.

Çimlerin üzerine oturuo güneşin sıcaklığına kendini verdi. Yanında getirdiği termostan çayını doldurdu bardağına. Keyifle içerken Yağmur'un yanında olmasını ne çok istedi o an. 'Şu yaban çiçeklerinden sana taçlar yapsaydım, olmaz mıydı Yağmur'um' Ağlamak istedi Yağmur'un omuzlarına başını koyarak. Yağmur'un hayali ufukta şiirleşiyor ve yüreğinden dökülen dizelere hazan düşüyordu. Gönlüne sızsan duygular onu daha bir garipleştiriyordu.

Bugün kızları gezdim gözlerinle
Yemyeşil tarlalar
Uçuşuyor börtü böcekler
Sıcacık bir sevda yeli eser
Ardına yağmur yüklenip gelir
Islanırım bahar gülüşlerine
Sarıyorum seni hasretime
Islaklığımın en kuytu köşesine
Cansın canıma can katan
Sensiz olmuyor ki bu vatan!

Buruk bir sevinçle eve dönerken akşam olmak üzereydi. Güneş gün batımına girerken rüzgarda esiyordu hafiften. Rüzgar arkadan ona destek vererek geldiği dar toprak patikalardan bisikleti ile eve dönerken ıslığın eşliğinde dertli türküler söylüyordu. Yalnızlığın kahrını onu çok acıtıyordu. Hisler deryasına batıp çıkıyordu yol alırken. Yağmur'una kavuşmasını çok istemesine rağmen olumlu bir ortam oluşmaması derdine dertler katıyordu. Kadere inandığı için gerisini Allah'a havale ediyordu. Ondand gelecek yardımı şükrederek bekliyordu. Yağmur'da aynı sıkıntılar içindeydi ama yapabilecekleri bir durumda yoktu şu an için. Nice mevsimleri güzlerin eşliğinde geçirmişler ama asla sevdalarından taviz vermemişlerdi. Bir birlerine delice, ölürcesine aşıktilar.

Göktürk, sevdasına bağlılığının aşkıyla evine geldi. Bisikletini ardiyeye koydu. Evine selam vererek girdi. İlk yapacağı iş akşam yemeğini hazırlamaktı. Günün menüsünü kafasından şöyle bir geçirdi. Ne pişireceğine karar verdi. Mantar

sote, salata ve iki gün önce yaptığı stlaçtı. Bunları halletmeden önce az dinlenmesi için salona oturmaya geçerken kahve suyunu koymuştu su kaynatıcısına.

Beş dakika oturmuş oturmamıştı ki telefonuna mesaj geldi. Vestiyerde asılı çeketinin cebindeydi telefon. Hızlıca kalkıp telefonu aldı. Mesajı açmadan önce keytildaki su fokur fokur kaynıyordu. Hemen hazır kahvelerden yaparak koltuğuna oturdu mesajı okumak için. Mesajı açar aşmaz tepesinden kaynar sular döküldü, canı bedeninden çekildi. Beti benzi sonbahar gülü gibi soluvermişti. Bunaltı bastı, ne yapacağını şaşırđı. Her yeri titriyordu. Gelen mesaj Yağmur'dandı. Mesajda iki kelime yazıyordu.

' Aşkımlı ölüyorum!'

Gözlerine kan ve gözyaşı bir anda indi. Göğnde şimşekler çaktı, en şiddetinden iri iri dolu yapmaya başladı başından aşağı. Suratında bilmediğı şamarlar patladı. Telefonda Yağmur'un numarasını titreyen eliyle ararken ikinci bir mesaj daha geldi. Nasıl açacağını çasırmış vaziyette iken telefonu elinden düşürdü. Aklı başında değildi. Düşen telefonunu bile göremiyordu yerde. El yordamı ile buldu. Yüreğinin gmbrtsnde açabildi mesajı.

Mesajda:

' Göktürk'm, biricik aşkımlı ben senin aşkımlıla ölüyoruuuummm!'

Mesajı görür görmez ecel terlerinin yerini sevinç ve mutluluk gözyaşlarına bırakmıştı. Üzüntüsünü bala bandırıp ağlamaklı bir sesle:

'Ah aşkımlı ahh! Öldm öldüm dirildim! Alacağın olsun e mi? Rabbime binlerce şükürler olsun. Yahu ben senin aşkımlıla her saniye ölüyoruuuummm!'

 derken gülümsemeleri ile Yağmur'u en ihtiraslı duygularla öpüyordu.

Kahvesini keyifle yudumlamaya başladı yarınların muştusuna ve mutluluğuna...

Zafer Direniş

...

25 Şubat 2018 Pazar 00:45 Akşehir

HAYDARPAŞA'DA BEKLEYİŞ!..

.....Bir ömre adanmış AŞK!

Haydarpaşa garında bankta dalgın dalgın oturuyordu. Kara trenlerin gelişi gidişlerine bakıyor, gardan ayrılan trenlerin acı acı öten düdüğü seslerine kulaklarını veriyor, bacasından çıkan zifiri karanlık dumanları mavilikte uçuşan martıların üzerine giderek onları duman altında kalmalarına dikkatlice bakıyordu. Bazı ek agonları mavi olan kara trene bakışlarında öyle dalmıştı ki; kimbilir onu hangi diyarlara götürüyordu. Dalgın düşlerinde nemli gözlerle baktıkça derin nefesler alıyor, yüreğinin derinliklerinden gelen çığlıkların yankısında depresyon geçiriyor gibiydi! Yüzündeki beyazımsı ifadeler bunu açıkça belli ediyordu. Yutkundukça nefesinin tıkanıp kaldığını, halsiz kaldığının bile farkına varmamıştı. Bir gül gibi solan benzinden ecel terleri damla damla dökülüyordu önüne. Az ilerisinde başka bir bankta oturan ak sakallı, yetmiş yaşların üstünde temiz giyimli bir beyefendinin dikkatini çekti onun o hali.. Ona baktı. 'Allah Allah, buna ne oluyor acaba?' diye içinden geçirirken endişelenmeye başladı. Oturduğu banktan kalkıp doğruldu. Onu süzerek yanına doğru yavaş adımlarla yürümeye başladı. Haydarpaşa, askerleri uğurlamaya gelenlerin telaşlarından olsa gerek, kimse farkına bile varmamıştı bu yaşlı beyefendiden başka! Herkesin telaşı etrafa dikkat kesilmeye fırsat vermiyordu.

Gözü yaşlı annelerin evlatlarını askere uğurlarken sınırsız ana ocağından, şefkatinden ayrılmamanın üzüntüsünde gönüller yanıyor, birbirlerine sarılışları yürekleri dağılıyordu. 'Gidipte dönmek var' diye analarından ayrılamayan vatanın kınalı kuzuları cesaretlerini toplayarak; başı dik, sert adımlarla trene biniyorlardı. Haydarpaşa'nın raylarına anaların göz yaşları damlarken, yiğitler trenin çamlarından sesleniyorlardı gözü yaşlı analara:

__ Ağlamayın analar, bu vatan için seve seve ölmeye and içtik! Bir şehit versek, bin koç yiğit bu kutsal topraklardan fıskırarak! Gözünüz arkada kalmasın!..

Elli yaşını gösteren elleri kınalı bir ana:

- Evlatlarım, bu vatan için kurtuluş savaşında ne yaptysak, yine onu yapacağız! Biz bu toprakların anasıyız! Her daim yüreklerinizi ferah tutun , arkanızda helal sütünü emdiğiniz analarınız var!

Çatık kaşlı, atmaca bakışlı bir yiğit trenin penceresinden başını çıkararak hemen söze girdi:

- Ya istiklal! Ya ölüm! Üçbuçuk sütü bozuktan korkan namerttir analaaaaarrrr! diye gür sesiyle haykırdığında herkes susmuş, delikanlının Yavuzca kükeyişi hakim olmuştu Haydarpaşa'ya!

Al bayrakların anaların kınalı ellerinde dalga dalga dalganışları, hep bir ağızdan söylenen marşların eşliğinde kara tren homrutu ve ayrılık sesleri ile uzaklaşırken Haydarpaşa'dan, onurlu başları dik evlatlarını uğurluyordu analar... Gözü yaşlı genç çiftler hıçkırıklarını gömüyorlardı gizliden gizliye yüreklerine. Yeni gelin olduğu üzerindeki allı-pullu giysilerinden belli olan hilal kaşlı, dolunay yüzlü, ceylan bakışlı genç bir kızın yanık yanık ağlayışı perişan ediyordu herkesi. Yemen türküleri kulakları çınlatıyor; destanımsı Çanakkale, Conk bayırında, Peygameberimizin yurdunda Allah aşkına şehadeti göze alan Mehmetlerimizin siuliyetleri gülümsüyordu Haydarpaşa'nın vatan kokan delikanlıların nur yüzlerinde...

Bu telaşlı ortamın havasından sıyrılıp ilerisindeki bankta oturan hanıma yaklaşan ak sakallı beyefendi, bayanın yanına bir metre kala durdu. Tepeden tırnağa kadar onu iyice süzdü. Birşey demek için tüm cesaretini toplayıp konuşacağı sırada bayan kendisine birinin yaklaştığını fark edip başını kendisine yaklaşan gölgeye doğru çevirdiğinde ak sakallı beyefendi ile göz göze geldi. Şaşırdı ve irkildi! Söleyeceği sözleri dudaklarında eridi, ne söyleyeceğininide unuttu. Yutkundu, kendini biraz toparlayarak ak sakallı beyefendiden önce davrandı:

__ Buyurun bey amca. Bir durum mu var? dedi titrek sesi ile.

__ Affedersin hanım kızım. Az ilerideki bankta otururken dalgınlığınız, haliniz ilgimi çekti. O nedenle size sormak istedim derdinizi, dedi sıkıla sıkıla.

-Teşekkür ederim bey amca. Dalmışım işte öylesine ötelere, dediğinde daha da mahzunlaştı.

- Hayırdır kızım? Kötü bir durum yok ya?

- Yok bey amca!.. Ayakta kaldınız, buyurun oturun!

Bankın öbür ucuca kayan hanımefendi, ak sakallı beyefendiye yer vererek oturdu. Daha soluklanmamıştı ki, oradan geçmekte olan çaycıya seslendi;

- Evladım bize bakar mısınız?

Elinde çay tepsisi ile yanlarına gelen garson:

__ Buyur bey amca, ne içersiniz? Soğuk, sıcak?

__ Evladım sen bize iki çay ver.

Çaylarını veren garson oradan uzaklaşırken ak sakallı beyefendi hanımefendiye:

__ Kusuruma bakma, ben çay içersiniz diye başka içecek almadım!

__ Niye zahmet ettiniz bey amca? Ben çayı severim ama gerek yoktu!

__ Olsun kızım; hem içer, hem konuşuruz. Aslında bende biraz dertliyim...

__ Ya öyle mi? Hayırdır bey amca, neyiniz var? Pek öyle görünmüyorsunuz ama!

__ Anlatırım kızım ama önce ismini bağışlar mısın? Benim adım Kutluhan...

- Bey amca çok mutlu oldum. Benim adım da Bahar...

Kutluhan dede, Bahar'ın gözlerinin içine bakarken dalıp gitti. Başka mevsimlerin ortamlarında adeta kaybolup yok oldu. Gençliği, gençliğindeki delice sevdiği aşkı gözlerinin önünde çerçevesiz kaldı. Gözleri doldu, tomurcuklanan gözyaşlarını Bahar'a göstermemek için başını başka yöne çevirseydi saklayamadı yürek yangını. Cebinden çıkardığı beyaz kırmızı gül işlemeli mendili ile yılların dert yumağından akıp gelen gözyaşı çağlayanlarını sildi. Yılların acılarını paylaşacak birini bulmuştu. Derin nefesler alarak kendini toparlamak isterken Bahar, kendi deryasındaki üzüntüleri demirleyip Kutluhan dedeyi pür dikkat süzüyordu:

- Sen benden de beter oldun şu görüntünle Kutluhan amca. Yıllar seni çok yıpratmışa benziyor, dedi

- Sorma kızım! Yanlış anlama, sen benim evladımsın. Gençlik yıllarımda senin gibi güzel, ceylan bakışlı bir güzeli sevmiştim. Fakir olduğumuz için onu, Feride'mi alamadım. Feride'm de beni delicesine sevmesine rağmen babası ve kardeşleri aşkımızı, sevdamızı çok gördüler. Bana olmadık eziyeti bırakmadılar. Feride'mi ise, mahallemizin en zengininin sümüklü oğlu Şaban'a verdiler. Feride'm gelin olduğu gün gerdek gecesinde damat daha içeri girmeden kendini evin tavanına asarak yaşamına son verdi. Beni de bir eve kapatıp sabah akşam dayak atarak intiharından beni sorumlu tutular. Her yanım yara bere içinde bir yolunu bulup kaçtım. O kaçıştan sonra da bir daha köyüme dönmedim! Anam, babam vefat ettiler gidemedim. Yıllarca bu şehirde deli-divane gibi dolaştım durdum. Sokaklarda yattım, aç susuz kaldım. Kimse bana 'neyin var' demedi. Fatime'mi birgün olsun yüreğimden çıkarmadığım içinde hiç bir kıza, kadına bakmadım, tanımadım. Hep onun hayali ile yaşadım sanki dirilecek ve ona kavuşacağım hayali ile yaşadım. Buraya neden geldim biliyor musun?

__ Neden geldin? dedi Bahar merakla.

__ Buraya yine büyük umutlarla Fadime'm gelir diye geldim. Fırsat buldukça hemen buraya kaçır gelirim. Saatlerce kara trenlerin gelişlerine takılır gözlerim. Ağlarım... Ağlarım... Gelmeyince aklım başımdan gider, haykırım gökyüzüne! Sonra, istemediğim mekanıma zorlukla dönerim!

__ Nasıl yani? Mekanın neresi ki, zorlukla dönüyorsun? Çok mu uzaklarda evin? hayretler içinde gözlerinin içine bakıyordu Bahar.

__ Yok kızım, pek uzak sayılmaz! Ya boşver beni... Sen anlatmayacak mısın derdini? Belki amcan yardımcı olabilir?

Bahar, başını kaldırıp karşılarında kalkmaya hazırlanan kara trene baktı. Boynu sağ omuz tarafına düştü. Toz bulutları arasında düşüncelerini pembe düşlerle harmanladı. Mutluluk adına bir şeyler göremedi, kıpkırmızı bir köz düştü sol yanına. Kararmış mevsimlerinde solan çiçekleri gördü sadece! Hayatında ilk ve tek yürekte sevdiği sevdasının şiirsel çıkıkları kulaklarında yankılandı. Onu öylesine çok sevmişti ki; saniyeleri bile onsuz geçiremiyordu. Kerem ile Aslı sevdasını yaşıyordu onunla. Sırılsıklam Nisan yağmurlarında ıslanıyordu aşkına. Lakin istenmeyen sebeplerden dolayı yarından uzak kalmıştı yılarca. Öğretmenlik görevi onu mecbur etmişti vatanda kalmasına. Ölümüne sevdalandığı aşkı Gökhan'da iş yerinin yaban ellerde oluşundan dolayı İstanbul'a gelip yerleşememişti. Ancak her altı ayda izine gelir veya Bahar yanına giderek hasretliklerini dindirmeye çalışırlardı öylece. Bu ayrılık onu çok yıpratmıştı. İstanbul sokaklarında yalnızlığın kahırlarında eriyip tükeniyordu. İstanbul'un martıları ve güvercinleri tek teselli kaynağı idi. Yeditepe'nin ihtişamlı gösterişinde o hep susukundu!..

Düşüncelerine öylesine kapılıp gitmişti ki Bahar, yanında oturan Kutluhan dedeyi bile unutmuştu. Yalnızlığın ve hasretin sancılarında cebelleşirken adeta kendinden geçiyordu. Kutluhan dede eğilerek yüzüne baktı:

__ Bahar kızım sen ağlıyor musun? Sana derdini anlat dedim ama şimdi burada olmadığının farkındayım!

Bahar irkildi Kutluhan dedenin sözlerinde. Şaşkın ve ürkek hali ile ona baktı:

__ Çok özür dilerim Kutluhan amca. Ben de senden farksızım işte. Senin gibi ben de buraya sevdamin yolunu beklemeye geldim. O gerçekten gelecek ama. Sanırım yarım saate kalmaz onu getirecek tren garda olur, derken

Ambulans sirenini ve dikkat lambalarını açarak son hızla ilerlerken Gökhan ve Bahar bir birlerine sarılarak teselli buluyorlardı bu acı durum karşısında.

Gökhan'ın bavulunu gardan alarak bir taksi ile eve gittiler acı ve sevinçlerini kalplerine gömerek!..

Gökhan ve Bahar gurbete dönüş vaktine kadar mutlu yaşamaya kulaç atacaklardı İstanbul'da ve tekrardan yürekler hasretle yanıp yanıp tutuşacaktı!

Keşke dönüşler olmasaydı uzaklara...

Gurbet onlar için bitmeyen sancıydı!..

Zafer Direniş

...

28 Şubat 2018 Çarşamba 20:30 Akşehir

Not: Daha önce yayınladığım hikayemi az bir düzenleme ile tekrar yayınlıyorum...

TÜRKEN RAUS!!! (TÜRKLER DEFOLUN!)

TÜRKEN RAUS!!! (TÜRKLER DEFOLUN!)

Dortmund'un semalarında karabulutlar küme küme öbelenmiş, direliyorlar dağılmamak için. Şimşeklerin, gök gürültüsünün şiddetli yağmurun habercisi gibi bugün... Sokak ışıkları, güne ayarlanmış zamanlı sistemle sönünce hâlâ sokakların yüzüne sabah aydınlığı düşmedi. Zifiri karanlık gökyüzü ve iç karartıcı, can sıkıcı. Güneşin kendini göstermesi imkansız maviliği silinmiş gökyüzünde. Önüne setler germiş yağmur yüklü karabulutlar. Güz mevsiminin sabaha düşürdüğü çiğlerin üşütücü serinliğinde insanlar otobüs, tramvay duraklarına koştururcasına telaşlı telaşlı adımlıyorlar. İşe gidecekler alaca karanlığa esneyerek, hafif öksürükler bırakarak caddeye iştahı kesilmiş bedbinlikle isteksiz yürüyorlardı.

Çok geçmeden yollar yavaş yavaş kalabalıklaşıyor. Bisikleti, motoru ile işe gidenler yağmurluklarını sırtlarına geçirilmiş vaziyette ilerliyorlar ekmeklerini seferber ettikleri fabrikalara, okullara, dairelere doğru. Yağmuru ve ayazı eksik olmayan şehrin üzerine sanki kabus çökmüşçesine suskun ve otobüslerin, tranvayların, arabaların gürültülerine kulaklarını tıkamışçasına öylece duruyor. Dev binalar mağrur mağrur bakıyor insanlara. Kuşların bile cılız çıkıyor sesleri. Onlarda mı sabahın mahmurluğuna teslim? Bazı ağaçların sararmaya yüz tutmuş yaprakları rüzgârın 'kalkın haydi!' selenişine hafifçe kıvırdıyorlar ama iştahsız. Tramvay durağına bir an önce tranvaya yetişmek için boynundan sırtına geçirdiği erzak çantası ve şemsiyesi ile ilerleyen Hakan, yürürken sanki memleket türküsü söylermişçesine mırıltanıyordu!

'Ah ülen gurbet ahhh! Memlekette olsaydım sabahın bu saatlerinde toprağımızın kokusu buram buram burnumuza akın eder, sonbaharın ıhlamur ağaçlarının güzelliği mest ederdi bizi. Semaları ezanımızla inler, yüreklerimize nurlar saçardı. Bir sabah olsun ezanı duymadım ya bu şehirde, ağrıma gidiyor! Ne yapacaksın vatan islâm değil, insanlar müslüman değil. Allah'a çok şükür ekmeğimizi burada kazanacakmışız, buna da çok duacıyım. Bu vatan bize alınımızın hakkını hep verdi. Allah var yukarıda; hiç bir zorluk çekmedim mahallemde ne de çalıştığım iş yerinde. İmanlar sanki bizden birileri gibiler. İş yerinde bana 'Şön Türk' derler de başka şey demezler!' gülümsedi bunları kendi kendine mırıltanırken.

Tramvay durağına vardığında kalabalığın arasına girip kendi istikametine gidecek trenvayı ayakta beklemeye başladı. Sessizce duruyordu yanına yaklaşan iş arkadaşı İleriş'in ona selam verip, günaydın deyinceye kadar. Selamını alarak 'günaydın, günün hayırlar getirmesini söyledi!' ona. Sağdan-soldan sohbet etmeye başladılar. Çocukların durumlarını, hayat şartlarını dile getiriyorlardı birbirlerine kısacık bekleme süresince. Bir kaç metre ileride yaşları yirmi beş, otuz arasında kulakları küpeli, kaşlarında iğneler takılı, saçları hayatında sabun, tarak ve temizlik görmemiş dağınık saçlı, kot pantolonları yırtık pırtık, suratlarından melanet okunan iki Alman genç bunlara dönerek:

__ Heeyyy siz Türk'olar! Bu ülkeden defolup gidin kendi ülkenize, orada Türkçe konuşun! Burası asil Alman ırkının anavatanı! Gelmiş burada Türkçe konuşuyorsunuz. Defolun şıvayzın (domuzlar) diyerek köpük saçan ağızlarından küfürler ederek üzerlerine doğru gelmeye başladılar.

Oradakiler sabahın üzerlerinden atamadıkları uyku mahmurluğu uyuşukluğunda işe gitmeyi beklerlerken, aniden gelişen olay karşısında şaşkınlıkla irkildiler bu sözler karşısında! Herkesin gözleri onlar üzerinde ama onları durduracak hiç bir girişim yapmadılar. Ya korktular, ya da 'amaaannn bize ne! Zaten hakaret ettikleri nasıl olsa Türkler!' diye mi düşündüler, bilinmiyordu olaya uzak kalışlarına bakılırsa. Korkmuşta olabilirlerdi. Son zamanlarda Alman Neo Nazilerin özellikle Türklere karşı giriştikleri vahşilikler katliama varan boyutlarda olması yıldınlığa sebebiyette vermiş olabilir duraktakileri! Bir Türk ailenin evini kundaklamaları daha üç ay bile geçmemiş; beş Türk yanarak, dumandan boğularak öldürülmüşlerdi. Geceleri kahvehanelere, camilere saldırımları, başörtülü Türk kadınlarına, kızlarına lafla sarkıntılık ederek iyice azıtmışlardı. Almanya genelinde Hitlerin o katil ruhu dolaşmaya başlamıştı devletin gizli ve kontrollü himayesinde! Türkler işlerine ve işyerlerine giderken aniden saldıracakları endişesini taşıyorlardı. Korku sarmıştı Türkleri. Kısa zaman içinde ülkeyi saran bu vahşiliği ne medya kuruluşları, ne de devletin istihbarat güçleri, polisleri önleme tedbirleri alıyorlardı. 'Derin devletin bir planı mıydı?' diye düşünmeye başlamıştı siyaset analizcileri.

Birinin adı Hans, diğerrinin adı Björn adlı iki alman ırkcısı, kalabalığın korkak bakışları arasında Hakan ve İleriş'in yanına kadar geldiler. Kudurmuş kinlerinden akan salyaları ile daha şiddetli bağırıma baladılar. İki Türk neye uğradıklarını şaşkınlıkla onlara bakıyordu. Üzerlerine doğru gelenlere bir şey diyemediler. İleriş kısılmış sesi ile: __ Beyler biz size ne yaptık ki? İşimize gidiyoruz. Yıllarımızı biz bu ülkeye verdik ve anavatanımızdan hiç ayırt etmedik burayı. Burası bizim vatanımız! der demez Björn kudurmuşluğunun şiddeti artarak saldırdı İleriş'e!

__ Defolup gidin ülkemizden! Almanya Almanlarıdır!

__ Tamam, bizde yıllarca burada yaşadığımız ve çocuklarımız burada doğduğuna göre biz de sizin gibi Alman'ız, Farkımız sadece saç ve ten rengimiz, dedi İleriş. Hemen elini motkemerinin iç cebine el atarak Alman pasaportunu çıkardı. Kudurmuş bu iki almanın gözlerine sokarcasına gösterdi!

İleriş'in Alman pasaportunu gören Nazi iki Alman daha da deliye döndüler. Ses tonlarını yükselterek en şiddetli, ağza alınmayacak küfürler savurmaya başladılar. Björn yanındaki arkadaşı Hans'a da gaz vererek onu ateşliyordu. Belki de planları gereği böyleydi! İki Türk'e bir şeyler yapacakları gün gibi aşıkardı. Planlanmış bir harekete tıpa tıp uyuyordu hareketleri! Olup bitene bakarken etrafındakiler; Hans'ın iki elide cebindeydi ve sağ elini motkemerinin cebinden çıkarır çıkarmaz sustalı bıçağın otamatığına bastı ve İleriş'in üzerine atılarak tam kalbinin olduğu kısma öyle bir şiddetle sapladı ki; saplaması ve çekmesi ile birlikte kalabalığı yara yara bağırışlar arasında arkadaşı ile kaçıp

uzaklaştılar. İlteriş kendini savunacak fırsatı bulamadı yediği sustalı ile yığılıp kaldı olduğu yere. Hakan İlterişin üzerine kapaklandı haykırarak!

___ Ne olur polisi ve ambulansı arayın. Engel olamadınız bu iki faşist Alman ırçısına! Bari polis ve ambulans çağırın derken hem bağıyor, hem ağlıyordu.

İlteriş yığılıp kaldığı parke taşlarla döşeli tranvay durağına. Kanı akıyordu soğuk parke taşlarının üzerine. Sadece inliyordu İlteriş. Yıllardır yaşadığı Almanya'da böyle bir ırkçı saldırılara hiç maruz kalmamıştı. Ve tahmin bile edemiyordu böyle bir olayın başına geleceğini. Eğer tahmin etmiş olsaydı tedbir amaçlı o da yanında bir şeyler bulundurabilirdi ama ırkçı hareketleri güçlü Alman devletinin önleyebileceğini sanıyordu! İrkçı, soykırımcı, şovanist hareketlerin sönüp gideceğini hayal ederken, aksine her geçen gün Alman faşistlerinin 1938 ve 1945 yılları arasında özellikle Türk Karaim Musevilerine uyguladıkları katliamlara doğru gidildiğinin farkına varamıyordu Türkler. Dün Musevi Karaim Türklerine uyguladıkları soykırım hareketini şimdi müslüman Türklere başlatıyorlardı. Katil dedeleri Adolf Hitlerin son kalıntıları, derin devletin özel planları ile yıllar önce uyutulmuş Nazileri hücrelerinden uyandırılıp, alınlarındaki ve bayraklarındaki kara ve kan lekesi temizlenmemiş Almanya'nın tüm şehirlerinin sokaklarında yeşermeye başlamıştı faşizmin tohumları.

On beş dakika geçmişti olaydan sonra. Polis ve ambulans sirenlerini sonuna kadar açarak ve mavi ışıklarını parlata parlata geldiler. Polis ertafi boşaltarak kordan altına aldı sarı şeritler çekerek. İlk yardım görevlileri koşar adımlarla girdiler durağa. Verde iniltileri gittikçe zayıflayan İlteriş'i alıp sedyenin üzerine yatırdılar. Üzerindekileri makasla kesip çıkardılar. Bıçağın indiği yere acil pansuman yapılarak hemen ambulansa bindirilip Hakan'la birlikte Dortmund'un en teferruatlı hastahanesine götürülürken duraktakiler sadece ama sadece bakıyorlardı. Polis oradakilerden bilgi almak istemesine rağmen kimse gerekli bilgiyi vermediler ve gerçeği polise anlatmadılar içlerine sinmiş ırkçılık duygularının etkisinde kalarak. Polis bu durum karşısında endişelense de elindeki not defterine bir şeyler yazıp diğer üç polisle birlikte büroya gittiler. Büroya iki arkadaşını bırakarak hastahane yolunu tuttu rapor yazmaya çalışan polis diğer polis memuru ile . Hastahanedeki Hakan'ı ve dinleyebilirlerse İlteriş'i dinleyeceklerdi olayın aslını öğrenmek için. İki faşist ırkçı, kalabalıklar arasından sıyrılıp kaçıp gitmişlerdi ama onların bir an önce bulunması için acil alarm verilmişti sivil ve resmi polislere. O muhitte devreye sokulmuştu emniyet. Ellerinde de yeterince deliller vardı Alman polisinin Nazi üyeleri hakkında ve ayrıca fotoğrafları arşiflerindeydi. İlk suçları değildi ki bu! Her fırsatta özellikle Türklere laf atıyorlar, en bariz küfürler ediyorlardı!

Hakan, bütün gün hastahanedeki kaldı. Ameliyattan çıkmasını bekliyordu sağ olarak. Doktorlar, yoğun bakım ünitesinden henüz haber vermemişlerdi İlteriş'in durumu ile ilgili. Hakan İlteriş'in ailesine, üç çocuğuna haber verip vermemekte tereddüt etmiş ve doktorların vereceği haberin ışığında telefon etmeyi düşünüyordu. Ne diyeceğini de pek bilemiyordu İlteriş'in ailesine. Sabah işe giderken İlteriş'in eşi Ayyüce ona kahvaltısını hazırlamış, giderken de alnından öperek evden ayrılmıştı gülümsemelerle. Ayyüce, kocasını çok severek evlenmiş ve ona üç pırlanta evlat vermişti. Hakan, Ayyüce hanıma durumu bildirdiği an, onun ne hallere düşeceğini kestirebiliyordu. Korktuğu, acı bir durumun başına gelmemesi idi. İlteriş'in ameliyattan çıkmasını beklediği bekleme salonunda bildiği tüm duaları okuyordu. 'Allah'ım ne olur arkadaşşıma yardım et! Sen de şahitsin olaya! Ne olur yardım et! Senin yer yüzünde şerefi ile halifeliğini yapmış biz Türkleri koru, yardımını esirgeme ne olur!..' diye dualarla Allah'a yalvarıyordu. İçinden bütün bildiği sureleri okudu.

Hakan, çalıştığı iş yerine de haber verememişti telaşından olsa gerek! Hastahanenin ve polisin vereceği raporu iş yerine 'gösteririm' diye içi ferahtı bir aksiliğin çıkmamasına. Çalıştığı döküm fabrikasında yirmi yıllık usta başısı idi. Şefleri tarafından çok sevilen, takdir edilen işçilerinden biriydi o. Bir gün hasta kalmışlığı yoktu iş yerine ama son zamanlarda en küçük bir ihmal dahi bahane edilerek bir çok iş yeri Türklere çıkış veriyordu. Doğu bloklarından gelen işçileri köle gibi az ücretle çalıştırdıklarından onları alıyorlardı patronlar. Artık dünlerin Almanya'sı değildi bu zaman! Türkler için hayat yavaş yavaş durma noktasına veya bitiş noktasına doğru gidiyordu. İrkçılık rüzgârı gün geçtikçe ülkeyi bir baştan başa etkisi altına almaya başlamıştı. Özellikle Türkler ve diğer yabancıları korku sarmıştı! Bazı şehirlerde gece sokaklarda gezmeye bile cesaret edilip dışarı çıkılamaz hal alıyordu. Gezilmeye gidenlerde topluca gidiyorlardı. O denli tehlike arz ediyordu ki 'medeniyetin beşiği' diye yutturdukları ülke!

Hakan düşünceli düşünceli otururken iri yapılı, uzun boylu, gözünde siyah gözlüğü olan beyaz gömleklili biri yanına yaklaşarak:

___ Bayım ben doktorum, dediğinde Hakan koltuğundan irkilerek ayağa fırladı. Gözleri yuvalarından çıkarcasına doktora dikkatlice bakmaya başladı. Doktor tok, mağrur sesi ile devam etti sözüne. Bugün sabah getirilen bıçak darbesi alan kişinin yakını mısınız siz? dedi.

Hakan, şöyle bir yutkundu, kendini toparlayarak hazır ol vaziyetine geçti, sanki suçlu kişi gibi başı önünde eğik hekime baktı.

___ Hayır doktor bey akrabam değil ama aynı mahallede otururuz. Evlerimiz bir birine çok yakın, iki sokak ötede. Her sabah işe birlikte aynı tranvay durağından bineriz. Arkadaşım ameliyata alınmıştı gelir gelmez. Bu zamana kadar durumu ile ilgili hiç bilgi verilmedi. Ben de endişe içerisinde bu saate kadar bekledim ve hâlâ ailesine, çocuklarına korkumdan bir haberde veremedim durumunu bilmediğimden dedi, demesine ama gözlerinden yaşlar yavaşça aşağıya inmeye başladığını gören doktor:

___ Lütfen sakın olunuz! Buyurun odama geçip arkadaşınızın durumu ile ilgili bilgiyi ben vereceğim, dedi.

Koridoru biraz yürüdüler. Bir odanın önüne geldiklerinde kapısında özenle yazılmış ' Dr. Müller Adalwolf' yazısı asılı idi. Doktor kapıyı açarak:

___ Buyurun içeri. Burası benim odam, dedi Dr. Müller.

Çekinerek içeri giren Hakan, önce içerideki masayı, duvarlarda asılı yağlıboya tablolarını süzdü. Deri koltuklara baktı ama oturmadı. Doktor masasına geçip koltuğuna otururken:

___ Neden oturmadınız? Buyurun beyefendi Türk

___ Teşekkür ederim doktor bey, dedi ve yanı başında durduğu koltuğa gömülüverdi yorgun ve moralsiz haliyle.

Dr. Müller, tebessüm ederek söze başladı:

___ Hastamız çok şükür ölümü atlattı. Çok şanslıymış. Bıçak darbesi tam kalbinin üç milim aşağısına isabet etmiş. Kanaması fazlaydı, o bizi biraz uğraştırdı ama Tanrı'nın yardımı ile kurtuldu. Fakat en az iki hafta yatması gerekiyor burada müşehade altında tutmamış için, der demez Hakan ayağa fırladı. Dr. Müller'e giderek onu tebrik etti, kucakladı sevinç gözyaşlarıyla. Dr. Müller çok tecrübeli ve anlayışlı bir insandı. O da onun o hareketine karşılık sırtını sıvazladı, oturması için rica etti. Dr Müller Hakan'a göstererek:

___ Az bekle hemen geliyorum, dedi

Hakan, Dr. Müller'in nereye gideceğini ve ne için gittiğini düşünürken dr. Müller elinde iki kahve bardağı ile girdi içeri. Hakan'a ve kendisine dışarıdaki kahve otomatından kahve alıp getirmişti. Hakan şaşırışlığını gizleyemeden kısa bir teşekkür etti.

___ Müsaade ederseniz arkadaşımın ailesini arayabilir miyim dr. Müller efendi?

___ Elbette, dedi ve dr.Müller büronun telefonunu uzattı ona. Buyurun buradan telefon edebilirsiniz!

Hakan doktorla gerekenleri konuştuktan sonra arkadaşının hanımı Ayyüce'yi ve evlatlarını bekliyordu bekleme salonunda. İçine ferah dolmuştu. İçinden Almanlara karşı düşünceleri sıralanıyordu kafasında. ' Şu Naziler hortlamasaydı, ne güzeldi Almanya. Hiç bir sorunumuz olmamıştı Alman komşularımızla. Birbirinize misafirliğe gider gelirdik. Biz onların, onlar bizim dini bayramları kutlardık, hediyeler verirdik! Yılbaşı eğlencelerini beraber yaptığımız olurdu. Aramızı açanlara lanet olsun! İrçilik belasını milletlere saranları Allah kahretsin!' diyordu kötü emel taşıyanlara karşı. Asla kin gütmüyordu Alman halkına. Bu olay karşısında bile sağ duyusunu muhafaza etmişti. Canının sıkıntısını dağıtmak için kantine indi Ayyüce ve çocuklarının gelmesini beklerken. Geçip bir masaya meşrubatını içerken tv'de haberleri izliyordu. Sabah olan olayın haberi geldi önüne. Haber sunucusu tranvay durağında çekilen görüntüleri yayınlarken, haberi anlatıyordu eline tutuşturulan metinden.

' Sayın seyirciler bu sabah tranvay durağında işe gitmek için bekleyenler arasında iki Türk olay çıkarttı. Alman bir gençte duruma müdahale etmek isteyince; Türk elindeki bıçağı vermemek isterken boğuşma sırasında Türk'ün kendi bedenine saplandı ve polis kontrolünde hastahaneye kaldırıldı!'

Bu yalan haberi yapanlara bastı kalayı. En ağır sözler söylemek istedi ama Türk'ün karakter yapısının buna müsaade etmeyeceğini bildiğinden şunu söyledi içinden. ' Adalet eğer tarafsız olacaksa bu ülkede; o zaman sizlerle mahkemede hesaplaşırız yalancılar' dedi. Acı bir gülümseme ile meşrubatını içmeye devam etti.

İlteriş hastahane iki hafta kalması gerekirken hızlı iyileşme gösterdiğinden bir hafta kaldıktan sonra iyileşerek evine dönmüştü. Hanımı Ayyüce ve çocukları beş vakit namazlarında Allah'a şükrediyorlardı babaları İlteriş'in sağ kurtulduğuna. Onlarda dışarı çıkarken, alışverişe giderlerken korkuyorlardı mahallelerinde baş gösteren ırkçı hareketlerinden. Özellikler ırkçılık gençler arasında yaygınlaşıyordu mahallelerinde. Güvenleri gittikçe tükeniyordu Alman devletine ve emniyet güçlerine karşı. Şaşkınlık içinde 'dünya devletleri arasında iyi bir güce ve istihbarata sahip Alman devleti nasıl olurda Nazilerle baş edemez!' diyordu ırkçılığa karşı olanlar. Yabancıların kendi güvenliklerini de sağlamaları mümkün değildi. Bir Türk bıçak yakalatsa başına gelmedik kalmıyordu emniyette. Günlerce sorguda psikolojik baskı ile sindiriliyorlardı. Korku veriliyordu çapraz sorgulamalarda!

Bir ay kadar geçmişti bu olay üzerinden. Bir şehirde bu sefer polis terörü baş gösterdi. Türk tv kanalında haberleri izlerken İlteriş, olayın vuku bulduğu yerde bir Türk gencini polisler yere yatırarak işkence yapıyorlardı tekmeleyerek, vurarak. Bir poliste elinde tuttuğu polis köpeğini yerde elleri kelepçeli halde yatırılmış gencin üzerine saldırtıyordu ve orada toplanmış Türklerin olaya müdahalesi olmaması için onlarda tehdit ediyordu polislerce. İlteriş bu görüntüleri görür görmez Alman tv'lerinin haberlerini taradı. Hiç birinde böyle bir habere rast gelmedi. Alman kanallarında dolaşırken rast geldiği haberde, başbakanları Merkel'in Türkler için söylediği sözlerdi! Merkel'in sözlerini duyan İlteriş ve hanımı Ayyüce çılgına dönmesine yetmişti!

Almanya'daki Türklerin, Almanya'ya sadakat göstermeleri gerektiğini, Almanya'ya uyum sağlayamadıklarını... vs sözleri ile Almanya'daki toplumu Almanlaştırma, Alman ırkına katma düşünceleri Nazi yapılandırmalarına kimlerin gizli eli olduğuna dair bu açıklamalar açığa veriyordu! Bu durumlar yakın gelecekte çok ciddi tehlike rüzgarları eseceğinin habercisiydi. Türklerin gelecekte musevi Karaim Türkleri ve Yahudilerin başına gelen gaz odalarında imha, kadınların, yaşlıların ve çocukların açlığa, susuzluğa terk edilerek katledilmesi, hapishanelerde sessizce öldürülenler yeniden mi hortlayacaktı yoksa? Her yabancı müslümanda ve özellikle Türk'ler de gelecek korkusu başlıyordu yüreklerinde...

İlteriş okuduğu gazeteyi elinden bıraktı, gözlüğünü çıkardı. Mutfakta kendisine az şekerli Türk kahvesi yapan Ayyüce'ye seslendi:

___ Yüreğimin cananı, aşkımin bitanesi, derken daha cümlesini bitirmemişti ki; söze girdi Ayyüce!.

___ Evimin direği ve yiğidi, ocağımızın babası aşkımin, kahven olmak üzere. Bir iki dakikada yanındayım!

___ Teşekkür ederim aşkımin ama ben başka bir şey söyleyecektim sana!

___ Buyur koca bebeğim, söyle diye seslendi Ayyüce.

___ Biz en kısa zamanda pılımızı pırtımızı toparlanıp gidelim bu ülkeden. Gelecek beni çok korkutuyor. Ben ölümünden döndüm! Ya dönemeyenler ne olacak! İnan aşkımin çok korkmaya başladım ben Alman devlet yönetiminden.

Vatanımızda her şeyi hazırlayarak biran önce gidelim buralardan. Yarınlar bize ölüm getirecek gibi. Yahudiler gibi bizi de yakacaklar bunlar! Korkum büyük!

Ayyüce salona elinde az şekerli iki kahve ile gelmişti. Kahve tepsisini orta masaya koyarak onu ayakta karşılayan eşine sıkıca sarılıp kucakladı, yanaklarından öptü.

___ Haklısın bitanem! dedi Ayyüce.

Hakan, sıcacık sarılmaları devam ederken, duvardaki Türk bayrağını eşine göstererek:

___ Aşkımin, evimin, yüreğimin cananı Ayyüce'm; öleceksek; sanlı, şerefli şu al bayrağımızın gölgesi altında ölelim!..

Buralar bize artık yâr olmayacak!..

Kahveler soğurken, onlar birbirine sarılı vaziyette ağlaşıyorlardı yarınlarının korkusu ve endişesi ile!..

-
Zafer Direniş

...
Lahey-Hollanda

BİR KADIN TANIDIM!..

BİR KADIN TANIDIM!.. (1)

Temmuz'un sıcaklığı yer küreye tam anlamıyla düşmemiştir. Daha sabahın sekiz'i. Bir kaç horoz sesinin ve ekinlerini biçmek için tarlalarına gidenlerin traktörlerinden çıkan bağırtıların dışında yollar ve sokaklar mahmurluğun uyuşukluğunda. Gökyüzünde parça parça bulutlar, çılız rüzgarın hafif esintisi olmasına rağmen günün sıcaklığı derece derece yükseliyor ve kendini hissettiriyordu. İklim şartlarının değişken göstermesi nedeniyle ertelenmiş yaz mevsiminin geç gelmesi ile tatil beldelerine gidişlerin Temmuz'a sarkmasına neden olmuştu bu yıl. Kasabada çocukları ile tatile gidenlerin biraz fazlalığından olsa gerek; her yer tenha. Dinlence parkları, çay içilen salkım söğütlü, şadırvanlı havuzlar adeta yalnızlığa terk edilmiş hüznü var! Kuşların ötüşleri bile yorgun. Deniz sahillerine akın edenler, geç gelen sıcaklığın kavuruculuğunda denizlerin mavi serinliğine dalanlar keyiflerine keyif katıyordu. O da gitmek istiyordu tatile. Programını ta kış Ay'ının karlı bir Şubat akşamında ailecek karar almışlardı Akdeniz'in en görkemli turizm beldesi Kemer'e. İlk kez gideceklerdi oraya. Komşuları Ümmühan geçen yıl eşi ve iki kızıyla gitmişlerdi Kemer'e ve oranın güzelliklerini anlata anlata bitiremiyorlardı bir araya geldiklerinde Hilalcan'la. Komşusunun methiyelere sığdıramadığı Akdeniz'in gözdesi Kemer'e gitmeye bu yüzden karar vermişti Hilalcan eşi ve üç çocuğu ile. Memleketin cennet köşelerini bizlerden daha iyi tadını çıkaran yabancıları hayranlıkla takdir ederdi. Kendi ülkesinde güzellikleri tanımamasını " belki de kıymet bilmemezlikti" diye de düşünürdü zaman zaman... Ülkenin yaşam şartlarında engeldi memleketi gezip görmek!

Hilalcan, avuç içleri ile gözlerini oğuştura oğuştura kalktı yatağından. Duvarda asılı antika satin ding dog sesine başını kaldırıp baktığında saat sekiz kırkbeşi gösteriyordu. Yorgan yerine örttüğü ince sevresimi fırlatıp attı yataktan aşağı. O hızla lavobaya gitti. Elini yüzünü yıkar yıkamaz ocağa çay suyunu koydu. Salona geçtiğinde çocuklar hala yoktu ortalıkta. Biraz daha uyumaları için yavaştan aldı onları çağırma. Çay suyunun kaynayıp demlenmesine nereden bakarsa yarım saatini alacaktı. Geçip otururken koltuğa mırıldandı. " Amaaannn, kahvaltıda sonra yatak odamı düzene dokarım" Masa üzerindeki akşam okuduğu "Kalbimin Sancısı" adlı romanı eline aldı. Ayracı koyduğu sayfayı açıp okumaya başladı. Eşi erkenden iş yerine çıkıp gitmişti kimseyi uyandırmadan. O genelde kahvaltısını iş yerinde yapardı pazar günü hariç. Hırdavat malzemeleri satıyordu kiralık küçük bir dükkanda. Uzun zamandır esnaf oluşundan müşterisi çoktu ve ticaretinde asla hileye başvurmaz dürüst bir karakter sahibi erdemli kişiydi. Her gelen müşteriye çay ikram eder ve sözleri ile cezbederdi onları. Konuşma diksiyonu oldukça kibar ve tane tane konuşurdu karşısındaki ile. İstanbul'un o asil Türkçe konuşma şivesini kendine rehber edinmişti. Bölgelerin değişik aksanlarda türkçenin konuşulmasını kabullenemezdi. Dilde, kültürde birliğin savunucusuydu. Kırım Türklerinden Gaspıralı İsmail beyin "Dilde, kültürde, işde birlik" tezini gençliğinde okumuş, Türk dilinin; dünyanın neresinde olulursa olsun, kardeşler arasında kolayca birbirlerini anlaması ve birliğin birleşmesine engel görürdü anlaşılmaz hale getirilen şive değişikliklerini.Türkçesine hakim bir beyefendiydi Turan bey.

Hilalcan hızlı okuma tekniği ile neredeyse yarılamıştı üçyüzelli sayfalık romanı. Okumaya başladığında kendini romanda yer alan bir kahramana dönüşürken önünden biri geçse görmez, kulağının dibinde biri seslense duymazdı. Dalıp giderdi romanın derinliğine. Okumayı çok seven, okumanın insanı nasıl geliştireceğini gayet iyi bilen biri Hilâlcan hanım. Çevresine; yaşlısına, gencine, çocuklara kitap okumanın faziletlerini özenle anlatırdı. Evinin salonuna mor renginde büyükçe bir kitaplık yaptırmıştı. Kitaplıktaki kitapların çoğunluğu ona aitti. Elinden gündüz ve gece düşürmediği kitaplar ard arda bitiriliyor, yenisini alıyordu. Elli yaşında olmasına rağmen kitaplığındaki kitap sayısı onbini geçmişti. Çocuklarının genelde okul kitapların dışında diğer kitapları kendisine aitti. Kocasını Turan bey okumayı pek sevmezdi. O kendini işine vermiş, evinin geçim derdinden başkaca pek bir şey düşünmezdi. Bir keresinde Hilalcan hanım kocasına Hüseyin Nihal Atsız'ın " Bozkurtlar Diriliyor" romanını okuması için uzattığında; " Aşkım, sen hepimizin yerine okuyorsun! Teşekkür ederim. Ben işten yorgun-argın geliyorum ya; inan şurada seninle başbaşa iki tatlı kelâm ettik mi bin kitaba bedel!" dediğinde Hilalcan hanım kocasını nasıl bir muhabbet ve aşkla kucaklayıp öpmüştü. Okuma aşkını ilk okul son sınıfta okulun başlattığı kitap okuma ve özet çıkartma yarışmalarına katılarak aldığı başarı ödülü onu daha da kamçılıyordu kitap okuma şevkine. O yıllardan başlayarak, orta ve lise okullarında kitaplarla haşır neşir olmuş, arkadaş çevresi ona "kitap delisi" ünvanını takmıştı. O da bundan çok mutlu olmuştu. Liseyi iyi derece ile bitirmesine, üniversitede Türk dili ve edebiyatı bölümünde okumak istemesine rağmen ailevi şartlarından babası onu üniversite imtihanlarına yollamamıştı. Onun arzu ve isteklerinin geri çevrilmesi, kalbinin kırılması yıkıntı olmuştu, içine kapanmıştı. Kendine gerçek dost bildiği kitaplar onun hayat kaynağıydı. Aradan bir kaç yıl geçtikten sonrada gönlüne düşmeyen biri ile evledirivermişti babası. Alinyazısına boyun bükülmüştü. Zor yılları yavaş yavaş atlatırken sevmek durumunda kaldı onu. Tecellisi böyleydi. Eşinden üç çocuğu olmuştu ve hiç bir zaman asi olmamıştı eşine karşı ve eşide ona karşı. Karşılıklı sevgi ve saygı ile yürüyen evliliğinde her şey değişmemesine karşın, değişmeyen aşkı kitaplarıydı. Genelde roman, felsefi eserler ve bazı siyasi analizi içeren kitapları tercihini başıydı.

Çaydanlığın ıbrığındaki düdük sesinin çığlık atışına irkildi. Romana o kadar kendini kaptırmıştı ki; çaydanlığın ıbrığına

iliştirilmiş haber verici düdüğü olmasa su kaynayıp buhar olup gidecekti. Bereket modern görünümlü çaydanlığın delice öten düdüğü vardı! Gözlüğünü çıkardı, elindeki kitapla birlikte masanın üzerine bıraktı. Yorgunluk ifadesi ile bir nefesle kalkarak ocağa geçti. Dolaptan aldığı çay kavonuzun kapağını zorlama ile açarak içindeki ölçeğin üç ölçek çay atarak demlenmeye bıraktı ocağın altınıda kısarak. İşlemeli sanat harikası tepsiyi mutfak tezgahına koydu. Buzdolabından kahvaltılıkları çıkardı. Onları tepsiye koyarken, domatesleri ve salatalıkları yıkamak için ayrı bir kaba koydu. Kahvaltı telaşı ile uğraşırken yüksek sesle odalara seslendi.

__ Yavru kurtlarım, kalkın haydiiiiiii! Kahvaltınız hazırlandı, dedi ve sofrayı hazırlama işine devam etti.

Odadan ilk çıkan Berk oldu. Dağınık saçları, gözlerinin uyuşukluğu ile esneyerek lavobaya gitti. Yüzünü yıkarken annesine seslendi.

__ Anne abim babamla birlikte dükkana gitti. Bugün siparişleri varmış, yardım edecekmiş babama. Gülbeyaz ve ben teşrif edeceğiz annemizin sihirli ellerinde hazırlanan kahvaltıya, derken askılıktaki beyaz havlu ile yüzündeki mahmurluğu silip süpürüyordu.
Devam edecek...

Zafer Direniş

...

14 Temmuz 2018 Cuma 23:45 KARABULUT

TEKİRDAĞ ŞİİR ETKİNLİĞİNİN ARDINDAN!.. (1)

TEKİRDAĞ ŞİİR ETKİNLİĞİNİN ARDINDAN!.. (1)

Yıllar öncesine dayanır tanışıklığımız. Bir edebiyat sitesinin bize ev sahipliği yaptığı ve şiirle yeni yeni haşır-neşir olduğumuz yıllar. Şiirleri dikkatimi çekmişti. Birbirimizin şiirlerine yorumlar yaza yaza dostluğumuz, kardeşliğimiz pekişti. Kadirşinaz, vefalı, dost canlısı, her zaman en değerli sözlerle anılan, kimseye karşı düşüncelerinden veya siyasi farklılıklarından dolayı tavır koymamış, varsa yoksa şiir ve edebiyat olmuş değerli kardeşim Yıldız TOKSÖZ'den bahsediyorum.

Uzakları yakın eden, gönüllerde kardeşliği aşlayan, edebiyat ve şiir için kilometreleri yok sayan ve ülkemizin her karışına canla başla giden, şiir etkinliklerinde "benimde katkım olsun! Arkadaşlarımın yanında yer alayım, onlara destek olayım" diyen, upuzun yolları yüreğindeki şiir ve dost aşkı ile eriten bir kardeşimizdir Yıldız TOKSÖZ.

Sanırım İzmir'de İnyet Millidere ve ekibinin tertiplelediği ve İzmir-Bayraklı'da ifa edilen şiir etkinliğine geldiğinde Tekirdağ'da edebiyat derneği kurduğunu açıklamıştı. Çok memnun olmuştum fedakarhane çalışmalarından dolayı. Küçük bir ekiple işe başlamış, Tekirdağ'daki dostlarımızdan Celal Çalık üstadım, Durani Kocaga ve diğer arkadaşları ile edebiyatın mihenk taşlarını örmeye başlamışlardı. Belediye başkanı ve diğer resmi devletin kültür kurumları ile de dirsek temasna geçerek faal duruma getirmek istiyordu derneği. Muhterem eşi en en büyük yardımcısı ve morel motifasyonuydu onun için. Kolları sıvadıktan sonra durmak yok, edebiyatın çileli yolunda ilerleyecekti...

Sonra bir kaç arkadaşı ile kafede kahveler keyifle ve şiir tadında yudumlanırken yazın tam ortasında şiir etkinliği düzenlemeye karar verdiler. Verdiler vermesine de kararı; herkesin cillop gibi tatil beldelerine akın ettiği şu dönemde "arkadaşlarımız gelirler mi acep?" düşüncesi beynini kemirirken, "pilavdan dönenin kaşığı kırılınsın!" dedi ve hedefe kilitlendi. Hummalı çalışmalar günlerce sürdü. Her şey hazırды. Fakat şiir etkinliğinin yapılacağı yer henüz tesbit edilememişti. Bir sabah "haydi bismillah" diyerek yollara düştü. Vara vara yolu GÖRKY otele düştü. Otelin konumu o kadar güzel bir yerdeydi ki; otelden dışarı adım atar atmaz bir ayağınız CUP diye deniz duları ile kucaklaşacak mesafedeydi. Pırıl pırıl sahil, sabsarı altın kumu, ıpılık ve cıpıl, derin olmayan suyu, denizin içine doğru sundurma şeklinde yapılmış yarı açık çardak (sundurma) ve içi harika donatılmış bir mekan görünümünde. Restorantı oldukça geniş, çalışanlarının ağzından bal damlatırcasına nezaket, yüzlerinden eksik olmayan gülümseme ifadeleri, sahibi deseniz; can dost mu can dost! Parayı ikinci plana atan, edebiyat adına fedakarlıklara kol kanat geren, oldukça şık, zarif bir beyefendi.

Başkanımız Yıldız TOKSÖZ, otellede antlaşmayı yaptıktan sonra yüreğinde sevinç papatyaları açtı arkadaşlarına müjde vermeye hazırlandı. Davetiyeler hazırlanarak, verilen emeğe ikilemeden, bahaneler aramadan geleceğini kestirdiği dostlarına yolladı. Bu nezih daveti alanlardan biride bendim. Msj kutumu açıp baktığımda muhteşem hazırlanmış davetiyeyi gördüm. Gururlandım kardeşimle, başkanımle. Ne yalan diyeyim; gözlerim buğulandı, yaşardı! Bizi sayıp, saygı ve güven besleyerek gönderdiği davetiyeye HAYIR diyemezdim elbette. O benim can kardeşimdi ve onu yalnız bırakmak bizim duruşumuza, onurumuza yakışmazdı. Ona "Allah nasip etmişse, bir aksi durum olmaz ise gelirim." dedim.

Allah'tan hiç bir engel çıkmadı gelmem için. Ülkü adlı anne kedim ve dört yavrusu evimdeki en kadim dostlarım. Yalnızlığımın can yoldaşlarını bırakmak üzecekti beni ama ne yapayım; Yıldız başkanımıda yalnız bırakamazdım. Kalacağım gün kadar özel yemeklerini, sütlerini, sularını, koca bir kase kaymaklı yogurtlarını hazırlayıp koydum salona. Hepsini ayrı ayrı öperek, helallik istedim onlardan. Sağolsunlar kırmadılar beni. Hepside öptürdü kendilerini ama bakışları hüzün doluydu. Anladılar gideceğimi. O an çok duygulandım. Ağlamamak için dışarı fırlayıp, kapıyı hemen örttüm. Arabaya binerek bastım gaza. Şehire gittim babamlara. Arabayı bıraktım ve otobüs saatine az bir zaman kala eve kadar gelen otobüsün servis aracı ile ota gara gittim.

Devam edecek...

Zafer Direniş

...
24 Temmuz 2018 Salı 20:40 KARABULUT